TIM BOWLER

đốt cháy BĂNG GIÁ

Tiểu thuyết

Công ty cổ phần sách Văn Việt

vh

Nhà xuất bản Văn Học

Đốt Cháy Băng Giá

Tim Bowler

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
[1]
[2]

Giới thiệu nội dung:

Chuông điện thoại réo

Vào giữa đêm khuya

Và đầu dây bên kia

Một người đang muốn chết

Kết liễu đời mình...

Bằng những viên thuốc ngủ

Bạn có đủ dũng cảm, để nhắm mắt lại, và...

Nếu bạn là cô gái Dusty, nghe tiếng con trai lạ mặt tự nhận là người anh trai Josh mất tích bấy lâu của mình, bạn sẽ hoảng loạn và gọi điện cho cảnh sát? Bạn sẽ khóc òa và chạy vào phòng bố? Bạn sẽ cố ngủ vùi để quên đi giọng nói đầy ám ảnh? Bạn sẽ chạy thẳng vào trong cơn bão tuyết để rồi bị nhấn chìm trong màn đêm đen thẳm? Hay là...

Đợi chờ tới đêm mai

Giữa màn đêm mịt mùng, khi bão tuyết gào rú

Chuông điện thoại lại reo...

Và người con trai lạ mặt ấy, vẫn đợi bạn...!

Sự xuất hiện của cậu bé kì lạ với cuộc điện thoại mỗi đêm khuya đã làm thay đổi cuộc đời Dusty. Những nghi ngờ và rượt đuổi, những bí mật kinh khủng được giấu kín, những sự thật không ai muốn phơi bày, sự sống dậy của một linh hồn tội lỗi... Tất cả cùng cuốn theo mạch câu chuyện để rồi ẩn số tưởng chừng không thể được giải mã dần hé lộ trong ánh sáng ảm đạm của buổi sáng mùa đông sau cơn bão tuyết điên cuồng...

Đốt Cháy Băng Giá đạt các giải thưởng:

Giải thưởng sách Hull (2007)

Giải thưởng sách Highland (2007)

Giải thưởng sách Red Brigde (2007)

Giải thưởng sách Trường Stockpont (2007)

Giải thưởng sách Teen South Lanarkshite (2008)

Giải thưởng sách Trường Southern (2009)

Giới thiệu tác giả:

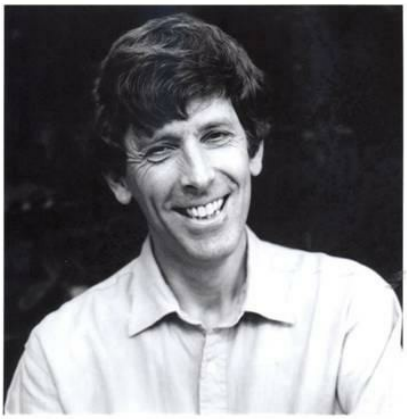

Nhà văn Tim Bowler sinh năm 1953 tại Anh quốc, là tác giả của hơn 20 tác phẩm nổi tiếng dành cho tuổi teen. Các tác phẩm của ông được bạn trẻ trên khắp thế giới đón nhận với hơn 15 giải thưởng Văn học trong đó có Huy chương Carnegie trao tặng tác giả Văn học trẻ vương quốc Anh.

Một số tác phẩm tiêu biểu:

River Boy - Cậu Bé Của Sông (1997)

Shadow - Những Cái Bóng (1999)

Storm Catchers (2001)

Frozen Fire - Đốt Cháy Băng Giá (2006)

Yêu thương tặng Rachel

“Ngươi là nghệ thuật”

- *Upanishads*

1

“Tôi sắp chết rồi!” Giọng nói lạ cất lên.

Dusty siết chặt điện thoại. Cô không biết người này là ai. Một tên con trai trạc tuổi cô, căn cứ vào giọng nói của hắn ta - khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, có lẽ lớn hơn một chút.

“Có ai ở đầu dây không?” Hắn ta thì thào.

Giọng hắn líu nhíu giận dữ. Cô liếc nhìn đồng hồ. Hai mươi phút nữa là tới nửa đêm. Cô đã trả lời điện thoại ngay lập tức khi nghĩ rằng cha gọi về báo ông bị kẹt vì tuyết rơi nhưng đang trên đường về. Cô không ngờ lại là tên con trai này.

“Có ai ở đó không?” Hắn hỏi.

“Anh là ai?”

Chỉ có tiếng ho khan đáp lại.

“Làm thế nào anh có số điện thoại này?” Cô hỏi. “Chúng tôi không nằm trong danh bạ.”

Lại một tiếng ho nữa nhưng lần này hắn trả lời.

“Tôi chỉ nghĩ đại ra một số điện thoại và quay số thôi.”

Cô nhăn mặt. Đây hẳn là một trò chơi khăm rồi. Tối thứ Sáu, đêm giao thừa. Một tên con trai nào đó đang chọc phá bạn bè. Nếu lắng nghe thật kỹ, có lẽ cô sẽ nghe thấy được cả tiếng cười thầm bị nén lại ở đầu dây bên kia. Nhưng tất cả âm thanh cô nghe thấy là hơi thở khò khè nặng nhọc của hắn.

Cô nghĩ đến cuộc hẹn hò của cha ở Beckdale. Cô đang ở nhà một mình lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ, đặc biệt sau tất cả những rắc rối mà cô đã bày ra khiến cha cô phải đi đến cuộc hẹn, nhưng giờ cô ước gì ông mau chóng về nhà.

“Cô có nghe tôi nói không?” Hắn luống cuống hỏi. “Tôi đã nói tôi sắp chết mà.”

Cô biết đó không phải sự thật. Nếu tên này thật sự gặp nguy hiểm thì hắn ta không thể nào nghĩ đại ra một con số rồi gọi. Hắn sẽ gọi 999.

“Anh nên gọi cảnh sát.” Cô nói.

“Tôi không muốn cảnh sát.”

“Thế thì xe cứu thương.”

“Tôi không muốn xe cứu thương.”

“Nhưng anh nói là anh sắp chết mà.”

“Tôi sắp chết đây.”

“Thế thì anh cần gọi…”

“Tôi không cần gọi bất cứ ai cả. Tôi đã nói tôi sắp chết mà. Tôi không nói là tôi muốn sống.”

Một khoảng im lặng nặng nề mà cô chẳng thích thú gì.

“Tôi vừa mới dùng thuốc quá liều.” Hắn nói.

Cô cắn môi, không chắc chắn phải tin vào điều gì nữa và miễn cưỡng bị lôi kéo sâu hơn vào thế giới của tên con trai này. Có thể hắn đang nói thật, có thể không, nhưng cho dù rắc rối của hắn là gì đi nữa thì đó cũng không phải là chuyện người khác có thể giải quyết được.

“Tôi không thể giúp anh.” Cô nói.

“Cô có thể. Tôi chỉ muốn nghe một giọng nói thân thiện thôi. Ai đó để nói chuyện trong khi tôi lịm dần đi.”

“Anh cần thành viên của hội bác ái chứ không phải tôi. Tôi sẽ cho anh số của họ.”

“Tôi không cần hội bác ái.” Hắn nói. “Tôi cần cô.”

Chuyện này đang bắt đầu sởn gai ốc rồi đây. Tất cả bản năng mách bảo cô hãy dập điện thoại ngay. Nhưng trước khi cô kịp làm vậy hắn lại nói.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Không phải chuyện của anh.”

“Cô nghe chừng khoảng mười lăm.”

Cô không nói gì. Hắn ta đã đoán trúng, có lẽ chỉ là ăn may nhưng nó vẫn khiến cô lúng túng.

“Cô tên gì?” Hắn hỏi.

“Đây cũng không phải chuyện của anh.”

“Sao cô không cho tôi biết nhỉ?”

“Bởi vì nó không liên quan đến anh.”

“Tên tôi là Josh.”

Cô siết chặt điện thoại. Josh - trong tất cả những cái tên, nó đã được chọn. Hắn lại nói.

“Tôi đã nói tôi tên Josh mà.”

“Không, đó không phải tên anh.” Cô đáp.

Cô thầm cầu nguyện là mình đúng. Cô không muốn bất cứ ai tên là Josh cả. Một khoảng im lặng, rồi hắn nói: “Cô nói đúng. Nó không phải tên tôi. Nhưng cô có thể gọi tôi là Josh nếu cô muốn. Ý tôi là chỉ cần cho tôi một cái tên là được.”

“Tôi không hứng thú với việc đặt tên cho anh.”

“Tùy ý cô thôi.” Hắn ngừng một chút. “Còn cô thì sao?”

“Tôi thì sao cơ?”

“Hãy cho tôi một cái tên để tôi có thể gọi cô. Bất cứ cái tên nào cô thích.”

Lại một lần nữa bản năng trong cô gào thét bắt cô dập máy. Mấy cái trò tên tuổi này khiến cô cảm thấy dễ tổn thương, đặc biệt là liên quan tới Josh. Cô bắt đầu cảm thấy thắc mắc về tên này. Hắn hoàn toàn là kẻ xa lạ, nhưng lại chọn một cái tên vô cùng ý nghĩa với cô. Có thể đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng cũng có thể hắn biết cô là ai, nơi cô sống và ngay lúc này đang theo dõi nhà cô.

Cô liếc mắt nhìn ra phòng khách. Đấy là căn phòng duy nhất trong nhà đang bật đèn sáng, nếu hắn quan sát từ bên ngoài, chắc chắn hắn đang nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ này. Cô thấy may là rèm cửa đã được kéo vào rồi.

Nhưng điều đó không khiến cô cảm thấy an toàn hơn. Bản thân Thorn Cottage là một ngôi nhà duyên dáng đẹp đẽ. Vùng ngoại ô của Beckdale cách đó vài dặm về bên phải và không có gì ở bên trái ngoại trừ công viên Stonewell và khu đồng hoang Kilbury, xa xa là hồ nước và những đồi dốc đá, ở đây khá hẻo lánh.

“Tôi không phải đang theo dõi qua cửa sổ đâu.” Hắn đột nhiên nói. “Tôi không biết cô là ai và sống ở đâu.”

Cô rùng mình. Dường như hắn có thể nói ra từng nỗi sợ hãi đang lướt qua tâm trí cô lúc này. Nhưng điều tiếp theo hắn nói càng làm tăng thêm nỗi lo sợ trong cô.

“Daisy à?”

Cô cứng đờ người.

“Anh nói gì cơ?”

“Daisy! Tôi đang cố đoán tên cô. Thứ gì đó đại loại như Daisy.”

Cô nuốt khan và lại thấy ánh mắt mình đang liếc về phía tấm rèm cửa.

“Tôi đã bảo rồi.” Hắn nói. “Tôi không phải đang theo dõi ngoài cửa sổ đâu.”

Bây giờ thì cô hoảng sợ thật sự. Tên con trai này dường như biết mọi điều cô đang làm và nghĩ. Cô cố gắng lý trí hơn. Có thể chuyện đó với hắn không khó khăn gì. Hắn chắc phải biết một cô gái trẻ trong hoàn cảnh thế này sẽ sợ hãi, nhận ra cô đang thắc mắc hắn ở đâu và có thể đang liếc nhìn ra cửa sổ. Nhưng cái tên Josh, rồi còn... Daisy nữa chứ. Nó không chính xác nhưng cũng gần đúng.

"Tôi không phải tên Daisy." Cô chậm rãi nói.

"Tôi không nghĩ cô tên như vậy." Hắn nói. "Nhưng nó gần giống như thế, đúng không?"

Cô không trả lời.

"Thế... cô nàng nam tính thì sao?" Hắn lại nói. "Tôi có thể gọi cô như thế không? Tôi biết nó thật quái dị nhưng cô nghe có vẻ giống một cô nàng bạo dạn."

Cô thở gấp. Bây giờ thì nghiêm trọng rồi đây. Chỉ duy nhất một người trên thế giới này từng gọi cô là cô nàng nam tính. Đó là cách gọi thân mật người đó dành cho cô, và thật quá mức không bình thường khi hắn có thể đoán được. Anh chàng này biết cô là ai - và còn biết nhiều là đằng khác.

"Josh đang ở đâu?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Tôi không biết ai tên Josh cả."

"Anh ấy đâu? Nói cho tôi biết."

"Tôi không biết ai là Josh mà."

"Anh vừa mới nói cái tên Josh một phút trước còn gì."

"Tôi bịa ra thôi. Giống như tôi nghĩ đại số điện thoại nhà cô. Và cái tên Daisy nữa."

"Cả cô nàng nam tính nữa?"

"Phải. Sao nào? Có ai gọi cô bằng cái tên đó à?"

Cô không trả lời, đúng hơn là không muốn trả lời. Lúc này những mối nghi ngờ đang chạy đua trong đầu cô. Anh chàng này biết nhiều hơn so với những gì hắn chịu thừa nhận. Cô phải tìm hiểu rốt cuộc đó là gì. Một khuôn mặt chập chờn hiện ra trong tâm trí cô: gương mặt cô đã không được thấy từ hai năm nay nhưng nó vẫn luôn ám ảnh từng ngày, đôi khi là từng giờ, thậm chí dường như là từng phút trong đời cô.

"Josh đang ở đâu?" Cô lại hỏi.

"Tôi đã nói với cô rồi. Tôi không biết ai tên Josh cả."

"Anh biết."

"Tôi không biết."

“Nhưng anh vừa nói...”

“Tôi không quan tâm mình đã nói gì.” Giọng hắn lúc này nghe có vẻ cáu kỉnh. “Tôi không quan tâm ma xui quỷ khiến cái quái gì, được chứ? Tôi đã nói điều tôi nói. Tôi không biết nó nảy nòi ra từ đâu cả.”

Cô cố gắng trấn tĩnh lại. Cô biết phải thận trọng, phải thăm dò tên này nhưng nếu cô dồn ép quá, hắn sẽ gác máy.

“Hãy cho tôi biết tại sao anh lại chọn mấy cái tên ấy.” Cô nói.

Nhưng tên đó không trả lời. Thay vào đó cô nghe thấy hắn đang nôn khan ở đầu dây bên kia. Cô lắng nghe, đầu óc rối bời. Nếu trò này chỉ là diễn kịch thì nó khá đạt đấy. Tiếng nôn ọe tiếp tục dường như một lúc lâu, rồi đột nhiên ngừng lại.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi.

Không trả lời, chỉ có một tiếng động khác mà cô lập tức nhận ra nó là tiếng gì.

“Anh đang uống thứ gì đó.” Cô nói. “Là gì thế?”

“Rượu rẻ tiền.” Có tiếng đáp lại. “Mùi vị như cứt ý.”

Cô nghe thấy một tiếng lọc xọc.

“Gì thế?” Cô hỏi.

“Cái gì cơ?”

“Âm thanh đó.”

“Đây á?”

Và cô lại nghe thấy tiếng lọc xọc đó lần nữa.

“Phải rồi.”

“Lọ thuốc viên.” Hắn nói. “Tôi nghĩ mình có thể vật vã lần cuối nên mang thêm một ít nữa. Giá mà tôi có thể mở cái nắp chết tiệt này ra.”

“Nghe này.” Cô định nói tiếp.

Nhưng tên con trai kia không nghe nữa. Hình như hắn đã bỏ điện thoại xuống và đang đánh vật để mở lọ thuốc. Cô nghe tiếng hắn chửi rủa khi vặn cái nắp lọ. Sau đó cô nghe thấy tiếng rên rỉ hài lòng, tiếp theo sau đấy là một khoảng im lặng.

“Anh còn đó không?” Cô hỏi.

Không có tiếng trả lời.

Cô cố suy nghĩ. Bây giờ cô tin rằng tên con trai đó đã dùng quá liều thuốc và thậm chí ngay lúc này cũng đang nuốt thêm thuốc nữa. Nhưng cô cũng tin rằng hắn biết điều gì đó về Josh. Cô phải moi cho được những gì có thể từ chỗ hắn. Nhưng trước hết cô phải cứu sống hắn, điều đó có nghĩa là phải tìm ra xem hắn đang ở đâu. Nếu may mắn hắn sẽ nói cho cô biết. Có khả năng đây không phải là một nỗ lực tự sát mà là một lời cầu cứu.

"Anh còn đấy không?" Cô lại gọi.

Vẫn không trả lời. Cô cầm điện thoại ra cửa sổ, lén quan sát xung quanh qua khe rèm. Một màu tuyết trắng xóa. Đợt tuyết rơi cuối cùng đã làm lớp tuyết trước đó dày thêm vài phân và giờ nó là một tấm chăn tuyết dày cộp, nó vẫn có vẻ trong trắng tinh khôi như vốn thế.

Cô liếc nhìn phía bên phải. Không có dấu hiệu nào là cha cô đang từ Beckdale trở về, vẫn là con đường làng hoang vắng chạy xa tít tắp vào bóng đêm. Cô nhìn sang trái, đưa mắt bám theo cũng con đường đó chạy ngang qua khoảng đất rộng rẽ xuống rìa ngôi nhà và ở đó nó hẹp lại rồi cuối cùng kết thúc trước cánh cổng dẫn vào công viên Stonewell. Ở đó cũng chẳng có ai, chỉ có một màu trắng xóa, tĩnh lặng và trống không. Đột nhiên cô lại nghe thấy giọng anh chàng đó.

"Daisy?"

"Đừng gọi tôi là Daisy." Cô đáp. "Đó không phải tên tôi. Ok? Giờ nghe này..."

"Không, cô hãy nghe này." Hắn lại đổi giọng. Nó nghe có vẻ uể oải hơn, nhưng không hiểu sao dường như lại thuyết phục hơn. "Nghe này... Tôi không có nhiều thời gian... và có vài điều tôi muốn nói. Tôi... tôi xin lỗi nếu làm cô sợ."

"Anh không làm tôi sợ."

"Có chứ." Hơi thở của hắn nghe nặng nề hơn. "Tôi đã làm cô sợ. Tôi biết là có. Và tôi biết tôi... tôi vẫn đang làm cô sợ hãi."

Cô không nói gì, nhưng cô biết hắn đúng.

"Vì vậy tôi xin lỗi." Hắn nói. "Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Tôi thật sự xin lỗi... cho dù cô là ai đi nữa..."

"Tên tôi là Dusty."

Cô ghét nói cho hắn biết. Nó khiến cô cảm thấy dễ bị tổn thương hơn bao giờ hết. Nhưng cô biết mình phải mạo hiểm. Cô phải tạo mối liên kết với anh chàng này bằng cách nào đó để tìm hiểu xem người ấy đang ở đâu.

"Cái tên thật đẹp." Hắn nói.

"Còn tên anh?"

"Không quan trọng."

“Anh phải có một cái tên chứ.”

“Tôi có rất nhiều tên.”

“Vậy thì cho tôi một trong số đó đi. Tôi đã cho anh biết tên tôi rồi.”

“Giờ đã quá muộn cho những cái tên rồi.”

Cảm giác về sự bế tắc cùng đường trong giọng hắn làm cô ớn lạnh.

“Dusty?” Hắn nói.

“Gì cơ?”

“Cảm ơn vì đã không dập máy.”

“Cho tôi biết Josh đang ở đâu.”

“Tôi không biết ai tên Josh cả.”

“Anh biết. Tôi biết là anh có biết.”

Hắn không đáp.

“Anh ấy ở đâu?” Cô hỏi.

Hắn nói nhưng không trả lời câu hỏi của cô.

“Những cái cây này.” Hắn lảm nhảm. “Chúng đẹp quá chừng.”

“Nói cho tôi về Josh đi. Làm ơn nói cho tôi biết về Josh.”

“Quá đẹp.” Giọng hắn đang yếu dần. “Tôi mừng là mình chết gần cây cối.”

“Anh đang ở đâu?”

“Không quan trọng.”

“Tại sao anh không nói cho tôi biết?”

“Bởi vì cô sẽ gọi xe cứu thương đến và họ có thể cứu sống tôi.”

Cô rùng mình. Đây không phải là lời cầu cứu. Đây là một lời vĩnh biệt.

“Nói cho tôi biết anh đang ở đâu?” Cô thúc giục.

“Tôi không muốn.”

“Làm ơn đi mà.”

“Tôi không muốn.”

“Nhưng anh sẽ chết đấy.”

“Tôi muốn chết. Phải chết.”

“Nhưng tại sao?”

“Quá nhiều đau khổ. Chỉ muốn nó biến đi thôi.”

Tâm trí Dusty đang chạy đua điên cuồng. Phải có cách nào đó để tìm ra anh chàng này đang ở đâu. Hắn đã nói về cây cối, nhưng chừng đó không giúp được gì nhiều. Có hàng lô hàng lốc địa điểm có cây cối ở quanh đây và cũng chẳng có gì đảm bảo là hắn đang gọi điện từ địa phận Beckdale. Hắn không nói thế. Hắn có thể ở bất cứ đâu trên đất nước này, thậm chí ở nước ngoài. Bất chợt cô bắt được một âm thanh từ đầu dây bên kia.

Có tiếng kim loại, tiếng rin rít giống một vật nặng nào đó xoay trên bản lề, có lẽ là biển hiệu của quán rượu đung đưa trong gió hoặc một cánh cổng sắt mở ra. Cô lắng nghe. Âm thanh ấy có vẻ quen quen. Đó là một âm thanh gần đây cô đã nghe thấy rồi. Cô chắc chắn thế.

Tiếng động đó ngưng lại. Cô căng tai lắng nghe nó lần nữa, những ý nghĩ lướt qua vùn vụt. Anh chàng này ở đâu đó gần đây. Cô cảm thấy thế. Nếu có thể nghe thấy âm thanh ấy lần nữa, cô có thể xác định vị trí nơi đó. Nhưng thay vào đó cô lại nghe thấy giọng hắn - xa xôi, đơn độc như thể đang nói với chính mình. Nhưng những lời hắn nói thì dành cho cô và chúng làm cô run rẩy ớn lạnh thấu xương.

“Tôi xin lỗi, Dusty bé bỏng! Vĩnh biệt, Dusty bé bỏng!”

Cô rùng mình. Không thể nào. Không thể là những lời ấy. Cô vẫn nhớ lần cuối cùng nghe thấy chúng. Cô còn nhớ cô đã siết chặt lấy chiếc điện thoại với tất cả sức lực của mình, giống y như cô đang làm lúc này. Cô còn nhớ lúc ấy cô đang đứng cạnh cửa sổ phòng ngủ ngắm mặt trời mọc trên cánh đồng hoang Kilbury. Cô nhớ rõ cảm giác cuộc đời như tan vỡ trong cái ngày tan nát đó. Cô nhớ những lời rì rầm vang lên trong tai mình, những lời lần cuối cùng anh trai nói với cô.

“Vĩnh biệt, Dusty bé bỏng!” Hắn nói.

“Josh!” Cô gào lên.

Không có hồi đáp. Tất cả những gì cô nghe thấy trước khi đường dây liên lạc ngắt hẳn là tiếng kim loại lạ lùng rít lên lần nữa. Nhưng lần này ký ức ào ạt ùa về cùng với nó. Công viên Stonewell... cây cối... sân chơi trẻ em... xích đu! Cô vừa mới ngồi ở đó ngày hôm qua khi đi dạo công viên cùng với cha. Thậm chí cô còn đánh đu và nghe thấy tiếng nó rất ồn ào. Nếu cô đúng thì hắn chỉ ở cách đây vỏn vẹn hai trăm mét thôi.

Cô vứt điện thoại xuống, chạy ào ra hành lang mặc áo khoác và đi bốt. Sau đó cô lấy điện thoại di động, bật máy và nguệch ngoạc viết vài dòng nhắn lại cho cha.

Con ra ngoài. Di động mở. Sẽ về sớm. Dusty.

Cô cầu mong có thể trở về sớm trước khi ông đọc tin nhắn này. Ông sẽ tức hộc máu nếu thấy nó. Nhưng bây giờ cô chẳng thể làm gì khác. Cô phải tìm anh chàng này, và phải tìm thật nhanh. Cô ra khỏi nhà, sập cửa lại phía sau và chạy đua vào đêm tối.

2

Không khí lạnh buốt tạt vào mặt. Cô thở nặng nề, vẫn còn run rẩy nhưng cô biết mình phải vượt qua chuyện này. Nếu anh chàng này đã dùng thuốc quá liều - mà cô biết chắc thế - thì có lẽ hắn không nguy hiểm, và ngay cả nếu hắn là kẻ nguy hiểm đi nữa, cô phải chấp nhận lần mạo hiểm này.

Josh sẽ làm thế. Anh sẽ không do dự, cho dù nguy hiểm thế nào. Cô luôn luôn ngưỡng mộ anh vì điều đó, và bây giờ khi có cơ hội tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy đến với anh, cô có bổn phận thể hiện sự can đảm. Đột nhiên cô để ý thấy một điều mà đứng từ cửa sổ cô đã bỏ lỡ.

Cô dừng lại nhìn xuống đất. Tuyết trên con đường nhỏ không nguyên vẹn như ban đầu. Một vệt dấu chân kéo dài hướng về phía cánh cổng vào công viên Stonewell. Cô liếc nhanh về bên phải và thấy chúng xuất hiện từ phía cuối con đường. Có ai đó đã đi bộ theo lối này từ Beckdale sau khi đợt tuyết cuối cùng rơi.

Không có gì đảm bảo rằng đây là dấu giày của anh chàng đó nhưng cô chắc chắn hắn ở gần đây và cô không hình dung nổi có ai khác lại đi ra ngoài vào buổi đêm ở chốn hẻo lánh như thế này. Cô buộc phải chạy xuôi con đường hướng về phía công viên, trong lúc vừa chạy vừa lần theo dấu chân kia, cô nghe như có tiếng nói của cha cô vang lên trong đầu, tiếng gào quát cô dừng lại, trở về nhà, gọi cho cảnh sát và gọi cho ông.

Nhưng cô gạt những ý nghĩ đó qua một bên. Đây là chuyện về Josh. Đây không phải vấn đề dành cho cảnh sát, dù thế nào cũng chưa phải lúc. Đó là vấn đề của gia đình, cha cô không có ở đây và dù cô có gọi điện cho ông đi nữa thì ông cũng không thể tìm được anh chàng đó nhanh bằng cô được. Vậy là chuyện này tùy thuộc cả vào cô và có lẽ thế là tốt nhất. Cho dù cha cô có thể khăng khăng điều ngược lại nhưng thực ra ông khó lòng chịu đựng một cơn khủng hoảng.

Cánh cổng dẫn vào công viên Stonewell đã khóa đúng như cô nghĩ. Dusty quan sát kỹ những dấu chân để xem người đó đã trèo qua cánh cổng hay chui qua lỗ hổng trên hàng rào.

Lỗ hổng trên hàng rào: không có gì ngạc nhiên cả. Cô nép người chui qua và chạy theo dấu chân. Chúng dẫn xuống con dốc hướng về phía khu rừng nhỏ ở cuối công viên. Không có dấu hiệu của bất kỳ ai nhưng sự tĩnh lặng ở nơi đây khiến cô bất giác đi chậm lại.

Có thứ gì đó không ổn, đó không chỉ là sự yên tĩnh. Ánh sáng có vẻ lạ lùng. Có lẽ đó là sự kết hợp giữa bóng tối và tuyết trắng nhưng có một vẻ rạng rỡ bí hiểm lạnh lẽo đang lơ lửng trong không khí. Cây cối phía dưới cô sáng lấp lánh với một vẻ rực rỡ lạ lùng và phía xa đỉnh núi đá Raven bừng sáng trong đêm tối.

Cô tăng tốc, nôn nóng muốn kết thúc chuyện này. Ít nhất thì cô cũng ở đây một mình, ngoại trừ anh chàng đó. Sẽ không có bất cứ kẻ nghiện ngập hay tên lang thang nào ở công viên trong thời tiết thế này. Cô nghe thấy tiếng động cơ xe phía sau, ngay trên con đường nhỏ rồi nó dừng lại.

Đó không phải cha cô.

Cô ngoảnh lại nhìn về phía cánh cổng. Chỉ có hai lý do để người ta lái xe đến tận cùng con đường nhỏ này: tới thăm Thorn Cottage hoặc thăm công viên Stonewell. Cả hai lý do đó đều không thể xảy ra vào đêm hôm khuya khoắt thế này. Nhưng có một điều kỳ quái.

Không có đèn pha.

Cô ở chỗ thấp quá nên không thấy được chiếc xe, nhưng với kinh nghiệm thường lái xe về nhà cùng cha, cô biết rằng một chiếc xe con sẽ quét đèn sáng lên cánh cổng xuyên vào công viên.

Chẳng có tia sáng nào cả, mà đây cũng không phải xe con. Cô có thể biết điều đó từ tiếng động cơ xe. Đây là một chiếc xe lớn hơn. Cô lo lắng nhìn chăm chăm về phía cánh cổng, đúng lúc đó tiếng động cơ ngừng hẳn.

Im lặng một lần nữa bao trùm.

Cô chạy xuống con dốc hướng về phía rừng cây. Cô phải tìm được tên con trai đó, cho dù có điều gì xảy ra trên con đường đi chăng nữa. Trong khi lần theo dấu chân trên tuyết, cô liên tục ngoái nhìn đằng sau. Bây giờ càng lúc cô càng cảm thấy dễ gặp nguy hiểm hơn: lo sợ thứ ở phía trước và cả thứ ở phía sau mình.

Cô lại nghĩ đến Josh. Anh sẽ tiếp tục. Cô biết anh sẽ làm thế.

Cô dấn bước. Rừng cây đã ở phía trước cô. Con đường mòn xuyên qua trung tâm cánh rừng bị vùi dưới tuyết nhưng cô biết nó ở đâu khi nhìn vị trí cây tiêu huyền ở bên phải và cây dẻ ngựa ở bên trái. Dấu chân dẫn thẳng xuyên qua cánh rừng dọc theo con đường mòn vô hình. Cô lại ngoảnh nhìn phía sau kiểm tra lần nữa.

Không có bóng dáng người nào ở cổng nhưng rồi khi quan sát kỹ cô lại thấy một chuyển động lờ mờ gần chỗ lỗ hổng hàng rào - cái gì đó tối thẫm, thấp lùn dưới đất. Cô vội vã đi vào rừng cây. Giờ chẳng thể quyết định được gì nữa rồi. Cô không thể quay lại. Cô phải tiếp tục đi và không còn thời gian để lãng phí nữa.

Cô lại bắt đầu chạy, mắt dán chặt vào những dấu chân trên tuyết. Các ngón tay và ngón chân cô đang trở nên lạnh buốt. Một cơn gió nhẹ nổi lên, những cành cây nhẹ đung đưa trong đêm tối. Không thấy bóng dáng tên con trai ấy nhưng cô không hy vọng điều đó. Nếu cô đoán đúng, hắn đang ở phía bên kia cánh rừng, có lẽ đang bò lê trong tuyết.

Cô tiếp tục chạy. Mặt đất ở đây trơn hơn. Những tán cây đã giữ cho tuyết không rơi xuống đây nhiều nhưng lớp tuyết vẫn đủ sâu để cô thấy dấu chân phía trước. Cô hối hả đi, tâm trí đặt hết vào người con trai xa lạ, vào Josh và bóng dáng ở phía sau. Cô tới một khoảng rừng thưa ở giữa cánh rừng và dừng lại cạnh đài phun nước cũ.

Bây giờ không còn nước chảy róc rách nữa. Nó đã đóng tuyết dày. Cô nhìn chăm chăm vào bức tượng thiên sứ bằng đá xấu xí và thấy một chai rượu rỗng bên cạnh; kế đến là một lọ thuốc nhỏ, cũng đã rỗng. Phía bên kia đài phun nước, dấu chân tiếp tục đi xuyên qua rừng. Cô lại lên đường lần theo chúng, rồi cô nghe thấy một âm thanh mới trong đêm tối.

Tiếng gầm gừ của một con chó.

Có con đường nào đó phía sau cô dẫn thẳng từ con đường làng đến đây. Cô nghe thấy một tiếng gầm gừ khác, sau đó là một tiếng sủa ăng ẳng, hung hãn làm cô khiếp sợ. Thêm những tiếng gầm gừ và tiếng sủa khác nữa. Cô siết chặt hai nắm tay. Có nhiều hơn một con chó. Cô chắc chắn thế.

Cô chạy đua xuyên qua cánh rừng, tiếp tục theo dấu chân. Vẫn chẳng thấy bóng dáng anh chàng đó đâu. Bây giờ cô đã nghe thấy những tiếng nói phía sau: giọng một người đàn ông thô lỗ và gay gắt, sau đó thêm hai tên con trai nữa, trẻ tuổi hơn. Cô không nghe rõ từng lời nhưng chẳng cần thiết. Những giọng nói đó nói lên một điều duy nhất, đó là nguy hiểm.

Cô lao đi nháo nhào, trượt chân suýt vấp ngã, chạy xuyên qua đám cây cối. Cô không còn biết phải làm gì nữa. Cô phải tìm ra tên con trai đó nhưng cô cũng phải được an toàn. Một phần trong cô kêu gào thúc giục bỏ chạy. Quên tên con trai đó đi. Cô nghĩ đến cánh cổng khác dẫn ra khỏi công viên, từ chỗ sân chơi của bọn trẻ xuôi xuống. Cô có thể trèo qua cánh cổng đó và thoát theo lối đi ấy tới Knowle hoặc có thể đi tắt dọc con đường đất chạy vòng theo rìa cánh đồng hoang. Cô thậm chí có thể đi ngang qua cánh đồng. Nhưng cho dù làm gì đi nữa, cô phải nhanh lên.

Lúc này tiếng gầm gừ, tiếng sủa ăng ẳng dường như càng gần hơn. Cô liếc nhìn qua vai nhưng chỉ thấy cây cối và tuyết. Cô tiếp tục chạy qua rừng cây và cuối cùng lao ra được phía bên kia rừng. Những cột mốc của sân bóng đá và bóng bầu dục trải dài mất hút trong nền tuyết trắng lờ mờ sáng nhưng ở đây, trong sân chơi của bọn trẻ với trò đu quay, hố cát, cầu trượt, tất cả đều sáng bừng lên cùng tuyết trắng. Chiếc xích đu ở hướng chếch về bên phải đang đung đưa trong làn gió nhẹ phát ra âm thanh kin kít quen thuộc. Những dấu chân cô đang lần theo dẫn thẳng tới đó.

Cô chạy theo dấu chân và thấy ở bệ xích đu có một chai rượu khác và lọ thuốc thứ hai, tất cả đều rỗng không. Trông có vẻ như tên con trai đã ngồi ở chiếc xích đu này trong khi uống rượu và nuốt nốt số thuốc còn lại. Có lẽ hắn thậm chí còn đung đưa chiếc xích đu một chút, vì thế nên cô đã nghe thấy âm thanh kin kít ấy. Nhưng hắn đã không ở lại đây.

Cô lại thấy nhiều dấu chân nữa từ chỗ xích đu hướng về phía cánh cổng kia. Hắn có vẻ như đã tìm đường ra khỏi công viên này và đi vào con đường đất ra phía cánh đồng. Cô cắn môi. Ít nhất cô cũng đã quyết định được phải làm gì. Cô phải trèo cổng như hắn và chạy thoát thân. Cô vắt chân lên cổ chạy về phía đó rồi đột ngột khựng lại.

Những dấu chân dừng lại cách cánh cổng chừng hai mươi mét rồi biến mất. Một khoảng tuyết bằng phẳng ở đúng chỗ có vẻ như hắn đã nằm xuống, rồi chẳng có gì cả. Không có dấu chân nào rời khỏi vị trí đó. Hắn đơn giản là đã biến mất.

Nhưng không còn thời gian để suy nghĩ chuyện này thêm nữa. Cô phải thoát khỏi đây trước khi đám người kia xuất hiện, cô sẽ phải trèo qua cánh cổng này. Không có lỗ hổng nào trên hàng rào để có thể chui qua nữa rồi. Cô lại nghe thấy tiếng chó sủa đằng sau. Giờ bọn chúng đã đến gần bìa rừng. Nghe tiếng động cô có thể đoán biết được.

Cô chạy đến cánh cổng và bắt đầu trèo, dáo dác phóng mắt về phía cánh rừng, vẫn không có dấu hiệu nào của người hay lũ chó. Cô lên tới đỉnh cánh cổng và đu người qua. Từ trong công viên vẳng lại những tiếng sủa ầm ĩ chói tai. Vẫn bám trên đỉnh cánh cổng, cô nhìn chăm chăm về phía cánh rừng.

Ba bóng người đang đứng đó. Rất khó trông rõ mặt mũi họ, nhưng cô vừa đủ nhìn phân biệt được từng người. Một gã đàn ông vạm vỡ buộc tóc đuôi ngựa và hai thanh niên to khỏe khoảng

mười tám, mười chín tuổi. Gã đàn ông dắt dây hai con chó bun dữ tợn. Gã và hai tên con trai đang nhìn chăm chăm về phía chiếc xích đu và không có vẻ gì để ý thấy cô, nhưng mấy con chó lại lồng lộn giật dây xích, kéo căng hướng về phía cô.

Cô trượt xuống bên kia cánh cổng, thầm cầu mong không tên nào phát hiện thấy chuyển động đó. Nhưng gã đàn ông đã lập tức hét lên.

"Đằng kia!"

Gã chỉ thẳng về phía cô.

Thoáng một cái, mấy con chó đua nhau lao về phía cô. Chúng lao đến trong tích tắc và cô chỉ kịp chạy xa cánh cổng vài mét trước khi chúng thúc mõm qua các lỗ hổng trên cánh cổng sắt, cắn đợp trong khi rướn căng người cố với tới cô. Phía sau chúng, gã đàn ông và hai tên con trai đang băng qua tuyết hướng về phía cô.

Cô lao vọt xuống con đường đất dẫn vòng theo rìa khu đồng hoang. Cánh cổng nhanh chóng biến khỏi tầm nhìn qua khúc quanh của con đường mòn và cô cứ tiếp tục chạy mãi, cố nghĩ xem phải đi lối nào. Lũ chó không thể chui qua cánh cổng hay hàng rào công viên và gã đàn ông có lẽ phải ở lại với chúng, còn hai tên con trai đó có thể dễ dàng trèo qua cổng đuổi theo cô.

Cô vẫn không biết chắc phải đi lối nào. Khu đồng hoang này không phải là đáp án đúng. Nó là một nơi hoang vắng và dù cố ra khỏi đây thì nó cũng chỉ dẫn về phía đồi đá Raven và rìa phía bắc hoang vắng của bờ hồ Mirkwell. Cô đang đi xa nhà hơn vào vùng hẻo lánh giá buốt.

Con đường mòn có tốt hơn một chút. Không ai sống ở gần đó ngoại trừ ông lão Silas, mà ông ta thì không trông cậy được. Căn nhà tồi tàn của ông lão cách đây nửa dặm nhưng nó cũng như là ở tận Nam cực vì ông ta chưa bao giờ giúp đỡ ai cả. Ông ta hẳn đã vùi mình bên cạnh lò sưởi rồi và dù nếu chưa ngủ thì ông ta cũng giả vờ là đã ngủ nếu cô gọi xin giúp đỡ.

Tốt nhất là chạy về hướng bên trái xuống Knowle. Ở đó tuy chỉ có một xóm nhỏ với ba ngôi nhà nhưng chắc phải có ai đó còn thức - nếu như cô có thể tới được đó. Cô chạy xuôi con đường mòn, thở nặng nhọc trong không khí lạnh buốt. Cô đã trông thấy đoạn đầu con đường ở phía trước. Cô ngoảnh lại xem có bị rượt đuổi theo không.

Chưa thấy gì. Cô chạy tiếp, mắt không rời khỏi mặt đường trơn trượt. Một cú ngã bây giờ cũng sẽ rất nghiêm trọng bởi con đường mòn này rất nguy hiểm. Cô rẽ trái xuống lối đi đến Knowle, rồi đúng như dự đoán, cô nghe thấy những âm thanh mà cô khiếp sợ.

Những hơi thở hổn hển phía sau cô. Trong đêm tối chúng nghe thật nặng nề nhưng cô biết đó là mấy tên con trai. Chúng không còn ở xa nữa. Cô ngoái nhìn ra sau. Vẫn chưa thấy tăm hơi chúng đâu. Cô tiếp tục chạy xuôi con đường, đầu óc hoang mang sợ hãi. Thật sai lầm khi đi lối này. Con đường cũng hoang vắng như đoạn đường đất kia. Thực tế nó sẽ cắt con đường Beckdale nhưng những ngôi nhà ở Knowle không phải chỉ cách có một dặm đường, cũng không có chỗ ẩn nấp nào ở đây cả. Những bức tường đá ở bên đường và những cánh đồng phía xa xa rồi dấu chân của cô in trên tuyết sẽ cho mấy gã trai kia biết chính xác đường cô đi.

Cô ngoảnh lại lần nữa và lần này kinh hãi nhìn thấy hai dáng người đang gồng chân chạy theo cô. Chúng chỉ cách phía sau khoảng năm mươi mét. Cô tăng tốc, tuyệt vọng muốn cắt đuôi chúng. Tuyết bắt đầu rơi tiếp, những bông tuyết trong trẻo nhẹ tênh. Chúng làm mờ mắt khi cô lao người về phía trước. Cô nghe rõ tiếng mấy gã kia thở nặng nhọc, nhưng bây giờ cô còn thở hổn hển mệt nhọc hơn. Cô mệt mỏi, hoảng sợ và từ những âm thanh phía sau cô biết chúng vẫn

đang kiên trì bám đuổi cô.

Cô gồng mình, tuyệt vọng chạy thoát thân, mắt dáo dác căng ra nhìn xuyên qua màn tuyết rơi để tìm một dấu hiệu cứu giúp, nhưng tất cả những gì cô thấy là con đường vắng ngắt trải dài hun hút trong đêm. Không hiểu sao cô vẫn tiếp tục chạy trước hai tên con trai và hai bên vẫn giữ nguyên khoảng cách đó trong vài phút. Nhưng rồi cuối cùng, ngay khi bắt đầu bỏ cuộc đầu hàng thì cô trông thấy ánh đèn pha phía trước. Cô huơ hai cánh tay gào lên trong khi chạy về hướng đó.

"Cứu! Cứu với!"

Cô ngoái nhìn nhanh ra sau. Hai tên con trai đã rút ngắn khoảng cách và chỉ còn ở phía sau hai mươi mét, nhưng chúng đang chạy chậm lại, rồi cuối cùng dừng lại. Chúng hẳn đã thấy chiếc xe kia và đang lùi lại. Đèn pha càng sáng hơn. Giờ cô đã có thể nhìn thấy chiếc xe ấy. Nó không phải là một chiếc xe con. Nó là một chiếc xe tải màu trắng - và tiếng động cơ ầm ĩ nghe quen một cách khủng khiếp.

Cô khựng người, cơn sợ hãi lại đổ ập trở lại.

Chiếc xe tải dừng cách cô một quãng ngắn. Đèn pha tắt. Động cơ ngừng. Gã đàn ông tóc đuôi ngựa nhảy ra khỏi xe, đi ra phía sau và một thoáng sau xuất hiện trở lại cùng với hai con chó bun có dây xích.

Cô nhìn chăm chăm kinh hãi. Gã bắt đầu đi về phía cô cùng hai con chó. Cô nhớn nhác nhìn quanh và thấy hai tên con trai lại bước tới. Cô thọc tay vào túi áo tìm điện thoại, rồi lại rụt tay ra. Không còn kịp nữa rồi. Chúng ở quá gần. Cô phải trốn thoát và chỉ còn một con đường ở phía bên trái. Cô chạy đến bức tường và bắt đầu nhoài người trườn lên thì nghe thấy gã đàn ông ra lệnh.

"Chạy!"

Mấy con chó hồng hộc xông về phía cô.

3

Cô nghe tiếng gầm gừ khi chúng đua nhau lao tới. Cô vặn người tuyệt vọng cố đu hai chân lên khỏi mặt đất để bám leo lên bức tường. Nhưng vô ích, cô thấy rõ những cái bóng tối đen đang phóng tới phía mình và cô biết sẽ không còn kịp nữa. Cô gồng lên đón nhận những cái răng cắm phập vào mình, thế rồi có ai đó túm lấy hai chân cô kéo ngược xuống rời khỏi bức tường.

Đó là một trong hai tên con trai. Hắn giữ cô sát vào người hắn, quay một vòng dùng lưng hắn hướng về phía lũ chó để chắn cho cô. Tên thứ hai cũng chạy tới và đang hò hét gã đàn ông.

"Bố! Gọi chúng lại! Gọi chúng lại đi!"

Gã đàn ông liền huýt sáo một tiếng.

Dusty thấy nhẹ nhõm khi lũ chó dừng lại, thở hồng hộc nhưng với một vẻ miễn cưỡng rõ ràng. Chúng đứng đó, chỉ cách vài sải chân, miệng gầm ghè.

"Ngồi xuống!" Tên con trai đang giữ cô quát.

Lũ chó vẫn không ngồi.

"Bảo chúng nó ngồi xuống đi bố!"

"Ngồi!" Lão bố gầm lên.

Và hai con chó ngồi ngay xuống.

"Thả tôi ra." Dusty nói với tên con trai đó.

Hắn chỉ thả cô xuống đất. Cô lăn người trên tuyết và đứng dậy. Cả hai con chó đều chồm lên cùng lúc và bắt đầu hướng về phía cô.

"Ngồi xuống!" Gã đàn ông rống lên. "Ở yên!"

Hai con chó vâng lời ngay lập tức, nhưng vẫn vẻ miễn cưỡng đó. Dusty bắt đầu mon men lỉnh xuống con đường mòn.

"Cả mày nữa!" Gã quát, nhìn chòng chọc vào cô.

Cô dừng lại. Cố gắng trốn cũng chẳng ích gì. Gã sẽ cho lũ chó tấn công cô ngay. Rõ ràng gã là kẻ duy nhất có thể điều khiển chúng. Cô co rúm người áp sát vào bức tường, mắt không rời ba dáng người đang tiến đến gần vây quanh cô.

Gã đàn ông có thân hình thấp lùn, chắc nịch và khỏe mạnh với bộ ria mép đen, nét mặt nặng nề. Mặt gã hằm hằm cơn giận dữ mà cô cảm thấy như lúc nào cũng hiện hữu ở đó. Hai tên con trai trông già dặn hơn cô nghĩ lúc trước, có lẽ khoảng hai mươi, hai mốt. Chúng cũng khỏe mạnh và dáng vóc rắn rỏi: một tên tóc đen và giống hệt ông bố, còn tên lôi cô xuống khỏi bức tường có mái tóc vàng nhạt, cao lớn mảnh khảnh hơn, nhưng rõ ràng cũng nguy hiểm.

Gã đàn ông tới chỗ lũ chó và đứng giữa hai con. Mắt không rời khỏi cô, gã với xuống xích lũ chó lại. Chúng lồng lên nhưng không cố giật ra. Ánh mắt chúng cũng gắn chặt vào cô. Dusty cố suy nghĩ, cố bình tĩnh lại. Không rõ những kẻ này muốn gì. Chắc chắn đó là điều cô sợ.

Gã đàn ông đứng thẳng lên, ánh mắt chòng chọc vẫn gắn vào cô. Tuyết giờ đang rơi dày hơn. Dusty cũng chăm chăm nhìn lại hắn. Hắn đánh mắt nhanh về phía hai tên con trai. Cô thoáng liếc mắt sang bọn chúng và nhận thấy một lời nhắn câm lặng đã được truyền đi giữa ba tên. Đó là gì thì cô không biết, nhưng cô không thích nó. Gã đàn ông nói.

“Nó ở đâu?”

Giọng nói trầm đục, thô lỗ, trọng âm lơ lớ. Cô không thể xác định được nó ở vùng nào. Cô trả lời với vẻ táo tợn nhất có thể.

“Ai ở đâu?”

“Đừng có làm trò với tao.”

“Tôi không biết ông có ý gì.”

Lại những cái liếc mắt trao đổi khác giữa gã với lũ con trai. Cô nhận thấy hai tên con trai đang mon men nhích tới phía trước và bồn chồn liếc nhìn gã. Gã chỉ khẽ lắc đầu một cái, hai tên đó liền dừng lại.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi.

Gã bước tới gần cô. Cô vẫn để mắt đến lũ chó. Chúng đang giật giật sợi dây xích, kéo căng về phía cô. Nắm tay chắc nịch của gã siết chặt những sợi dây xích, cô thầm cầu nguyện gã sẽ không thả tay ra. Gã dừng lại đúng chỗ lũ chó vừa nhào đến cô lúc nãy và lại nói.

“Mày đã đi cùng với thằng nhãi đó dọc con đường mòn tới công viên Stonewell. Chúng mày dừng lại ở cổng. Mày chui qua cái lỗ hổng trên hàng rào cùng với nó. Chúng tao thấy rõ dấu chân hai đứa mày trên tuyết, của mày và của thằng đó. Đọc những dấu chân chỉ là trò trẻ con. Mày đã đi bộ với thằng đó xuống con đường dốc dẫn vào rừng và đi qua đài phun nước tới sân chơi trẻ con. Chúng mày còn đánh đu với nhau nữa. Sau đó hai đứa đi về phía cánh cổng sau.”

Cô run lẩy bẩy. Chỉ tới lúc này cô mới ý thức sâu sắc rằng mình đã dính líu quá sâu vào chuyện này. Gã đàn ông tiếp tục.

“Vậy chuyện gì xảy ra tiếp theo? Mày đã trèo qua cổng. Còn thằng nhãi kia đâu?”

Cô cố sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu. Rõ ràng bọn chúng không thấy dấu chân của tên con trai đó biến mất vào hư không. Bọn chúng thấy cô trèo qua cổng và lập tức đổ xô đuổi theo.

“Chúng mày đi bộ cùng nhau tới chỗ cổng sau.” Gã nói. “Và bọn tao thấy mày đang trèo qua

cổng. Vậy thằng nhãi kia đâu?"

"Tôi không biết gì về thằng con trai nào cả."

"Mày thực lòng mong chúng tao sẽ tin điều đó à?" Gã đưa mắt xuống lũ chó rồi liếc nhìn lại cô. "Tao nghĩ mày cần tìm cho chúng tao một câu trả lời hay ho hơn."

Cô lại cố gắng nghĩ. Đơn giản nhất là kể câu chuyện chính xác như nó đã xảy ra. Chúng có thể sẽ tin câu chuyện đó. Nhưng cô nghi ngờ điều đó, ngay cả nếu chúng có tin cô đi nữa, cô vẫn cảm thấy một sự miễn cưỡng kỳ lạ khi phải nói cho chúng biết về tên con trai đó. Cho dù hắn ta đã làm gì, cho dù hắn ta biết hay không biết về Josh đi nữa, cô tin rằng những kẻ này còn tồi tệ hơn thế.

"Tôi cũng chỉ đi theo những dấu chân thôi." Cô nói. "Tôi thấy những dấu vết trên tuyết và đi theo chúng."

"Chắc mày nghĩ tao là đồ ngốc nhỉ?"

"Tôi không. Tôi..."

"Mày chắc thật sự nghĩ tao là kẻ ngốc rồi." Giọng gã cứng rắn và đầy thù địch. "Một cô gái trẻ như mày lang thang trong công viên một mình giữa đêm hôm khuya khoắt đầy tuyết. Chỉ riêng chuyện đó đã đủ ngu xuẩn rồi. Mày thấy dấu chân nào đó. Mày không biết chúng là của ai. Vậy mà mày lần theo dấu chân đó vì quá tò mò. Mày nghĩ tao tin chuyện đấy chắc?"

Cô im lặng không nói gì.

"Có phải thế không?" Gã gằn giọng.

"Phải, tôi…"

"Thế là mày đang sỉ nhục tao, đồng thời nói dối tao."

Gã lại tiến gần thêm bước nữa. Lũ chó nãy giờ nhìn cô lúc này đã ở ngay trong tầm với, liền nhảy xổ tới. Cô nép sát vào tường nhưng gã đã kéo giật lũ chó lại và thu ngắn dây xích, cuộn tròn quanh cổ tay. Lũ chó bị giữ lại nhưng giờ chúng chỉ cách cô có vài phân. Mấy tên con trai cũng di chuyển tới gần hơn.

"Mày sẽ không làm thế." Gã nói, giọng thì thào và lạnh băng. "Mày trông giống một đứa con gái thông minh đấy. Mày sẽ không lang thang trong công viên một mình đâu. Mày sẽ không đi theo những dấu chân trên tuyết không rõ gốc tích. Mày biết tại sao không?"

Cô không trả lời.

"Bởi vì việc đó nguy hiểm." Hắn tiếp tục. "Có những kẻ xấu xa ở bên ngoài lúc đêm khuya. Mày sẽ không muốn bị một kẻ như thế tóm được, bây giờ thì sao?"

"Hãy để tôi yên."

"Chỉ khi nào mày nói cho bọn tao biết sự thật."

“Tôi đã nói sự thật rồi.”

“Vậy mày đi theo những dấu chân ấy để làm gì?”

“Tôi chỉ đi theo thôi.”

Cô khinh khỉnh nhìn thẳng vào mặt gã.

“Tao tưởng mày là đứa biết điều hơn cơ,” gã nói, “nhưng tao thấy là bọn tao phải thuyết phục mày rồi.”

Gã liếc mắt về phía lũ con trai và gật đầu. Chúng bước về phía cô.

Cô hét lên dù biết là đang lãng phí thời gian. Chẳng ai nghe thấy tiếng cô trong màn tuyết thế này. Cô lại hét lên lần nữa, ngay lúc ấy tên con trai tóc vàng bịt miệng cô lại.

Cô vặn người giãy giụa cố thoát ra nhưng bàn tay còn lại của hắn đã khóa ngang bụng cô và giúi cô vào tường. Tên còn lại ấn vai cô ghì sát tường. Cô lại vùng vẫy để thoát ra nhưng những bàn tay chỉ càng siết chặt thêm. Cô lên gối vào chỗ hiểm của tên tóc vàng. Hắn kêu rống lên vì đau.

“Con khốn!”

Cô thấy nắm đấm của hắn quai ra sau lấy đà vung tới trước. Không hiểu bằng cách nào cô tránh được, cú đấm nện thẳng vào tường. Hắn rên rỉ bước lùi lại, vẩy vẩy bàn tay bị đau. Hai chân cô đá loạn xạ, đạp bất cứ cái gì cô có thể với tới. Một bàn chân trúng ngay cẳng chân của tên con trai kia. Hắn la lên oai oái, bước lùi lại rồi cả hai tên cùng lao vào cô lần nữa. Cô né người luồn dưới cánh tay chúng và chạy xuống con đường mòn.

Nhưng cô không chạy được bao xa. Chỉ mới được năm mét cô đã bị những nắm tay túm siết lấy vai và eo. Cô lại hét lên, rồi một nắm đấm đánh trúng lưng dưới của cô. Cô ngã nhào, nằm rên rỉ trên tuyết. Đúng lúc hai tên con trai hiện ra lù lù phía trên thì cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi áo. Cô lôi nó ra, ấn vào nút trả lời và gào lên.

“Cứu! Cứu! Đường mòn tới Knowle!”

“Lấy điện thoại của nó!” Gã đàn ông gào lên.

“Đường mòn tới Knowle!” Cô hét lên. “Gọi cảnh sát!”

Cô thấy những bàn tay vươn tới chiếc điện thoại nhưng vẫn tiếp tục gào vào nó.

“Hai thằng chúng mày! Lũ đầu bò!”

Một bàn tay tóm lấy cổ tay cô lóng ngóng sờ vào chiếc điện thoại. Cô giật được ra và lại gào vào máy.

“Tóc đen! Buộc túm đuôi ngựa! Xe tải trắng! Biển số...”

Điện thoại bay khỏi tay cô. Tên tóc vàng đã đá văng nó. Cô khiếp vía ngước lên nhìn và thấy cả hai tên con trai đang đứng phía trên cô, cả gã đàn ông nữa. Lũ chó vẫn bị giữ chặt trong tay gã nhưng mõm chúng chỉ cách mặt cô vài phân. Cô chờ đợi một cú đớp kế tiếp, nhưng nó không xảy ra. Gã đàn ông đưa mắt với hai tên con trai.

"Đợi trong xe." Gã nghiến răng nói.

Chúng tuân theo không nói một lời. Gã không thèm nhìn chúng đi. Gã quét mắt lên Dusty vẫn đang nằm trên tuyết, rồi liếc sang chiếc điện thoại nằm cách đó mấy bước chân. Gã không buồn đi tới để tắt máy hay giẫm lên nó. Gã nhìn chằm chằm xuống cô, mái tóc đen ẩm ướt vì tuyết, rồi cất tiếng cũng bằng cái giọng thì thào ấy.

"Hình như tao đã đúng về mày. Mày là một đứa con gái thông minh. Lanh trí."

Cô không nói gì, mắt không rời lũ chó.

"Nhưng không phải một cô gái đẹp, đúng không?" Gã nói. "Một đứa con gái tinh ranh xấu xí."

Cô quắc mắt nhìn gã. Mắt gã phóng ra ánh nhìn khinh miệt. Cô hy vọng ánh mắt mình cũng làm được điều đó.

"Điều ấy làm cho tất cả chuyện này hơi có vẻ bí ẩn." Gã nói tiếp. "Thằng nhãi lảng vảng quanh đây có vẻ thích mày. Ý tao là, mày chỉ là một món vớ được thôi, đúng không? Và chúng tao đều biết loại người thằng đó tìm kiếm."

Gã ngừng lời, như thể chờ cô lên tiếng. Cô muốn lắm. Cô muốn hét vào mặt gã. Nhưng chỉ có tâm trí cô gào thét mà thôi. Gã khịt mũi khinh bỉ.

"Không, nó chỉ hơi kỳ bí thôi. Mày chẳng phải là típ người của hắn. Một con nhóc quá nam tính thô bạo."

Lại câu nói ấy. Nó giáng vào cô như một cú đấm.

"Giờ thì nghe đây, con nhóc dối trá." Gã nheo mắt thành hai khe hẹp. "Ở đây có điều mày cần phải ghi nhớ. Tao không muốn cảnh sát hay bất cứ ai khác dính mũi vào. Mày hiểu ý tao rồi chứ hả? Nói với cảnh sát, gia đình mày hay bạn bè mày, thì người nào đó mà mày quen sẽ bị đau đớn, và cả mày nữa. Vậy nên hãy nghĩ kỹ trước khi mở cái miệng nhỏ lắm lời của mày ra."

Gã cúi sát.

"Chuyện này chưa kết thúc đâu." Gã nói khẽ như hơi thở.

Rồi gã quay lại xe.

Cô cuộn người lại như một quả bóng và bắt đầu khóc nấc lên, tuyết vẫn rơi lên người cô. Cô không nhìn chiếc xe. Bây giờ cô không dám nhìn nó. Cô nghe tiếng động cơ gầm lên, cảm thấy ánh đèn pha quét lên mình, rồi cả ánh đèn và tiếng động cơ lùi xa dần khi chiếc xe quay đầu. Một lúc sau cô nghe thấy nó rẽ vào con đường lớn hơn, rồi cùng với tiếng động cơ rú lên lần cuối, nó phóng vào bóng đêm để lại phía sau sự tĩnh lặng và tuyết, còn cô vẫn nằm cuộn tròn trên mặt đất.

4

Cô vẫn tiếp tục nức nở khóc. Cô không thể ngăn mình lại được. Cô cũng run lẩy bẩy và từng phút trôi qua càng lúc càng lạnh cóng. Cô biết mình phải đi, nhưng cô không thể. Tất cả những gì cô muốn làm là cuộn tròn lại thêm nữa. Cô buộc bản thân phải ngồi dậy. Cô không thể ở lại đây. Cô phải quay về và trấn tĩnh lại. Bằng cách nào đó cô phải làm mình bình tĩnh lại.

Cô với lấy điện thoại và nhặt nó lên. Có vẻ nó không bị hỏng. Cô vẫn còn run lẩy bẩy, vẫn đang khóc. Cô quệt nước mắt, dựa cả người vào tường và sụp xuống.

"Thôi khóc ngay." Cô lẩm bẩm. "Dừng lại... chết tiệt..."

Nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra, che khuất tầm nhìn, che mờ ý nghĩ.

"Đừng đánh mất dũng khí." Cô lầm rầm.

Cô đang đánh mất nó. Cô lại muốn cuộn tròn người lại. Cô muốn biến mất, muốn chết.

"Đừng để cho chúng thắng."

Cô dò dẫm với chiếc điện thoại. Phần nào đó trong trí não bảo cô rằng cô phải tìm ra ai là người đã gọi đến, nhưng phần còn lại đầu óc cô không chịu làm việc. Cô đang bấm vào các phím điện thoại mà chẳng có gì xảy ra cả.

"Bình tĩnh lại." Cô lẩm bẩm. "Mày đang bấm... đang bấm..."

Cô không biết mình đang bấm cái gì. Cô chỉ đang bấm vào tất cả các phím cùng một lúc.

"Bình... chết tiệt... bình tĩnh..."

Cô buộc mình phải ngừng bấm phím và lại đổ sụp vào tường, thở hổn hển. Giờ tuyết đang rơi nặng hơn và phủ dày thêm lên con đường mòn và những bức tường đá, phủ cả lên người cô. Một cảnh tượng dễ chịu đến kỳ lạ dù cô đang lạnh cứng người, cái lạnh giá của những bông tuyết chạm vào mặt, vào người cô dường như khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn một chút. Cô chầm chậm hít thở vài lần, rồi nhìn lại chiếc điện thoại.

"Ấn hủy." Cô lầm bầm. "Xóa màn hình."

Cô ấn hủy, làm lại lần nữa, rồi một lần nữa, cuối cùng cô thấy mình đã tìm được cách trở lại với màn hình hiển thị danh mục chính. Cô lại hít thở chầm chậm thêm vài lần nữa. Cô vẫn còn đang run và tuyết đã ngừng đến mức dễ chịu. Cô rùng mình, răng đánh vào nhau lập cập.

"Tìm xem ai đã gọi." Cô tự nhủ.

Việc nói thật to dường như có ích. Cô kiểm tra điện thoại. Đó là cha cô. Ông đã gọi cho cô từ

điện thoại di động của ông. Cha cô không để lại lời nhắn nhưng ông chắc đã lo đến phát ốm sau khi nghe tiếng cô hét trong điện thoại. Cô trấn tĩnh một lúc rồi gọi vào số của cha. Ông trả lời ngay lập tức.

"Dusty?"

Giọng ông căng thẳng. Cô cố gắng trả lời nhưng chợt nhận ra là mình không thể. Cô biết giọng nói sẽ để lộ tình trạng hiện tại của mình.

"Dusty à?" Ông lại nói. "Con ổn cả chứ?"

"Cha ơi!" Cô cố thốt lên.

Cô chẳng thể nói gì hơn nữa. Vẫn chưa. Chỉ gọi cha thôi.

"Ôi, con đấy à!" Ông nói, giọng thở phào nhẹ nhõm. "Con ổn chứ?"

"Vâng!"

"Xin lỗi, cha chưa về được. Helen đã lái xe về nhưng cha bị kẹt ở bên ngoài quán rượu. Cái xe chết tiệt không khởi động được. Nhưng thợ sửa chữa đang đến nên cha sẽ không mất thời gian quá lâu đâu. Cha nghĩ động cơ bị ẩm hay sao đó."

Cô không nói gì.

"Cha đã gọi cho con một lúc trước." Ông nói.

"Vâng!"

"Chỉ có điều chắc bị mất tín hiệu thì phải. Máy con có đổ chuông không?"

"Có ạ!"

"Thế à, cha chẳng nghe thấy gì cả. Con đã trả lời à?"

Dusty buông thõng tay, chiếc điện thoại bị siết chặt trong bàn tay. Cha cô không nghe thấy một lời nào. Cô đã hét vào máy mà chẳng được gì. Cảnh sát sẽ không đến. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô thở dài. Có lẽ thế lại hay nếu theo như lời đe dọa của gã đàn ông kia. Hơn nữa, cô cần phải nghĩ xem nên làm gì và nói gì đây. Có một điều cô rõ nhất là cô sẽ không kể cho cha về chuyện này, dù sao thì cũng chưa kể. Ông chưa bao giờ đương đầu được. Ông vẫn chưa thoát khỏi chuyện của Josh và mẹ, cả tình trạng thất nghiệp của ông, chưa kể đến người phụ nữ mới quen nữa.

Cô lau mấy giọt nước mắt và tuyết khỏi mắt. Ngồi xuống đất, trong bàn tay kia, chiếc điện thoại càng lúc càng ẩm ướt. Cô nghe giọng cha nói, một âm thanh khe khẽ, mong manh giữa sự tĩnh lặng của đêm tối.

"Dusty à?" Ông nói. "Con đã trả lời máy à?"

Cô lại đưa điện thoại lên tai lần nữa.

“Vâng.” Cô thì thầm. “Con đã trả lời.”

“Tại sao con không bắt máy cố định? Cha đã gọi vào đó trước. Con có nghe thấy chuông không?”

“Con đã đi ngủ rồi ạ!”

“Ồ, cha xin lỗi. Con vẫn đang trên giường à?”

“Vâng!”

“Cả lúc này mà cũng bật máy di động nữa à?”

“Vâng!”

“Dù sao cha cũng xin lỗi đã gọi cho con muộn thế này.”

“Không sao mà cha.”

“Và xin lỗi vì đã để con ở nhà một mình tối nay.”

“Không sao ạ!”

“Nhưng cha hy vọng là con thích thế, đúng không? Một chút thời gian dành riêng cho bản thân mà không có cha ở bên cạnh nhặng xị như bình thường.”

Cô biết mình định nói gì. Cô định trấn an cha lần nữa. Cô định hỏi buổi tối của ông thế nào. Cô định làm mọi điều mà cô vẫn thường làm cho cha kể từ khi Josh và mẹ bỏ đi. Nhưng tối nay thì khác. Tối nay cô không tin tưởng vào giọng nói của mình, ngay cả việc mạo hiểm để cha cô hiểu lầm sự im lặng của cô, điều mà ông vẫn thường mắc phải.

“Dusty?” Ông lại nhắc. “Con yên lặng quá!”

“Con ấy ạ?”

“Con không giận cha vì ra ngoài tối nay đấy chứ?”

“Không ạ!”

“Con chắc chứ? Nghe giọng con có vẻ hơi bực.”

“Con không giận mà.”

“Đó là ý kiến của con đấy nhé, có nhớ không? Về việc cha đi chơi ấy.”

“Con thấy tốt mà. Con ổn cả.”

“Con nghe có vẻ chẳng ổn gì cả.”

“Con không giận đâu.”

“Có lẽ hơi kìm nén một chút nhỉ?”

“Con vui mà.”

“Cha quá mong muốn mọi thứ ổn thỏa một lần nữa.”

“Sẽ như thế ạ!”

Ngay bây giờ cô muốn được ngắt máy đến tuyệt vọng. Họ càng nói nhiều thì cha cô càng khiến cô thấy chán nản.

“Con hơi mệt, cha ạ.” Cô nói.

“Ồ, cha xin lỗi. Cha sẽ để con ngủ. Hy vọng là cha sẽ không mất quá lâu.”

“Không sao ạ!” Cô hít vào một hơi thật sâu. “Không... vấn đề gì.”

“Cha sẽ gặp con sau, con yêu!”

“Vâng!” Cô đáp.

Cô ngắt máy trước khi ông kịp nói nữa, rồi buộc bản thân phải đứng dậy. Cô vẫn đang run lẩy bẩy nhưng đầu óc lại tỉnh táo. Cô đưa mắt nhìn lên nhìn xuống khắp con đường mòn. Cô có thể đi bộ xuyên qua Knowle để tới quốc lộ Beckdale và về nhà theo lối đó hoặc trở lại bằng con đường cô đã đến. Nơi cuối cùng cô muốn nhìn thấy lúc này là công viên Stonewell, nhưng không nghi ngờ gì đó chính là lộ trình nhanh hơn cả, thêm nữa cũng tránh mạo hiểm việc cha cô sẽ về nhà trước hoặc chẳng may bị bắt gặp nếu cô chọn đường Beckdale.

Cô quay trở lại con đường đất, tâm trí giờ đã minh mẫn hơn. Cô lại nghĩ tới cha và quyết định không kể chuyện gì cả. Điều đó không hẳn là vì lời đe dọa của gã đàn ông tóc đuôi ngựa. Nó là vì chính cha cô. Ông đơn giản là không thể giải quyết được chuyện này. Chuyện với Josh đã đủ làm ông bị tổn thương rồi, bị sa thải khỏi vị trí bếp trưởng của nhà hàng Oscar cũng không là gì, nhưng khi mẹ cô cũng ra đi, nó đã ít nhiều khiến ông hoàn toàn suy sụp.

Tâm trí cô lại lang thang nghĩ đến anh chàng kia. Không hiểu sao cô cảm thấy anh ta chính là chìa khóa của toàn bộ chuyện này, nhưng anh ta cũng khó nắm bắt như Josh vậy. Những dấu chân biến mất trên tuyết là thật sự kỳ bí. Còn về gã đàn ông tóc đuôi ngựa, thật khó mà biết phải làm gì ngoại trừ tránh mặt gã. Gã không đả động gì đến chuyện gã biết nơi cô sống. Điều đó chỉ có thể là gã đã không để ý dấu chân của cô bắt đầu từ Thorn Cottage và ít nhất thì bây giờ tuyết đang rơi khiến cả hai vết dấu chân đã bị phủ kín rồi.

Cô thấy con đường mòn phía trước và tít xa kia là đồng hoang Kilbury trải rộng trắng xóa, xa ngút tầm mắt, mất hút vào màn tuyết rơi, đồi đá Raven nhô cao lên kiêu hãnh và hồ nước sáng long lanh. Một lần nữa cô thấy mình bị choáng váng vì sự lạ lùng của thứ ánh sáng đó. Ngay cả tuyết rơi cũng có một vẻ kỳ quái khác thường, dù tối nay không hiểu sao trời sáng hơn mức bình thường.

Trong không khí có thứ gì đó cảm giác không đúng.

Nhưng có lẽ chỉ là với bản thân cô thôi. Cô biết mình đang sai lầm. Cô cố tìm kiếm dấu hiệu nào đó của anh chàng muốn chết kia. Không hiểu sao cô cảm giác anh ta còn sống. Cô không biết tại sao mình lại cảm thấy chuyện này chắc chắn thế và bằng chứng nào gợi cho cô thấy điều ngược lại. Anh ta rõ ràng đã nuốt cả một vốc thuốc. Chưa kể đến những dấu chân mất hút - chúng phải có ý nghĩa gì đó.

Cô lại nghĩ đến Silas và một lần nữa từ bỏ ý nghĩ ghé qua hỏi ông ta xem có thấy gì không. Nếu ông lão đó cuối cùng cũng chịu nói với cô thì chắc cô sẽ được nghe rát tai vì đã làm phiền ông ta. Hơn nữa, cô phải vội về nhà. Cô khởi hành thẳng hướng đến cánh cổng công viên Stonewell.

Cô đã phán đoán đúng. Những dấu chân lúc trước của cô và anh chàng kia đã bị đợt tuyết vừa rồi phủ kín và bây giờ càng rơi dày hơn khiến cho những dấu chân cô vừa để lại phía sau chẳng bao lâu cũng bị lấp đầy. Cô dừng lại trước cánh cổng vào công viên Stonewell và nhìn chăm chăm xuyên qua hàng chấn song. Không có dấu hiệu của ai trong công viên và cũng chẳng có dấu chân nào. Cô lại nghĩ đến anh chàng đó.

“Anh ở đâu?” Cô thì thào gọi. “Tôi biết anh còn sống. Tôi có thể cảm thấy.”

Cô quét mắt qua sân chơi trẻ con, khu rừng, bãi vui chơi. Tất cả những gì cô thấy là màu trắng chồng lên màu trắng. Cô leo qua cổng và đi tới chiếc xích đu, giờ nó đang im lìm giữa không trung không gợn một ngọn gió. Cô dừng lại cạnh nó và đẩy ghế đu. Từ trên đỉnh chiếc xích đu vẳng xuống tiếng kim loại rền rĩ quen thuộc, rồi im ắng lại khi nó ngừng chuyển động.

Cô đi thơ thẩn đến chỗ nhà chơi của trẻ con và nhìn vào cửa sổ. Không có gì, không có ai ở bên trong, không có dấu hiệu cho thấy đã có người sử dụng nó. Cô đi tiếp vào khu rừng, bây giờ lại cảnh giác quan sát những chỗ có khả năng ẩn nấp ở đó. Cô bỏ qua đài phun nước phía sau và vài phút sau đã ra đến đầu bên kia công viên. Trên đỉnh con dốc là cánh cổng trước và phía xa là con đường mòn và Thorn Cottage.

Cô mong ước được về nhà ngay lúc này để làm ấm người và thay đồ sạch sẽ trước khi cha cô về, và bằng cách nào đấy tỏ vẻ như cô đang ngủ trên giường suốt hai tiếng vừa qua, rằng cô vẫn ổn cả. Cách tốt nhất để làm việc đó là giả vờ ngủ. Nếu may mắn cha cô sẽ để cô một mình tới sáng, đến lúc đó cô sẽ lấy lại bình tĩnh và diễn xuất tốt hơn bây giờ.

Tuyết đã ngừng rơi.

Cô mệt nhọc lê bước lên con đường dốc dẫn tới cánh cổng, luồn qua lỗ hổng trên hàng rào và nhìn lại phía sau. Phía dưới cô là khu công viên yên tĩnh và xa xa là cánh đồng trải dài tít tới tận hồ Mirkwell. Phía trên cao là đỉnh ngọn đồi đá Raven vẫn sáng rực. Cô nhìn nó đăm đăm và trong một thoáng tò mò, cô có cảm giác rằng tuyết đang cháy, không chỉ trên đỉnh đồi cao ấy mà cả dưới cánh đồng hoang, quanh hồ nước và thậm chí là cả ở đây xung quanh cô. Cô lắc đầu và cảm giác đó biến mất.

Nhưng bóng đêm vẫn lờ mờ sáng xung quanh cô.

Cô vội vã đi xuống con đường mòn hướng tới Thorn Cottage. Cô nhẹ nhõm nhận thấy không có chiếc xe nào đỗ ngoài cửa. Cô đi vào nhà, đóng cửa trước lại. Căn nhà tối om, cô nhớ đèn

phòng khách còn sáng khi cô rời đi nhưng không thể nhớ cô tắt nó lúc nào khi cô chạy ra khỏi nhà. Nhưng chắc là cô đã tắt và bây giờ thấy mừng vì điều đó. Bóng tối làm cô thấy dễ chịu hơn.

Nước mắt cô đột nhiên trào ra. Chúng tuôn rơi trong nỗi kinh ngạc - cô nghĩ giờ mình đã ổn thật rồi - nhưng cảm giác an toàn lại quá nhiều. Cô dựa vào cửa và để mặc cho mình được khóc. Thế rồi sau khi nín lặng hẳn, cô lau nước mắt và nhìn chăm chăm qua bóng tối.

Trên tập giấy là lời nhắn cô viết cho cha. Cô xé mẩu giấy rồi ném vào thùng rác, tiếp đó treo áo khoác và cởi đôi bốt ra. Sau một thoáng ngẫm nghĩ cô đẩy chúng khuất khỏi tầm nhìn phía sau đội ủng cao su cũ của cha, rồi giấu chiếc áo khoác ướt dưới tấm vải dầu. Người cô vẫn còn ướt đẫm nhưng ít nhất cha cô sẽ không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu gì ở đây cho biết cô đã ra ngoài.

Từ dưới con đường nhỏ vọng lại tiếng động cơ xe.

5

Cô vội vã đi lên lầu. Thật nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng cha cô đang trở về nhưng cô phải lên giường thật nhanh trước khi ông đỗ xe. Cô phải cởi bỏ đồ ướt và nhét chúng xuống dưới gầm giường ngay bây giờ, nếu không ông sẽ nhận ra cô đã ở bên ngoài.

Cô lao lên phòng mình, đóng cánh cửa phía sau lại. Ngay cả thời gian để lau khô người cũng không có. Chẳng mấy chốc ông sẽ về đến đây. Ngay lúc này cô có thể nghe thấy tiếng động cơ xe đang rút ngắn dần khoảng cách.

Cô cởi bỏ quần áo trong bóng tối, thả chúng xuống sàn nhà và đá vào gầm giường. Chúng vẫn còn ướt, cả người cô cũng vậy nhưng ngay lúc này chẳng kịp làm gì nữa. Cô choàng vào chiếc áo ngủ, nó dính vào từng phần cơ thể ẩm ướt nhưng cô không quan tâm, miễn là cha cô không nhìn thấy khi ông ngó đầu vào cửa.

Tóc cô thì lại là chuyện khác. Ngay cả trong bóng tối ông có thể nhận thấy nó bị ướt và rối bù đến mức nào. Cô nghĩ có thể vùi mình dưới chăn nhưng như thế thì thật không giống cô và cha có thể sẽ đi vào ngay để hỏi xem cô có khỏe không, mà đó lại là điều cô không mong muốn chút nào. Cô muốn ông nghĩ cô đã ngủ và để mặc cô một mình cho tới sáng.

Cô lôi chiếc áo len cao cổ từ trong tủ ra và dùng nó làm khăn lau khô tóc. Không hiệu quả lắm nhưng cũng đỡ ẩm hơn. Cô nghe tiếng động cơ tắt, rồi tiếng cửa xe mở ra. Cô ném chiếc áo trở vào trong tủ, nhảy lên giường và kéo chiếc chăn lông vịt lên đến tận cằm.

Dưới nhà vẳng lên tiếng chìa khóa tra trong ổ, rồi một tiếng ho và vài phút rũ tuyết rồi dò dẫm ở chỗ mắc áo khoác, sau đó là tiếng bước chân lên cầu thang. Cô lăn người nằm về một bên giường để không đối diện với cánh cửa. Nó mở ra - và rồi một lúc im lặng thật lâu.

Cô cảm thấy cha đang ngó vào, cố đoán xem cô đã ngủ hay chưa. Cô thở thật chậm và êm. Ông không đóng cửa. Cô tiếp tục thở chậm rãi, ước rằng cô không phải chơi trò giả vờ này. Ông cất tiếng.

“Dusty?”

Giọng nói của ông khe khẽ, rất khẽ. Đây là cái giọng chỉ muốn nghe xem cô có thức dậy hay không và không muốn làm phiền nếu cô vẫn ngủ say. Cô có một lựa chọn. Cô có thể không nói gì hoặc có thể trả lời.

Không nói gì, cô tự nhủ với mình. Thế là tốt nhất. Hãy nói chuyện vào buổi sáng. Mày sẽ bình tĩnh hơn vào buổi sáng. Mày sẽ không làm lộ mình.

“Dusty?” Ông lại gọi, tiếng còn khẽ hơn lần trước.

Không nói gì cả, không nói gì cả, không nói gì cả.

“Dusty?”

Lần này giọng cha chỉ vừa đủ nghe, nhưng giờ cô có thể thấy cả nỗi mong mỏi trong đó, sự không cần thiết đánh thức cô dậy, nhưng cũng cần phải nói chuyện. Cô trở mình quay ra cửa, giữ cho mắt vẫn nhắm chặt và nói bằng giọng ngái ngủ nhất có thể nặn ra được.

“Cha ạ?”

Cô nghe thấy ông đóng cửa lại và đi về phía cô, cảm thấy ông ngồi ghé lên mép giường. Cô cầu cho ông đừng vuốt tóc cô. Ông sẽ cảm nhận được sự ẩm ướt ngay lập tức, dù cô đã cố gắng lau khô nó. Nhưng ông không chạm vào cô. Cô cảm thấy một chuyển động từ người ông mà chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất. Cô liền mở mắt.

“Cha? Cha khóc ư?”

Ông nhún vai và nhìn xuống, gương mặt ông chìm trong bóng tối nên cô không thể đọc được nét mặt nhưng những giọt nước mắt đang lấp lánh trong đôi mắt ông. Cô gạt đi nỗi lo sợ ông sẽ nhìn thấy mái tóc ướt của mình và với tay bật chiếc đèn ngủ cạnh giường.

“Không.” Ông thốt lên. “Để thế đi. Cha thích bóng tối.”

Cô thu tay về và lại nằm xuống, ngước nhìn cha.

“Cha không thích con nhìn thấy cha khóc.” Ông nói.

“Tại sao không ạ?”

“Chỉ là không thích thôi.”

“Con đã thấy cha khóc rất nhiều lần rồi.”

“Có lẽ đó chính là lý do đấy.” Ông thở dài mệt mỏi. “Cha yếu đuối phải không?”

“Khóc không có nghĩa cha là một người yếu đuối.”

“Không, cha cho là không.”

Ông lau nước mắt. Cô quan sát cha. Gương mặt ông đang bắt đầu rõ nét hơn khi đôi mắt cô thích nghi dần với bóng tối. Ông không khóc nức nở. Đây là những giọt nước mắt lặng lẽ. Thật khó mà nói được chính xác chúng có ý nghĩa gì.

“Tối nay không ổn hả cha?” Cô hỏi.

“Nó rất ổn. Cô ấy thật tử tế.”

“Nhưng cô ấy không phải mẹ con.”

“Cô ấy không phải là mẹ.”

Cha lại lau nước mắt rồi vươn người lên.

“Xin lỗi con. Những ngày này cha đúng là thảm hại.”

“Không, không phải thế mà cha.”

“Đúng, cha thật thảm hại. Con không cần phải an ủi cha.” Ông lắc đầu. “Cha không mạnh mẽ như con. Cha ước gì cha như thế. Con thật hăng hái và độc lập. Quá mức độc lập. Con đôi khi còn làm cha sợ chết khiếp được. Josh đã đúng. Con là một cô nàng nam tính. Không lạ gì mà hai đứa con hợp nhau đến thế. Các con nghĩ mình có thể làm bất cứ gì, và có lẽ đúng là các con có thể làm được. Nhưng cha thì…”

Ông rơi vào im lặng. Dusty không nói gì. Từ kinh nghiệm những cuộc nói chuyện như thế này, cô biết ông cần trút bầu tâm sự chứ không cần sự thúc giục.

“Chính cha còn không thấy mình tốt nữa là.” Ông nói tiếp. “Có lẽ đó là lý do mẹ con bỏ đi. Bà ấy không thể sống cùng với một người quá phụ thuộc như thế.”

“Chúng ta đều biết lý do mẹ ra đi và nó không phải thế mà.”

“Phải, phải.”

“Cả nhà đều trở nên kỳ quặc sau khi Josh biến mất.”

Cha cô không nói nữa. Dusty nhìn ông một lúc rồi gọi.

“Cha à?”

“Hả?”

“Cha sẽ đồng ý để mẹ về nếu mẹ bước vào cửa ngay bây giờ chứ?”

“Bà ấy sẽ không làm thế đâu, phải không?”

“Nhưng nếu mẹ về cha sẽ làm thế chứ?”

“Cha không biết mình sẽ làm gì nữa. Có lẽ giờ đây cha đã suy sụp hoàn toàn.”

Ông quay mặt đi. Dusty đăm đăm nhìn ông trong bóng tối. Lúc này ông đã ngừng khóc và có vẻ bình tĩnh hơn một chút, nhưng rõ ràng là vẫn còn buồn khổ. Cô với tay ra nắm lấy bàn tay ông. Cha cô không quay lại nhìn nhưng ông siết chặt tay cô.

“Tay con ướt nhỉ?” Sau một lúc ông nói.

“Đấy là hơi ẩm từ tay cha đấy.” Cô đáp nhanh. “Cha chưa làm khô người khi vào nhà.”

“Ồ, cha xin lỗi!” Ông thả tay cô ra và lau tay vào quần áo mình. Cô cũng nhanh tay lau vào dưới chiếc chăn lông vịt, cố gắng không để lộ. “Thử lại xem nào.” Cha cô nói và chìa tay ra lần nữa. “Tay con đâu rồi?”

“Đây ạ!” Cô lại nắm tay cha. “Đỡ hơn rồi.” Cô nói. “Giờ tay cha khô rồi. Tuyết rơi nhiều hơn ạ?”

“Ừ!”

“Chiếc xe ổn rồi chứ ạ?”

“Ừ, họ đã sửa nó rồi.”

“Thế còn người phụ nữ cha gặp tối nay thì sao?”

“Helen á?”

“Vâng. Người tốt nhất trung tâm mai mối tìm được đấy.”

“Cũng chẳng có gì nhiều để nói cả.”

Cô nghe thấy tiếng cười thầm của cha, rồi lại cảm thấy một cái nắm siết nơi bàn tay.

“Không, cô ấy tốt lắm.” Cha nói. “Cha thật sự thích cô ấy.”

“Cô ấy làm nghề gì ạ?”

“Cô ấy là chuyên gia chỉnh nắn xương.”

“Xinh không ạ?”

“Có.”

“Thế thì không giống con rồi.”

“Con xinh xắn mà.”

“Ôi, chắc chắn rồi.”

Cô nói nhẹ nhàng như không, cố ý pha trò. Vẻ ngoài của cô, hay diện mạo thiệt thòi của cô trước đây chưa bao giờ khiến cô bận tâm, nhưng vì lý do nào đó mà tối nay cô cảm thấy hơi bị tổn thương đôi chút. Có lẽ là vì những lời mỉa mai của gã đàn ông kia: “Mày không phải một cô gái đẹp, đúng không?”

“Con chẳng phải người đẹp đẽ gì đúng không?” Cô bất giác thốt lên.

“Đối với cha con rất tuyệt vời,” cha cô nói, “và con sẽ còn xinh đẹp đối với một gã cục mịch tử tế nào đó.”

“Con không dám chắc là mình muốn một gã cục mịch tử tế đâu. Con không chắc là mình muốn bất cứ gã nào cả.”

“À, chuyện đó thì không phải vội. Nó sẽ xảy đến khi tới lúc thích hợp.”

Cô chưa bao giờ nhận được sự quan tâm từ lũ con trai, không giống như Kamalika luôn có cả đám vây quanh. Nhưng bây giờ chuyện này không quan trọng. Trước đây nó cũng chưa bao giờ là vấn đề quan trọng cả. Cô đổi chủ đề.

"Vậy cô ấy trông thế nào ạ?"

"Helen á?"

"Vâng!"

"Đẹp. Dáng người và chiều cao tầm như mẹ con. Tóc dài vừa phải."

"Thẳng hay xoăn ạ?"

"Thẳng."

"Màu gì ạ?"

"Nâu vàng."

"Giống tóc mẹ ạ?"

"Cha nghĩ thế."

"Có thể đây là lý do cha thích cô ấy. Bởi vì cô ấy giống mẹ."

"Cha có hơi sững sờ một chút. Lúc đầu trông thấy cô ấy, cha gần như đã quay vào trong xe và lái đi rồi."

"Vậy tại sao cha đổi ý?"

"Con không nghĩ như thế sẽ hơi thô lỗ à?" Cha cô nghĩ một lát. "Có lẽ tham gia dịch vụ mai mối này là một sai lầm. Cha hoàn toàn ổn trước khi bắt đầu đến những cuộc hẹn hò như thế này."

"Cha chẳng ổn gì cả. Cha khổ sở khiếp đi được."

"Bây giờ cha cũng khổ sở mà."

"Vâng, nhưng lúc đó cha còn khổ sở hơn cơ. Ít nhất thì bây giờ cha đang đi gặp gỡ những người mới. Cho dù những cuộc hẹn này không mang lại kết quả gì đi nữa."

"Cha thật sự thích Helen."

"Thế thì tốt."

"Bọn cha khá hợp nhau. Cha không... ý cha là... không làm gì cả. Bọn cha chỉ nói chuyện thôi."

“Ồ!”

“Giọng con nghe có vẻ thất vọng.”

Cô không nói gì. Những ý nghĩ của cô đang trượt trở về với mẹ và Josh, gã đàn ông và lũ con trai kia, và người con trai xa lạ.

“Cha đã nhìn thấy một đứa con trai lạ.” Cha cô nói.

Cô quay ngoắt nhìn ông.

“Con trai nào ạ?”

“Cha nghĩ nó là một đứa con trai.” Ông nói. “Cha không hoàn toàn chắc chắn. Đó có thể là bất cứ ai. Hoặc có thể chẳng có ai cả.”

“Cha đang nói chuyện gì thế ạ?”

“Cha xin lỗi. Cha không nhạy cảm lắm. Con có gặp ai tối nay không?”

“Sao có thể chứ? Con ở nhà mà.”

“Không, ý cha là... qua cửa sổ cơ. Con không thấy ai ở ngoài đường hay bất cứ thứ gì à?”

“Không.” Cô ngừng lại để trấn tĩnh rồi nói. “Sao ạ?”

“Thật kỳ quái. Cứ như là cha đã trông thấy ma ấy. Và… con biết mà... cha còn không tin vào ma quỷ và mấy thứ kiểu đó nữa.”

“Cha đã thấy gì?”

“Cha đang lái xe đến Beckdale để gặp Helen. Khoảng tầm bảy rưỡi, hay tám giờ kém mười lăm. Cha tạm biệt con lúc mấy giờ nhỉ?”

“Bảy giờ rưỡi.”

“À, thế thì sau đó mấy phút. Cha đang lái xe trên đường làng này. Cha còn chưa ra tới đường Beckdale đâu. Lúc đó trời lại bắt đầu có tuyết rơi.”

Cô nhớ tuyết rơi ngay sau khi cha cô rời đi, trận tuyết cuối cùng trong buổi tối trước khi cô chạy ra công viên tìm tên con trai kia: một đợt tuyết dày nhưng chỉ kéo dài vài phút.

“Vậy là cha đang lái xe xuôi con đường này, đúng không?” Cha cô kể tiếp. “Bên ngoài trời rất tối và tuyết đang rơi nhưng đèn pha xe đã được bật nên cha cảm thấy yên tâm. Và cha còn cách chỗ cắt đường Beckdale khoảng một phần tư dặm. Con biết đấy, chỗ có cái bục ở bên đường ấy.”

“Con biết chỗ ấy.”

“Thế là cha tình cờ nhìn vào gương chiếu hậu và thấy một dáng người đi xuống đường làng.”

“Con đường cha vừa đi qua ạ?”

“Đúng. Theo hướng về phía nhà mình. Mặc dù cách một quãng dài.”

“Và cha thấy đó là một người con trai à?”

“À, đấy mới là chuyện kỳ quái. Cha không thể nhìn thấy rõ hẳn. Tất cả những gì cha thấy là một cái lưng áo khoác vải len thô có mũ trùm đầu, dáng người đó đang bước đi khuất tầm mắt. Đấy có thể là đàn ông hoặc đàn bà cũng có thể là cô gái hoặc chàng trai. Dù sao cũng không phải là một đứa bé. Ít nhất cũng phải mười sáu tuổi.”

“Nhưng cha nghĩ đó là con trai à?”

“Đúng. Không biết tại sao nữa. Chỉ có cảm giác giống một đứa con trai thôi. Có lẽ đó là vì cách bước đi. Nhưng đó không phải điều thật sự lạ lùng. Điều kỳ lạ là cha đã không trông thấy cậu ta đi ngược chiều chiếc xe. Cha chỉ nhìn vào gương chiếu hậu và thấy nó ở đó. Cha không thể tin là mình đã không trông thấy cậu ta ở phía trước hoặc ngang qua cha.”

“Có lẽ cậu ta đi từ phía cánh đồng ra và leo qua bậc trèo lên đường ngay sau khi cha lái qua. Và thế là cha nhìn thấy.”

Cha cô lắc đầu.

“Cha vừa mới đến chỗ bậc trèo đấy. Cha còn đang đi tới đó và có thể nhìn thấy nó ngay phía trước mặt. Cha còn chưa đi qua chỗ đó mà.”

“Vậy thì cậu ta từ cánh đồng trèo qua tường rào sau khi cha lái xe qua.”

“Có thể. Mặc dù cha vẫn thấy kỳ lạ làm sao ấy khi nhìn thấy một bóng người trong gương.”

“Cha không dừng lại và hỏi xem cậu ta có ổn không à?”

“Không. Con nghĩ cha đáng lẽ nên làm thế à?”

“Con không biết.”

“Ý cha là cậu ta trông không giống như đang gặp rắc rối hay bất cứ thứ gì như thế. Nhưng cha đã định gọi cho con để bảo con cảnh giác. Cha không thích cái ý nghĩ là tên con trai đó đang hướng về phía Thorn Cottage của chúng ta. Ở đây là một nơi hẻo lánh và cha lo con ở nhà một mình. Mặc dù cha không cho là chuyện đó khiến con thấy phiền, Quý cô Không Biết Sợ ạ!”

“Con không thấy ai cả.” Cô nói.

“Ok.”

Hai cha con lại rơi vào im lặng nhưng tâm trí Dusty đang suy nghĩ liên hồi. Một dáng người mặc áo khoác vải len thô có mũ trùm đi xuôi con đường làng hướng về phía Thorn Cottage. Đó

có thể chính là anh chàng đó. Những dấu vết cô đã thấy đến từ hướng đường Beckdale và đợt tuyết rơi quá ngắn không che lấp chúng được. Lạ lùng là cha cô mới nhìn lướt một chút đã tin rằng đó là một người con trai. Cô nhớ những lời mở đầu trên điện thoại.

Tôi sắp chết.

Có lẽ tên con trai ấy đã chết rồi. Có lẽ...

Cô ngập ngừng.

"Cha có nghĩ Josh đã chết rồi không?" Cô hỏi.

Cha cô lại siết chặt tay cô lần nữa.

"Điều gì khiến con đột nhiên nghĩ đến Josh thế?"

Có khi nào mình không nghĩ đến Josh chứ? Cô tự hỏi. Nhưng cô chỉ có thể nói: "Con không biết. Con chỉ nghĩ thế thôi. Cha có nghĩ anh ấy đã chết không?"

"Cha không biết. Cha hy vọng là không. Nhưng chúng ta phải chấp nhận khả năng sẽ không bao giờ biết được."

"Con vẫn luôn chấp nhận khả năng đó trong suốt hai năm qua đấy chứ."

"Cha biết. Cả cha cũng chẳng thấy dễ chịu gì. Nhưng cuộc sống của Josh là điều mà giờ chúng ta chẳng thể làm gì được nữa."

Đó là sự thật, cô nghĩ. Josh thậm chí còn nổi loạn hơn cả cô. Nếu anh còn sống, cô không cho là anh bây giờ chẳng khác trước đây chút nào. Cô lại nghĩ đến anh chàng trong điện thoại và những điều anh ta đã nói. Anh ta biết điều gì đó, anh ta biết rất nhiều, và giờ thì anh ta đã biến mất rồi. Cô cảm thấy có thể bất chấp mọi thứ - ngay cả lại mạo hiểm với những kẻ khủng khiếp kia và lũ chó - để được nói chuyện với anh chàng đó thêm lần nữa, chỉ nhằm khám phá ra bất cứ điều gì cô có thể biết được.

"Cha nên để con ngủ thôi." Cha cô nói. "Lẽ ra cha không nên đánh thức con dậy lúc nãy."

"Con mừng là cha đã làm thế."

"Cha cũng vậy."

Ông cúi xuống và hôn cô.

"Cảm ơn vì con là chính con." Ông nói. "Cảm ơn vì con mạnh mẽ hơn cha."

"Chúc cha ngủ ngon!"

Ông đứng dậy đi ra phía cửa rồi dừng lại và quay lại nhìn.

"Dusty à?"

“Dạ?”

“Cha thật sự thích Helen.”

“Tuyệt quá. Cô ấy có thích cha không?”

“Cha nghĩ là có.”

“Cha nghĩ á?”

“Không, cô ấy thích. Cha chắc là cô ấy có thích.”

“Cô ấy đã kết hôn chưa ạ?”

“Cô ấy đã ly hôn rồi. Gã đó đã biến khỏi cuộc đời cô ấy rồi.”

“Nghe quen quen.”

“Cha nghĩ con sẽ thích cô ấy.”

“Cô ấy có con không ạ?”

“Hai. Con gái bắt đầu học đại học và một con trai đã rời khỏi nhà đến làm việc cho bố nó ở New Zealand.” Cha ngừng lại. “Nghe này, Dusty, cha có thể gặp lại cô ấy lần nữa được không?”

“Cha đang hỏi xin con gì thế?”

“À cha không biết... cha chỉ...”

“Cha không cần phải hỏi con đâu.”

“Có chứ. Cha cần phải biết là con thấy ổn về chuyện này.”

“Con ổn mà.”

“Con biết là cha sẽ không bao giờ để bất cứ ai hay bất cứ điều gì trên thế giới này xen vào giữa con và cha. Bây giờ chỉ còn lại hai cha con mình thôi. Cha muốn con biết là cha ở đây trước tiên là vì con, và luôn luôn như vậy.”

“Con biết cha ạ!”

“Cho dù nếu đôi lúc cha có thật thảm hại đi nữa.”

“Cha không thảm hại. Cha chưa bao giờ thảm hại.” Cô ngừng lại, ngắm nhìn ông đang nhìn cô trong bóng tối. “Cha à?” Cô nói. “Giờ con ngủ được chứ?”

“Chắc rồi. Xin lỗi con. Cha không định...” Cô nghe thấy một tiếng thở dài trong bóng tối, rồi: “Dusty?”

“Dạ?”

“Cha đã không tưởng tượng ra bóng người trên con đường đó.”

6

Cô nằm trên giường sau khi cha rời khỏi và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Thật khó mà biết phải làm gì với tất cả chuyện này. Chuyện cô Helen không thành vấn đề. Thật tốt là cha cô đang hẹn hò. Ban đầu, dịch vụ mai mối là ý tưởng của cô và cô Helen này nghe cũng có vẻ tử tế.

Bóng người trên con đường làng mới làm cô suy nghĩ.

Cô chắc chắn đấy chính là chàng trai kia. Cô nằm đó, tâm trí quay cuồng nghĩ đến anh ta cho tới khi chìm dần vào giấc ngủ, cô thấy mình đang tưởng tượng ra những dấu chân trên tuyết, cô bắt đầu đi xuôi con đường Beckdale và xuất hiện ngày một gần dáng người mặc áo khoác len thô có mũ trùm đầu.

Dáng người ấy hiện rõ trong tâm trí cô, ánh mắt cô bám theo không rời, giống cha cô đã làm, chỉ có điều tưởng tượng trong mơ của cô còn tiến xa hơn cha cô và tiếp tục đi theo, đi theo mãi, nhìn những dấu chân kéo dài trên tuyết, và cái hình dáng có mũ trùm kia đang tạo ra chúng.

Bước, tiếp bước, dáng người kia vẫn cứ đi mãi trên đường Beckdale. Lúc này người cô đã nặng trĩu vì buồn ngủ nhưng cô vẫn nhìn dáng người kia bước đi trong tâm trí mình, bước tiếp bước, đi qua lối rẽ vào con đường mòn dẫn tới Knowle, đi xuống đường làng rồi hướng tới Thorn Cottage và cuối cùng là công viên Stonewell.

Bước, tiếp bước, cô vẫn thức, vẫn hình dáng đó đang đi. Cô thấy nó tới Thorn Cottage và tiếp tục hướng về phía cổng công viên, thậm chí không liếc nhìn về phía ngôi nhà, khi nó đi, tâm trí đang ngủ của cô ngẫm nghĩ xem gương mặt của dáng người ấy phải trông như thế nào. Cô muốn nó quay lại nhưng nó không làm theo. Nó chỉ đơn giản tiếp tục bước đi, bỏ lại đằng sau những dấu chân in trên tuyết, rồi vặn người luồn qua lỗ hổng ở hàng rào, hướng xuống con dốc đi vào rừng cây và biến mất khỏi tầm nhìn.

Cô chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đó là một giấc ngủ rối rắm lộn xộn với những giấc mơ mâu thuẫn lạ lùng. Cô trông thấy những thứ tối thẫm không có hình thù. Cô cảm thấy tức giận, căm hận và đau đớn. Cô thấy những cái răng nanh của lũ chó. Cô thấy gã đàn ông và hai đứa con trai của gã. Cô thấy gương mặt của Josh nhưng không giống như lần cuối cùng cô trông thấy. Anh có vẻ khác trước nhưng theo những cách thật lạ - già hơn, trẻ hơn, cô không chắc nữa.

Rồi anh biến mất chẳng còn lại gì ngoài một vùng tuyết mênh mông. Ban đầu cô nghĩ đó là công viên Stonewell, rồi sau đó cô thấy nó là một nơi khác, một nơi rộng lớn hơn, biệt lập hơn. Đồng hoang Kilbury, chính là nó - và rồi đột nhiên mọi thứ trong mơ sáng trắng lên.

Lúc đầu nó thật dễ chịu, nhưng rồi cô nhận ra nó đang càng lúc càng sáng hơn, sáng hơn, sáng hơn nữa, bây giờ thì quá sáng, sáng một cách khủng khiếp và nguy hiểm, đến nỗi cô cảm thấy như mình đang đánh mất tất cả hình dạng của chính bản thân. Cô cảm thấy bị ánh sáng, bị tuyết, bị màu trắng băng đá lạnh buốt cắt xuyên thân thể. Cảm thấy toàn thân run rẩy như thể

muốn tan ra.

Và rồi cô tỉnh dậy.

Cô ngồi bật dậy trên giường, chiếc chăn lông bị quăng sang bên. Cô đang run lẩy bẩy y như trong giấc mơ. Cô với tay bật máy sưởi lên. Cô vẫn ngồi thẳng nhưng đã kéo chiếc chăn cuốn quanh người. Cảm giác về luồng sáng chói lòa đã biến mất. Căn phòng lại tối đen như mực. Nhưng có gì đó không ổn.

Cô không ở một mình.

Có ai đó đang ở đây. Cô không nhìn thấy ai, nhưng cô có thể cảm thấy sự hiện diện của một người nào đó ở ngay gần bên. Cô cố trấn tĩnh lại. Cô biết mình vẫn còn mệt mỏi rã rời. Nhưng cô cũng biết điều này không phải là tưởng tượng. Cô cứng người, mắt đảo liên hồi tìm kiếm trong bóng tối.

Không có gì. Không hình dạng, thậm chí không có bóng đen.

Cô chầm chậm, thận trọng quét mắt khắp những đường nét tối mờ của căn phòng: tủ đầu giường, cửa ra vào, giá sách, cặp sách trên sàn nhà, tủ quần áo, tủ búp phê, bàn học, máy tính xách tay, rèm cửa đã kéo kín.

Không có gì. Không có ai.

Nhưng vẫn có người nào đó đang ở đây. Cô lắng nghe tiếng thở. Tất cả những gì cô nghe được là tiếng tuyết quật vào cửa sổ. Cô cố suy nghĩ. Người duy nhất ở trong ngôi nhà này ngoại trừ cô ra chỉ có cha cô thôi, mà ông thì không thể nào lẻn vào phòng cô rồi giấu mình để làm cô sợ. Nhưng bản năng vẫn mách bảo cô rằng cô không chỉ có một mình.

"Ai ở đó?" Cô nói với bóng tối.

Bóng tối không đáp lại. Cô rùng mình lần nữa, kéo chăn cuốn quanh người chặt hơn. Điều này thật điên rồ. Không thể nào cô lại đúng được. Cô thử nghĩ đến những điều này theo cách lạnh lùng, tỉnh táo. Mắt cô rất tinh. Bản tính cô không phải là kẻ thần hồn nát thần tính. Đơn giản nhất là đi kiểm tra. Nếu cô có thể làm được điều đó.

Cô từ từ đẩy chiếc chăn lông vịt ra sau, trèo ra khỏi giường và đứng yên, hít thở khó khăn. Cô thậm chí cảm thấy bất an hơn khi không có chiếc chăn cuốn quanh người. Cô với tới chiếc đèn ngủ cạnh giường và bật nó lên. Ánh sáng làm cô bớt căng thẳng một chút. Rõ ràng không có ai ở trong phòng. Cô nhìn quanh, kiểm tra lại lần nữa.

Không có dấu hiệu của bất cứ ai hay bất cứ thứ gì lẽ ra không nên ở đây. Cô do dự rồi cúi xuống nhìn vào gầm giường. Không có gì ngoài bộ quần áo ướt cô đã đá xuống dưới đó lúc trước, cộng thêm đôi giày thể thao cũ. Cô đứng thẳng dậy. Giờ chỉ còn duy nhất một nơi có thể trốn trong phòng này.

Cô bước một bước về phía tủ quần áo, rồi một bước nữa, bước nữa. Mỗi bước chân, cảm giác không thực lại càng dày thêm. Cô đang hành động như một đứa trẻ thấy ông ba bị không - không thể - tồn tại. Cha cô sẽ không lẻn vào phòng cô rồi trốn trong tủ quần áo, ông cũng không phải là người xâm phạm sự riêng tư của người khác. Cô không thể tin là mình thậm chí đang lo lắng đi kiểm tra thế này.

Nhưng cô phải làm. Cô biết thế. Cô không thể ngủ tiếp cho tới khi thỏa mãn bản thân rằng lý trí logic của cô đã đúng còn bản năng của cô sai. Nếu cô kiểm tra từng nơi có khả năng ẩn nấp thì có lẽ cô sẽ có thể tự thuyết phục bản thân rằng chuyện này rốt cuộc chỉ là tưởng tượng.

Bây giờ cô đã tới gần tủ áo. Tấm gương lớn trên cánh cửa đang sáng lên dưới ánh đèn ngủ cạnh giường, liếc nhìn qua nó khi bước tới gần tủ, cô thấy dáng vẻ của mình hiện ra trên đó. Với mái tóc rối bù, vẫn còn hơi ướt, cô trông giống như một con quỷ hiện hình, một thứ xộc xệch lạ lùng không giống hình ảnh thường ngày của cô. Dusty dừng lại cách tủ áo sải chân, mắt cô không rời khỏi bóng mình trong gương.

Nó hơi hé mở.

Lúc trước cô không để ý, mà cô rõ ràng đã đóng nó hẳn hoi khi lấy chiếc áo len cao cổ ra khỏi tủ để lau mái tóc ướt. Cô chắc chắn nhớ còn nghe thấy tiếng nó sập vào đánh "cách" một cái.

Cô nhìn chăm chăm vào tủ áo, sẵn sàng xoay người chạy nếu nó đột ngột mở bung ra, bất chấp giọng nói khinh bỉ bên trong mắng mỏ cô là một con ngốc, cô nghe thấy mình lên tiếng: "Ra khỏi chỗ đó. Cho dù là ai cũng ra khỏi đó."

Cánh cửa tủ vẫn không động đậy. Cô tiếp tục nhìn nó không chớp mắt, cố thu hết can đảm để mở nó ra. Nhưng cô đã đông cứng lại.

Gọi cha, giọng nói trong cô lên tiếng. Gọi ông tới kiểm tra.

Nhưng cô biết mình không thể làm thế. Ông sẽ nghĩ cô là đứa dở hơi bắt ông thức dậy vì một chuyện vô nghĩa như thế này, đặc biệt khi cô được cho là người mạnh mẽ trong nhà. Cô hít vào một hơi thật sâu và giật cánh cửa tủ mạnh đến nỗi nó rung lên, lắc lư trên bệ đỡ. Thứ gì đó đen sì và đầy lông rơi ra. Cô giật mình nhảy dựng ngược lại phía sau.

Nhưng đó chỉ là chiếc áo len bị rơi xuống từ ngăn trên cùng, chỗ mà cô đã nhét nó vào. Không có ai ở trong tủ, chỉ có quần áo được treo trên móc vẫn đang đung đưa chuyển động, các ngăn kéo đóng kín, giày dép lộn xộn đúng kiểu của nó ở ngăn dưới cùng.

Chiếc tủ áo bình thường vẫn lộn xộn của cô.

Cô đóng cánh tủ lại và chăm chăm nhìn vào hình ảnh mình trong gương lần nữa. Bây giờ cô thấy mặt mình rõ hơn vì cô đã tới gần hơn. Nó có vẻ nghiêm trang quá mức khiến cô muốn cười thật to. Nhưng cô không thể. Cô siết chặt hai nắm tay. Cô đã chứng minh rằng không có ai ở trong phòng cả, nhưng trong thâm tâm vẫn bám víu lấy cảm giác có ai đó đang ở gần.

Thậm chí cô còn cảm thấy mình đang bị theo dõi.

"Hãy kiềm chế." Cô lẩm bẩm nói. "Việc đó chỉ là do những kẻ khủng khiếp kia thôi. Và tên con trai kia nữa."

Sự việc ấy chắc hẳn đã làm cô rối trí, khiến cô tưởng tượng ra những thứ không có ở đó, nghiêm trọng đây. Cô chưa bao giờ bị như thế này cả. Cô chậm rãi trở lại giường và tắt đèn ngủ. Bóng tối lại bao trùm căn phòng. Cô nằm ngửa, kéo chiếc chăn lên tận cằm và mắt chăm chăm nhìn lên trần.

Cô thở gấp, quá gấp. Có thứ gì đó vẫn không ổn. Cô biết điều này thật ngu ngốc. Cô đã kiểm tra mọi thứ và chẳng tìm thấy gì. Cô lại cảm thấy mắt mình đang liếc khắp căn phòng, tìm kiếm, kiểm tra. Thậm chí cô còn cảm thấy cánh tay mình đang vươn ra dưới chiếc chăn lông vịt, hướng về phía cái đèn ngủ cạnh giường.

"Đừng có ngớ ngẩn." Cô lầm bầm. "Mày phải kết thúc chuyện này đi. Tất cả đều do mày tưởng tượng cả."

Cô để mắt kiểm tra mọi thứ lần nữa, từ từ, tuần tự: tủ đầu giường, cửa, giá sách, cặp sách, tủ áo, tủ búp phê, bàn học, máy tính xách tay, rèm cửa đã kéo.

Rèm cửa đã kéo kín.

Cô nhìn chăm chăm về phía chúng và lập tức loại bỏ ý nghĩ trong đầu. Không thể nào có ai có thể trốn phía sau rèm. Chúng không trùm kín rủ xuống sàn, mà chỉ vừa chạm tới đỉnh cái máy sưởi. Tất cả rèm đều che kín cửa sổ. Nếu có ai nấp phía sau thì cô sẽ nhìn thấy chân người đó thò ra phía dưới.

Không có ai ở đó cả.

Nhưng cô đã ngồi dậy. Cô buông chiếc chăn ra và trèo xuống giường lần nữa. Cô đứng trong bóng tối, nhìn chăm chăm về phía cửa sổ. Một lần nữa cô cảm thấy như có người đang nhìn mình. Một lần nữa lý trí logic trong cô lại gào thét: không ai có thể trốn phía sau rèm cửa và chẳng có ai ở ngoài cửa sổ cả. Cô đang ở tầng trên của ngôi nhà, chẳng có gì để bám víu trèo lên trừ phi ai đó mang theo một chiếc thang - mà chuyện đó thật quá phi lý.

Cô tiến một bước về phía cửa sổ. Cô phải dàn xếp vụ này một lần cho xong. Cô sẽ kiểm tra cửa sổ và tự trấn an mình, rồi trở lại giường ngủ. Cô thậm chí sẽ không thèm bật đèn lần nữa. Chẳng có gì phải sợ cả. Cô chỉ việc kiểm tra ngoài cửa sổ và đi ngủ.

Cô bước về phía đó. Những tấm rèm vẫn im lìm. Không hề bị co kéo xô đẩy. Cô nhắc nhở mình là cửa sổ đã được đóng - một lý do tốt đẹp nữa để cô được đảm bảo chắc chắn. Không ai có thể trèo vào phòng từ bên ngoài. Tất cả đều tốt đẹp.

Cô kéo rèm ra. Không hiểu sao những tấm rèm dường như sáng hơn bình thường. Chúng màu nâu và thường tối sẫm nhưng hình như khi cô càng tới gần chúng lại càng sáng lên. Đó chắc chắn là do ánh sáng của tuyết đang từ bên ngoài tạt vào cửa sổ.

Cô không nghĩ ra được nguyên do nào khác nữa. Cô dừng lại cách vài bước và đưa mắt lướt qua một lượt. Bất chấp dòng tư duy logic đang lướt qua, cô lại có cảm giác khó chịu đó. Cho dù lý trí của cô có nói gì đi nữa, bản năng trong cô vẫn mách bảo rằng có điều gì đấy không ổn.

Cô nhìn chăm chăm vào những tấm rèm lạ lùng gần như đang phát sáng. Trước mắt cô, chúng đang bốc cháy trong một ngọn lửa giá lạnh. Thậm chí khi cô nhìn, run rẩy trong đêm tối, một mảng tuyết chói lòa đang di chuyển trên đó như một đám cháy lớn của băng đá. Cô đưa tay chạm vào tấm rèm. Hơi ấm của nhung vẫn còn đó. Cô nhẹ nhàng kéo tấm rèm ra - và kinh hãi thấy một gương mặt đang chăm chăm nhìn vào cô.

"Á!" Cô thở gấp.

Nhưng đó không phải là một gương mặt thật. Đó là khuôn mặt tuyết. Đợt mưa tuyết cuối cùng đã ngưng nhưng những bông tuyết không biết làm thế nào lại mắc kẹt vào cửa sổ, phủ kín khung cửa trong tấm áo choàng dày màu trắng tinh. Ngay chính khuôn mặt tuyết này cũng làm cô bối rối. Cô chắc chắn tuyết không thể làm được chuyện này. Cô đã mong nó trượt xuống khỏi ô cửa và dồn lại trên bệ cửa sổ.

Nhưng nó vẫn ở đó. Những bông tuyết cứ đắp lên, đắp lên, không rõ bằng cách nào chống lại lực hút của trái đất và bám chặt vào mặt kính. Nhưng thứ thậm chí còn làm người ta hoang mang hơn là hình dáng đám tuyết ấy tạo thành.

Đây là một khuôn mặt, một khuôn mặt không lẫn vào đâu được. Cô thấy cái miệng, đôi mắt, mái tóc tuyết rủ xuống hai vai, và rồi - không có gì. Không có một cơ thể đi cùng với nó. Chỉ là một khuôn mặt, dán chặt vào kính, đang nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt sáng rực.

Và rồi đột nhiên, trong khi cô nhìn nó, gần như chỉ đợi được cô nhìn thấy, khuôn mặt đó bắt đầu rã rời ra. Tuyết trượt xuống khung cửa thành một đống lộn xộn trên bệ cửa sổ. Cô rùng mình kéo tấm rèm cửa lại thật nhanh, sau đó một ý nghĩ thoáng qua, cô lại kéo rèm ra và mở cửa sổ, dùng khuỷu tay hất đám tuyết xuống vườn. Rồi cô đóng cửa sổ lại, kéo rèm và bước giật lùi.

Cô đang run lẩy bẩy. Cánh tay áo ngủ của cô ướt đẫm và lạnh cóng ở chỗ cô dùng để hất đám tuyết. Cô nghĩ đến bóng người mà cha cô đã bắt gặp - áo khoác vải len thô, khuôn mặt được giấu kín - trong một cảm giác thôi thúc, cô đi đến bàn học, cầm tập giấy vẽ và bút chì rồi mang chúng lên giường. Cô vẫn run rẩy nhưng cô buộc mình phớt lờ cảm giác ấy. Cô ngồi xuống mép giường, bật đèn ngủ lên và bắt đầu vẽ khuôn mặt tuyết.

Thật dễ dàng hình dung và cũng dễ dàng vẽ nó. Cô nhanh chóng hoàn thành và giơ nó lại gần đèn. Ánh sáng rực đem đến cho nó một dáng vẻ kỳ lạ, siêu thoát. Cô xé trang vẽ khỏi tập giấy và ngồi đó băn khoăn không biết làm gì với nó. Ban đầu cô không biết tại sao lại vẽ khuôn mặt ấy. Nó rõ ràng chẳng làm cô cảm thấy bớt sợ hãi chút nào. Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc rồi đặt nó lên tủ đầu giường, ném tập giấy vẽ và cây bút chì vào góc phòng, leo lên giường.

Cánh tay áo ngủ của cô vẫn lạnh cóng và ẩm ướt, cô nghĩ nên đi thay nhưng lại không thể nhúc nhích nổi người. Bây giờ cô cảm thấy chắc chắn mình đang chìm vào giấc ngủ. Cô kéo chiếc chăn lông vịt cuốn quanh mình rồi xoay người, mặt hướng về phía chiếc tủ đầu giường. Cô không chắc liệu nó khiến cô thấy dễ chịu hay làm cô sợ hãi. Cô với tay ra chạm vào bức vẽ, rồi tắt đèn ngủ.

Bóng tối lại bao trùm cả căn phòng. Cô nằm đó, hơi thở nặng nhọc, nghĩ đến Josh và người con trai xa lạ kia. Giờ không còn cảm giác bị theo dõi nữa, thậm chí bức vẽ để cạnh giường cũng không thấy khó chịu. Cô nhìn chòng chọc vào nó trong bóng tối, ý thức rõ về nó trong khi giấc ngủ mơ màng kéo đến. Nó là thứ cuối cùng cô nhìn thấy trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ.

7

Và nó là thứ đầu tiên cô nhìn thấy khi thức dậy.

Cô nhìn nó không chớp mắt, có phần hơi giật mình. Cô đang đối diện với chiếc tủ đầu giường đúng như tư thế cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ. Cứ như là cô không hề nhúc nhích gì suốt cả đêm, mặc dù cô không mấy tin vào điều đó. Cô nhăn nhó, ngồi dậy, với tay cầm khuôn mặt giấy kia lên.

Khá giống với hình ảnh cô nhìn thấy trên cửa sổ, nhưng tại sao chỉ tới lúc này cô mới thấy nó cũng gợi cô nhớ tới Josh? Có thứ gì đó trong đôi mắt, hoặc có thể là cái miệng, hoặc có lẽ cảm nghĩ này thật ngốc nghếch. Rốt cuộc nó chỉ là một bức vẽ thôi mà.

Cô lại với tay tới chiếc tủ đầu giường và mở ngăn kéo trên cùng, lấy ra xấp ảnh. Gương mặt Josh chăm chú nhìn cô với nụ cười ranh mãnh quen thuộc. Cô cắn môi, lướt qua từng bức ảnh, sau đó lại nhìn vào khuôn mặt giấy.

Phải rồi, có nét hao hao nhưng lúc này cô lại bắt đầu thấy không tin tưởng vào chính mình nữa. Một khuôn mặt làm từ tuyết có thể khiến cho nó giống bất cứ thứ gì, đặc biệt là một giấc mơ. Có lẽ Josh vẫn còn sống. Có lẽ tên con trai lạ mặt gọi điện đêm qua biết điều gì đó về anh. Có lẽ khuôn mặt tuyết và hình ảnh mô phỏng trên giấy có một ý nghĩa nào đó.

Hoặc chẳng có nghĩa gì cả.

Cô ra khỏi giường, với lấy chiếc quần dài và nhét khuôn mặt giấy vào trong túi quần, rồi đi tắm, mặc quần áo và đi xuống nhà. Từ bếp vọng ra tiếng cha cô đang chuẩn bị bữa sáng. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

Mười giờ.

Cô đã ngủ nhiều giờ mà vẫn không cảm thấy được nghỉ ngơi chút nào. Cô thấy mệt mỏi và căng thẳng, không có tâm trạng đối diện với cha và giả vờ như mọi chuyện đều tốt đẹp, dù cô biết mình phải làm thế. Cô thắc mắc không biết sáng nay ông sẽ có tâm trạng như thế nào. Cô đẩy cửa bếp bước vào và thấy ông đang đứng cạnh quầy bếp cắt bánh mỳ.

“Chào cha!”

Ông quay ra nhìn cô.

“Chào con!”

“Cha ổn chứ ạ?”

“Tốt cả.” Ông quay lại với chiếc bánh mỳ. “Xin lỗi cha đã làm con phải thức dậy đêm qua.”

“Không sao mà cha.”

“Có muốn uống trà không?”

“Cho con ít cà phê được không?”

“Con không hay uống cà phê sáng sớm mà. Cần lên tinh thần hả con?”

Cô nhún vai.

“Có lẽ ạ!”

Cô liếc nhìn ra cửa sổ. Xa xa bên ngoài vườn sau những cánh đồng tuyết phủ trải dài tới tận Knowle. Cô lại nhận thấy sự kỳ lạ trong bầu không khí. Nơi đêm qua tuyết và bóng đêm phát sáng, lúc này trong ánh sáng ban ngày không khí dường như có phần mỏng manh hơn, nhờ nhạt hơn, như thể một lớp màn trong suốt đã được kéo ngang qua tầm nhìn của cô, trong một thoáng cô có cảm giác kỳ lạ, thấy những hàng rào, rừng cây và thậm chí cả đỉnh đồi Raven phía xa kia đang lơ lửng như mây, trong trạng thái không trọng lượng trước mặt cô. Giọng nói của cha đánh tan những suy nghĩ của cô.

“Cà phê đây!”

Cô quay ra nhìn ông.

“Cảm ơn cha!”

Sáng nay ông có vẻ bình tĩnh, dù sao cũng bình tĩnh hơn đêm qua. Cô đổ đầy ấm đun nước và bật công tắc.

“Con ngồi xuống và bắt đầu ăn đi chứ.” Ông nói. “Trứng chưng hay chần?”

“Trứng chưng ạ!”

“Ok!”

Cô ngồi xuống bàn và bắt đầu món ngũ cốc, mắt cô vẫn liếc về phía cửa sổ, tâm trí nghĩ về đêm qua.

“Sáng nay có một cuộc điện thoại gọi con.” Cha cô nói.

Cô ngẩng phắt lên nhìn ông.

“Ai ạ?”

“Chỉ là một cậu con trai nào đó hỏi con thôi.”

“Con trai nào?”

Cha cô toét miệng cười.

“Chỉ đùa thôi mà.”

“Ý cha là gì ạ?”

“Đó là Kamalika.”

“Ồ!”

“Xin lỗi đã làm con thất vọng.”

“Con không thất vọng.” Dusty quay lại với món ngũ cốc của mình. “Dù sao không tin được cha.”

“Sao lại không?”

“Lần cuối cùng con nhận cuộc gọi của một đứa con trai là khi nào ạ?”

“Phải rồi, à thì...” Cha cô bắt đầu đập trứng vào tô. “Rất nhiều lần và sẽ còn có rất nhiều con trai. Con đừng lo.”

“Con không lo. Bọn họ có thể gọi miễn là họ thích. Con không tìm kiếm bạn trai. Con quan tâm hơn đến việc cha ổn định quan hệ với một ai đó cơ.”

“Cha biết.”

Cô lại ngước lên nhìn ông.

“Có vấn đề gì ạ? Ý con là con không muốn...”

“Không, không sao.” Cha cô bắt đầu đánh trứng. “Con đã đúng khi khuyến khích cha thử dịch vụ mai mối này. Cha cần phải ra ngoài gặp gỡ mọi người. Cha đã biến thành một kẻ xa lánh xã hội chán ngắt rồi.” Ông dừng tay quấy trứng và cau mày. “Chỉ là cái đó...”

“Cái gì ạ?”

“Đôi khi cha nghĩ về mẹ con, con biết không?”

“Con đánh cược là mẹ chẳng bao giờ nghĩ về cha đâu.”

“Cha không cho là bà ấy nghĩ đến cha.”

“Cha đã không có tin tức gì của mẹ kể từ khi mẹ bỏ đi mà.”

Ông không nói gì.

“Cha có không?” Cô gặng hỏi.

“Không.”

“Thật chứ ạ?”

“Không, dĩ nhiên là không.” Cha cô ném về phía cô một cái lườm giận dữ. “Tại sao cha phải nói dối con chứ? Cha không nghe được tin tức gì từ bà ấy cả.” Ông ngừng lại. “Còn con?”

“Không.”

“Vậy à?”

“Thư giãn đi cha.” Cô nói. “Con sẽ không truy hỏi cha nữa.”

Cha cô không đáp.

“Con không muốn nghe nói gì về mẹ nữa.” Dusty nói. “Hay nhìn thấy bà ấy.”

“Một ngày nào đó con có thể cảm thấy khác.”

“Con sẽ không đâu. Bà ấy đã vứt bỏ cả hai chúng ta. Vậy nên con đã từ bỏ bà ấy rồi.”

“Mẹ con đã suy sụp khi Josh biến mất.”

“Cha cũng vậy mà. Con cũng thế. Nhưng chúng ta không vứt bỏ tất cả. Bà ấy đã làm thế. Và bà thật kinh khủng đối với cha. Cha đã quên rồi sao?”

“Không, cha...” Cha cô quay lại bên bếp. “Cha không quên chuyện đó. Bà ấy thật khủng khiếp, không nghi ngờ gì.”

“Thật sự kinh khủng.”

“Phải.” Cha cô quệt lông mày bằng mu bàn tay. “Khi có bà ấy chẳng bao giờ dễ chịu cả. Nhưng cả cha cũng vậy, đúng không?”

“Cha rất tuyệt.”

“Ồ, chắc chắn rồi. Như cha tin con vậy.”

Cô vỗ nhẹ vào chân ông.

“Kamalika gọi điện lúc mấy giờ ạ?” Cô hỏi.

“Khoảng chín giờ.”

“Con không nghe tiếng chuông.”

“Chắc lạnh quá làm ù tai con rồi.”

“Bạn ấy muốn gì ạ?”

“Chỉ nói chuyện với con thôi. Cha nói con chưa dậy. Bảo con bé gọi lại cho con sau. Con bé

nói có thể nhắn tin cho con cũng được."

Dusty lôi di động ra và bật lên. Không có tin nhắn nào cả. Không ai nói gì trong vài phút. Cha cô đặt cà phê lên bàn và tiếp tục cặm cụi với món trứng chưng. Cô ăn hết ngũ cốc, vui vẻ vì sự im lặng này. Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng ở cha cô nhưng thật khó nói vấn đề đó là gì. Nó có thể là về Josh hoặc mẹ cô hoặc người phụ nữ mới ông đang gặp gỡ.

Hoặc cũng có thể là về cô. Cô biết ông lo lắng về việc cô quá độc lập và vướng vào những rắc rối giống Josh và bây giờ, với việc Josh biến mất, cả mẹ cô cũng ra đi, ông bắt đầu gần như lo sợ một cách ám ảnh rằng sẽ mất nốt cô. Cô nhìn ông đang tiến đến cùng món trứng chưng.

"Của con đây." Ông đặt đĩa trứng xuống trước mặt cô. "Thưởng thức đi."

"Cảm ơn cha. Trông ngon tuyệt." Cô ngước lên mỉm cười với ông. "Đúng như con kỳ vọng ở một bếp trưởng."

"Một bếp trưởng không có việc làm."

Điện thoại reo.

"Con sẽ nghe." Dusty nói và đứng dậy. "Chắc là Kamalika."

Cha cô ngăn lại.

"Con cứ ăn nốt đi. Cha sẽ bảo con bé là con sẽ gọi lại sau mười lăm phút nữa."

"Ok. Cảm ơn cha."

Cha cô rời khỏi bếp và đóng cửa lại sau khi đi ra. Một lát sau cô nghe tiếng điện thoại ngừng reo và giọng cha cô ở hành lang, rồi tiếng nhỏ dần và cô nghe thấy tiếng cửa phòng khách đóng lại. Cô cau mày. Rõ ràng đấy không phải là Kamalika. Cha cô sẽ không mang điện thoại vào phòng khách để giữ bí mật cuộc nói chuyện với cô. Cô nghĩ đến anh chàng kia và cảm thấy một cơn hoang mang thoáng qua.

Di động của cô kêu píp píp báo tin nhắn. Từ Kamalika.

Có một gã trai kỳ quái trên đồi đá Raven, đừng đến đó.

Cô nhìn chăm chăm vào mấy từ đó, những ý nghĩ về đêm qua lại ào ạt như lũ đổ về, càng khiến cô bồn chồn hơn về cuộc điện thoại của cha. Ông rõ ràng không phải đang nói chuyện với Kamalika. Đó là một người khác, ai đó mà ông muốn nói chuyện riêng tư. Điều đó có thể vô hại - có lẽ là cô Helen. Có thể ông đã cho cô ấy số điện thoại nhà. Nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là anh chàng kia. Cô gần như có thể nghe thấy giọng anh ta.

Không có tiếng cha cô quay lại. Cô cố ăn nốt món trứng, uống cà phê. Nhưng cuộc gọi vẫn tiếp tục. Cô đi tới cửa sổ và chăm chú nhìn về phía đồi Raven.

Một gã trai kỳ quái.

Chỉ có thể là một người thôi. Cô biết đấy chính là anh ta. Cô phải gọi cho Kamalika, phải tìm

hiểu xem bạn cô biết những gì. Cô cầm di động lên nhưng chưa kịp gọi thì nghe thấy tiếng kêu píp píp báo một tin nhắn khác. Lại của Kamalika.

Gặp ở quán Mac lúc 11h30?

Cô nhắn lại ngay.

Ok.

Rồi nghe thấy tiếng chân cha ở hành lang, cô quay về phía cửa. Nó mở ra, cô thấy ông đứng đó, mắt nhìn không chớp.

"Cha ổn cả chứ ạ?" Cô hỏi.

Ông không trả lời. Cô lại nghĩ đến người con trai kia. Lại nghe thấy giọng anh ta vang lên trong tai mình.

"Cha? Ai gọi thế ạ?"

Ông từ từ đi vào phòng rồi ngồi xuống cạnh bàn ăn.

"Một bếp trưởng không có việc ư?" Ông lẩm bẩm. "Có lẽ không."

"Ý cha là sao ạ?"

"Cha có một cuộc phỏng vấn."

"Gì cơ?" Cô ngồi xuống cạnh ông. "Ai thế ạ? Thôi nào cha. Là ai thế?"

"Pied Piper. Họ đang tìm một bếp trưởng."

"Cha không nộp đơn xin việc chỗ họ phải không?"

"Không, họ tìm cha. Họ có một hệ thống quản lý mới. Cha từng là bếp trưởng ở Sea Trout. Một người đàn ông tốt. Cha chỉ rời khỏi đó bởi vì có công việc mới ở Oscar. Ngoại trừ việc bọn họ đã đi và sa thải cha."

"Đó không phải lỗi của cha."

"Cha đã suy sụp."

"Đó không phải lỗi của cha. Là lỗi của Josh và mẹ."

"Dù sao thì..." Cha cô nói, "Gary cũng đã tử tế nói hộ một lời cho cha trước Pied Piper. Cha không hề liên lạc với ông ta kể từ khi rời khỏi Sea Trout. Cha nghĩ ông ta chắc ôm hận với cha vì đã vứt bỏ họ để đến với quán Oscar."

"Ông ấy sẽ không làm thế đâu. Ông ấy biết cha là một người đàn ông tử tế." Cô cầm lấy đôi bàn tay ông và nắm chặt lấy. "Con vui quá. Cha xứng đáng được như vậy. Và giờ còn có cả cô

Helen nữa. Tối nay cha có gặp cô ấy không?"

"À, cha..."

"Cha đã sắp xếp một cuộc hẹn nữa đấy chứ?"

"Không hẳn. Cha không muốn mạo muội hay làm bất cứ điều gì. Cô ấy có lẽ muốn nghĩ mọi chuyện đã kết thúc. Cha không muốn thúc đẩy nó."

"Nhưng đêm qua cha đã nói cha không phiền nếu gặp lại cô ấy mà."

"Đúng thế."

"Cha có ý định đó chứ?"

"Có."

"Và tối nay cha có vui lòng gặp lại cô ấy không?"

"Chắc chắn là có rồi."

"Và cha có nghĩ cô ấy muốn gặp cha không?"

"Không biết."

"Cha!" Cô nhìn thẳng vào mặt ông vẻ cứng rắn. "Cha phải có một ý tưởng nào chứ?"

"À thì, bọn cha đã trao đổi số điện thoại."

"Có thế chứ." Cô nhoài người tới phía trước. "Điều đó có nghĩa là cô ấy thấy vui được giữ liên lạc thêm nữa với cha. Nếu cô ấy không muốn thì chắc chắn mọi chuyện sẽ thông qua dịch vụ mai mối hết."

"Cha cho là vậy. Nhưng nó vẫn không có nghĩa là cô ấy muốn gặp cha tối nay. Và dù gì, có lẽ cô ấy đã có một cuộc hẹn khác. Cô ấy chắc đang đi gặp một đám khác. Cô ấy có thể nhận được một danh sách các ứng viên đang chờ gặp mặt từ chỗ dịch vụ mai mối."

"Giống cái danh sách của cha hả?"

"Rất buồn cười."

"Chính xác. Rốt cuộc cô ấy có thể không có danh sách đó. Và ngay cả nếu cô ấy có thì sao, chẳng có lý do gì mà cha không gọi cho cô ấy cả. Nếu cô ấy không thể gặp tối nay thì cha vẫn sẽ biết được liệu cô ấy có muốn hẹn gặp vào một dịp khác không." Cô cảm thấy hai bàn tay ông bồn chồn không yên trong tay mình, nhìn thấy ánh mắt ông quay đi hướng khác, ông cựa quậy trên chỗ ngồi. Cô biết những dấu hiệu đó và ngả người ra sau. "Con xin lỗi." Cô nói. "Con không muốn thúc ép cha."

"Không, con nói đúng." Ông quay lại nhìn cô. "Cha nên gọi điện. Cha muốn gọi. Ý cha là... cô ấy thậm chí đã nói... sẽ rất vui nếu thỉnh thoảng nhận được tin của cha."

“Cô ấy đã nói thế?”

“Phải.”

“Khi nào?”

“Khi cha ra về.”

“Á à, thật ăn ý. Gọi cô ấy đi. Và sau đó đi nhận công việc kia. Họ muốn gặp cha lúc mấy giờ?”

“Tất cả rất thoải mái. Người đàn ông đó chỉ nói khoảng giờ ăn trưa hôm nay, đến xem cơ cấu tổ chức và nói chuyện.”

“Và cha đã đồng ý?”

“Chắc rồi.”

“Tuyệt vời. Cha có thể cho con đi nhờ vào Beckdale.”

8

Chiếc xe nảy lên và trượt đi trên con đường nhỏ giờ đã phủ dày tuyết. Sự thay đổi của cha cô thật chóng vánh. Cơ hội việc làm và sự chấp thuận ngay lập tức của cô Helen khi ông đề nghị nấu bữa tối cho cô ấy đã biến ông trở lại phiên bản hạnh phúc như Dusty đã thấy trước cái ngày mẹ cô ra đi.

Ông nói chuyện luôn mồm về công việc ở Pied Piper, rằng ông muốn nó tới mức nào, rằng ông đã sẵn sàng làm việc trở lại, ông cần kỳ nghỉ ngơi ngắn này ra sao, họ sẽ thoát khỏi nợ nần và sau cùng sẽ không cần phải bán Thorn Cottage nữa. Dusty để cho ông nói, cô mừng khi thấy ông không để ý rằng nụ cười của cô chỉ là cái mặt nạ gượng gạo.

Trong lòng cô không cảm thấy điều gì khác ngoài nỗi sợ hãi: sợ anh chàng kia, sợ sẽ không bao giờ gặp lại Josh lần nữa, sợ những kẻ lạ mặt và lũ chó, sợ ánh sáng ma quái đang lan tỏa bao quanh chúng. Cha cô rõ ràng không nhận thấy điều đó, cũng không thấy vẻ căng thẳng của cô. Ông nói hăng hái trong khi họ đi xuống con đường nhỏ.

Nhưng hành trình thật chậm chạp. Các bánh xe bị trơn trượt trên tuyết và động cơ gầm rú có vẻ nặng nề hơn bình thường.

“Cái đó lại là một chuyện khác nữa cha sẽ phải thu xếp.” Cha cô nói.

“Cái gì cơ ạ?”

“Chiếc xe. Không thể để nó lúc nào cũng hỏng như đêm qua được. Thật xấu hổ khi Helen lại đang đứng ngay ở đó. Rắc rối là, bây giờ nó đã cũ quá rồi, cha không chắc nó còn chạy được bao lâu nữa.”

“Nếu cha thôi không cố tự sửa nó mà mang đến xưởng sửa chữa một lần có lẽ sẽ có ích đấy ạ.”

“Không thể.” Cha cô nói. “Con biết đấy. Nhưng mọi chuyện giờ sẽ khác. Nếu cha có thể nhận công việc này.” Họ đến gần đoạn cuối con đường làng và ông hất đầu. “Đó là chỗ cha đã nhìn thấy tên con trai trong gương chiếu hậu.”

“Nếu đó là một tên con trai. Cha nói cái mũ trùm chụp lên đầu nên cha không thể chắc mà.”

“À, dù sao cũng là chỗ đó.” Cha cô lái thêm vài mét rồi dừng lại ngay trước bục thang. “Đây. Chính xác là chỗ này. Cha nhìn vào gương chiếu hậu và thấy cậu ta.”

“Hoặc cô ta.”

“Cha chắc đấy là một chàng trai.”

Dusty ngoái nhìn và hình dung ra dáng người với chiếc áo khoác len thô. Cô cũng không

nghi ngờ gì đó là một tên con trai. Cô không rõ tại sao mình lại bướng bỉnh với cha và cố gợi ý điều ngược lại.

Cô liếc nhìn ông. Ông không nói gì và lại tiếp tục lái xe đi nhưng miệng ông mím chặt, gương mặt rất khó đoán. Ông có vẻ không giận nhưng cô đã phá vỡ dòng trò chuyện của ông và tự thấy bực với chính mình vì điều đó. Ông luôn giỏi trò chuyện hơn là ủ rũ buồn rầu. Họ tới chỗ ngã ba ở cuối con đường làng và rẽ phải lên đường Beckdale.

Cô nhìn chăm chăm ra cửa xe. Những cánh đồng ở phía bên này là biển tuyết trắng ngút tầm mắt nhưng không giống con đường nhỏ, tuyết trên đường lớn luôn bị xới tung lên do xe cộ đi lại hướng vào thị trấn. Rõ ràng là thời tiết xấu cũng chẳng ngăn được chỗ này bận rộn vào một ngày thứ Bảy như vẫn thường thấy ở Beckdale.

Họ đi qua con đường mòn tới Knowle. Cô liếc nhìn xuống con đường và rùng mình trước ký ức đêm qua. Cô vẫn để ý tìm kiếm một chiếc xe tải màu trắng kể từ lúc họ khởi hành nhưng không có dấu hiệu nào của nó ở đây cả. Cô tiếp tục liếc tìm. Một lần nữa cha cô dường như không để ý thấy. Ông đáp trả lại sự im lặng như của cô. Vài phút sau cô nhìn sang ông.

“Cha ổn chứ ạ?”

Ông không trả lời.

“Cha?”

“Gì cơ?”

“Cha có ổn không?”

“Có.”

“Cha có ý đó chứ?”

“Không.”

“Vậy là cha thấy không ổn ạ?”

“Cha sẽ ổn cả cũng như con vậy.” Ông nói.

“Cái đó có nghĩa là sao ạ?”

“Nó có nghĩa là cha sẽ ổn cũng như con thôi.”

Cô quay nhìn đi nơi khác, không biết phải nói gì.

“Cha hồi hộp về buổi phỏng vấn việc làm.” Ông nói.

“Mới vừa lúc trước cha nghe có vẻ thật sự tự tin mà.”

“Nhưng bây giờ chúng ta đang càng lúc càng tới gần hơn, cha cảm thấy hơi hồi hộp. Và nhìn con cũng hồi hộp, cha thấy chẳng được trợ giúp gì cả.”

“Con không hồi hộp.” Cô nói.

“Con đang lo lắng khiếp đi được. Con cứ nhấp nhổm trên ghế suốt. Con đang trông đúng như vậy đấy. Cha chưa bao giờ thấy con cáu kỉnh như thế. Cha cho rằng đó là vì con có chuyện gì đấy với Kamalika hoặc Beam hay ai đó. Và cha không mong con sẽ kể cho cha về chuyện đó. Giống y như Josh chẳng bao giờ chịu kể.”

Cô quay lại nhìn ông.

“Sẽ không có chuyện gì cả.”

“Vậy thì con cáu kỉnh về chuyện gì?”

“Con không cáu kỉnh.”

“Cha không ngốc.” Cha cô lắc đầu. “Cha biết con đang bày trò với cha, Dusty. Con lúc nào cũng thế, y như Josh.”

“Cha có thể thôi lúc nào cũng nói ‘y như Josh’ được không?”

“Cha sẽ nói đi nói lại như thế bởi vì đó là sự thật. Con giống y như nó. Con qua mặt cha, cha chẳng biết con đang giở trò láu cá hay chỉ đang cố bảo vệ cha bởi vì cha là một người cha bỏ đi.”

“Cha không phải là một người cha bỏ đi.”

“Cha là đồ bỏ đi. Chúng ta không cần phải quanh co nói đông nói tây làm gì. Cha là một người cha chẳng ra gì. Nhưng cha đã nói với con rồi - cha không phải đồ ngốc. Con trông thật buồn cười kể từ lúc ngủ dậy sáng nay. Con cứ giật mình thon thót ở trong bếp và bây giờ cũng cứ hốt hoảng bồn chồn.”

“Con vẫn đang ngồi đây có làm gì đâu.”

“Con cứ khổ sở nhìn vào từng chiếc ô tô đi qua chúng ta. Cả hai hướng.”

“Thế ạ?”

“Vậy đang có chuyện gì thế?”

“Chẳng có gì cả, cha ạ. Thật đấy. Không có gì cả.”

“Chuyện với Kamalika là gì thế?”

“Bạn ấy vừa gửi cho con một tin nhắn.”

“Về chuyện gì?”

Dusty từ từ hít thở.

“Cha, đó không phải việc của cha.”

“Ồ, đúng. Đó không phải việc của cha. Chẳng bao giờ là việc của cha cả, đúng không?” Cha cô quắc mắt nhìn cô. “Lúc nào con cũng tự giải quyết, giống như Josh. Cha bắt đầu nghĩ con còn tệ hơn cả Josh đấy. Tránh xa chuyện của con, tránh xa con ra. Và cha không được hỏi han gì vì đó không phải chuyện của cha.”

“Cha, cha nghe này...”

“Con biến mất hàng giờ đồng hồ. Con bất hòa với mọi người ở trường hay trong thị trấn. Con vướng vào rắc rối bởi vì con quá nóng nảy.”

“Con chỉ đi uống cà phê ở Mac thôi mà.”

“Không gì khác à?”

“Không.”

“Vậy tất cả trò giận dữ ‘cha, đó không phải việc của cha’ là sao hả?”

Cô nhún vai.

“Con không biết. Con chỉ... không thích bị can thiệp thôi.”

“Chúa ơi, tôi chưa bao giờ nghe thấy điều này trước đây sao?” Cha cô trừng mắt nhìn qua vô lăng. “Lại giống như đang nghe thấy Josh nói vậy.”

Hai cha con lại tiếp tục im lặng lái xe đi một lúc.

“Con chỉ đến gặp Kamalika thôi mà.” Cuối cùng Dusty nói. Cha cô không đáp.

“Cha à, con chỉ đi gặp Kamalika thôi.”

“Cha nghe thấy rồi.”

“Và bạn ấy không phải loại vướng vào bất cứ rắc rối nào. Cha biết mà.”

“Ngoại trừ việc phải né tránh bọn con trai.”

“Chính xác. Và dù sao bạn ấy cũng khá giỏi trong khoản đó. Bố bạn ấy chưa muốn con gái có bạn trai. Bác ấy thật sự nghiêm khắc về chuyện con gái được gặp gỡ những ai.”

Cha cô cằn nhằn.

“Vậy là chẳng có gì đang làm con khó chịu à?”

“Không, thật đấy ạ. Cha không nên lo lắng về con. Cha chỉ nên nghĩ đến cuộc phỏng vấn ở Pied Piper thôi.”

“Vậy còn sự hứng thú bất chợt của con đối với mấy chiếc ô tô là sao hả?”

“Con không biết là mình đang nhìn ô tô cơ.”

“Con có nhìn đấy.”

“Chẳng có gì không ổn cả, cha ạ. Không có chuyện gì cả.”

Cô cảm thấy cha vẫn biết là cô đang nói dối nhưng ông không nói gì nữa và họ lại lái xe đi trong im lặng. Cô thụt sâu vào ghế ngồi, nhìn đăm đăm ra ngoài khung cảnh toàn tuyết, những cánh đồng bên trái và cả bên phải nữa, trải từ đồng hoang Kibury cho tới đồi đá Raven. Cô lại nghĩ đến tin nhắn của Kamalika và người con trai xa lạ, khó nắm bắt kia. Rồi cha cô lại lên tiếng.

“Ước gì chiếc xe tải chết tiệt kia quyết định được nó phải đi đâu.”

Cô nhanh chóng quay sang nhìn cha.

“Xe tải nào ạ?”

“Nó cứ kẹt dính phía sau xe mình tới mấy phút rồi đấy.”

Cô cảm thấy những thớ thịt trên người căng cứng lại. Cô buộc mình phải thả lỏng, bình tĩnh, rồi hướng về phía trước để có thể nhìn vào gương bên hông xe. Những gì cô thấy từ góc này là một thoáng màu trắng, nhưng như thế cũng đủ rồi.

Cô nhanh chóng ngồi lui lại, giữ cho đầu cúi thấp xuống. Khó mà nói được liệu cô đã bị phát hiện chưa. Cha cô liếc vào gương chiếu hậu.

“Có chuyện gì với chiếc xe đó thế nhỉ?” Ông nói. “Rõ ràng đường thì rộng và cha đã đi chậm lại để nó có thể vượt lên trước rồi mà.”

“Phóng lên bỏ xa nó đi cha ạ!”

“Gì cơ?”

“Phóng lên trước nó. Chúng ta đáng lẽ phải đi nhanh hơn nhiều so với một chiếc xe tải.”

“Cha không muốn đi quá nhanh trong trời tuyết thế này. Nhưng có lẽ con đúng. Cha thấy hơi chán chiếc xe tải đấy rồi.”

Cha cô nhấn chân ga, trước cảm giác nhẹ nhõm của Dusty, họ bắt đầu lao tới trước. Cha cô đợi một lúc rồi kiểm tra công tơ mét.

“Cô bé ngoan.” Ông nói, vỗ vỗ lên vô lăng. “Mày có thể già yếu nhưng mày vẫn hơi bị bốc đấy.” Ông lại liếc vào gương chiếu hậu. “Khỉ thật!”

“Gì thế ạ?”

“Nó cũng tăng tốc.”

Dusty cảm thấy một cơn rùng mình chạy xuyên qua người cô.

“Thằng ngu chết tiệt!” Cha cô kêu lên. “Nó lại ở ngay sau đuôi xe mình.”

Dusty nghe thấy tiếng rú động cơ ngay phía sau, rồi nó di chuyển ra rìa ngoài. Cô cảnh giác nhìn sang phải và thấy một cái bóng trắng chạy dọc theo xe họ. Nó không tiếp tục vượt lên nữa. Nó cứ chạy lừng chừng như thế tới một lúc, rồi từ từ lướt tới trước lần nữa. Cô siết chặt hai nắm tay, chờ đợi thấy những khuôn mặt đầy thù địch chăm chăm nhìn cô.

Nhưng cô đã sai.

Đó là một chiếc xe tải khác: một chiếc xe tải trắng lớn hơn, đẹp hơn chiếc cô thấy hôm qua. Trước tay lái là một người đàn ông nặng nề có bộ râu rậm đen sì, đi cùng là hai người đàn ông khác và một phụ nữ. Cha cô lập tức đi chậm lại để chiếc xe tải vượt qua và tiếp tục phóng lên con đường phía trước.

“Lái xe kinh quá.” Ông càu nhàu. “Cha đã định tố cáo hắn rồi đấy.”

Dusty nhăn nhó, mắt cô vẫn không rời chiếc xe tải. Sau vài phút nó biến mất khỏi tầm nhìn phía trước. Cô nhìn sang cha nhưng ông lại rơi vào im lặng. Ông không phá vỡ nó cho tới khi họ đến ngoại ô Beckdale.

“Con muốn cha đón con ở Mac lúc mấy giờ?”

“Cha không cần làm thế đâu.” Cô nói. “Con sẽ bắt xe buýt về.”

“Cha không thích con làm thế.”

“Con đã đi xe buýt đủ nhiều rồi mà.”

“Cha vẫn không thích con đi xe buýt về.”

“Tại sao không? Không có gì nguy hiểm mà. Nó thả con xuống cuối đường làng và tất cả những gì con phải làm là đi bộ từ đó thôi.”

“Điều con thật sự muốn nói là con muốn chuồn khỏi một nơi nào đó và không bị bó buộc đúng không?”

Dusty nhún vai.

“Có lẽ ạ!”

Cô không biết ngay lúc này mình muốn gì nữa. Cô chỉ biết rằng cô cảm thấy sợ hãi. Họ đã băng qua đường vành đai và lái vào trung tâm thị trấn. Cô nhìn đăm đăm ra cửa sổ.

“Cha ơi?”

“Gì cơ?”

Cô ngập ngừng.

“Cha có nghĩ ánh sáng hơi buồn cười không?”

“Như thế nào cơ?”

“Con không biết. Chỉ là...” Cô nhìn xung quanh, vẫn cái vẻ mong manh kỳ lạ đó của không khí, cảm giác như một tấm mạng treo lơ lửng quanh cô, trùm lên mọi vật. “Chỉ là...”

“Đối với cha trông nó lạnh chết đi được.” Cha cô nói. “Đó là tất cả những gì cha thấy. Nếu cha có thể thấy được bất cứ cái gì trong không khí này, đó là tuyết sắp rơi. Đó cũng là lý do nữa mà cha muốn đón con sau khi phỏng vấn xong.”

“Con sẽ bắt xe buýt cha ạ!”

“Tùy con thôi.”

“Thả con xuống đây đi.” Cô nói. “Không có điểm đỗ nào trên đường một chiều đâu.”

Cha cô tấp vào lề đường.

“Chúc may mắn!” Cô nói, nghiêng sang hôn cha. “Con sẽ nghĩ về cha.”

“Cha lại bắt đầu thấy hơi lo lắng rồi.”

“Cha sẽ làm tốt thôi mà. Cha là một đầu bếp thiên tài. Một trong những người giỏi nhất.”

“Nếu không phải là nhất.”

“Đừng tự phụ.”

“Cha đùa thôi.”

Cô lại hôn cha lần nữa.

“Gặp lại cha sau.”

Cô ra khỏi xe và đóng cửa lại. Cha cô mỉm cười ngượng nghịu rồi lái xe đi. Cô đợi cho tới khi ông đi khuất khỏi góc phố rồi nhắm mắt lại và cảm thấy sự căng thẳng thít chặt lấy mình. Cô chưa từng cảm thấy yếu đuối thế này, không rõ kẻ thù của cô là ai hay là cái gì nữa.

Cô mở mắt ra nhìn quanh. Không có dấu hiệu nào của đám người kia và lũ chó. Không có bất cứ dấu hiệu nguy hiểm nào cả. Chỉ có ánh sáng lấp lánh xung quanh, ánh sáng mà cha cô không thể thấy. Cô băng qua đường, đi tắt qua quảng trường và hướng về phía quán cà phê Mac.

9

Kamalika đang ngồi ở một chiếc bàn trong góc gần cửa sổ, nhưng không phải một mình.

Beam đang ở cùng cô ấy, dáng người to con của cậu ta chiếm hết cả chỗ ngồi, và còn một cô gái khác mà Dusty không biết.

Từ cửa ra vào cô đứng quan sát, nhưng ba người bọn họ vẫn không thấy cô. Cô hy vọng tìm thấy Kamalika một mình. Cô không có tâm trạng dành cho những người bầu bạn khác. Cô cân nhắc tình huống. Nếu cô lẻn ra ngay lúc này trước khi họ trông thấy, cô có thể gọi điện cho Kamalika và nói cô không thể vào thị trấn được, và có thể đồng thời tìm hiểu về anh chàng đó. Giọng Mac cất lên đã gạt phăng ý tưởng này.

“Chào buổi sáng, Dusty!”

Cô thấy người đàn ông to lớn đang mỉm cười với mình từ phía sau quầy bar.

“Xin chào!” Cô đáp với đôi chút miễn cưỡng. Mac hất đầu về phía Kamalika và mấy người đó.

“Tới gặp họ à?”

“Vâng!”

“Đoán thế mà.”

Kamalika lúc này đã phát hiện ra cô và đang vẫy cô lại. “Muốn dùng cà phê chứ?” Mac nói.

“Vâng, làm ơn ạ!”

“Cũng như mọi khi hả?”

“Vâng, cảm ơn!”

“Chú sẽ bảo người mang tới.”

Kamalika đi đến.

“Chào Dusty!”

“Chào!”

“Bọn mình có thêm vài người bạn.”

“Tớ thấy rồi.”

Mac tựa người lên quầy bar.

“Cô gái đó là ai thế?” Ông hỏi.

“Cô ấy tên Angelica.” Kamalika nói. “Cháu gặp cô ấy ở Scamps.”

“Cháu làm chú ngạc nhiên đấy! Một hiệu quần áo!”

Kamalika tặng ông ta một cái nhìn khinh thường.

“Cô ấy mới đến Beckdale.” Cô nói. “Cô ấy sẽ đến học ở trường chúng ta khi học kỳ bắt đầu vào thứ Hai.”

Mac ngắm nghía dáng người ở góc quán.

“Một cô bé xinh xắn. Chẳng trách Beam cư xử như thế.” Ông liếc lại nhìn Dusty. “Cháu trả tiền cà phê hay thế nào?”

Dusty đưa tiền cho ông.

“Cảm ơn!” Mac nháy mắt với cô. “Chú sẽ cho mang đến bàn.”

“Đi nào, Dusty.” Kamalika nói rồi bắt đầu tiến về phía chiếc bàn trong góc quán. Dusty túm lấy cánh tay cô bạn.

“Gượm đã. Chuyện một gã con trai ở đồi đá Raven là thế nào?”

“Chú Mac không kể cho cậu à?”

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến chú Mac chứ?”

“Đấy là chuyện chú ấy kể. Tớ nghe được từ chú ấy. Tớ nghĩ hai người vừa nói chuyện về nó chứ.”

Dusty lắc đầu.

“Chưa kịp có thời gian để nói nhiều đến thế.”

“Vậy thì lại đây ngồi rồi tớ sẽ kể cho cậu nghe.”

“Nhưng còn Beam và cô gái kia thì sao?”

“Angelica á?”

“Ừ! Bọn mình phải nói chuyện trước mặt họ à?”

“Đó không phải chuyện riêng tư mà. Một nửa Beckdale này có lẽ đã biết chuyện đó rồi. Chú

Mac ba hoa về nó khắp nơi. Nhân tiện tớ sẽ kể cho hai người họ luôn. Beam, Angelica cũng biết và cậu cũng cần phải biết."

Dusty nhăn nhó. Cô vẫn ước gì mấy người kia không ở đây. Cô cần suy nghĩ, chứ không phải là chuyện trò vô bổ. Họ nhập hội với hai người đang ngồi chờ cạnh cửa sổ. Beam quay ra toét miệng cười với cô.

"Chào Dustbin[1]."

Cô bạt đầu cậu ta.

"Đau!" Cậu chàng nhăn nhó và nhìn Angelica. "Đây là Dusty. Cô ấy hơi hoang dã một chút."

Angelica mỉm cười.

"Chào Dusty!"

"Xin chào!"

Dusty và Kamalika ngồi xuống.

"Tớ đang đi phân phát cái này." Angelica nói.

Cô gái đưa cho Dusty một tấm danh thiếp nhỏ.

"Đây là gì thế?" Dusty hỏi.

"Chỉ là một tấm danh thiếp có số di động của tớ thôi. Phòng trường hợp cậu muốn gọi điện hay nhắn tin cho tớ."

Dusty liếc nhìn tấm danh thiếp nhỏ màu trắng, chẳng có gì khác ngoài một số điện thoại viết tay và cái mặt cười vẽ bên dưới trông rõ giống Angelica.

"Cậu có dùng di động không?" Angelica hỏi.

"Có." Dusty đáp, nhưng không thêm gì nữa. Cô liếc mắt qua cô gái này. Trông cô ta có vẻ hài lòng. Cô ta tất nhiên là xinh xắn. Mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh, thân hình mảnh mai, gần như giống một người mẫu - một sự đối lập lạ lùng với vẻ đẹp đậm đà kiểu người Bengali của Kamalika.

Cô có thể hiểu lý do vì sao Beam thấy thích thú, dù cô không cho là cậu chàng có nhiều may mắn. Angelica chắc chắn là kiểu con gái đã quen với việc được chú ý và có thể được lựa chọn ai, nếu không phải là bất cứ ai mà cô nàng muốn đi chơi cùng. Nhưng ít nhất cô ta cũng có vẻ thân thiện.

"Tớ đã được nghe kể rất nhiều về cậu, Dusty ạ!" Angelica nói.

"Nếu là từ Beam thì toàn là dối trá thôi."

"Cậu ấy nói cậu chơi cho đội bóng bầu dục nam."

“Chỉ một lần khi Damien không thể chơi được.”

“Damien là ai?”

“Hậu vệ ném bóng của đội. Cậu ta rút lui vào phút cuối cùng nên tớ chơi thay vị trí đó. Tớ thường chơi trong đội nữ.”

“Chơi với con trai không nguy hiểm sao?”

“Bọn tớ đã chơi nhiều đến mức quá quen, không thấy nguy hiểm nữa.”

“Dusty thật sự giỏi lắm.” Beam nói vào, nhanh chóng kéo lại sự chú ý của Angelica. “Cô bạn này thực tế có khi còn chơi hay hơn cả Damien. Cô ấy không to béo bằng nhưng lại có một cú qua mặt uyển chuyển. Cô ấy cũng chẳng biết sợ những cú lăn xả tranh cướp bóng trên mặt đất.”

Dusty lừ mắt nhăn nhó nhìn cậu bạn.

“Tớ không thể tin là mình sẽ có được những lời khen ngợi của một tiền vệ trụ cột cơ đấy.”

Một cô phục vụ đặt tách cà phê xuống và rời đi. Dusty bận rộn với đường và sữa, cảm giác căng thẳng vẫn đè nặng lên cô. Cô muốn được nói chuyện với Kamalika đến tuyệt vọng về câu chuyện của chú Mac nhưng Angelica rõ ràng quyết tâm giữ phép lịch sự.

“Tớ nghĩ cậu thật tuyệt khi chơi được cho đội bóng nam.”

“À... ừ...” Dusty nhấp một ngụm cà phê. “Cậu đến từ đâu thế?”

“Gốc ở Birmingham, nhưng đó là rất lâu trước đây. Tớ đã chuyển nhà khá nhiều nơi.”

“Để mắt tới thị trấn này một chút. Không có nhiều chỗ để đi đâu.”

“Tớ không quan tâm.”

“Bố cậu làm gì?”

“Ông chết rồi.”

“Ồ, xin lỗi!”

“Không sao mà.” Angelica nhún vai. “Chuyện xảy ra lâu rồi.”

“Cậu có anh chị em không?”

“Không.”

Dusty ngập ngừng.

“Cậu có... ý tớ là...”

“Tớ có một bà mẹ, đúng thế.”

“Ok.”

Họ gượng gạo cười với nhau. Dusty quay ra cửa sổ và thấy tuyết lại đang rơi, đúng như cha cô dự đoán. Nhưng không khí vẫn lờ mờ và chập chờn phát sáng. Cô lại nói nhưng không hướng cụ thể tới người nào.

“Chuyện về cậu con trai ở trên đồi Raven là sao?”

Kamalika trả lời.

“Mac nói hôm qua lúc chạng vạng tối chú ấy đi dạo với con chó trên khu đồng hoang thì trông thấy dáng người này đang lảng vảng trên bãi đá lớn chếch phía trên con dốc ấy. Con chó chạy lạo tới và khi nó còn cách bóng người đó khoảng mười lăm mét thì bắt đầu hành động kỳ quặc. Ý tớ là con chó, không phải bóng người kia.”

“Ý cậu là sao - hành động kỳ quặc?”

“Rít lên và kêu ăng ẳng. Sau đó nó te tái chạy trở lại và...”

“Chạy thẳng qua chú.” Mac nói.

Dusty giật mình nhìn lại. Cô không cảm thấy Mac đến gần. Ông cười.

“Không thể để cho người khác kể lại câu chuyện của chú được, đúng không? Không, nó hơi mất trí một chút xíu. Chưa bao giờ thấy nó như vậy cả. Nó hơi bắng nhắng một chút, con chó của chú ấy, nhưng nó thân thiện lắm. Thích bầu bạn. À, nó không thích kiểu bầu bạn thế này.”

“Đó là ai ạ?” Dusty hỏi.

“Không biết nữa.” Mac nói. “Cậu ta đứng trên đó ngay cạnh bãi đá, mọi thứ đều bị tuyết phủ. Không thể nhìn thấy mặt cậu ta. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác len thô có mũ trùm đầu.”

Dusty cắn môi.

“Làm sao chú biết được đó là một tên con trai?” Cô nói. “Đó có thể là một cô gái mà.”

“Đúng.” Mac trầm tư giây lát. “Có thể là nữ giới. Nhưng không có cảm giác là con gái. Có điều gì đó ở dáng người ấy. Có lẽ chính là cái đó. Nó khiến chú cảm thấy đó là nam giới, mặc dù chú không thể trông thấy mặt mũi. Và chú cũng khá chắc chắn đó không phải là một người đàn ông trưởng thành. Giống một cậu nhóc mười sáu tuổi hơn. Nhưng đó vẫn không phải điều thật sự kỳ quặc.”

“Cái gì thật sự kỳ quặc ạ?”

“Thứ kỳ quặc là chú đang ngước nhìn bóng người đó trên đồi - đúng không? Và con chó của chú chạy thẳng qua chú với vận tốc một trăm năm mươi kilômét một giờ. Chú nhìn theo và

quát nó quay lại, nhưng nó không nghe, thế rồi chú quay đầu nhìn cái bóng người kia thì cậu ta đã biến mất rồi. Biến mất."

"Chắc anh ta đi ra phía sau bãi đá."

"Không. Nó không ở đủ gần để đi nhanh đến thế. Chú chỉ ngoảnh mặt đi có vài giây thôi mà. Tên nhóc đó không thể nào có đủ thời gian để đi ra sau bãi đá."

"Lúc đó trời nhập nhoạng tối." Beam nói. "Ánh sáng đang yếu dần."

"Chú vẫn có thể nhìn thấy rất rõ." Mac nói. "Lúc trước nó đứng ở đó, lúc sau đã không thấy đâu. Và chú không tin vào ma quỷ. Vậy thì chúng ta bị bỏ lại ở đâu đây?"

Không ai trả lời.

Dusty quay lại cửa sổ và nhìn đăm đăm ra ngoài. Có quá nhiều hình ảnh tưởng tượng đang thành hình trong đầu cô lúc này và tất cả dường như đều đầy đe dọa, thậm chí cả những tưởng tượng về Josh.

"Chú đã báo cảnh sát chưa?" Cô hỏi.

"Rồi, chú nghĩ mình nên làm thế. Ý chú là chú biết gã đó thực ra chẳng làm gì sai ngoại trừ việc nó thật quái dị. Cháu hiểu ý chú chứ? Có điều gì đó thật lạ lùng ở anh chàng này. Cái cách nó dọa con chó của chú và sau đó là biến mất. Chú chắc chắn đã làm điều đúng đắn là báo cảnh sát rồi."

"Vậy họ nói gì?"

"Họ sẽ để mắt đến. Họ cũng chẳng thể nói gì nhiều. Ý chú là anh chàng này có thể không nguy hiểm nhưng chú vẫn cảnh báo nó là loại người nên tránh. Lời khuyên của chú là hãy tránh xa khu đồng hoang và đồi đá cho tới khi cảnh sát tìm ra gã trai này là ai. Đó là điều chú vẫn đang bảo với mọi người đấy."

"Chuyện gì xảy ra với con chó của chú ạ?" Angelica hỏi.

"Ồ, nó đợi chú quay lại ở chỗ chiếc xe. Mặc dù bây giờ nó vẫn chưa ổn đâu. Nó bỏ ăn, chẳng giống nó thường ngày."

Nói xong Mac bỏ đi.

Dusty lặng lẽ uống hết tách cà phê. Ở phía bên kia quảng trường, một nhóm người đã tụ tập lại. Cô nheo mắt. Một người đàn ông to bè đang đứng đó với hai người khác. Cô cứng người lại trong một thoáng rồi lại thả lỏng.

Không phải gã đàn ông tóc đuôi ngựa và hai tên con trai. Đó là vài người khách du lịch đang cắm trại sau ngôi trường: một gã tóc vằn vện và hai tên con trai gầy gò cao lêu đêu. Thêm hai tên nữa xuất hiện, nhưng những kẻ này không phải nhóm khách du lịch. Chúng đi ra từ trường học.

Cô quan sát với vẻ khó chịu. Lúc này Denny và Gavin là những kẻ cô không muốn thấy mặt

nhất. Với Gavin cô không có xích mích gì nhưng Denny lại là chuyện khác. Cô không rõ ở hắn có gì mà cô thấy ghét, nhưng đó là một cảm giác căm ghét mãnh liệt, và nó đến từ hai phía. Nếu bọn con trai ấy vào đây, sẽ có rắc rối to.

Nhưng chúng có vẻ không có ý định ấy. Chúng thơ thẩn băng qua quảng trường tới tít chỗ đài tưởng niệm, rồi dừng lại bắt đầu nhào bóng tuyết. Những mục tiêu của chúng nhanh chóng xuất hiện. Vicky Spence và Sarah Moon đang từ phía bên kia băng qua quảng trường. Mấy giây sau hai cô gái la oai oái khi những quả bóng tuyết bay tới tấp vào họ.

Họ đáp trả bằng cách ném những trái bóng tuyết của mình về phía chúng. Trận chiến kéo dài vài phút với những tràng cười giòn tan của hai bên, cuối cùng hai cô gái ném bóng tuyết vào nhau và lũ con trai cũng làm thế, rồi cả bọn mệt nhoài, rút lui tới chỗ đài tưởng niệm ngồi uể oải, nói chuyện bất chấp tuyết đang rơi.

Dusty quan sát bọn họ, tâm trí cô có phần sao nhãng. Cô lờ mờ nhận ra Beam và những người khác vẫn đang tiếp tục trò chuyện trong khi cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Cô không biết họ đang nói gì. Cô cảm thấy mình cô độc tách biệt so với nhóm người ngồi trong này cũng như nhóm người bên ngoài kia. Di động trong túi cô đổ chuông. Cô lấy máy ra trả lời.

“Alô?”

Một khoảng im lặng thật dài, rồi một giọng nói mà cô ngay lập tức nhận ra.

“Tôi cũng cảm thấy cô độc.” Gã trai đó nói.

10

Cô cứng người liếc mắt nhìn mọi người xung quanh.

Họ đang nhìn cô không chớp mắt với cùng một biểu cảm. Ngoài quảng trường cô thấy Denny và bạn bè của hắn vẫn đứng cạnh đài tưởng niệm. Bây giờ chúng đã thấy cô và cũng đang nhìn cô chăm chăm. Dường như mọi người đều đang nhìn cô chăm chăm. Cô lại nghe thấy giọng người con trai kia cất lên bên tai. Anh ta nghe có vẻ kiệt sức, thậm chí là yếu lả rồi.

"Tôi cảm thấy tách biệt với mọi thứ và là một phần của mọi thứ. Liệu điều đó có nghĩa gì không?"

Cô không trả lời. Cô không thể trả lời.

"Tôi ước gì nỗi đau này qua đi." Hắn thì thào. "Nhưng nó càng lúc càng tồi tệ hơn. Bây giờ nó... nó quá tệ rồi. Giống như là đi dạo với một cái bóng mà cô không thể rũ bỏ nó được. Và bây giờ là ảo giác mới này. Tôi không thể hiểu nổi. Tất cả những gì tôi biết là nó..." Hắn thở hắt ra nặng nhọc. "Nó có liên quan tới ánh sáng. Không có nhiều người có khả năng thấy. Nhưng cô có thể nhìn thấy nó. Cô nghĩ bí mật lớn nhất của cô là Josh. Nhưng không đúng đâu. Chính là chuyện này cơ."

Cô lúng túng nhìn mọi người xung quanh.

"Tớ..." Cô đứng lên. "Tớ có việc phải..."

Nhưng cô chẳng thể nói gì hơn nữa. Cô quay đi, cầm theo điện thoại rồi chạy ra cửa. Nhưng ở đây thậm chí còn có ít sự riêng tư hơn, các khách hàng cứ đi lại xung quanh đợi tuyết ngừng rơi.

Cô lao qua cửa bước ra ngoài. Phía bên đài tưởng niệm, Denny, Gavin và hai cô gái tiếp tục quan sát cô. Bọn chúng ở quá xa không thể nghe thấy cô nói nhưng cô vẫn hạ thấp giọng khi nói vào điện thoại.

"Tôi không biết anh đang nói chuyện quái quỷ gì."

"Điều đó không quan trọng." Hắn nói.

"Tất cả... những thứ này."

"Điều đó không quan trọng."

"Vậy chuyện gì đã xảy ra đêm qua?"

"Tôi không biết."

“Anh phải biết. Anh đã dùng thuốc quá liều. Tôi đã nghĩ anh sắp chết rồi cơ.”

Hắn không nói gì.

“Anh còn đó không?” Cô hỏi. “Tôi đã nghĩ là anh sắp chết.”

“Tôi có lẽ đã chết rồi.” Hắn đáp. “Tôi không chắc nữa.”

“Anh định nói gì hả?”

“Tôi không biết sự sống và cái chết là thế nào nữa rồi.”

Cô siết chặt điện thoại, thầm ước cô có thể siết cổ gã này và vắt cho ra một ít lý trí của hắn.

“Làm sao anh có được số điện thoại di động của tôi?” Cô hỏi.

“Tôi không biết.”

“Đừng có nói mãi ‘tôi không biết’! Thôi đùa cợt tôi đi!”

“Tôi không đùa cợt cô mà.”

“Vậy làm thế nào anh có được số của tôi? Và đừng có nói là anh bịa ra giống như với số điện thoại cố định của tôi nhé.”

“Tôi không biết làm sao tôi có được nó. Tôi chỉ nghĩ đến cô và gọi điện thôi.”

“Đừng có quá đáng thế...”

“Làm ơn, Dusty. Đừng có đẩy tôi đi. Hầu hết mọi việc tôi làm tôi đều không hiểu nổi.”

Cô lắc đầu. Tên này điên rồi.

“Cô đúng đấy.” Hắn nói. “Tôi điên rồi.”

Cô rùng mình trước âm vang ớn lạnh của những suy nghĩ trong đầu mình.

“Anh tiếp tục gọi điện cho tôi để làm gì hả?” Cô hỏi.

“Tôi sợ.”

“Tại sao lại gọi cho tôi?”

“Tôi thích sự mạnh mẽ của cô. Nó giúp tôi.”

Cô không tin hắn.

“Cô phải tin tôi.” Hắn nói. “Tôi đang nói thật đấy.”

“Anh có thể thôi đi được không?”

“Tôi không thể ngăn mình nói ra những ý nghĩ của cô.”

“Anh lại làm thế rồi.”

“Tôi đã bảo cô rồi mà. Tôi không thể dừng được.”

“Nhưng nó thật kỳ quái, bất thường. Nó không... đúng đắn.”

“Tôi không biết cái gì là bình thường hay đúng đắn. Còn cô?”

Cô không trả lời. Hắn thở dài.

“Tất cả những gì tôi biết,” hắn nói, “là đôi khi... nó giống như tôi nhìn và cảm thấy được mọi thứ đang tồn tại. Rồi lúc khác lại giống như là chẳng có gì có ý nghĩa cả. Đó là khi tôi thấy sợ hãi. Giống như lúc này.”

“Anh sợ điều gì?”

“Sợ chính tôi.” Hắn nói.

Cô nhìn đăm đăm vào trời tuyết, tâm trí lại hướng về Josh.

“Tôi không biết anh ta ở đâu cả.” Hắn nói.

“Anh biết tôi đang nghĩ đến Josh à?”

“Tôi biết cô đang nghĩ về Josh.”

“Và anh biết anh ấy là ai không?”

“Tôi đoán đó là anh trai cô.”

“Anh không đoán. Anh biết anh ấy. Và anh biết anh ấy đang ở đâu.”

“Tôi không biết.”

“Nhưng anh đã nói là thấy được mọi thứ mà. Mọi thứ tồn tại.”

“Đôi khi.”

“Vậy nên anh có thể nhìn thấy Josh.”

“Tôi không thể thấy anh ta lúc này.”

“Anh có thể tìm anh ấy.”

“Tôi không tìm kiếm mọi người.” Hắn nói. “Người ta tìm kiếm tôi. Có những người đang

lùng kiếm tôi ngay lúc này đây."

Giống như tôi, cô nghĩ.

"Đúng." Hắn lại nói. "Giống như cô."

Cô cảm thấy một cơn rùng mình nữa xuyên qua người.

"Dusty?" Gã trai nói. "Tôi thật sự không biết Josh ở đâu cả."

"Tôi không tin anh."

"Tôi không biết anh ta đang ở đâu. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói." Hắn ngừng lại. "Nhưng tôi biết cô đang ở đâu. Cô đang ở ngoài trời. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Cô đang đứng ở nơi nào đó dưới trời tuyết."

Cô không nói gì.

"Cô đang ở bên ngoài một tòa nhà nào đó." Hắn nói. "Đứng dưới hàng hiên hay lối ra vào hay thứ gì đó, một nơi nào đó mà cô mua đồ. Có lẽ là thức ăn và đồ uống. Hoặc một quán bar nào đấy. Cô đang ngắm trời tuyết. Cô bị cuốn hút bởi ánh sáng đó, cho dù cô lại đang cảm thấy tức giận và hơi sợ hãi. Và cô có người ở cùng. Có lẽ là những người bạn. Và..." Hắn ngập ngừng. "Và vài kẻ khác. Những kẻ cô không thích. Họ đang ở gần đó."

Cô khổ sở nhìn quanh, tìm kiếm dấu hiệu nào đó của hắn. Hắn chỉ có thể biết tất cả chuyện này nếu hắn đang bám theo cô quanh đây. Nhưng cô chỉ thấy Denny và đám bạn đang nhìn cô từ phía đài tưởng niệm, người người băng qua quảng trường, ô tô đi lại, và tuyết đang rơi như lúc trước. Cô lại nói vào điện thoại.

"Và anh đang mặc một chiếc áo khoác len thô có mũ trùm."

Một khoảng lặng khác, lần này thật lâu. Cô quyết không lên tiếng trước.

"Cô nói đúng." Cuối cùng hắn nói. "Tôi đang mặc một chiếc áo khoác len. Nhưng mũ trùm đã hạ xuống rồi. Tôi kéo nó xuống để có thể nói chuyện điện thoại dễ dàng hơn."

Cô lại siết chặt điện thoại. Vậy hắn chính là cái bóng người mà cha cô và Mac đã nhìn thấy.

"Thế thì điện thoại của anh sẽ bị ướt đấy." Cô nói. "Ý tôi là ướt vì tuyết ấy."

"Làm thế nào cô biết được tôi đang ở ngoài trời?"

"Tôi chỉ biết thế thôi."

"Cô không biết. Cô đang phỏng đoán."

Cô không trả lời.

"Và cô đã đoán sai rồi. Tôi đang ở trong một trạm điện thoại. Giữ máy nhé. Tôi muốn cho thêm ít tiền vào để chúng ta không bị ngắt giữa chừng." Ngừng một chốc, rồi giọng chàng trai

lại cất lên. “Nghe này, Dust...”

“Anh tên gì?” Cô hỏi.

“Cô sẽ nghe thấy những lời đồn đại về tôi.”

“Anh tên là gì?”

“Cô sẽ nghe được những lời đồn đại về tôi.”

“Tại sao anh không nói cho tôi biết tên anh? Tôi đã nói cho anh biết tên của tôi rồi.”

“Dusty, nghe này. Quên chuyện tên tuổi đi. Nó không quan trọng. Hãy gọi tôi bằng bất cứ cái tên nào cô muốn và tôi sẽ đáp lại. Nhưng nghe này - cô sắp nghe thấy những tin đồn về tôi. Có thể cô đã nghe thấy rồi. Tôi không thể nói cô tin hay không tin điều gì. Tôi chỉ có thể nói với cô là tôi không có ý định làm hại ai cả. Nhưng tôi phải tự bảo vệ bản thân mình. Ok?”

“Ý anh là gì?”

“Tôi đã giết hai con chó. Chó tai cụp. Bọn chúng đang đến đây vì tôi. Tôi đã nói với cô rồi, Dusty. Có những kẻ đang tìm kiếm tôi. Một số tên có chó.”

“Một số tên?” Tâm trí Dusty đang trong cơn xoáy lộn.

Rõ ràng là những con chó đó và chủ của chúng. Nhưng còn có những kẻ khác theo sau anh chàng này ư? “Tất cả những kẻ bám theo anh là ai? Bọn họ muốn gì?”

“Chúng muốn giết tôi.”

“Nhưng...” Cô nhớ đến những cái răng nanh, những cặp mắt và những cơ thể khỏe mạnh. “Làm thế nào anh giết được những con chó ấy?”

Không có câu trả lời. Cô nhìn chăm chăm qua quảng trường về phía đài tưởng niệm. Denny và Gavin vẫn đang nhìn cô. Cả Vicky và Sarah cũng vậy. Cô cảm thấy ánh mắt của Beam, Kamalika và Angelica chiếu lên mình từ bên trong quán bar. Cuối cùng hắn nói.

“Tôi không biết. Chỉ là tôi đã làm thế thôi.”

Một khoảng lặng khác: sự im lặng khó chịu, đau đớn. Cô nhìn Angelica đang đi ra cửa. Kamalika và Beam vẫn ngồi ở bàn cạnh cửa sổ. Ánh mắt Beam đang dán vào lưng Angelica. Cô ta dừng lại phía bên kia cánh cửa và nhìn Dusty đang đứng ở ngoài hiên qua tấm kính. Giọng người con trai lại vang lên trong ống nghe.

“Ai đó vừa mới gia nhập cùng cô. Hoặc sắp sửa nhập hội với cô. Cô không còn một mình nữa.”

Dusty không nói gì.

“Một cô gái.” Hắn nói. “Đó là một cô gái. Tôi có thể cảm thấy cô ta. Nhưng cô ta không ở bên cạnh cô.”

Angelica đẩy cánh cửa và bước ra trời tuyết.

“Cô ta đang đến gần.” Hắn nói.

Dusty ghì chặt nắm tay cầm điện thoại. Angelica không nói gì. Chỉ có tiếng bước chân của cô ta vang lên, rõ ràng gã trai này chẳng thể nghe thấy gì.

“Tôi phải đi đây.” Đột nhiên hắn nói.

“Đợi đã.” Dusty nói.

Nhưng đường dây đã ngắt.

Cô nhìn chòng chọc Angelica, cô ta dừng khựng lại cách vài mét.

“Xin lỗi, Dusty. Tớ chỉ đi ra ngoài hít thở ít không khí thôi. Đừng ngừng cuộc nói chuyện.”

“Tớ xong rồi.” Dusty đều đều đáp.

“Ồ, tớ hy vọng tớ không...” Angelica ấp úng. “Tớ hy vọng không phá hỏng chuyện gì.”

Dusty không nói gì. Cô đang cố dò số của người con trai đó trên điện thoại. Cô không nghĩ có thể dò ra được. Hắn có lẽ quá thận trọng. Cô đã đúng: số máy giấu số. Cô cau mày, ngước lên thì thấy Angelica vẫn đang quan sát cô.

“Tớ hy vọng không làm hỏng chuyện gì.” Cô ta nhắc lại.

Dusty quay người nhìn sang bên kia quảng trường. Cạnh đài tưởng niệm Denny đang vỗ trên tay một quả bóng tuyết khác.

“Tớ lấy làm tiếc khi nghe chuyện của Josh.” Angelica nói.

Dusty xoay ngoắt lại.

“Làm thế quái nào mà cậu biết về Josh?”

“Anh trai cậu... ý tớ là...”

Dusty trừng mắt nhìn cô ta. Angelica giật lùi một bước về phía cửa quán cà phê. Qua cửa kính, Dusty thấy Beam đang nhìn. Ánh mắt cậu ta đủ giải thích cho nhu cầu cần không khí bất chợt của Angelica. Nhưng chúng không giải thích cho chuyện liên quan đến Josh.

“Làm sao cậu biết về Josh?” Cô truy hỏi.

“Tớ không có ý buộc tội gì đâu.”

“Cậu đã được nghe kể gì về anh ấy?”

“Chỉ là anh ấy đã bỏ đi từ hai năm trước và không ai biết chuyện gì xảy ra với anh ấy. Và mẹ cậu... ý tớ là... bà ấy...”

“Bà ấy đã bị suy sụp hoảng loạn và bỏ đi sáu tháng sau đó.” Dusty tiếp tục quắc mắt nhìn cô bạn. “Cậu còn được kể gì nữa?”

“Cái đó…”

Dusty vẫn đang sôi sục giận dữ. Cô quắc mắt nhìn Angelica, rồi nhìn những người khác qua cửa kính.

“Kamalika không có quyền kể cho cậu về Josh.” Cô gằn giọng.

“Không phải Kamalika.” Angelica nói. “Đó là Beam. Cậu ấy kể về cậu trong khi cậu nói chuyện với Kamalika ở quầy bar. Và cậu ấy nhắc tới Josh. Tớ xin lỗi nếu tớ làm cậu buồn. Tớ không định làm thế.”

Dusty siết chặt hai nắm tay. Giờ cô đã hiểu. Beam muốn gây ấn tượng với Angelica nên đã kể cho cô ta nghe một bi kịch gia đình chẳng liên quan gì tới cô ta. Thực ra không phải là cô gái này sẽ không bao giờ nghe nói về chuyện đó. Hầu hết mọi người ở Beckdale có lẽ đều biết về vụ biến mất của Josh từ tất cả các bản tin thời gian đó. Nhưng điều đó không biện minh cho việc này được. Đó không phải chuyện Beam có thể đi kể lung tung, và bây giờ khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn, cậu ta còn hướng về phía họ với một nụ cười toe toét khó coi trên mặt.

Cô hầm hầm nhìn lại Beam, giận sôi và sẵn sàng nhảy bổ vào tẩn cho cậu ta một trận nên thân. Nhưng trước khi cô kịp nhúc nhích thì đã nghe thấy một tiếng thịch ngay cạnh, rồi một tiếng thét thất thanh. Cô giật mình nhìn sang.

Angelica đang cúi gập người, hai tay ôm mặt. Vẫn còn dấu vết của một quả bóng tuyết vương trên cổ và vai. Dusty cúi lại gần.

“Cậu ổn chứ?”

Angelica nức nở.

“Nó trúng vào mặt cậu à?”

Angelica không nói gì, chỉ tiếp tục khóc nức nở. Beam lao ra cửa và vội vàng chạy tới.

“Cậu ổn chứ?” Cậu ta hỏi.

Cô ta vẫn không đáp.

“Dusty? Chuyện gì xảy ra thế?”

Dusty nhìn chòng chọc về phía đài tưởng niệm. Denny và Gavin đang quay lưng về phía cô và nói chuyện với hai đứa con gái. Cả bốn đứa có vẻ đang cố không về phía này.

“Là Denny.” Cô lầm bầm. “Nó ném đấy.”

Kamalika xuất hiện ở lối cửa ra vào quán.

“Angelica ổn chứ?”

Angelica đứng thẳng dậy và bỏ tay ra khỏi mặt. Một vết cắt sâu ở ngay dưới mắt trái của cô.

“Một quả bóng tuyết không thể nào gây ra vết thương này.” Dusty nói.

“Ý cậu là gì?” Beam gặng hỏi.

Dusty không đáp. Cô cúi xuống đất, tìm kiếm trong đám tuyết. Rồi cô thấy nó: một hòn đá sắc cạnh, xấu xí. Cô chộp lấy nó và đứng thẳng lên.

“Đây.” Cô đưa nó ra trước mặt Angelica. “Đó là cái ở trong nắm tuyết. Nó đã đập trúng vào cậu.” Cô quay về phía đài tưởng niệm. “Ngoại trừ việc nó vốn dành cho tớ.”

“Dusty.” Angelica nói. “Nó không đáng đâu.”

“Đúng thế.” Cô bắn một cái nhìn sang Beam. “Cậu có đi không?”

“À, tớ... tớ không biết liệu... ý tớ là...”

“Đồ thảm hại!”

Dusty chạy băng qua trời tuyết hướng tới nhóm người cạnh đài tưởng niệm. Máu trong người cô đã sôi lên từ chuyện đêm qua và bây giờ, sau tất cả những gì xảy ra sáng nay, cô càng tức giận hơn bao giờ hết. Cô biết mình không thể đánh được Denny trước mặt Gavin và mấy đứa kia nhưng cô có thể dằn mặt nó. Cô hướng thẳng tới chỗ Denny.

“Tên khôn lỏi!” Cô gọi khi tiến lại gần. “Đá trong bóng tuyết. Làm tốt lắm!”

Hắn quay lại nhìn cô.

“Tao chẳng biết mày đang nói chuyện gì.” Hắn nói.

Cô nhảy bổ vào hắn. Rõ ràng đã đề phòng trước chuyện này, hắn sẵn sàng đứng trụ nhưng đà quán tính vẫn khiến hắn ngã ngửa ra đất. Nhanh chóng hồi lại, hắn cố vật ngửa Dusty ra nhưng cô đã tới tấp dùng hai nắm tay đấm vào mặt hắn.

“Đồ khốn!” Cô thét lên. “Đồ khốn nạn!”

Cô tiếp tục đấm hắn liên hồi. Cô biết mình không có nhiều thời gian bởi những người khác sẽ can thiệp vào nhưng cô đang hăng máu.

“Kéo nó ra!” Denny quát lũ bạn.

Cô cảm thấy một cú tạt thẳng vào mặt. Có lẽ là nắm đấm của Gavin, và rồi những cánh tay kẹp vào người và cố kéo cô ra. Dusty đấm đá loạn xạ vào chúng và tiếp tục thụi vào Denny. Nhưng bây giờ cô đang bị đánh trả và với thế mạnh hơn, hắn đã vật được cô xuống tuyết.

Cô biết mình gặp rắc rối rồi. Nếu cô không thoát ra được, hắn sẽ nện cho cô bất tỉnh.

Cô thấy Gavin lù lù phía trên, cả Sarah và Vicky. Cô thấy khuôn mặt bê bết máu của Denny hầm hầm điên cuồng phía trên mình. Cô thấy nắm đấm của hắn hạ xuống. Cô vặn người sang bên và cú đấm nện thẳng xuống nền đất tuyết.

"Chết tiệt!" Denny gào lên.

Một dáng người to lớn đe dọa xuất hiện bên phải khi Beam lao người vào Denny. Cả cơ thể cậu ta làm Denny ngã văng khỏi người Dusty, rồi hai đứa con trai lăn lộn với nhau trong tuyết, đấm thụi dữ dội. Gavin chạy tới ném mình đè lên cả hai. Kamalika chạy tới, quát mắng bọn họ dừng lại nhưng cũng giống như Sarah và Vicky đều phải lùi lại không dám dính vào. Còn Angelica không thấy tăm hơi đâu.

Dusty lồm ngồm bò dậy và chạy lao tới. Gavin và Beam giờ đã đứng lên, đấm đá bình bịch. Denny vẫn đang chật vật để nhổm dậy. Dusty nhảy lên người hắn và hai đứa lại ngã lăn ra tuyết lần nữa.

Nhưng đến đây lại có những bàn tay kéo cô ra, kéo cả Denny và những giọng nói hét lên. Đó là Sarah, Vicky và Kamalika, tất cả bọn họ cùng quát lên bắt cả bọn dừng lại - và đột nhiên mọi chuyện kết thúc. Denny có phần loạng choạng khi cùng với hai đứa con gái băng qua quảng trường, Gavin đi sau vài mét, tay ôm đầu.

11

Beam đứng bất động nhìn chúng đi, rồi cậu ta quay sang Dusty.

“Cậu ổn chứ?” Cậu ta hỏi, giọng khàn khàn.

Dusty ậm ừ. Cô chẳng cảm thấy ổn chút nào. Đầu đau như búa bổ, cả người ê ẩm. Nhưng cái đó chẳng là gì so với điều cô cảm thấy trong lòng. Cơn phẫn nộ điên cuồng vẫn còn đó. Cảm giác rối như tơ vò vẫn còn đó. Nỗi sợ hãi vẫn còn đó.

Chẳng có gì thay đổi cả - và Josh chẳng ở gần hơn được.

“Tớ không sao.” Cô lầm bầm đáp.

Cô thẫn thờ nhìn quanh. Tuyết vẫn đang rơi. Lạ làm sao cô gần như không để ý thấy nó nữa. Lạ lùng nữa là sao lại có ít người trên quảng trường thế. Nó đột nhiên có vẻ là một nơi cô tịch, lạnh lẽo. Cô liếc nhìn về phía quán cà phê của Mac và thấy mọi người đều quay mặt vào trong, như thể không ai muốn nhìn bọn họ cả.

“Angelica đi rồi.” Beam nói.

“Tớ không đổ lỗi cho cô ấy đâu.” Kamalika nói. “Cô ấy sẽ không muốn loanh quanh với chúng ta thêm nữa. Cô ấy sẽ nghĩ chúng ta chẳng đem lại gì ngoài rắc rối. Hoặc ít nhất là Dusty.”

Dusty nhìn quanh.

“Tớ ư?”

“Phải, cậu đấy.” Kamalika nheo mắt nhìn cô. “Và chính tớ cũng bắt đầu nghĩ như thế đấy.”

“Cảm ơn chẳng vì điều gì cả.” Dusty đáp trả. “Denny chọi một quả bóng tuyết kèm đá ở bên trong vào tớ. Tớ bảo vệ cho bản thân. Và cậu bảo tớ chỉ toàn gây rắc rối.”

“Nó trúng Angelica chứ không phải cậu.”

“Nhưng nó nhắm vào tớ. Nó đã có chuyện với tớ từ lâu rồi.”

“Cậu có chuyện với nó từ lâu thì có.”

“Ý gì?”

“Ý là cậu đã có chuyện với cậu ta từ lâu nay rồi.”

“Nó là đồ của nợ.”

“Cậu ta giống Josh.”

Dusty trừng mắt nhìn bạn.

“Nói lại lần nữa xem nào.”

“Cậu ta giống Josh.”

“Cậu đang nói Josh là của nợ à?”

“Tó không nói điều đó.”

“Điều cô ấy đang nói,” Beam lên tiếng, “là cậu vẫn không biết vì sao cậu lại ghét Denny nhiều đến thế.”

“Tớ đã bảo các cậu. Thằng đó là đồ của nợ. Các cậu đang bảo với tớ là nó không phải vậy à?”

“Không, tớ đồng ý với cậu. Nó là đồ bỏ đi.” Beam ngừng một chút. “Nhưng tình cờ nó cũng có vẻ giống Josh hồi trước.”

Dusty quắc mắt nhìn cậu bạn. Cô biết cậu ta chỉ có một ý duy nhất khi nhấn mạnh điều này và chính cái đó giáng lên cô một đòn mạnh. Nhưng mặt khác điều cậu ta không có ý ám chỉ còn giáng cho cô một đòn mạnh hơn.

“Cậu nói về Josh như là anh ấy đã chết rồi.” Cô gằn giọng.

“Tớ không có ý nói thế...”

“Giống Josh hồi trước. Đó là điều cậu đã nói đấy. Tình cờ nó cũng có vẻ giống Josh hồi trước.”

“À thì đúng thế. Chỉ là từ ngữ tớ dùng thôi mà. Cậu bắt bẻ câu chữ quá đấy.”

“Anh ấy còn sống.” Cô dằn từng tiếng. “Ok? Anh ấy còn sống.”

Beam nhìn thẳng vào mắt cô một lúc rồi đưa tay lên quệt tuyết dính quanh miệng cậu ta. Nó bị dây với máu đang rỉ ra từ mũi cậu ta.

“Tớ sẽ gặp các cậu sau.” Beam khẽ nói rồi kềnh càng bỏ đi.

Kamalika nhìn theo cậu bạn, sau đó quay sang Dusty.

“Cậu ấy đúng đấy, cậu biết mà. Denny trông giống Josh.”

“Không thể nói là tớ không nhận thấy.”

“Tớ nghĩ cậu đã nhận ra.”

Dusty không nói gì.

“Tớ phải đi rồi.” Kamalika nói. “Tớ đã hứa sẽ về ăn trưa.”

Dusty nhìn xuống. Kamalika nói dối thật tệ nhưng đó không phải điều khó chấp nhận nhất. Điều khó nhất là nhận thấy bạn bè không muốn ở cùng mình vào ngay lúc này đây.

“Nghe này.” Dusty nói. “Tớ có vài cuộc điện thoại quái lạ. Anh chàng này. Tớ không biết hắn nhưng không biết bằng cách nào hắn có số của tớ. Tớ nghĩ...” Cô ngập ngừng. “Tớ chắc hắn chính là cái bóng người mà chú Mac đã thấy ở trên đồi đá.”

“Thế thì cậu cần phải kể cho cha cậu biết.” Giọng Kamalika ăn khớp với biểu hiện nét mặt: trang trọng, xa cách, vô cảm. “Hoặc cảnh sát. Hay cả hai.”

“Nhưng hắn chưa làm gì sai cả. Và dù sao thì tớ không nghĩ hắn nguy hiểm. Tớ nghĩ hắn đã tuyệt vọng.”

“Ý cậu là gì?”

“Lần đầu gọi, hắn đã dùng thuốc quá liều. Hắn cố tự giết mình. Tớ không thể báo cho ai chuyện đó cả. Hơn nữa, tớ cũng không có cách nào chứng minh là anh chàng tớ đã nói chuyện và kẻ ở trên đồi đá Raven là một.”

“Vậy tại sao cậu nói họ có thể là một người?”

Lại cái giọng kiểu cách ấy. Kamalika nghe có vẻ không hề thông cảm gì. Dường như chẳng mấy quan tâm đến chuyện này. Dusty gượng cười.

“Tớ không biết nữa... tớ chỉ... tớ nghĩ chỉ muốn kể cho cậu biết việc này thôi. Nó đã làm tớ hơi căng thẳng và đó có lẽ là lý do vì sao tớ mất bình tĩnh với Denny.”

“Có lẽ.”

Cả hai im lặng nhìn nhau, rồi Kamalika gật đầu.

“Tớ đi đây.”

“Ok. Gặp cậu sau.”

Kamalika nhìn cô.

“Tớ cũng vậy.” Cô nói rồi quay người đi.

Dusty nhìn theo cô bạn đi xa dần. Cô gần như sắp khóc và cô ghét thế. Mọi thứ đều không ổn. Đầu tiên là anh chàng đó với cuộc nói chuyện kỳ lạ, rồi đến trận đánh nhau, và giờ cô đang bị cô lập với bạn bè. Cô ngây người nhìn xuống hai bàn tay. Các khớp ngón tay cô đau nhói ở những chỗ đấm vào Denny và chúng càng lúc càng lạnh buốt. Cô thò tay vào túi quần lôi ra đôi găng tay và có thứ gì đó rơi liệng xuống đất.

Một mảnh giấy.

Khuôn mặt cô vẽ đêm qua. Nó đang chăm chăm nhìn lên cô trong lúc tuyết rơi phủ lên trên, giống như gương mặt tuyết đêm qua chăm chăm nhìn cô từ ô cửa sổ. Cô cũng đăm đăm nhìn xuống nó. Bông tuyết đang làm hình ảnh đó ướt đẫm và trong chốc lát nữa nó sẽ biến mất. Cô nhét đôi găng trở lại túi rồi với xuống nhặt tờ giấy lên. Bức vẽ vẫn còn rõ nét nhưng hơi bị nhòe rồi.

Cô vo tờ giấy thành một quả bóng tròn trong nắm tay nhưng hình ảnh ấy vẫn còn lại đó, rõ ràng trong tâm trí cô y như lúc cô nhìn thấy ban đầu, có lẽ còn hơn thế. Một lần nữa nét giống Josh lại làm cô choáng váng. Cô cho tay vào túi để tìm một thứ luôn mang theo người - bức ảnh cuối cùng của anh, bức ảnh cô đã chụp anh ở ngoài vườn. Gương mặt không cười, chỉ là một ánh mắt đăm chiêu khác thường nhìn qua ống kính máy ảnh như thể hướng tới một chân trời xa xăm nào đó.

Và tuyết cũng rơi trên bức ảnh đó.

Cô ấn cả bức ảnh và tờ giấy vo tròn trở vào túi. Cô vẫn cảm thấy giận dữ, hoang mang, muốn bật khóc, và có một thứ gì đó khác nữa: cô chắc chắn đang bị theo dõi. Cô nhìn quanh và thoáng thấy một chuyển động ở phía bên kia quảng trường, chỗ lối vào ga tàu điện.

Nhưng chẳng có gì cả. Chỉ là một người mặc áo khoác có mũ trùm đang đi qua đường, chiếc mũ được kéo lên để chống tuyết. Cô nghĩ đến người con trai lạ và cau mày, nhưng đây không phải hắn. Đây chỉ là một người đàn ông, một người khá lớn tuổi thế thôi. Cô lại để ý một chuyển động khác ở một cánh cửa gần ga tàu điện.

Người nào đó mặc áo mưa màu xanh sẫm, cũng kéo cao mũ trùm. Nhưng cũng chẳng có gì đáng nghi ở người này. Rõ ràng không phải anh chàng đó hay gã đàn ông có tóc đuôi ngựa hay một trong hai đứa con trai của lão. Đó chẳng phải người nào trông nguy hiểm cả. Cô đưa mắt nhìn lại quán cà phê của Mac.

Các ô cửa sổ giờ đã mờ hơi nước vì tuyết nhưng cô vẫn nhìn xuyên qua được. Cái bàn chỗ cô và đám bạn đã ngồi đang được cô phục vụ mang đồ uống lúc trước thu dọn. Không có ai nhìn ra ngoài này và cũng, chẳng thấy bóng dáng Mac đâu.

Cô mang găng tay vào và siết hai nắm tay thật chặt. Đôi bàn tay cô vẫn đau nhức và cảm giác lạnh cóng. Cô không còn biết làm gì nữa. Cô nghĩ nên bắt xe buýt về nhà. Có vẻ như ở lại đây cũng chẳng được việc gì. Cha cô chắc chắn không muốn cô đến Pied Pier làm vướng ông. Nhưng cô không muốn về nhà.

Cô muốn...

Cô muốn thấy Josh đứng trước mặt cô. Hơn tất thảy mọi thứ trên đời cô từng mong muốn. Cô nhìn quanh, tìm kiếm như vẫn thường làm, tìm dấu vết nào đó, một sự giải thích nào đó. Nhưng cô biết là vô vọng. Cô bắt đầu cất bước băng qua quảng trường.

Cô không biết mình đang đi đâu, cũng không quan tâm miễn sao tránh xa khỏi ga tàu điện. Cô không biết vì sao nhưng cái ga tàu ấy cảm giác không ổn. Ít nhất bến xe buýt cũng ở hướng này. Cô cho rằng đó là nơi mình đang hướng tới. Cô bỏ quảng trường lại phía sau lưng và thụt đầu sâu vào hai tấm đệm ở cổ áo để tuyết đỡ bay vào mặt.

Thời tiết càng lúc càng nặng nề hơn, từng phút một. Cô ngoái nhìn về phía lối ra vào ga và lại thấy dáng người mặc áo mưa xanh sẫm kia, vẫn kéo mũ sùm sụp. Cô mím chặt môi. Áo khoác của cô cũng có mũ nhưng cô không định kéo nó lên.

Cơn giận dữ vẫn sục sôi trong lòng - tức giận với anh chàng kia, giận Kamalika và Beam, tức giận với Denny, thậm chí cả với Josh nữa - trong khi bước đi, cô có thể cảm thấy nó đang chuyển thành một cảm giác thách thức mãnh liệt khó chịu với trời tuyết. Cô ngước nhìn đăm đăm những bông tuyết đang phát sáng. Chúng sẽ không hạ được cô. Chúng sẽ không ngăn cản được cô đến bất cứ đâu cô muốn. Chúng thậm chí càng làm cô thêm hăng máu, làm sáng rõ thêm những suy nghĩ của mình.

Nhưng chúng chỉ càng khiến cô thấy lạnh lẽo hơn và dù đã quyết tâm không làm phiền cha, cô nhanh chóng nhận ra mình đang ở bên ngoài Pied Pier. Cô biết mình không nên ở đây. Cô có thể hủy hoại mọi thứ vì ông. Nhưng cô muốn được gặp ông. Cô muốn chạy vào và ôm chầm lấy cha. Cô muốn ông ôm lấy cô, muốn ông là người khác. Cô muốn ông mạnh mẽ.

Cô nhìn chăm chăm qua cánh cửa kính. Hầu hết các bàn đều kín chỗ và cô có thể thấy những chàng trai phục vụ đang di chuyển với một vẻ bình thản bí hiểm quanh căn phòng. Không thấy bóng dáng của cha cô đâu. Cô lại tiếp tục đi xuôi con đường và cuối cùng tới trạm xe buýt. Ở đây không có ai và băng ghế ngồi không có mái che - giờ đã bị phá tan tành chỉ còn là chỗ trú chờ cũ kỹ - có một mảng tuyết dày ở trên.

Cô gạt một ít tuyết ra và ngồi xuống. Mặt ghế vẫn còn ướt dưới lớp quần dài đang mặc nhưng cô không quan tâm. Cô cũng đã ướt sũng rồi. Cô đợi, run lập cập và tuyết vẫn cứ rơi.

Đầu óc cô đã ngừng suy nghĩ hay cảm nhận. Cái lạnh và sự ẩm ướt dường như không chỉ ngấm vào cơ thể mà còn thấm vào từng ý nghĩ của cô. Cô cho tay vào túi áo và thấy cuộn giấy vo tròn. Nó vẫn ở đó. Cô lôi nó ra, giở phẳng tờ giấy và buộc mình phải nhìn vào khuôn mặt nhòe nhoẹt đó lần nữa.

Dường như nó sáng rực lên cùng với thứ ánh sáng ma quái cô cảm thấy xung quanh mình.

Cô lại vo tròn tờ giấy rồi cho vào túi, sau đó ngây người nhìn quanh. Mọi thứ sáng lóa một màu trắng, y như trong giấc mơ đêm qua về cánh đồng hoang Kilbury. Nhưng trong mơ nó có cảm giác nguy hiểm - quá sáng, quá trắng. Cô có thể cảm thấy ánh sáng chói lòa ấy cắt xuyên qua thân thể và tâm trí của mình. Trong một thoáng chao đảo, cơ thể cô dường như mờ đi, giống như những dấu chân của người con trai đó trên tuyết.

“Làm ơn!” Cô lẩm bẩm. “Làm ơn!”

Cô không biết mình đang cố nói gì. Cô nghe tiếng ầm ầm ở cuối đường và thấy chiếc xe buýt đang hướng về phía cô. Có điều gì đó trong dáng vẻ và âm thanh của nó khiến cô giật lùi lại. Cô vòng tay siết chặt cơ thể mình, đấu tranh chống lại thứ ánh sáng đe dọa quét bay cô đi. Chiếc xe tiến đến gần hơn, cần gạt nước rít vun vút, động cơ gầm rú. Cô thụt đầu lại, mặt hướng lên trời và cơn mưa tuyết điên cuồng nhấn chìm cô trở lại cuộc sống.

Cô hớp lấy hớp để không khí, đưa mắt liếc qua đường, hai mắt cô vẫn còn hoa lên vì tuyết. Bây giờ xe buýt đã lướt qua. Cô thấy người di chuyển bên trong xe. Cánh cửa mở và cô thấy bác tài đang ngó ra nhìn cô. Cô đăm đăm nhìn lại, không thể nhúc nhích hay nói năng gì, gần như không thể suy nghĩ.

Hành khách đang qua cửa xuống xe. Cô thoáng nhìn họ nhưng không ai để ý cô. Họ bật ô lên

hay kéo mũ trùm và vội vã hướng về phía trung tâm thị trấn. Cô nhìn lại người tài xế. Bác tài vẫn đang quan sát cô.

"Cháu lên chứ?" Bác tài hỏi.

Cô ngẫm nghĩ trong thoáng chốc, rồi lắc đầu.

"Cháu ổn chứ?" Bác ta hỏi.

"Vâng!"

"Cháu đang ngồi ngoài trời tuyết làm gì thế?"

Cô không đáp.

"Có vẻ không phải là ý hay đâu." Bác tài nói thêm.

Tuyết vẫn đang rơi, rơi, rơi nữa. Cô nhắm mắt nghĩ về Josh.

"Cháu chắc mình ổn cả chứ?" Bác tài hỏi.

Cô mở mắt.

"Cháu đang đợi cha ạ!" Cô đáp.

"Ồ!" Vẻ nhẹ nhõm trong giọng nói của bác tài có thể cảm thấy rõ. Bác ta nhoẻn miệng cười với cô. "Thế thì hãy cẩn thận và giữ mình không bị ướt nhé!"

Xe buýt chuyển bánh và nhanh chóng biến mất ở góc đường. Cô đứng dậy đăm đăm nhìn quang cảnh xung quanh. Tuyết vẫn đang trút xuống. Bất cứ đâu cô ngoảnh nhìn, mọi thứ giờ đều trắng xóa. Cô cảm thấy như mình đang bị tuyết lấp đầy, cơ thể như được làm từ tuyết. Nhưng ít nhất ánh sáng ấy, vẻ rực rỡ gần như không chịu nổi ấy đã mờ đi thành một điểm, nơi cô lại có thể suy nghĩ, và chỉ một ý nghĩ duy nhất nổi lên trong tâm trí cô.

"Josh!" Cô thì thầm gọi.

Và cô bắt đầu lê bước chậm chạp hướng về phía đồi đá Raven.

12

Không hiểu sao đó dường như là nơi hiển nhiên cô phải tới. Có lẽ một phần trong cô vẫn nuôi ý định này. Cô không biết nữa. Ngay lúc này thật khó mà hiểu được những động lực thôi thúc cô. Dusty khó nhọc bước đi. Chỉ có một sự dẫn dắt duy nhất trong cuộc tìm kiếm Josh, đó là anh chàng kia. Không phải hắn là lý do chủ yếu, mặc dù hắn đã chối về việc biết Josh đang ở chỗ nào.

Nhưng cô vẫn không tin hắn. Cho dù có cả khả năng đọc ý nghĩ rõ ràng đó, hắn cũng không thể nào nói ra được những lời cuối cùng Josh nói với cô trên điện thoại đêm qua, trừ phi hắn biết được từ chỗ anh trai cô. Họ chắc chắn đã gặp nhau bằng cách nào đó hoặc nói chuyện với nhau. Hắn không thể nào đoán ra được những lời của Josh, cũng như đoán ra số điện thoại cố định và số di động của cô như đã nói.

Dù lý do dẫn dắt cô có mong manh ít ỏi thì cô vẫn phải làm theo nó. Mac đã gặp gã trai đó ở lưng chừng đồi đá Raven, vậy thì nó phải là Raven, tuy đó quả là một viễn cảnh đáng sợ. Cô không cho là anh chàng kia sẽ ở đó hay có bất cứ manh mối nào, nhưng phải bắt đầu từ nơi nào đó.

Ít nhất thì tuyết đang ngớt đi đôi chút, nhưng cô vẫn thấy lạnh, vẫn run lẩy bẩy, vẫn suy sụp với cơn giận dữ, nỗi sợ hãi và hoang mang. Một lần nữa cô lại có cảm giác mình đang bị theo dõi, thậm chí là bám đuôi. Cô ngoái nhìn phía sau.

Không có ai trên con đường phía sau, nhưng cảm giác ấy cứ dai dẳng. Có lẽ cô đang tưởng tượng. Cô biết ngay lúc này cô đang mẫn cảm một cách nguy hiểm. Cho dù thế cô đang bắt đầu tin vào những nỗi sợ hãi của mình hơn. Đêm qua cô đã đúng khi cảm thấy sự hiện diện của khuôn mặt tuyết kia và đó có thể coi là cô đang bị theo dõi đấy thôi. Bây giờ cô đã tới gần trường và Denny sống ở gần đây. Không chỉ thế hắn cũng có nhiều bạn bè ở đây, sẽ không một đứa nào tử tế với cô sau vụ việc ngày hôm nay.

Cô dừng lại ở hàng rào vây quanh phía ngoài đánh dấu ranh giới khuôn viên vui chơi của trường học. Có hai con đường cô có thể đi nhưng chẳng thấy có lối nào khả dĩ. Con đường đi nhanh hơn thì dẫn đến một đường mòn đi bộ và cắt vòng qua cánh đồng ngang qua khu nhà lưu động cũ kỹ nơi khách du lịch cắm trại - nhưng điều đó đồng nghĩa với việc lảng vảng vào lãnh địa nơi Denny sống - hoặc cô có thể đi qua trường và đến con đường nhỏ chạy thẳng xuống phía đầu hồ Mirkwell. Nhưng như thế cũng là mạo hiểm. Với những bức tường cao ở hai bên, nếu Denny và đám bạn của hắn chặn hai đầu thì sẽ không có đường thoát.

Cô quyết định phương án sau. Hy vọng Denny ở nhà và không có kẻ nào mạo hiểm lang thang ở con đường nhỏ trong thời tiết thế này. Cô lại cất bước, đi qua cổng trường và dừng lại ở lối vào con đường. Cô ghét chỗ này nhưng không thể tránh nếu cô muốn tới đồi đá Raven bằng lộ trình mà Mac đã đi dạo với con chó của ông.

“Đi nào.” Cô tự nhủ. “Đi dạo nào.”

Cô bắt đầu đi xuống con đường. Ít nhất lối đi phía trước trông cũng thoáng đãng. Cô có thể

thấy được toàn bộ con đường dẫn xuống con đê dài ở phía đầu hồ. Cô đi tiếp, nhanh hơn, nôn nóng vượt qua con đường này để ra tới khu đất thoáng đãng. Hai bức tường cao ở cả hai bên chắn ánh sáng, thậm chí cả tuyết. Cô rảo bước nhanh hơn, quan sát phía cuối con đường, y như lúc trước cảm thấy đang bị bám theo.

Cô liếc nhìn đằng sau.

Không có ai.

Cô quay lại nhìn phía trước.

Không có ai.

Cô vội vàng nửa đi nửa chạy. Một bóng người xuất hiện ở cuối con đường. Cô giật mình khựng lại. Bóng người trong một chiếc áo khoác dài. Áo khoác vải len thô với mũ trùm đầu. Cô ngoái nhìn lại. Một bóng người khác nữa, người này cô đã nhìn thấy lúc trước trong chiếc áo mưa màu xanh sẫm, cũng có mũ trùm sau đầu. Không kẻ nào để lộ mặt, cũng không nhúc nhích gì.

Cô nhìn hướng này rồi lại hướng kia.

Bóng người mặc áo khoác len quay đi và biến mất khỏi tầm nhìn sau khúc ngoặt xa nhất của bức tường. Bóng người mặc áo mưa bắt đầu tiến tới. Dusty quay người hướng về phía hồ và bắt đầu chạy. Cho dù người mặc áo mưa là ai đi nữa, cô cũng phải nói chuyện với anh ta.

Hai bức tường lướt qua vun vút khi cô điên cuồng chạy xuôi con đường. Cô lờ mờ nhận ra tuyết đã ngừng rơi. Anh chàng đó là người cô muốn - và hắn lại biến mất. Nhưng lần này hắn không thể đi xa được.

Cô đã gần tới được cuối con đường nhưng mặt đất đầy tuyết cản bước chạy của cô. Mỗi bước cô lại bị trơn trượt. Cuối cùng bức tường cũng kết thúc và mặt đất thoáng đãng mở ra. Phía trước, chỗ con đê phía xa cuối đường, cô thấy hồ Mirkwell trải dài. Phía bên trái hồ là điểm tận cùng của khuôn viên trường học và con đường mòn ngoằn ngoèo đi qua nhà Denny. Bên phải là bãi đỗ xe và con đường mòn dẫn ngang qua đồng hoang Kilbury, vòng quanh bờ hồ tới đồi đá Raven. Cô có thể trông thấy đỉnh đồi phủ tuyết nhô cao ở phía xa xa.

Bóng người mặc áo khoác len chỉ cách đó vài mét đang leo vào một chiếc xe trong bãi đỗ. Cửa xe đóng sầm lại, động cơ vào số. Cô chạy lao tới thì thấy chiếc xe quay lại hướng về phía cô. Cô dừng lại, mắt không rời người lái xe. Chiếc mũ trùm đã hất ra sau, khuôn mặt rõ ràng. Đó không phải là một người con trai. Đó là một phụ nữ mà cô biết rất rõ.

Cô hiệu trưởng.

Chiếc xe dừng lại cạnh cô và cửa sổ phía tay lái hạ xuống.

“Dusty à?”

Cô cố trấn tĩnh lại.

“Chào cô Wilkes!”

“Em đang làm gì ở đây thế?”

“Có lẽ cũng giống cô thôi ạ!”

Cô Wilkes kéo phanh và tắt máy.

“Không hiểu sao cô nghi ngờ điều đó đấy.”

Dusty không đáp. Cô liếc ngang thấy người mặc áo mưa xanh sẫm đang băng ngang qua bãi đỗ xe. Chiếc mũ trùm vẫn kéo sụp xuống nên không thể trông thấy mặt. Có vẻ không giống một kẻ nguy hiểm, chắc chỉ là một người đi dạo hay ai đó muốn hít thở ít khí trời.

Người đó dừng lại ở cuối bãi đỗ xe, tựa vào hàng rào và nhìn về hướng con đường đất vòng qua rìa phía đông của cánh đồng hoang và chạy tiếp tới công viên Stonewell năm dặm nữa. Tuy nhiên cô Wilkes chẳng hề để tâm đến người khách đi dạo kia lẫn con đường nhỏ xe không đi qua được.

“Cô đến ngắm hồ, Dusty. Cô muốn xem xem nó bị đóng băng chưa.”

“Ồ!”

“Nó vẫn chưa đóng băng. Nhưng cô không nghĩ đó là lý do em có mặt ở đây.”

“Em đến đây đi dạo ạ!”

“Cô không nghĩ vậy nhưng dĩ nhiên đó không phải việc của cô rồi.”

“Không.” Dusty nói.

“Không, nó không phải việc của cô ư? Hay không, em không đến đây để đi dạo?”

Dusty nhún vai.

“Cả hai, cô đoán thế.”

Cô Wilkes tiếp tục quan sát.

“À, giờ này em không đi học và cô không có việc gì để chõ mũi vào nơi không được mời. Cô không phải hiệu trưởng của em khi em ở bên ngoài trường học. Nhưng là một phụ nữ đang ở trong một chiếc xe ở địa điểm vắng vẻ thế này, cô thấy lo lắng khi trông thấy một cô gái mười lăm tuổi đang ở ngoài một mình.”

“Em đã nói rồi, em đang đi dạo thôi ạ!” Dusty liếc nhìn về phía bóng người đang nghiêng qua hàng rào. “Giống người ở đằng kia ấy.”

“Em trông không giống một người đang đi dạo chút nào. Em trông như một con chuột lột ướt sũng ấy. Và còn một bên mắt thâm tím nữa chứ.”

“Em bị va vào cửa ạ!”

“Và tôi thì va phải Sarah Moon.”

Họ im lặng nhìn nhau một lúc, rồi cô Wilkes cau mày.

“Để cô lái xe đưa em về nhà, Dusty.”

“Em ổn mà.”

“Em không ổn gì cả.”

“Em có.”

“Thế thì để cô gọi cho cha em. Ông có thể đến đón em.”

“Cha em ra ngoài rồi ạ!”

“Vậy làm thế nào em về nhà được?”

“Ông sẽ đến đón em.”

“Em sẽ gặp cha ở đâu?”

“Trong thị trấn.”

“Vậy em lang thang quanh đây làm gì ?”

Dusty quay mặt đi. Cô biết cô Wilkes không phải đang hỏi chuyện này. Khó mà biết được phải nói gì. Cô quay mặt lại.

“Em đã đánh nhau với Denny.” Cô đều đều nói. “Sarah chắc đã kể với cô rồi.”

“Đúng thế.”

“Và em chỉ ra đây để bình tĩnh lại thôi. Bị kẹt trong trời tuyết. Cha em đang bận việc trong thị trấn. Ông có một buổi phỏng vấn xin việc nhưng ông sẽ xong sớm. Em sẽ gặp cha trong khoảng một giờ nữa.”

Từ vẻ mặt của cô Wilkes, thật khó mà nói được là liệu câu chuyện bịa đặt cuối cùng này có thành công không. Cô hiệu trưởng lặng lẽ quan sát cô một lúc rồi nhún vai.

“Vậy thì Dusty, như cô đã nói, đó không phải việc liên quan đến cô. Nhưng cô có thể nói một điều không? Không, hai điều chứ. Đầu tiên, cô nghĩ em cần hiểu lý do vì sao em gặp vấn đề với Denny.”

“Vâng, em biết. Cậu ta giống Josh.”

“Vậy em đã hiểu chuyện đó rồi à?”

“Vâng, Beam vừa mới cố nhồi nhét điều đó cho em. Cả Kamalika cũng vậy.”

“Thế thì tốt.”

“Cậu ta vẫn là đồ ngốc cho dù trông giống ai đi nữa.”

Cô Wilkes nhếch miệng cười.

“Thế thì cho dù em nghĩ gì về cậu ta đi nữa, đã đến lúc em nhận ra vấn đề rắc rối chính của em với cậu ta là có thể vì cậu ta giống anh trai em.”

Dusty lại quay mặt đi lần nữa. Người kia vẫn đang dựa vào hàng rào, nhìn chăm chăm về phía con đường đất. Cô quay lại nhìn cô Wilkes.

“Thế còn điều thứ hai cô muốn nói là gì ạ?”

“Hãy tránh xa đồng hoang Kilbury và đồi đá Raven. Thậm chí cả việc đi đến cuối hồ này cũng là mạo hiểm. Em không nên ở đấy.”

“Cô đang ở đây mà.”

“Cô đến bằng ô tô, và chỉ để nhìn hồ thôi, nhưng cô sẽ không đi dạo ở đây một mình. Có rất nhiều chuyện trong thị trấn đồn đại về một người lạ mặt kỳ quái nào đó đang lang thang ở đây. Cô nắm được thông tin là cảnh sát đang để mắt đến chuyện đó. Có lẽ không có gì phải lo lắng nhưng em cần cảnh giác. Có tinh thần tự do là một chuyện. Là một kẻ ngốc cứng đầu lại là chuyện khác. Hãy tránh xa chỗ này nếu cô là em. Ít nhất cho tới khi cảnh sát tìm hiểu rõ mọi chuyện.”

Dusty cho tay vào trong túi áo nắm tờ giấy vo tròn. Nó ở đó, một quả bóng tròn bé xíu, một sự đảm bảo kỳ lạ. Cô nới găng tay ra để nắm cuộn giấy trong những ngón tay. Nó cảm giác ấm áp lạ lùng. Cô thả nó ra và lại rút tay ra, không mang găng. Mu bàn tay nhói lên một thoáng trong không khí lạnh buốt.

Cô Wilkes lại khởi động xe.

“Thôi nào, Dusty. Vào đi. Ít nhất để cô chở em về thị trấn.”

“Em không sao mà.”

“Cô không thích em ở ngoài này một mình.”

“Em không ở một mình. Còn có người ở đằng kia mà. Và đó chỉ là một phụ nữ.”

“Em không thể bảo đó là một phụ nữ được.”

“Cô ấy có túi xách tay. Em vừa để ý thấy.”

Cô Wilkes quan sát tỉ mỉ bóng người mặc áo mưa xanh sẫm.

“Em nói đúng.” Sau một lúc cô Wilkes nói. “Nhưng cô vẫn thấy em đi cùng cô vào thị trấn thì hơn.”

Dusty không nói gì, cuối cùng cô Wilkes đành bỏ cuộc.

“Ok, Dusty, nếu em thật sự chắc chắn. Nhưng hãy nhớ điều cô nói về việc tránh xa khu đồng hoang và đồi đá nhé.”

“Vâng!”

“Và nghe này - ở trường, bất cứ lúc nào em cần nói chuyện, hãy đến văn phòng của cô. Hiểu chứ?”

“Cảm ơn cô!” Dusty gượng cười. “Em sẽ cố gắng và ghi nhớ.”

“Hãy tự chăm sóc mình đấy.”

“Được ạ!”

Rồi với cái nhìn có phần lo lắng, cô Wilkes lái xe đi. Ngay khi cô đi khỏi, bóng người trong chiếc áo mưa liền quay lại. Quai hàm của Dusty như muốn rớt ra.

Đó là mẹ.

13

“Dusty!” Bà gọi.

Nhưng Dusty đã vội vã quay lại con đường hẻm vừa đi qua.

“Dusty, đợi đã!”

Cô không đợi mà tiếp tục tăng tốc.

“Dusty! Làm ơn đợi đã!”

Cô bắt đầu chạy.

“Dusty!”

Cô vẫn cứ chạy, không hề nhìn lại. Giọng mẹ cô vang lên phía sau.

“Mẹ sẽ đến nhà nếu con không dừng lại!”

Dusty dừng lại, thở hổn hển, rồi quay người trừng mắt đáp lại. Mẹ cô đang đứng ở đúng chỗ chiếc ô tô cô Wilkes vừa đỗ và trông có vẻ thật thảm hại. Có lẽ đó là sự tương phản đối lập với cô Wilkes. Cô hiệu trưởng dường như quá tự tin, quá mạnh mẽ. Còn mẹ cô có vẻ vẫn y như lần cuối cùng họ gặp nhau mười tám tháng trước - thậm chí còn tệ hơn.

Họ im lặng nhìn nhau một lúc, rồi mẹ cô bắt đầu tiến tới. Dusty chờ đợi, căm ghét cảm giác bị sập bẫy này. Cuộc sống không có mẹ đã đủ khó khăn rồi nhưng cuộc sống với sự trở lại của bà thì quả là không thể tưởng được, đặc biệt là lúc này cha cô đang bắt đầu vững vàng đứng dậy.

Giờ mẹ cô đã tới gần, chỉ cách có vài mét, và gương mặt bà là một chiến trường của những cảm xúc. Những cảm xúc mà Dusty không hiểu gì. Từ lâu cô đã thôi không cố gắng đọc những xúc cảm biểu lộ trên gương mặt bà. Mẹ cô dừng lại trước mặt cô.

“Dusty, trông con thật khủng khiếp.”

“Mẹ cũng vậy.”

“Con có một bên mắt bầm tím và người thì ướt đẫm.”

“Con ổn cả.”

“Đã có chuyện gì xảy ra thế?”

“Chẳng có gì mẹ phải quan tâm đâu.”

“Nhưng...”

“Con đã đánh nhau.”

Mẹ cô lắc đầu.

“Vẫn dính vào mấy vụ đánh nhau. Con không nên làm thế.”

“Mẹ muốn nói gì với con?”

“Được gặp con thật tốt, Dusty.”

“Mẹ muốn nói gì với con?”

“Mẹ không biết. Mẹ chỉ... muốn nói chuyện.”

“Về chuyện gì?”

“Dusty, làm ơn đừng khiến chuyện này quá khó khăn thế.” Mẹ cô lóng ngóng tìm trong túi áo và sau một lúc lôi ra điếu thuốc gãy méo mó. Sau một lúc mò mẫm nữa bà tìm thấy hộp diêm. Bà châm thuốc và hít vào một hơi. “Dusty, mẹ chỉ muốn nói chuyện thôi, được không? Mẹ không quay lại để làm cuộc sống của con khó khăn.”

“Thật mừng vì nghe thấy thế. Mẹ đã hoàn thành việc đảo lộn nó rồi.”

Mẹ cô chậm rãi rít điếu thuốc.

“Mẹ biết.” Bà nói khẽ. “Và mẹ không cảm thấy dễ chịu về việc đó. Nghe này, mẹ đỗ xe ở ngay góc đường kia. Mẹ có thể lái xe đưa con về Thorn Cottage được không?”

“Không.”

“Mẹ sẽ không tới tận nhà đâu, nếu con không muốn mẹ làm thế. Mẹ thậm chí sẽ không lái xe đi hết đường làng đâu. Mẹ sẽ dừng ở nửa đường thôi, ở bên ngoài tầm nhìn của ngôi nhà, rồi quay xe và lái đi luôn. Cha con thậm chí sẽ không biết mẹ đã ở đó. Trừ phi con quyết nói cho ông ấy biết.”

“Điều mà con sẽ không làm.”

Mẹ cô nhìn cô gay gắt.

“Có phải bởi vì con xấu hổ vì mẹ không? Hay con sợ ông ấy vẫn còn yêu mẹ?”

“Con không muốn nói về chuyện này.”

“Dusty...”

“Và con không muốn đi nhờ về nhà.”

Nhưng ở đây cô biết gương mặt đã phản bội mình. Lúc này cô đang quá lạnh.

“Ít nhất hãy đến ngồi vào xe đã.” Mẹ cô nói. “Hãy giữ ấm. Sau đó con có thể quyết định con muốn gì.”

“Con đã biết mình muốn gì rồi. Con muốn mẹ đi đi và đừng bao giờ trở lại nữa.”

Mẹ cô quay mặt nhìn ra phía hồ.

“Mẹ đã làm tổn thương con rất nhiều phải không? Con chắc phải nghĩ mẹ là một con quái vật.” Bà quay lại. “Xe của mẹ ở góc quanh kia. Mẹ sẽ không ép buộc con đâu. Nhưng nếu con muốn đến đó và ngồi với mẹ một lát cho ấm hơn, hay muốn đi nhờ về nhà thì hãy đi theo mẹ. Không có gì ép buộc cả.”

Rồi bà bước đi xuống con đường hẻm.

Dusty nhìn đăm đăm phía sau bà, tức giận. Không ép buộc, không ép buộc cái khỉ gì, cô nghĩ. Chỉ thế thôi cũng đã là sự ép buộc của cả thế gian rồi. Bà biết tôi sẽ đi theo, chỉ để chắc chắn rằng bà không phóng đến nhà và làm đảo lộn cuộc đời của cha một lần nữa.

Và bởi vì tôi đang lạnh cóng.

Cô bắt đầu đi xuống con đường hẻm, nhìn chăm chăm vào lưng mẹ cô. Bà không quay đầu nhìn lại. Bà chỉ đơn giản tiếp tục đi tới chỗ con đường hẻm gặp đường lớn rồi rẽ phải hướng về phía cổng trường học. Dusty tới đường lớn và cũng rẽ theo lối đó.

Xe của mẹ cô đỗ ở tít phía bên kia đường. Dusty thấy bà đã ngồi vào trong xe, châm một mẩu thuốc dở. Bà nhìn cô và hất đầu ra hiệu cho cô đi về phía cửa bên ghế phụ. Dusty mở cửa nhưng vẫn đứng dưới đường.

“Con sẽ không vào xe trong khi mẹ đang hút thuốc như một cái ống khói đâu. Khói thuốc sẽ bám vào quần áo con và cha sẽ ngửi thấy khi con về nhà.”

“Ông ấy sẽ nghĩ đó là các bạn con, đúng không? Mẹ chắc một vài đứa bạn con cũng hút thuốc. Thôi nào. Vào xe đi.”

Dusty nhìn đi nơi khác. Cô cảm thấy bản thân đang bị kéo trở lại cái thế giới mưu mô mà mẹ cô dường như cần phải tạo dựng nên. Năm phút trôi qua và họ đang câu kết những lời dối trá để nói với cha cô.

“Ok.” Đột nhiên mẹ cô nói. “Mẹ không muốn chúng ta bất đồng vì một điếu thuốc.” Bà hạ cửa sổ xe và ném nó ra ngoài. Nó cắm xuống tuyết khi chạm đất. Bà lại đóng cửa sổ lên. “Thôi nào, Dusty. Vào xe đi.”

Dusty miễn cưỡng leo vào xe.

“Con sẽ ngồi với mẹ một lát thôi.” Cô nói. “Chỉ thế thôi. Không lái xe đi đâu cả.”

Cô liếc nhìn xung quanh. Chiếc xe trông cũng tồi tàn và nhếch nhác y như mẹ cô. Cho dù bà đã làm gì với cuộc đời mình kể từ khi bỏ đi, thì việc làm ra tiền rõ ràng không phải là một phần trong đó. Bà cũng gầy hốc hác nữa. Dusty cau mày.

"Trông mẹ như không ăn uống gì suốt mười tám tháng qua vậy."

"Cảm ơn rất nhiều." Mẹ cô nói.

"Và mẹ nhuộm tóc rồi."

"Con có thích không?"

"Không."

"Con thích tóc lúc trước hơn à?"

Dusty quay đi. Cô có thể cảm thấy có một trò chơi đang được bày ra ở đây nhưng cô không biết phải nhập cuộc như thế nào.

"Mẹ không phải đang bày trò đâu, Dusty." Mẹ cô nói.

Dusty quay lại nhìn bà. Có điều gì đó ở câu nói vừa rồi gợi cô nhớ đến anh chàng kia. Sau đó cô nhớ ra hắn có thói quen không chịu nổi là nói ra những ý nghĩ của cô, cũng như mẹ cô vừa mới làm.

"Mẹ không phải đang bày trò, Dusty ạ." Mẹ cô nói. "Mẹ thật sự không làm thế."

"Chúng ta có thể chỉ lái xe đi thôi được không?"

"Mẹ tưởng con không muốn."

"À, giờ con muốn. Con đang lạnh cóng và con muốn bật máy sưởi trong xe. Vậy nên chúng ta sẽ phải lái đi."

"Con muốn mẹ đưa tới đâu?"

"Mẹ có thể đưa con về nhà cũng được. Chỉ có điều mẹ sẽ không đi..."

"Mẹ biết. Mẹ sẽ không đi quá nửa đường làng đâu. Đừng lo. Cha con sẽ không trông thấy mẹ đâu."

Mẹ cô xoay chìa khóa xe và động cơ ì ạch khởi động, âm thanh rất khác so với chiếc xe tinh tế của cô Wilkes. Một lần nữa Dusty lại thấy mình đang bị sự đối lập giữa hai người phụ nữ giáng vào tâm thức.

"Thắt dây an toàn của con lại." Mẹ cô nói, tay thắt dây an toàn của bà.

Dusty lẳng lặng cài dây an toàn và mẹ cô lái xe ra khỏi lề đường.

“Trời tuyết thật là nguy hiểm.” Bà nói. “Con nên giữ chặt vào. Chúng ta có thể hơi bị trơn trượt một chút.”

“Mẹ có thể bật máy sưởi lên không?”

Mẹ cô loay hoay với bảng điều khiển.

“Phải mất một lúc nó mới ấm lên được.” Bà nói.

“Chỉ cần bật nó lên thôi.”

Máy sưởi lọc cọc khởi động. Dusty loay hoay trên ghế ngồi, cầu nguyện cho cảm giác lạnh buốt sẽ chóng qua đi. Mẹ cô dường như chỉ tập trung vào con đường trước mặt. Nó dĩ nhiên là nguy hiểm - tuyết sâu hơn bao giờ hết và nhiều chỗ khó nhìn rõ đâu là vỉa hè - nhưng Dusty cảm thấy sự im lặng của mẹ cô có nguyên do từ một điều gì khác hơn là cần phải tập trung vào lái xe.

“Con nghĩ mẹ muốn nói chuyện.” Sau vài phút cô lên tiếng.

“Mẹ muốn,” bà nói, “nhưng mẹ sợ.”

“Sợ gì cơ?”

“Mẹ không biết. Có lẽ là con.”

Lại im lặng. Ít nhất thì máy sưởi bắt đầu hoạt động rồi. Dusty nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Đồi Raven hiện ra thấy rõ, nhô cao lên giữa những con đường dốc trắng xóa. Cô thậm chí có thể nhìn thấy rõ bãi đá nơi Mac đã thấy bóng người mặc áo khoác len thô. Lúc này không có một bóng người nào, ít nhất cô cũng không nhìn thấy ai. Nó trông có vẻ là một nơi tuyết phủ, hoang vắng: không có chỗ trú ẩn cho một gã trai mặc mỗi chiếc áo khoác len. Cuối cùng mẹ cô nói.

“Dusty?”

“Vâng?”

“Con thế nào? Ý mẹ là thật sự ấy.”

“Con tốt cả.”

Mẹ liếc nhìn sang cô.

“Con không muốn biết mẹ thế nào à?”

“Dù sao rõ ràng mẹ sắp nói cho con biết rồi.”

“Nhưng con không muốn biết à?”

“Không hẳn.”

“Mẹ nhớ con. Mẹ nhớ cha con. Mẹ...”

“Cha đã gặp một người khác.”

“Ồ!”

“Một người thật sự tử tế.”

Mẹ cô cắn môi.

“Mẹ mừng khi nghe thấy thế.” Cuối cùng bà nói. “Người đó là ai thế?”

“Một phụ nữ.”

“Mẹ hiểu điều đó, Dusty ạ, nhưng là ai?”

“Con đã nói với mẹ rồi. Một phụ nữ. Đó là tất cả những gì mẹ cần biết.”

“Con có thể nói cho mẹ biết nhiều hơn không?”

“Tại sao con phải làm thế? Chuyện đó không liên quan đến mẹ.”

“Trông cô ấy như thế nào?”

“Con đã nói với mẹ rồi. Cô ấy tử tế. Cha thật sự hạnh phúc.”

“Ông ấy không bao giờ hạnh phúc.”

“Bây giờ cha hạnh phúc.”

“Cô ấy tên gì?”

“Chuyện đó không liên quan đến mẹ.”

“Dusty, thôi nào! Chẳng có vấn đề gì cả, ý mẹ là dù mẹ biết cô ấy là ai hay là gì đi nữa. Con nghĩ mẹ sẽ làm gì nào? Rình rập quanh nhà cô ấy và đánh cô ấy à?”

“Không, mẹ sẽ không có gan làm thế.”

“Cảm ơn nhiều.”

“Nhưng mẹ có thể sẽ đến phỉ báng cô ấy. Bằng cách nào đó, làm cô ấy không muốn gặp cha nữa.”

“Con thật sự cho là mẹ sẽ làm điều đó à?”

“Mẹ có thể.”

“Vậy thì, mẹ không làm thế.” Bà đăm đăm nhìn cô không chớp mắt. “Dusty, mẹ chỉ muốn

biết về cô ấy thôi."

"Con sẽ không kể cho mẹ bất cứ điều gì cả."

"Có phải vì con đang dựng chuyện không?"

"Ý mẹ là gì?"

"Con đang lừa mẹ. Bởi vì thực ra bản thân con cũng không biết rõ về cô ấy."

"Con thật sự biết rõ về cô ấy."

"Hoặc có thể rốt cuộc chẳng có người phụ nữ nào cả. Có lẽ con chỉ đang bịa ra thôi."

"Mẹ có thể tin điều đó nếu nó khiến mẹ thấy dễ chịu hơn."

Mẹ cô nhún vai.

"Vậy họ quen biết nhau bao lâu rồi?"

"Một thời gian kha khá."

"Điều đó nghĩa là gì?"

"Nó có nghĩa là đã đến lúc mẹ đổi chủ đề được rồi."

Mẹ cô không nói gì mấy phút, nhưng rõ ràng bà đang bị xáo trộn sâu sắc. Dusty quan sát bà từ khóe mắt. Bà đang siết chặt vô lăng, đầu lắc nhẹ bên này sang bên kia và liên tục cắn môi.

"Có vấn đề gì thế ạ?" Dusty hỏi. "Mẹ muốn hút thuốc à?"

"Không."

"Cứ hút một điếu đi nếu mẹ cần."

"Mẹ không muốn hút thuốc."

"Mẹ trông có vẻ lo lắng."

Lại im lặng. Họ đã ra đến đường quốc lộ Beckdale và hòa vào dòng giao thông đi ra khỏi thị trấn. Dusty thoáng thấy một ánh chớp của kim loại ở gương hông phía cô ngồi và cứng đờ người lại: một chiếc xe trắng vượt qua. Mẹ liếc sang cô.

"Giờ con chính là người trông có vẻ lo lắng đấy."

Dusty không nói gì, cô gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng cô biết là vô ích. Cô bám chặt lấy ghế ngồi. Phía bên phải cô cảm thấy chiếc xe kia đang di chuyển song song. Cô không thể nhìn nó. Cô nghe tiếng gầm rú của động cơ chiếc xe, sau đó là tiếng mẹ cô hạ cửa kính phía bên bà xuống và quát ra ngoài.

“Đừng có ở đó! Vượt lên hoặc tụt lại sau đi!”

Bây giờ Dusty quay sang nhìn, thấy nhẹ cả người khi đó chỉ là một đôi vợ chồng già trong chiếc xe có ngăn hành lý nhồi chật ních dụng cụ làm vườn. Mẹ cô thả chân ga và họ chật vật vượt qua rồi đi mất hút.

“Đám nông dân khỉ gió.” Mẹ cô lầm bầm, kéo cửa kính lên.

“Họ không phải nông dân.” Dusty nói. “Họ có một quầy hàng trong chợ. Con đã gặp họ.”

“À, thế thì đáng lẽ họ không nên lái xe thiếu an toàn như thế.”

Dusty cảm thấy sự căng thẳng vơi đi, nhưng mẹ cô có vẻ vẫn tệ hơn bao giờ: không chỉ căng thẳng mà tâm trạng còn tồi tệ nữa. Họ tiếp tục lái xe đi trong sự im lặng lo lắng và cuối cùng cũng đến con đường dẫn tới Thorn Cottage.

“Mẹ có thể thả con ở đây nếu muốn.” Dusty nói.

“Đó có phải là điều con muốn không?”

“Con chỉ nói thế thôi.”

“Chúng ta đã thống nhất là đến nửa đường mà. Sau đó mẹ sẽ quay lại.”

“Ok. Nếu mẹ muốn.”

Họ lái xe rẽ xuống con đường làng, cả hai đều không nói gì. Cái bậc trèo qua hàng rào hiện ra phía trước, rồi từ từ bị vượt qua. Mẹ cô tiếp tục lái thêm vài phút nữa.

“Đây được rồi.” Dusty nói.

“Chỉ đi thêm chút nữa thôi.”

“Không.”

“Mẹ không thể dễ dàng quay xe ở chỗ này được. Chỗ rộng hơn ở ngay trên kia thôi.”

Dusty nhìn nhanh sang bà.

“Mẹ không đi đến tận nhà được.”

“Mẹ sẽ không đâu.”

“Mẹ đã hứa.”

“Mẹ biết. Vậy nên con không cần phải lo lắng.”

Họ lái tiếp thêm trăm mét nữa, rồi mẹ cô dừng lại bên vệ đường. Dusty nhìn quanh. Chỗ này

có vẻ cũng chẳng dễ quay xe hơn chỗ lúc nãy là bao, nhưng ít nhất họ đã dừng lại bên ngoài tầm nhìn của Thorn Cottage. Mẹ cô tắt máy và ngồi ngả người ra sau.

"Dusty, con biết lý do vì sao mẹ phải bỏ đi, đúng không?"

"Bởi vì mẹ là một người đàn bà xấu xa, vô cảm, lạnh lùng."

"Không, không phải, bởi vì mẹ..." Mẹ cô ngừng lời. "Mẹ đã suy sụp... như con biết rõ đấy..."

"Mẹ vẫn là một người đàn bà xấu xa, vô cảm, lạnh lùng thôi."

"Vậy thì chúng ta... chúng ta không nên tranh cãi về điều đó bây giờ. Khi con suy sụp, con không phải lúc nào cũng tỉnh táo được." Bà lại cắn môi, vặn vẹo hai bàn tay. "Dusty, nghe này, mẹ có thể..."

"Hút một điếu thuốc đi, vì Chúa!"

"Cảm ơn." Mẹ cô vội vàng châm một điếu thuốc, rồi hạ kính cửa sổ và thổi khói thuốc ra ngoài. "Dusty, khi Josh bỏ đi, chúng ta không biết chuyện gì xảy ra với thằng bé, đúng không?"

"Tất nhiên là thế."

"Và con không... trong mười tám tháng qua... ý mẹ là con không nghe thấy bất cứ tin tức nào nữa ư?"

"Làm sao mẹ biết được? Mẹ có ở đây đâu."

"Đúng, nhưng... mẹ đảm bảo có người sẽ nói cho mẹ biết nếu có bất cứ tin tức gì."

"Vì cái quái gì mà cha và con phải nói cho mẹ biết? Mẹ đã bỏ đi rồi mà."

"Dusty, mẹ đã cố giải thích. Sự suy sụp này... nó đã... hạ gục mẹ. Mẹ đã không đúng. Mẹ vẫn không đúng. Hãy nhìn mẹ này. Con có bao giờ nhớ mẹ hút thuốc như thế này không?"

Dusty không nói gì. Mẹ cô hút vài hơi thuốc, rồi ném điếu thuốc ra ngoài phía đối diện.

"Nhưng vẫn có một chuyện mẹ không kể với con và cha con." Mẹ cô ngập ngừng. "Sau khi Josh ra đi và vài tháng trôi qua mà nó không quay lại, mẹ... mẹ đã đi gặp bà đồng cốt. Bà ta bảo với mẹ là Josh đã chết. Bà ta bảo mẹ nói chuyện với linh hồn nó."

"Mẹ đáng ra nên nói."

"Mẹ không muốn con hoặc cha con mất hy vọng và mẹ không thể... ý mẹ là... mẹ chỉ không thể đối diện với khả năng đó. Mẹ đã chối bỏ. Và điều đó đã đẩy mẹ tới ranh giới. Nhưng Dusty, nghe này..." Mẹ cô nắm lấy cánh tay cô. "Giờ mẹ tin… tuyệt đối tin… rằng Josh vẫn còn sống."

Dusty quay mặt đi nhìn những cánh đồng đầy tuyết.

"Làm sao mẹ biết?" Cô hỏi.

“Mẹ đã gặp một thằng bé kỳ lạ.”

Cô quay ngoắt lại.

“Thằng bé nào?”

“Mẹ không biết. Mẹ không thật đã gặp nó. Tất cả xảy ra quá nhanh.”

“Đó là Josh à?”

“Không, chắc chắn là không. Và nó cũng không cho mẹ có cơ hội để hỏi câu nào.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đó là vài tuần trước. Mẹ đang ở trong xe.”

“Ở đâu? Quanh đây à?”

“Không, trở về nhà. Con biết là mẹ đã sống ở những nơi khác nhau nhưng thỉnh thoảng mẹ ở với ông bà ngoại tại...”

“Vâng, vâng. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Mẹ đang nghĩ đến Josh. Có lúc nào mẹ không nghĩ đâu? Và mẹ đang khóc. Mẹ ở trong xe một mình và bị kẹt ở chỗ đèn giao thông, mẹ hạ cửa kính xuống và thò đầu ra nhìn. Mẹ không thể dừng được. Và một bóng người xuất hiện, cậu... cậu bé mặc áo khoác len thô... và cậu ta chỉ cúi xuống nói: ‘Đừng khóc, Mumsligum. Ổn cả mà.’ Sau đó cậu ta đi và biến mất ở khúc quanh trước khi mẹ kịp nghĩ ngợi. Mumsligum! Cậu ta gọi mẹ là Mumsligum! Đó chính là biệt danh Josh từng gọi mẹ!”

“Con biết.”

“Thậm chí giọng cậu ta cũng giống Josh nữa. Chỉ có điều không phải là Josh.”

“Trông anh ta thế nào?”

“Mẹ chỉ nhìn được thoáng qua trước khi cậu ta biến mất thôi. Nhưng cậu ta lạ lắm. Nét mặt trắng như tuyết. Và rồi cậu ta biến mất. Khi đèn giao thông đổi màu, mẹ rẽ phải để tìm cậu ta nhưng chẳng thấy tăm hơi đâu. Dusty, mẹ biết đấy là một lời nhắn. Mẹ biết Josh còn sống.”

Dusty cho tay vào túi áo nắm chặt cuộn giấy vo tròn. Như lúc nãy, nó ấm lên một cách lạ lùng. Mẹ cô đột ngột với qua người cô mở cửa phụ.

“Về nhà đi, Dusty. Mẹ biết con phải đi. Nhưng hãy cầm lấy cái này.”

Bà đưa ra một tấm danh thiếp. Dusty liếc nhìn nó.

“Thợ làm tóc di động ư? Từ khi nào mẹ lại là thợ làm đầu di động vậy?”

“Từ khi mẹ có chứng chỉ. Mẹ đang cố gắng, Dusty ạ. Mẹ thật sự đang cố. Nhưng nghe này - con hứa với mẹ vài điều được không?”

“Gì cơ ạ?”

“Số di động của mẹ ở trên danh thiếp. Con hứa sẽ gọi cho mẹ nếu có lúc nào đó con muốn mẹ quay lại cuộc sống của con được chứ?”

“Chuyện ấy thì liên quan gì tới con? Đó là chuyện giữa mẹ và cha mà.”

Mẹ cô lắc đầu.

“Không phải. Mẹ biết cha con quá rõ. Ông ấy có thể không muốn mẹ với tư cách là vợ nữa, đặc biệt là nếu ông ấy đã tìm được một người khác, nhưng cha con sẽ tha thứ cho mẹ. Ông ấy sẽ đưa mẹ trở lại với tư cách một người bạn. Mẹ biết ông ấy sẽ làm thế. Cha con là kiểu đàn ông như thế.”

“Cha là một người đàn ông tốt.”

“Mẹ biết. Nhưng sự tha thứ của con là một chuyện khác. Mẹ sẽ không quay trở lại nếu không được con tha thứ.”

Dusty cho danh thiếp của mẹ cô vào túi, bên cạnh cuộn giấy vo tròn kia.

“Đừng nói gì nữa.” Mẹ cô nói. “Mẹ biết con bối rối. Nhưng hãy nhớ... chỉ cần nhớ... con đã có số di động của mẹ bất cứ khi nào con cần mẹ.”

Rồi không nói lời nào nữa, mẹ cô khởi động xe. Dusty ra khỏi xe, rồi sau một thoáng do dự, cô cúi người vào hôn lên má mẹ. Mẹ cô choàng tay kéo cô lại gần, rồi hôn cô thật nhanh và đẩy cô ra.

“Đi đi.” Mẹ cô thì thầm. “Làm ơn đi đi.”

Dusty đóng cửa xe và đứng thẳng dậy. Bên trong xe mẹ cô đang châm một điếu thuốc khác. Ánh mắt họ gặp nhau và cô thấy mẹ đang vẫy tay ra hiệu cô đi. Cô vội vã đi xuống con đường làng, không nhìn lại. Phía sau, tiếng những bánh xe lăn trên tuyết lạo xạo.

Cô cứ đi, vẫn lắng nghe, nó dần trở nên rõ ràng khi mẹ cô quay xe và lái trở lại đường lớn Beckdale. Dusty đi tiếp, đấu tranh với cảm xúc mãnh liệt trong lòng, giờ cô muốn đến tuyệt vọng được về tới Thorn Cottage. Nhưng khi đến nơi, nỗi lo lắng của cô chỉ càng tăng thêm.

Một chiếc xe cảnh sát đang đỗ bên ngoài nhà.

14

“Chúa ơi, Dusty!” Cha cô đứng ở cửa trước nhìn cô đi đến. “Có chuyện gì với mắt con thế?”

Cô len qua cha đi vào hành lang. Không thấy bóng dáng cảnh sát nào nhưng cô nghe thấy tiếng người ở trong bếp. Cha cô kéo cô vào nhà và đóng cửa lại.

“Con đã đánh nhau à?” Ông thì thào. “Lại một vụ đánh nhau nữa.”

“Vâng.” Có vẻ như có chối cũng vô ích. Cô không chuẩn bị tinh thần để nói chuyện về chàng trai lạ kia hay về Josh, về mẹ cô hoặc những chuyện kỳ quái, nhưng việc với Denny thì không liên quan gì cả. “Con đã xông vào Denny ở thị trấn.”

“Vì Chúa, Dusty, đã bao nhiêu lần cha nói với con rồi hả? Con không thể đánh nhau với tất cả những người con không thích. Và chuyện với Denny đã tiếp diễn đủ lâu rồi. Con có bị thương không?”

“Không.”

“Không phải điều con nói với cha.” Ông nhìn cô khắp lượt. “Con cũng ướt sũng rồi.”

“Chúng con lăn trên tuyết. Đừng lo lắng về chuyện đó. Cha đã có được công việc đó chưa?”

“Đừng bận tâm chuyện đó.”

“Nhưng cha đã được chứ?”

“Rồi, rồi, nhưng nghe này.” Ông hạ thấp giọng. “Cảnh sát đang ở đây.”

“Con đã thấy xe ô tô. Họ muốn gì ạ?”

“Cha đang hy vọng con có thể nói cho cha biết đây. Họ chỉ mới ở đây có vài phút. Họ bảo muốn nói chuyện với cả hai cha con ta. Cha bảo họ là con còn lâu mới về nhưng chúng ta đã thống nhất là họ sẽ hoãn lại một chút trong trường hợp con về kịp. Cha vừa mới pha trà cho họ. Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Con không biết.”

Cha nhìn cô, rõ ràng là không tin.

“Vậy, cho dù đó là chuyện gì đi nữa.” Ông nói. “Họ có thể đợi trong khi con tắm qua và rửa mặt sạch sẽ. Con trông bê bối khiếp quá, và còn ám mùi thuốc lá.”

“Kamalika có đi cùng một đứa bạn. Nó hút thuốc.”

“Cha không muốn biết. Đi đi nào. Lên gác đi. Cha sẽ bảo họ là con sẽ xuống trong... gì nhỉ? Con có thể sửa soạn nhanh trong bao lâu?”

“Mười phút.”

“Cha sẽ cho mười lăm phút.”

“Ok.”

Nhưng phải tận hai mươi phút sau cô mới xuống lầu. Cô đứng bên ngoài cánh cửa phòng bếp, cuối cùng cũng sạch sẽ và khô ráo, mặc bộ quần áo ấm áp, nhưng tim thì đang đập dồn dập. Ngay lúc này không có vụ dính líu của cảnh sát cũng đã có đủ lo lắng rồi và gương mặt cô trông vẫn thật bê bối.

Cô lắng nghe những giọng nói từ phía bên kia cánh cửa: một giọng đàn ông trầm và khàn, một giọng phụ nữ thanh trong, giọng cha cô có phần căng thẳng. Không bàn luận chuyện gì mấy, chỉ là một cuộc trò chuyện giết thời gian về tuyết trên cánh đồng. Cô cảm thấy mất kiên nhẫn với vẻ lịch sự của cả ba người bọn họ.

Cô đẩy cửa bước vào.

Họ đang ngồi bên bàn uống trà. Cả ba người đều quay mặt về phía cô. Cha cô trông xanh xao lo lắng. Nét mặt của hai viên cảnh sát thì khó dò hơn.

“Đây là Dusty.” Cha cô nói.

“Cảm ơn ngài.” Viên sĩ quan nói. “Rất vui được gặp cháu, Dusty.”

Cô gật đầu nhưng không nói gì và ngồi xuống cạnh bàn.

“Cháu không biết chúng tôi.” Ông ta tiếp tục. “Chúng tôi không ở trong vùng này. Chúng tôi tới đây để hỗ trợ các đồng nghiệp của mình. Họ hiển nhiên đã cho chúng tôi biết rõ về hoàn cảnh gia đình ta. Dĩ nhiên tôi đang đề cập tới Josh, anh... à... anh trai cháu.”

“Cháu biết ai là Josh ạ, cảm ơn.”

Cô bắt được cái lừ mắt cảnh cáo của cha nhưng phớt lờ nó. Viên sĩ quan nhún vai.

“Phải. À, tôi là sĩ quan Brett.”

“Còn tôi là thanh tra Sharp.” Người phụ nữ lên tiếng.

Dusty liếc nhìn nhanh người phụ nữ. Cô nghĩ thanh tra Sharp cũng là mẫu người bản tính tự nhiên, có cảm giác rõ ràng cô là mẫu phụ nữ uy quyền, dù đã cho phép người đàn ông này mở đầu buổi làm việc.

“Cháu có một con mắt thâm tím kìa, Dusty.” Cô nói.

“Vâng!”

“Sao cháu lại bị thế?”

“Hôm nay cháu đã đánh nhau trong thị trấn.”

“Ôi trời! Cô hy vọng cháu không bị thương.”

“Cháu khỏe ạ!”

“Dusty không sợ ai cả.” Cha cô nói chen vào. “Con bé sẽ chấp bất cứ ai, kể cả bọn con trai.”

“Thật sao?” Thanh tra Sharp nói bằng giọng có vẻ chẳng hề ấn tượng gì. “Thế thì chúng tôi sẽ cố gắng không nhắm vào mặt xấu của cô bé. Giờ chúng tôi có vài câu hỏi bắt buộc, nếu hai cha con có thể dành cho chúng tôi ít thời gian rảnh rỗi của các vị.”

“Dĩ nhiên rồi.” Cha cô nói. “Chuyện này là sao vậy?”

“Chúng tôi đang tìm kiếm một cậu bé.” Thanh tra Sharp nói, mắt không rời Dusty.

Dusty nuốt xuống một cách khó nhọc. Ánh nhìn chăm chú của người phụ nữ này quá dữ dội như muốn đâm xuyên qua cô. Cô ngây người nhìn lại vẻ trống rỗng và cố không để lộ điều gì.

“Cậu bé đó là sao?” Cô hỏi. “Một bạn học ở trường à?”

“Không,” sĩ quan Brett đáp, “nhưng đó là người chúng tôi đang rất lo lắng lần theo dấu vết. Đó là một cậu bé khá khác thường. Một người mà các vị chắc chắn sẽ nhớ nếu đã nhìn thấy.”

“Tên cậu ta là gì?”

Hai viên cảnh sát trao đổi những cái nhìn nhanh.

“Thực ra chúng tôi không rõ.” Thanh tra Sharp nói.

“Các vị không rõ ư?”

“Tôi biết việc này nghe có vẻ kỳ lạ nhưng bản thân cậu bé này cũng là một sự lạ lùng nho nhỏ. Cậu ta có thể mang rất nhiều tên, hoặc tự đặt cho mình rất nhiều tên. Nhưng chúng tôi thực không chắc chắn cái tên gốc của cậu ta là gì.”

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Cả chuyện này chúng tôi cũng không rõ nhưng có lẽ khoảng tầm tuổi con gái ông.”

“Dusty mười lăm.”

Một lần nữa Dusty cảm thấy ánh mắt của thanh tra Sharp quét trên người cô. Và cô lại thấy cảm giác chăm chăm dò xét khó chịu. Cô quay người nhìn ra cửa sổ. Chẳng có gì di chuyển bên ngoài ngoại trừ tuyết đang rơi lần nữa trong màn không khí lấp lánh. Những lời gã trai ấy trở lại với cô.

Có điều gì đó với ánh sáng. Một điều mà không phải ai cũng có thể thấy. Nhưng cô có thể trông thấy nó.

Cô đăm đăm nhìn ra ngoài, băn khoăn suy nghĩ.

“Dusty!” Thanh tra Sharp gọi.

Đó không phải là một câu hỏi, chỉ là một lời khẳng định đều đều. Dusty quay lại đối mặt với thanh tra Sharp lần nữa.

“Một cái tên hay.” Cô nói. “Một trong những ca sĩ tôi yêu thích tên là Dusty.”

Dusty không nói gì. Cô không tin tưởng vào đôi mắt đó. Chúng thấy được quá nhiều.

“Vậy còn cậu bé này thì thế nào?” Cha cô hỏi.

“Chúng tôi không thể nói gì nhiều.” Sĩ quan Brett đáp. “Vì một lý do đơn giản là chúng tôi không biết gì mấy về cậu ta. Nhưng cậu ta có dính líu vào vài sự vụ rắc rối ở những vùng khác và chúng tôi nôn nóng muốn trao đổi với cậu ta.”

“Những vụ rắc rối kiểu nào?”

“Tôi e là không thể nói sâu về chuyện đó. Nhưng chúng tôi thật sự cần nói chuyện gấp với cậu ta.”

“Vậy Dusty hay tôi biết được điều gì về cậu ta cơ chứ?”

Thanh tra Sharp trả lời.

“Cậu ta có mặt ở vùng này vài ngày trước. Một người đàn ông đã báo rằng nhìn thấy một chàng trai vào tối hôm qua có nhân dạng trùng khớp với miêu tả về cậu ta và chúng tôi nghĩ cậu bé đó có thể đã đánh cắp điện thoại di động của quý ông đó.”

“Làm sao các vị biết được?” Cha cô hỏi.

“Chúng tôi không biết nhưng nó rất có khả năng. Người đàn ông đó nói ông ta để quên điện thoại trên trụ nước bên ngoài nhà.”

“Trụ nước?” Dusty lặp lại.

“Đúng.”

“Có phải nhà ông ta là một chỗ đổ nát không? Trông giống một ngôi nhà nhỏ tồi tàn?”

“Có lẽ đúng thế.”

“Một ông lão? Hàm răng xấu xí và không có tóc?”

“Có vẻ đúng thế.”

Chỉ có thể là Silas. Cô nghĩ ông ta ghét bị quấy rầy nên ông ta sẽ chẳng thích thú gì với một cuộc phỏng vấn với cảnh sát. Ông ta không thích nói chuyện với bất cứ ai, bao gồm cả cô.

"Cháu không thể tưởng tượng được là ông Silas có điện thoại di động." Cô nói. "Cháu cũng không nghĩ là ông ta biết cách dùng nó."

"Cháu rõ ràng là có quen biết quý ông này." Sĩ quan Brent nói.

"Dusty biết tất cả mọi người." Cha cô nói. "Cả một vài người mà tôi ước gì con bé không quen biết."

"Ông Silas tốt mà." Cô nói. "Ông ta chẳng làm hại đến một con ruồi."

Cha cô quay lại với hai viên cảnh sát.

"Và ông lão đó đã nhìn thấy cậu bé à?"

"Chúng tôi nghĩ vậy." Thanh tra Sharp đáp. "Cậu ta không bắt chuyện gì cả, chỉ lảng vảng quanh khu đồng hoang gần nhà ông lão thôi. Và rồi chiếc điện thoại của ông ta biến mất. Ông ta chắc là đã để nó ở trên trụ nước và khi nhớ đi ra tìm thì chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Và ông ta trông thấy cậu bé đang chạy băng qua khu đồng hoang."

"Nhưng chuyện này thì liên quan gì tới chúng tôi?"

"Chúng tôi đã kiểm tra các cuộc gọi từ số máy di động đó từ khi ông lão thông báo mất nó. Chỉ có duy nhất một cuộc gọi vào lúc mười một giờ bốn mươi tối qua. Nó gọi đến số máy cố định nhà các vị."

Dusty thấy cha cô chớp mắt nhìn về phía cô. Hai viên cảnh sát cũng đang quan sát cô. Cô cố nắm bắt những ý nghĩ trong đầu. Nếu gã trai này đã làm điều gì đó sai trái thì cô nên kể cho họ mọi chuyện. Nhưng không hiểu sao tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là giọng nói ở đầu dây bên kia: anh chàng đó đang muốn chết, hắn sợ những người đang săn lùng hắn. Có lẽ hắn là tội phạm, nhưng lại không có vẻ giống một kẻ như thế. Hắn nghe giống một gã trai đang chìm trong tuyệt vọng hơn.

Cô nghĩ đến những dấu chân trên tuyết. Mọi điều về gã trai này đều thật bí ẩn, nhưng hắn dường như biết điều gì đó về Josh, hoặc ít nhất cũng có mối liên hệ nào đó với anh. Cô chăm chú nhìn lại hai viên cảnh sát. Họ có kế hoạch riêng. Vậy họ cũng là những kẻ thù của gã trai kia. Một khi bị bất cứ phe nào bắt thì hắn cũng sẽ biến mất khỏi cô và bất cứ cơ hội nào để cô có thể tìm hiểu về Josh đều sẽ không còn.

Cô không thể vứt bỏ những gì cô vẫn chưa biết được.

"Con đã trả lời điện thoại." Cô nói. "Cha đang ở ngoài. Nhưng không có ai ở đầu kia cả. Thế nên con lại cúp máy."

Ánh mắt thanh tra Sharp dường như tối sầm lại nhưng chính đồng nghiệp của cô mới là người lên tiếng tiếp.

"Cháu không nghe thấy giọng nói nào ở đầu kia ư?"

“Không ạ!”

“Chỉ im lặng thôi sao?”

“Vâng!”

“Không có tiếng động nào sao? Tiếng thở? Tiếng nhạc? Tiếng xe cộ?”

“Không có gì cả.”

“Vậy cháu đã dập máy à?”

“Vâng!”

Thanh tra Sharp lên tiếng.

“Tại sao cháu không dập máy ngay lập tức, Dusty?”

“Ý cô là sao ạ?”

“Đó là một câu hỏi đơn giản mà. Tại sao cháu không dập máy xuống ngay lúc đó?”

Dusty căng thẳng. Cô có thể cảm thấy mình đang lái tới một điểm không hề muốn đến. Thanh tra Sharp lôi ra một cuốn sổ và liếc nhìn vào đó.

“Theo như thông tin của chúng tôi, cuộc gọi đó kéo dài mười bốn phút hai mươi tám giây. Và cháu nói đó là một cuộc điện thoại im lặng. Tôi đang thắc mắc tại sao cháu không dập máy nhanh chóng hơn?”

“Cháu không biết. Cháu chỉ... giữ máy. Có lẽ cháu nghĩ ai đó có thể nói chuyện.”

“Nhưng không ai nói cả ư?”

“Không.”

“Điều đó không phải là một việc lạ lùng sao?”

“Ý cô là sao ạ?”

“À, tôi có thể hiểu cháu giữ máy trong một vài phút để chờ xem liệu người kia sẽ nói gì. Có lẽ cháu nghĩ đó là một người bạn, hoặc thậm chí có thể là một cuộc gọi khẩn cấp vào giờ đó trong đêm. Cha cháu đang ở ngoài, cháu đã nói thế mà. Có lẽ cháu nghĩ là ông đang cố liên lạc.”

“Cháu đã nghĩ thế. Đó là lý do cháu tiếp tục giữ máy.”

“Trong mười bốn phút hai mươi tám giây ư?”

“Vâng!”

Dusty nhăn nhó. Rõ ràng là không có viên cảnh sát nào tin chuyện này. Cô lại cố gắng.

"Cháu chỉ... không chắc phải làm gì. Điện thoại đổ chuông. Cháu nghĩ có thể là cha. Tuyết lại bắt đầu rơi nữa. Cha cháu về muộn hơn cháu tưởng. Cháu đã nghĩ có thể ông gặp rắc rối hay có chuyện gì đó. Và rồi có cuộc gọi này. Cháu chỉ... giữ máy. Cháu nghĩ đó là việc làm đúng."

Một khoảng im lặng kéo dài, rồi thanh tra Sharp lại nói.

"Cháu không cần phải lo lắng, Dusty. Cháu không bị nghi ngờ bất cứ điều gì cả. Chúng tôi chỉ cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra thôi." Cô ngừng một lát. "Vậy cháu đã giữ máy hơn mười bốn phút. Rồi sau đó chuyện gì xảy ra? Cháu gác máy trước hay đầu bên kia?"

"Cuộc gọi ngắt từ đầu bên kia."

"Sau đó thì sao?"

"Cháu dập máy."

"Ok. Và cháu không biết ai có thể là người thực hiện cuộc gọi đó à?"

"Không."

Những ánh mắt nhìn cô nặng trĩu vẻ buộc tội.

"Cháu không biết." Dusty nói thêm.

"Ok."

"Nhưng tôi đã trông thấy một chàng trai lạ mặt." Cha cô nói.

Cả hai viên cảnh sát cùng quay sang phía ông. Dusty thở phào, cảm kích vì được giải thoát khỏi sự chú ý của thanh tra Sharp dù chỉ trong chốc lát.

"Xin hãy kể cho chúng tôi ông đã trông thấy gì." Sĩ quan Brent nói.

Cha cô kể lại cho họ về bóng người mặc áo khoác len thô.

"Và ông tin rằng đó là một chàng trai à?" Thanh tra Sharp hỏi. "Thậm chí chiếc mũ đã được kéo lên và bóng người đó đang đi theo hướng ngược chiều ư?"

"Phải. Ý tôi là, tôi chỉ… à, tôi chỉ nghĩ đó là một cậu bé thôi. Có thể là do dáng đi. Không thể nhớ chính xác được. Tôi biết điều đó nghe khá mơ hồ."

"Nó nghe không hề mơ hồ mà trùng khớp với những mô tả khác chúng tôi có được từ mọi người trong khu vực này."

"Gì cơ? Một người mặc áo khoác len thô ư?"

"Đúng."

Cha cô nhìn cô.

“Thấy không? Cha đã đúng. Đó là một chàng trai.”

“Có thể là một chàng trai.” Thanh tra Sharp chỉnh lại lời ông. “Đó vẫn chỉ là phỏng đoán. Cho dù vậy, thông tin này vẫn rất hữu ích.”

“Cậu bé này.” Cha cô nói. “Các vị nói là không thể nói cho chúng tôi biết cậu ta đã làm gì hay cậu ta bao nhiêu tuổi hay tên cậu ta. Các vị có thể cho chúng tôi biết cậu ta trông thế nào không? Các vị đã nói nếu gặp cậu ta chúng tôi sẽ không quên được. Các vị có bức ảnh nào của cậu ta không?”

Dusty đón được một cái liếc mắt lúng túng giữa hai viên cảnh sát và lần đầu tiên họ có vẻ hơi thiếu tự tin.

“Chúng tôi không có ảnh của cậu ta.” Sau một lúc sĩ quan Brett nói. “Chuyện đó hơi kỳ quặc nhưng...” Ông ta lại liếc sang nhìn đồng nghiệp của mình. “À, chúng tôi không có một bức ảnh nào.”

“Ý các vị là sao?” Cha cô hỏi.

Lại một cái nhìn lúng túng khác giữa hai viên cảnh sát.

“Như tôi đã đề cập lúc trước.” Thanh tra Sharp nói. “Cậu ta là một chàng trai lạ lùng. Không ai trong chúng tôi từng gặp cậu ta. Chúng tôi buộc phải tiếp tục với những mô tả do những người khác cung cấp. Nhưng cậu ta dường như quá đặc biệt đến mức ai đã gặp đều không thể quên được.”

“Cậu ta đặc biệt theo kiểu nào cơ?”

“Cậu ta trắng như tuyết.”

Dusty lại đăm đăm nhìn những bông tuyết sáng rực đang rơi bên ngoài cửa sổ.

“Thế là một người mắc chứng bạch tạng à?” Cô nghe tiếng cha nói.

“Còn hơn thế cơ.” Sĩ quan Brett nói. “Chúng tôi đã xem những bức hình về kiểu người bạch tạng nhưng chàng trai này dường như khác hẳn bọn họ. Cậu ta có mái tóc trắng, làn da trắng. Họ nói mắt cậu ta rất nhạt màu. Và cũng...”

Giọng ông ta nhỏ dần. Dusty vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Cũng gì cơ?” Cha cô hỏi phía sau.

“À...” Sĩ quan Brett ngập ngừng nói, “Có vẻ gương mặt và hình dáng của cậu ta hơi khác thường. Kiểu như... làm sao để thể hiện được nhỉ! Sự trộn lẫn giữa nam và nữ.”

“Nhưng cậu ta là một chàng trai cơ mà?” Cha cô nói. “Các vị vẫn nói đó là một cậu con trai. Vậy chắc chắn phải có điều gì đấy ở cậu ta khiến các vị cảm thấy thế chứ.”

“Ồ, vâng. Chúng tôi chắc đó là một cậu con trai. Mọi người từng nhìn thấy cậu ta đều nói về cậu ta như là một chàng trai. Và chúng tôi cũng có vài lý do kết luận điều đó, chúng tôi không thể nào tới đây mà không xác minh rằng đó là một chàng trai. Như thanh tra Sharp đã nói, không ai trong chúng tôi từng gặp cậu ta, cũng không có đồng nghiệp nào ở Beckdale này gặp được cả. Chúng tôi vẫn đang dựa trên báo cáo từ các công dân đã nhìn thấy và từ những gì chúng tôi được các đồng sự trên cả nước kể lại.”

“Trên cả nước ư?” Cha cô hỏi.

“Đúng.” Thanh tra Sharp đáp. “Cậu ta được nhìn thấy ở nhiều nơi và có một số lượng lớn vụ việc làm chúng tôi rất nóng lòng muốn nói chuyện với cậu ta.”

Dusty nghĩ đến người mà mẹ cô đã gặp ở chỗ đèn giao thông. Gã trai này đã ở đâu? Có bao nhiêu nơi khác nữa? Ngoại trừ cô ra, còn những cuộc đời nào bị hắn làm đảo lộn nữa?

Cô tiếp tục nhìn ra cửa sổ. Bầu trời đã tối dần bất chấp tuyết trắng, ánh sáng chói lọi mê mị vẫn giăng mắc khắp khu vườn và trên những cánh đồng. Cô cố ép mình lên tiếng.

“Cậu ta có nguy hiểm không?”

“Chúng tôi không biết chắc.” Thanh tra Sharp nói. “Nhưng có một vụ việc... một vụ đã khẳng định... rằng chúng tôi cần phải theo sát cậu ta nhanh nhất có thể. Dĩ nhiên không nên tiếp cận cậu ta.”

Dusty rời mắt khỏi cửa sổ, quay lại thấy ánh mắt thanh tra Sharp lại đang dán chặt vào cô.

“Vậy nếu cháu tình cờ gặp cậu ta, Dusty ạ.” Cô nói. “Cháu tốt hơn nên tránh xa. Nếu cháu đúng là mẫu người nóng tính như cha cháu nói thì cháu cũng cần nhớ những gì tôi đang nói đây. Cháu không được tiếp cận cậu ta. Nếu cháu thấy bất cứ điều gì, hãy báo cho cảnh sát và chúng tôi sẽ giải quyết. Thế đã rõ ràng chưa?”

“Vâng.”

“Đây không phải là người mà cháu có thể dính líu. Không sợ hãi và nhập hội với đám con trai cũng tốt nhưng chuyện này thì khác. Cháu có hiểu không?”

“Con bé hiểu mà.” Cha cô nói.

“Tôi đang hỏi Dusty.”

“Cháu hiểu.” Dusty nói.

“Tốt.” Thanh tra Sharp đáp. Cô liếc nhìn đồng nghiệp của mình, người này gật đầu.

“Chúng tôi đã giữ các vị khá lâu rồi.” Ông ta nói. “Cảm ơn vì đã dành thời gian cho chúng tôi.”

“Tôi không nghĩ là chúng tôi giúp được gì nhiều.” Cha cô nói.

“Có, các vị đã giúp chúng tôi rồi. Cháu đây đã giải thích về cuộc gọi kia. Nó không cho chúng

tôi biết làm thế nào cậu ta có được số máy của các vị hay lý do vì sao cậu ta gọi - nếu đúng cậu ta là người đã gọi - nhưng nó giúp cho việc lần theo dấu của cậu ta."

"Vậy nếu chúng tôi gặp cậu bé này." Cha cô nói. "Chúng tôi phải tránh xa và báo cho các vị biết."

"Đúng thế?"

"Ngay cả khi chúng tôi thật sự không biết cậu ta trông thế nào."

"Vâng." Sĩ quan Brett cười. "Đúng thế đấy."

Hai viên cảnh sát cùng đứng dậy. Cha cô cũng đứng lên.

"Chúc cuộc điều tra của các vị may mắn." Ông nói.

"Cảm ơn!"

Dusty xoay người trên ghế.

"Cô chú vẫn chưa giải thích về bức hình."

Lại một lần nữa cô bắt được cái liếc mắt lúng túng giữa hai viên cảnh sát.

"Lúc đầu cô chú nói không có ảnh của cậu ta." Cô tiếp tục. "Và rồi lại nói: 'Dù sao không ai kể được cho chúng tôi bất cứ điều gì cả'."

"Phải, à..." Sĩ quan Brett ngập ngừng.

"Ý cô chú là gì khi nói thế?"

Viên sĩ quan húng hắng trong họng.

"À, hiện giờ chúng tôi đang vướng vào những chuyện có thể nghe hơi hoang đường. Và đó không phải là chuyện vui vẻ gì. Nó có vẻ rất phi lý. Có lẽ thế. Dù sao thì tất cả đều chỉ là nghe nói thôi."

"Ý chú là sao?"

"Đó không phải là chuyện chính chúng tôi được thấy, nên chúng tôi không thể nói rõ được." Ông ta liếc sang thanh tra Sharp nhưng cô không nói gì. Ông ta hắng giọng lần nữa. "Cậu... à... cậu bé đó thực ra đã từng một lần được cảnh sát chăm sóc. Cậu ta được thẩm vấn và chụp hình."

"Vậy là có một bức ảnh của cậu ta rồi." Dusty nói.

"Tôi e là không có." Thanh tra Sharp nói. "Vì một lý do kỳ lạ nào đó mà bức ảnh ấy lại trắng trơn."

“Gì cơ?” Cha cô thốt lên. “Không có gì cả ư?”

“Không, mọi thứ đều khá rõ. Mọi thứ, ngoại trừ cậu bé đó, thế đấy.”

“Có gì khác ở cậu bé đó?”

“Cậu ta không có trong bức ảnh. Bức ảnh có các hình khác trên đó ngoại trừ hình ảnh của cậu ta. Cậu ta biến mất khỏi bức ảnh như một bóng ma vậy. Cậu ta ăn đồ ăn và uống trà của đồn cảnh sát. Cơ thể cậu ta rắn chắc. Tất cả cảnh sát giải quyết công việc với cậu ta đều khẳng định điều đó. Cậu ta có thể trông kỳ quái, giống như được làm từ tuyết, nhưng cậu ta có máu có thịt cả. Mọi người đều khẳng định điều đó.”

Dusty nhớ đến những âm thanh cô nghe thấy trên điện thoại lần đầu tiên gã trai đó gọi tới: tiếng hơi thở hổn hển gấp gáp, tiếng nôn ọe. Phải, hắn không phải là ma. Hắn có hình dạng. Hắn có thực.

Nhưng sự có thực của gã trai đó không giống bất cứ điều gì cô từng mơ. Cô cố thử hình dung ra hắn trong đầu: Cậu bé tuyết, người dường như có phần tính nữ nữa. Với tất cả sự lạ lùng, bí ẩn và dấu hiệu nguy hiểm đó, hắn nghe chừng có vẻ đẹp kỳ quái.

“Chúng tôi thật sự phải đi rồi.” Thanh tra Sharp nói. “Chúng tôi đã làm phiền hai cha con lâu rồi. Cảm ơn một lần nữa về sự giúp đỡ, và đừng ngại liên lạc nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra. Hoặc nếu ai trong các vị nhớ ra bất cứ điều gì quên chưa nói cho chúng tôi biết.”

Dusty bắt được cái nháy mắt thoáng qua hướng thẳng về phía cô, nhưng không còn gì hơn.

15

Cha cô nhanh chóng quay vào sau khi tiễn hai viên cảnh sát ra về và cô biết chuyện gì sắp xảy ra.

“Thôi được.” Cha cô nói. “Con đang giấu giếm cha điều gì thế?”

Cô ngước nhìn cha. Cô tha thiết cần được suy nghĩ. Để cha phải nổi nóng là điều cuối cùng cô muốn.

“Không có gì đâu, cha ạ!” Cô đáp lời.

“Con chắc chắn thế chứ?”

“Khá chắc.”

“Thế tại sao cha lại không thấy tin con nhỉ?”

“Con không biết nữa.”

“Đừng có xử tệ với cha như thế chứ, Dusty!”

“Con đâu hề như vậy ạ!”

Cha nhìn cô giận dữ.

“Cha không bận tâm việc con giấu giếm cha nếu đây là chuyện của riêng con. Chuyện riêng tư của con không liên quan đến cha. Thế nhưng những việc nguy hiểm hay phạm pháp thì lại là việc của cha.”

“Con hiểu.”

“Vậy thì không có gì để con phải kể cho cha ư?”

“Mọi chuyện vẫn ổn mà cha. Kể cho con nghe về công việc mới đi.”

“Lúc khác cha sẽ nói.”

“Nhưng con thật sự muốn biết mà. Khi nào cha sẽ đi làm?”

“Thứ Hai.” Cha cô trả lời. “Bây giờ chúng ta có thể ngừng nói về chuyện đó được không? Cha có việc khác phải suy nghĩ.”

“Ví như làm bữa tối mời cô Helen ạ!”

“Ừ! Cha chợt nhớ ra cô ấy là người ăn kiêng.”

“Cha có muốn con tránh mặt đi không?”

“Không. Cha muốn con gặp cô ấy. Và cha cũng muốn cô ấy được gặp con.”

“Được cha ạ!” Cô nhoài người về phía trước và hôn lên má ông. “Con sẽ gặp cha sau nhé!”

Ông tư lự và không nói thêm gì.

Về phòng, cô nằm lăn ra giường và cố gắng ngủ. Nhưng chẳng ích gì cả. Những suy nghĩ của cô vẫn đang rất kích động. Từ dưới nhà cô nghe thấy tiếng cha đang loảng xoảng nấu nướng trong bếp. Cô nhỏm dậy và bước tới cửa sổ. Tuyết đã ngừng rơi và bóng tối đang ập xuống nhưng ánh sáng quen thuộc kia vẫn cứ lơ lửng trong không khí. Cô nhìn chăm chăm vào nó, và nhớ lại lời anh chàng đó.

Có cái gì đó tác động vào ánh sáng.

“Nhưng cái gì cơ chứ?” Cô thì thầm. “Cái gì làm thay đổi ánh sáng đó?”

Y như lời đáp lại, những lời anh ta nói cứ ập vào tâm trí cô.

Cô nghĩ bí mật lớn nhất của mình là Josh. Nhưng thực tế không phải thế. Còn có chuyện khác cơ.

“Chuyện nào khác?” Cô thầm thì.

Chẳng có lời đáp lại.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng tối đang ngày càng dày đặc, rồi kéo rèm cửa lại và quay trở lại giường. Cô tha thiết muốn ngủ ngay. Cô lôi ảnh Josh ra ngắm nhìn một lúc, rồi lại nằm xuống và cố chợp mắt. Việc tiếp theo cô nhớ được là có tiếng gõ cửa. Cô ngồi dậy, giật mình hoảng hốt.

Cô không thể nhớ mình đã ngủ được bao lâu rồi. Lại có tiếng gõ cửa và cha cô lên tiếng gọi.

“Dusty à, con có trong đó không?”

Trước khi cô kịp trả lời, cánh cửa mở ra và cha xuất hiện.

“Ồ, con đây rồi.” Cha cô nói.

Ông có vẻ cáu kỉnh và hơi dè chừng cô.

“Thế cha nghĩ con đang ở đâu cơ chứ?” Cô đáp.

“Cha không biết. Chỉ là...” Ông nhún vai. “Chỉ là nghĩ con có thể chạy đi đâu đó. Và cha không hề muốn như thế, được chứ? Tối nay thì không.”

“Con đang ngủ mà.”

“Ồ!” Ông đứng đó lúng túng. “Chà, cha xin lỗi đã đánh thức con.”

“Không sao ạ! Cha định bảo gì con à? Hay cha chỉ lên kiểm tra con có trong phòng không?”

“Không, cha cũng định nhờ con một việc. Con có thể chọn quần áo được không?”

“Ý cha là gì cơ?”

“Cha để vài bộ trên giường. Cha đang băn khoăn không biết nên...”

“À vâng, chắc chắn rồi. Ta đi chọn xem nào.”

Cô đi theo cha tới phòng của ông và thấy vài chiếc áo sơ mi, áo vest và quần dài trải ra trên giường. Ông gật gù chỉ một bộ quần áo đã được đặt ra một bên.

“Cha nghĩ có lẽ chiếc áo vest này đi với chiếc sơ mi này và cùng cái quần này được không?”

“Đừng ngốc thế cha! Cha không mặc mấy cái đó được đâu!”

“Sao không?”

“Cha sẽ trông như chú chó cún ngồi bàn ăn vậy. Cha chờ đã.”

Cô nghiên cứu mấy bộ quần áo một lúc.

“Có chuyện gì với chiếc áo sơ mi màu xanh con tặng cha rồi?”

“Nó vẫn treo trong tủ quần áo.”

“Cha lấy ra đi.”

“Con chắc chứ hả?”

“Cha lấy đi.”

Ông quờ quạng trong tủ quần áo, cuối cùng cũng lôi được nó ra. Cô giơ một chiếc quần bò lên.

“Cha mặc chiếc áo đó với cái quần này đi.”

“Mặc thế có hơi tuềnh toàng không con?”

“Cha cần mặc sao cho tự nhiên. Cha ăn ở nhà mà, có đi ra ngoài đâu. Và cha không cần mặc áo vest.”

“Không cần vest à?”

“Không, con nói thật đấy. Cha không cần quá trịnh trọng đâu. Chiếc quần bò này với chiếc áo này. Cha chỉ cần mặc thế thôi.”

“Thế còn giày thì sao?”

“Giày thể thao. Chọn đôi đẹp nhất, thế thôi.”

“Con đang đùa đấy à?”

“Cha cứ mặc vào đi. Trông sẽ rất hợp với cha mà.”

“Ừ, nếu con đã nói vậy. Thế con định mặc gì?”

“Chính xác là như con đang mặc đây.”

“Nhưng mà...”

“Cha à, con sẽ không ngồi ăn cùng hai người đâu.”

“Dĩ nhiên là con sẽ ăn cùng rồi.”

“Đừng ngốc thế cha. Bữa tối là dành cho cha và cô Helen. Con không thể làm kỳ đà cản mũi bên cạnh được.”

“Nhưng cha muốn con gặp cô ấy cơ.”

“Con vẫn sẽ gặp mà. Con sẽ xuống nhà chào cô ấy, và rồi con để hai người ở lại với nhau.”

Cha liếc vội cô.

“Cha không hề muốn con ra ngoài.” Ông nói. “Không phải trong tối nay. Cha chỉ nói có thế thôi.”

“Vậy con sẽ ở trong phòng mình.”

“Được, xuống nhà luôn và ăn chút gì đi. Cha không thể để con chết đói trong khi Helen đang ở đây đâu.”

Họ bước xuống dưới nhà và cha làm cho cô một chút súp lơ trộn pho-mát. Cô im lặng ăn, biết rằng cha vẫn đang lo lắng, và cũng nhận thấy một ý nghĩ đang lớn dần lên trong tâm trí cô: điều gì đó mà viên cảnh sát vừa nhắc tới và chuyện gì đó cô bỗng quên mất nhưng đáng lẽ ra phải bám lấy. Cô sẽ phải tìm hiểu một số điều, ngay kể cả cha đã dặn cô không được ra ngoài tối nay.

Điện thoại của cô báo có tin nhắn. Cô với lấy nó, hy vọng đó là tin của Kamalika để chắc chắn rằng họ vẫn là bạn bè của nhau. Nhưng lại không phải thế.

Beam cho tớ số điện thoại của cậu. Xin lỗi lúc nãy tớ đã bỏ đi. Tớ sợ ẩu đả. Cậu ổn chứ? Angelica xxx.

“Tin của ai thế?” Cha cô nhoài người qua bệ bếp và hỏi.

Trước khi cô kịp trả lời, chuông cửa vang lên. Cha cô cuống quýt hốt hoảng.

“Chúa ơi!” Ông nói. “Helen đến sớm!”

“Tín hiệu tốt đấy cha ạ!” Dusty trả lời.

“Không tốt gì cả khi mà cha đã sẵn sàng gì đâu.”

“Cha có muốn con mở cửa mời cô ấy vào giúp không?”

“Con giúp nhé?” Cha cô vội vội vàng vàng phủi phủi giũ giũ áo xống. Đột nhiên ông ngừng lại và quay sang hỏi: “Mà con có cho rằng nếu cha không ra mở cửa sẽ là rất tệ không?”

“Cha à, ổn mà. Con sẽ mời cô ấy vào. Cha chỉ cần chỉnh sửa gọn gàng một chút thôi mà.”

“Thế còn bữa tối của con thì sao?”

“Con vừa ăn xong rồi. Thấy không cha?”

Cô giơ chiếc đĩa sạch trơn của mình cho cha nhìn, rồi bước sang phòng khách và mở cửa chính.

Mẹ cô đang đứng trên bậc cửa.

“Xin chào, Dusty!” Người phụ nữ lên tiếng.

Dusty sững người nhìn, không thốt nên lời, rồi cuối cùng cô cũng kiểm soát được mình. Đó rốt cuộc không, phải là mẹ.

“Cô là Helen!” Người phụ nữ giới thiệu.

Đó chỉ là người trông giống mẹ, quá giống mẹ đến phát sợ đi được. Thế nhưng không, tóc cô ấy dài mượt hơn, khuôn mặt tròn hơn, nụ cười thì khác: ấm áp và không phức tạp bằng.

“Rất vui được gặp cháu!” Helen nói.

Giọng nói cũng khác: trầm và dịu dàng hơn. Cha cô nhoài bước đến.

“Xin chào Helen!” Ông nói.

“Chào anh!” Helen hôn lên má ông. “Anh khỏe chứ?”

“Ổn cả, cảm ơn em. Rất vui được gặp em. Ta vào bếp luôn đi. Anh e rằng chưa thật sự xong bữa tối.”

“Quả là đầu bếp mẫu mực.” Dusty trêu cha.

Helen bật cười.

“Đừng vội vã với bữa tối quá. Chỉ là em rất vui đến đây sớm, còn hơn chạy xe trên đường trơn trượt và bị ngập lún trong tuyết.”

Họ bước thẳng tới nhà bếp.

“Mời em ngồi!” Cha cô nói.

“Cảm ơn anh!”

Helen ngồi xuống bên bàn ăn.

“Em không phiền nếu anh tiếp tục nấu nướng chứ?” Cha cô bảo.

“Không hề gì.” Helen nhìn quanh phòng một lượt, rồi dừng lại ở Dusty. “Cháu trông có chút giật mình khi thấy cô ở bậc cửa nhỉ?”

“Xin lỗi cô ạ, cháu không có ý khiếm nhã thế đâu.” Dusty trả lời.

“Ồ, không phiền gì đâu. Cháu có lẽ đã rất ngạc nhiên vì cô trông giống mẹ cháu quá.”

Dusty nhìn cô Helen chăm chăm, rồi quay sang cha. Ông lắc lắc đầu.

“Cha không hề kể gì với cô ấy đâu.” Ông quay sang Helen. “Làm sao em...”

Helen bật cười, kiểu cười có sức lây lan đến kỳ lạ, rồi ra hiệu về phía góc xa xa trong phòng. Dusty quay sang nhìn và hiểu ra: bức ảnh gia đình trên nóc tủ lạnh, bức cuối cùng chụp cả bốn thành viên. Dù đã hai năm rồi nhưng sự giống nhau giữa mẹ cô và Helen vẫn khá rõ nét. Cha bây giờ trông rõ ràng là trẻ hơn, trong khi Dusty thì vẫn thế. Josh thì không có tuổi, anh vẫn cứ luôn luôn trông như thế trong tâm trí cô.

“Xin lỗi em, Helen!” Cha nói. “Đáng lẽ anh nên cất bức ảnh đó đi.”

“Anh không nên nghĩ tới việc cất nó.” Helen đáp. “Gia đình anh là một phần trong cuộc sống của anh. Em vẫn để một bức ảnh chồng cũ trong phòng khách.”

“Cô không ghét chú ấy ạ?” Dusty hỏi. “Sau khi chú ấy đã bỏ cô đi.”

“Dusty, đó là chuyện riêng tư của cô ấy mà.” Cha nói.

“Không sao, ổn mà.” Helen đáp. “Anh cứ hỏi những gì mình muốn, cả cháu nữa.” Cô nhìn sang Dusty. “Không, cô không ghét chú ấy nhưng cô cũng không còn yêu chú ấy nữa. Cô đã không còn yêu từ vài năm rồi. Có thể đó là lý do chú ấy bỏ đi theo người khác. Chú ấy sẽ tái hôn trong năm nay.”

“Ồ!”

“Nhưng cô chẳng có việc gì liên quan với chú ấy nữa cả. Chú ấy sống ở New Zealand với con trai cô.”

“Cô có thân thiết với cậu ấy không? Ý cháu là với con trai cô ấy.”

“Có, rất ổn, nhưng nó có cuộc sống riêng và có thể nó sẽ sống ổn định ở New Zealand. Như thế cũng là khá công bằng. Cô vẫn còn Lydia.”

“Đó là con gái cô à?”

“Phải. Nó đang học đại học.”

Dusty lặng lẽ quan sát người phụ nữ đang ở trước mặt cô. Từ cô Helen toát ra sự thẳng thắn dễ chịu. Lời lẽ cô ấy nói ra không có vẻ ẩn giấu động cơ phía sau như cái cách mẹ vẫn nói, còn ánh mắt cô ấy thì nhìn điềm đạm. Cha cô đang rất bối rối và rõ ràng là ông lúng túng với sự có mặt của cả Helen và cô cùng ở đây. Cô xòe tay ra chào:

“Cháu rất vui được gặp cô!”

“Cô cũng vậy.” Helen nói, đáp lại với cái nắm tay siết chặt.

“Chúc cô ngon miệng!”

“Cảm ơn cháu!”

“Cháu xin phép tạm biệt cô!”

“Ồ!” Helen thốt lên. “Liệu cô có gặp cháu tối nay nữa không?”

“Có lẽ cháu sẽ đi ngủ sớm.”

Cô thấy cha đang nhìn mình.

“Con lên phòng đây, cha ạ!” Cô nói rồi vội vã rời khỏi nhà bếp.

Cô đóng cánh cửa lại sau lưng mình và đứng lặng lẽ tư lự. Ý nghĩ về việc cô định làm tiếp đây khiến cô thấy sợ thêm nữa là cảm giác tội lỗi vì lại nói dối cha, tuy vậy đây là cơ hội có thể dẫn cô tới manh mối liên quan đến anh chàng kia. Cũng đáng để mạo hiểm, và nếu cô làm thật nhanh và kín đáo thì cô thậm chí còn quay về trước khi cha cô kịp nhận thấy cô đã ra ngoài.

Cô giậm chân leo lên gác thật mạnh, rồi mở cửa phòng ngủ và sập cửa tạo tiếng động thật lớn - nhưng vẫn đứng ở đầu cầu thang. Rồi cô rón rén đi xuống dưới nhà. Tiếng cha và cô Helen vọng ra qua cánh cửa bếp đóng kín: cuộc nói chuyện vô thưởng vô phạt và lịch sự về việc học tập của Lydia.

Cô thở thật nhẹ, lôi vội áo khoác trên mắc xuống và mặc vào. Giọng nói từ bếp vẫn không có gì khác lạ. Cô quàng khăn quanh cổ, rồi cúi xuống nhấc đôi bốt lên. Xỏ bốt ngay tại đây thì mạo hiểm quá. Thế nào cũng phải giật mạnh thì mới đi vào được và gây ồn mất thôi.

Cô xách đôi bốt ra tới sảnh rồi khép hờ cửa lại sau lưng để nó không gây ra tiếng lách cách. Cửa chính thì sẽ không sao - cha có thể thoáng nghe thấy tiếng cửa, cô Helen cũng có thể nghe thấy - nhưng cửa sổ lớn ở xa phòng khách nên sẽ không phải bận tâm.

Cô đi bốt, cài áo khoác và buộc khăn quàng, rồi lắng nghe lần cuối xem có bị phát hiện không. Chẳng có dấu hiệu gì cả, còn chẳng nghe thấy tiếng nói chuyện nữa. Cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu tiếng nói chuyện ở quá xa nên cô không nghe thấy gì, thì tiếng động qua cánh cửa sổ đang mở cũng chẳng thể tới chỗ họ được.

Cô vặn chốt cửa. Có tiếng cách nhẹ nhưng cửa sổ không gây phiền nữa, nó đã được mở ra trong đêm. Trước mắt cô là con đường trải dài ngập tuyết trắng. Cô trèo qua cửa sổ mở rộng, đẩy cánh cửa để nó gần như khép kín lại, rồi bước đi, băng qua chiếc xe cô Helen đỗ ở cửa, hướng tới cổng công viên Stonewell.

16

Tuyết vẫn ngập sâu, đã ngừng rơi, nhưng trời dường như càng lạnh cóng hơn trước. Cô ép mình tập trung vào nhiệm vụ định làm. Dự định này khiến cô cũng run rẩy như chính cái giá lạnh vậy. Cô biết quả là mạo hiểm khi tự mình ra ngoài như thế này, nhất là khi bóng đêm đang phủ xuống. Nếu anh chàng đó quả có nhiều kẻ thù địch như anh ta đã cảnh báo, cô có thể đang lao tới gần những loại người đáng sợ, và bản thân anh ta có khi lại nguy hiểm nhất trong số những người đó. Cảnh sát chẳng phải đã nói nên tránh xa khỏi anh ta đấy sao. Nhưng cho dù có như thế chăng nữa, cô biết mình cũng không ngừng lại. Cô phải tìm cho ra anh ta, bất chấp nỗi sợ hãi. Điều gì đó mách bảo cô rằng anh ta là điểm then chốt hé lộ bí mật về Josh. Ngoài ra, có những bí mật khác lớn hơn nữa mà anh ta đã nói, có thể anh ta cũng chính là nhân vật mấu chốt giải thích được mọi chuyện, cho dù chuyện đó có là gì đi nữa.

Cô đi tới cổng công viên và lách người qua hàng rào. Những ký ức từ đêm trước ào về - cuộc đuổi bắt, lũ chó, khoảnh khắc đối mặt - nhưng cô gạt chúng sang một bên và khẩn trương đi tới chỗ rừng cây. Lớp tuyết dày, mềm và ngập sâu. Không có dấu chân nào. Cô tiếp tục đi qua giữa những hàng cây. Vẫn không có dấu hiệu có người nào cả. Mọi thứ đều tĩnh lặng. Cô dừng lại khi đi hết những hàng cây, nhìn ra xung quanh. Yên lặng, trắng xóa, không gian tĩnh mịch, vẻ chạm khắc đáng sợ của màn đêm. Mặt đất dường như lập lòe sáng tương phản với bóng tối. Cô bước băng qua sân chơi trẻ em, hướng tới cánh cổng dẫn vào con đường đất. Bước trên mặt tuyết sáng lấp lánh, cô tưởng tượng những dấu chân của mình tạo ra vệt dài trên bề mặt hư không. Đây là chỗ ngay dưới cánh cổng, nơi họ đã chạm mặt nhau. Cô bước tới cổng và dừng lại.

Lại là sự tĩnh mịch của màn đêm. Cô nhìn chăm chăm qua các thanh chấn song. Con đường mòn phủ tuyết trơn nhẵn, không hằn chút dấu chân nào cho tới lúc này. Phía bên kia con đường, bãi đồng hoang trải dài trông như tấm vải liệm. Cô trèo qua cánh cổng. Nó lạnh toát qua lớp găng tay của cô và ẩm ướt vì tuyết phủ dọc những chấn song dày dặn. Cô trượt xuống khoảng sân ở phía cổng bên kia và bước đi dọc theo con đường mòn dẫn tới hẻm Knowle.

Cái lạnh đến cắt da cắt thịt, tuyết thì sáng trắng khiến cô thấy mình như bị tách rời, cứ như thể cô đang trong một cái ngăn của cuộc sống tách biệt hẳn với thế giới thực tại có thể cảm nhận được này. Cô sải bước. Từ xa xa thoang thoảng tiếng ầm ù vọng lại. Có lẽ là tiếng xe cộ chạy đêm. Cô cũng không rõ nữa. Cô cảm thấy như tâm hồn mình tách rời khỏi thể xác và đang băng qua một nơi chẳng có gì chuyển động hay tồn tại sự sống, ngoại trừ bản thân cô.

Ngay đến cảm giác đó cũng không tồn tại. Càng bước đi, cô càng cảm thấy mình đang đi lạc vào một vùng ảo ảnh. Mặc dù đêm tối đầy thụ động, mọi thứ xung quanh cô lại cứ như đang thức tỉnh, canh chừng cô và thấy cô rất rõ: bầu trời tối đen như mực, tuyết trắng sáng lập lòe, gió lạnh buốt táp vào mũi cô, thậm chí cả ý nghĩ của cô cũng hiện hữu. Sự tĩnh mịch của bóng đêm đè nặng lên cô. Cô dừng lại bên lối dẫn tới Knowle và nhìn ra xung quanh.

Chẳng có dấu vết của bất kỳ ai ở mọi ngả đường. Cô quyết định đi dọc con đường mòn, vẫn dè chừng sự yên lặng và tĩnh mịch nên khi bước đi, cô đề phòng hiểm nguy phía trước. Tất cả có vẻ thông thoáng, và dù có ánh hắt sáng của tuyết trắng, nhưng từ chỗ cô vẫn không thể thấy được mọi góc khuất. Con đường mòn khá rộng nhưng có những ụ tuyết phủ trắng các bụi cây ở ven đường - chỗ người ta có thể dễ dàng ẩn nấp.

Cô bước đi, chống chọi với nỗi sợ hãi của mình, mắt đảo liên hồi. Nhưng không còn xa nữa. Cô nắm chặt bàn tay và tiến về phía trước, và cuối cùng vòng theo khúc quanh của con đường, cô trông thấy căn nhà cũ kỹ nơi ông Silas sống.

Cô ngắm nhìn nó: một căn nhà tranh xấu xí, có mỗi một phòng, mái nhà vá víu, tường gạch tồi tàn và những cánh cửa sổ đóng chớp kín mít. Cô chưa thấy cửa mở bao giờ, ngay cả vào mùa hè, nhưng cô có thể thấy ánh sáng hắt ra từ khe cửa và làn khói bay lên từ ống khói.

Một khởi đầu hứa hẹn đây. Cô đã sợ rằng ông lão có thể ra ngoài. Cô không trông mong được đón tiếp tử tế - không ai được thế ở nhà ông Silas cả - nhưng nếu cô cư xử phải lẽ với ông ta, cô có thể lượm lặt được điều gì đó về anh chàng mà ông ta đã thấy. Cô vội vã tiến tới và gõ cửa.

“Ông Silas ơi!” Cô gọi.

Không có tiếng trả lời, nhưng cô nghe thấy có tiếng di chuyển trong nhà. Cô cố gọi lần nữa.

“Ông Silas!”

“Đi đi!”

“Ông Silas à! Là cháu đây, Dusty!”

“Ta biết ai rồi. Đi đi!”

“Cháu muốn hỏi ông về anh chàng đó.”

“Ta chẳng biết anh chàng nào cả.”

“Anh chàng đã lấy điện thoại của ông đấy.”

Có thêm tiếng di chuyển trong nhà nhưng không có vẻ như ông lão sắp ra mở cửa. Cô lùi một bước cách khỏi cửa. Tất cả những việc này thật lãng phí thời giờ. Mấy năm gần đây ông Silas đối xử càng khó tính với mọi người hơn. Ông ta trước kia cũng không hề dễ tính, nhưng hiện giờ thì quá là gắt gỏng và bị hầu hết cộng đồng dân cư ở Beckdale tuyệt giao.

Cô đang lưỡng lự có nên gọi lần nữa không thì thật bất ngờ, cánh cửa hé mở và ông lão liếc mắt ra ngoài.

“Ông Silas, là cháu mà.” Cô nói nhanh.

“Ta thấy ngươi rồi.” Ông lão nhìn cô soi xét, cái đầu hói của ông ta phản chiếu ánh lửa lập lòe trong nhà. “Mà ngươi vừa nói đấy thôi. Ngươi nghĩ ta là kẻ khùng à?”

“Không ạ!”

“Ngươi muốn gì nào?”

“Anh chàng đã lấy điện thoại của ông...”

“Ta chẳng có điện thoại nào. Ta cũng chẳng thấy thằng con trai nào cả.”

“Ông Silas, cháu biết không phải thế mà.”

“Ta không thấy ai cả. Ta chẳng thấy gì hết. Và nếu những gã dắt theo mấy con chó có hỏi thì ngươi cũng bảo với chúng là ta chẳng thấy gì hết.”

Cô cau mày. Thì ra là vậy. Gã đàn ông và mấy tên con trai cũng đã đến hỏi mấy câu như thế. Bảo sao ông Silas lại hốt hoảng.

“Ông Silas à, nghe cháu...”

“Ta chẳng có gì để nói.”

“Cháu không đến để mang phiền phức gì cho ông cả.”

“Ta chẳng có gì để nói cả.”

“Ông Silas, mấy con chó đó chết rồi.”

Ông lão không nói gì, nhưng không đóng cửa. Ông ta đứng đó, liếc láo liên.

“Mấy con chó đó chết rồi, ông Silas ạ!” Cô nói.

Mắt ông lão đưa ra màn đêm tìm kiếm, rồi đột ngột ngừng lại nhìn cô.

“Ngươi tận mắt thấy lúc chúng chết à?”

“Dạ, không hẳn...”

“Thế thấy chúng đã chết à? Thấy xác không?”

“Không, nhưng...”

“Thế nghĩa là ngươi chẳng biết gì cả. Ngươi chỉ nghe tin đồn thôi.”

Sự im lặng lại bao trùm họ lần nữa. Ông lão lại đưa mắt ra tìm kiếm. Cô cũng đưa mắt dò xét: trên tuyết, trên con đường mòn, đồng hoang lấp lánh. Cô lại cảm thấy sự bừng thức của bóng đêm.

“Dù gì xảy ra đi nữa thì những kẻ đó cũng không có ở đây bây giờ.” Cô đáp.

“Ngươi không biết đâu.” Ông lão quay lại nhìn cô. “Chúng đến bất thình lình. Một phút trước không có đây, ngay sau đó đã tới. Và lũ chó thì sủa ăng ẳng và gầm gà gầm gừ.”

“Chúng chết cả rồi, ông Silas.”

“Có gì khác đâu nếu chúng vẫn cứ tới đây? Gã đó chưa chết. Cả mấy đứa con xấu xí của gã nữa.”

“Chúng đã làm gì ông vậy?”

“Chẳng gì cả. Chỉ hỏi thôi. Có điều chúng không hề lễ độ. Ít ra thì cảnh sát cũng lịch sự. Gã tóc đuôi ngựa còn dọa dẫm cả ta.”

“Ông nên báo cảnh sát nếu gã dọa nạt ông.”

“Ồ phải rồi. Giống như ta đang định làm thế đây.” Ông lão bắt đầu đóng cửa vào. “Ta hết chuyện với ngươi rồi.”

“Ông Silas, gã trai đó dùng điện thoại của ông để gọi cho cháu.”

Ông lão dừng lại, tay nắm chặt cánh cửa.

“Cảnh sát đã tới nhà ông.” Cô nói. “Một nam và một nữ. Sĩ quan Brett và thanh tra Sharp. Có phải ông đã gặp hai người đó không?”

“Có thể có. Có thể không.”

“Họ đã tới Thorn Cottage. Họ lần theo cuộc gọi từ điện thoại của ông tới máy nhà cháu.” Cô lưỡng lự. “Cháu đã nhận cuộc gọi của anh ta đêm hôm đó. Cháu không biết làm thế nào anh ta có số điện thoại nhà cháu. Nhưng anh ta đã gọi. Cháu không... định kể cho ông nghe những điều anh ta đã nói. Cháu không kể với bất kỳ ai cả, kể cả cha cháu. Cha và cảnh sát cho rằng cháu nhận một cuộc gọi mà đầu dây bên kia im lặng. Nhưng anh ta đã nói vài chuyện mà cháu cần phải hỏi lại anh ta.”

Ông lão im lặng nhưng mắt vẫn giữ im và đang quan sát cô.

“Cảnh sát bảo rằng ông đã báo mất điện thoại.” Cô nói tiếp. “Họ kể rằng ông để quên nó ở trụ nước.” Cô liếc nhanh về phía đó. “Và khi ông nhớ ra và quay lại tìm nó, ông phát hiện nó biến mất, và thấy anh ta đang chạy trên cánh đồng hoang.”

“Ta chẳng thấy gì cả. Ta chẳng thấy ai cả. Ta cũng chẳng có điện thoại.”

Cô thở dài. Cô biết ông Silas đang nói dối nhưng cô chẳng thể khiến ông ta cởi mở nếu ông ta không hề muốn thế. Rõ ràng ông ta khiếp sợ với những gì gã tóc đuôi ngựa có thể làm với ông ta. Có thể ông ta cũng sợ cả anh chàng kia nữa.

“Thôi được, ông Silas ạ!” Cô nói. “Cháu sẽ không ép ông nữa. Xin lỗi cháu đã làm phiền ông.”

Và cô cất bước quay trở lại con đường mòn. Cô chưa đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng ông ta nói với theo sau.

“Đó là vì em trai ta.”

Cô dừng bước và quay lại.

“Gì cơ ạ?”

Ông ta đang quan sát cô qua khe hở ở cửa chính.

“Vì em trai ta.” Ông Silas thì thầm.

“Cháu không biết là ông có em trai ạ!”

“Không ai biết ta có em trai. Nó bị tàn tật cả đời. Từng ở nhà nhiều năm trời và rồi vào nhà tế bần. Ta không gặp nó đã bốn mươi năm nay. Đó là lý do ta có điện thoại di động. Để ta gọi tới nhà tế bần và nhận tin bất kỳ khi nào ta muốn mà không phải ra ngoài để gọi điện.”

Ông Silas quắc mắt nhìn cô.

“Có điều ta đã không dùng nó. Cứ để chuông reo mà không nghe. Ta không thích nhà tế bần hay những chuyện hấp hối. Ta cũng chẳng đi gặp nó lần nào, kể cả khi họ bảo ta rằng nó không thể đi thăm ta được. Ta cứ tự bảo mình rằng ta sẽ đi. Có điều ta lại chưa đi. Và tới khi ta gọi điện thì đã quá muộn. Nó đã chết rồi. Giờ thì ta chẳng còn cơ hội để nói cho nó biết điều ta muốn nữa.”

Ông lão khụt khịt mũi.

“Rồi thì chiếc điện thoại bị lấy mất và hôm nay ta tìm được nó ở chỗ trụ nước.”

Cô giật mình.

“Ông nói sao cơ?”

“Nó đã quay lại. Ai đó lấy cắp đã trả nó lại. Có điều nó bị làm sao ấy.”

“Ý ông là gì ạ?”

“Ta bật nó lên và nó kêu những tiếng rất kỳ quặc. Chưa bao giờ nó như thế cả. Nó có gì đó không ổn.”

“Cháu xem nó có được không ạ?”

Ông lão nhìn cô đầy cảnh giác.

“Để làm gì?”

“Ông Silas, cháu không định làm gì cả. Cháu chỉ muốn giúp thôi mà.”

Ông lão chần chừ, rồi biến mất vào trong.

Một lúc sau ông ta quay ra cửa chính.

“Đây.” Ông lão thì thầm, giơ chiếc điện thoại ra. Cô bước tới và cầm lấy.

“Đừng làm gì nó cả.” Ông lão cảnh cáo.

“Chẳng hạn như gì ạ?”

“Ta không biết. Ví như làm nó tệ hơn.”

Cô bật điện thoại lên và ngay tức thì để ý tới lời giải thích có thể có cho những âm thanh ông lão đã nghe thấy.

“Hãy tả lại những tiếng kêu kỳ quặc đó cho cháu nghe đi, ông Silas.”

“Ý ngươi là gì?”

“Tạo ra âm thanh mà ông đã nghe, càng giống càng tốt.”

Silas cố tạo tiếng kêu - tiếng ken két vụng về - nhưng thế cũng đủ để hiểu.

“Ông có một tin nhắn.” Cô nói.

“Một cái gì?”

“Một tin nhắn trên điện thoại. Đó là tiếng kêu báo cho ông biết. Và có một biểu tượng trên màn hình để báo có tin nhắn. Đấy, ông thấy không?”

Silas không nhìn vào điện thoại. Ông ta đang quan sát mặt cô.

“Nó có nghĩa là gì?” Ông ta hỏi.

“Nghĩa là có người gửi ông một tin nhắn.”

“Tin gì?”

“Ông có thể đọc nó nếu nhấn cái nút này.”

“Ngươi đọc nó cho ta đi.”

“Đó là tin nhắn gửi ông, không phải cho cháu. Cháu sẽ mở nó ra cho ông và ông có thể tự đọc nó.”

“Ngươi đọc nó cho ta.” Ông lão nhắc lại. “Đọc to vào.”

“Ông có chắc để cháu đọc nó không?”

“Cứ làm đi.”

Cô nghe thấy giọng ông lão có nỗi sợ hãi. Cô mở tin nhắn.

“Nó được gửi vào hôm nay.” Cô nói.

“Cứ đọc cho ta nó nói gì.”

Tin ngắn và không ký tên. Cô đọc nó vang lên trong đêm tĩnh lặng.

Xin lỗi đã lấy điện thoại của ông. Bỏ qua đi, nhóc. Đừng nhắc đến chết.

Cô nghe thấy tiếng khụt khịt và quay sang nhìn ông Silas, cô ngạc nhiên khi thấy ông lão đang khóc.

"Có chuyện gì vậy?" Cô hỏi.

"Đó là điều Jonah vẫn hay nói."

"Jonah ư?"

"Em trai ta. Khi chúng ta còn bé - trước khi nó bị ốm - nó vẫn hay nói: 'Bỏ qua đi, nhóc. Đừng nhắc đến chết.' Hồi chúng ta hay trò chuyện, nó vẫn kết thúc bằng câu nói đó. 'Bỏ qua nó đi, nhóc. Đừng nhắc đến chết.' Ngươi có nghĩ chính thằng bé đó đã gửi tin nhắn này không?"

"Vâng."

"Thế sao nó biết được điều em trai ta hay nói? Ta đâu nói với bất kỳ ai trên đời này về điều đó."

Cô lắc đầu.

"Cháu không thể giải thích được. Anh ta biết mọi điều về cuộc sống của cháu nữa. Có lẽ biết về rất nhiều người khác nữa. Nhưng mà ông Silas, nghe này…"

Ông Silas ghé mặt lại gần hơn, vẻ cảnh giác của ông ta đột nhiên biến mất.

"Gì cơ?" Ông ta nói.

"Nếu tin nhắn này là đúng, thì em trai ông nói với ông rằng ông ấy ổn. Ông ấy sẽ không nói với ông rằng hãy bỏ qua đi và đừng nhắc đến chết nếu ông ấy còn giận ông vì không vào thăm ông ấy."

Ông lão im lặng một lát, rồi đột ngột biến mất vào trong nhà. Nhưng ông ta sớm trở ra.

"Đây." Ông ta nói. "Ta đã tìm thấy nó."

Ông Silas chìa tay ra. Ông ta đang cầm một vật nhỏ, màu trắng: một món đồ trơn bóng, có những lỗ nhỏ li ti trên khắp bề mặt, xuyên vào phía trong, và dường như có một cái hốc. Những đường gờ của cái hốc được chạm khắc cầu kỳ và tạo ấn tượng một chiếc lá màu trắng. Tuy thế hình tạc không còn nữa. Một thứ chắc chắn hơn đã thế chỗ nó.

"Nó giống một bông tuyết." Cô nói.

"Một cái gì cơ?" Ông lão hỏi.

"Một bông tuyết. Ông nhìn này. Nó khá giống một bông tuyết lớn."

“Chẳng giống bông tuyết quái quỷ nào cả.” Ông Silas thì thầm.

“Đó là một chiếc kèn ocarina hay còn gọi là ống tiêu.”

“Một ống tiêu ư?”

“Một loại nhạc cụ. Ông thổi vào lỗ này và đặt ngón tay ở các lỗ kia để tạo nên những nốt nhạc. Cháu đã từng thấy nó. Có rất nhiều loại khác nhau, hình thù ngộ nghĩnh và nhiều chất liệu.”

Ông Silas dúi ống tiêu vào tay cô. “Đi đi. Cầm lấy nó. Ta không muốn giữ cái thứ quái quỷ đó.”

Cô cầm lấy nó từ tay ông lão. Nó nhẹ tênh và mong manh. Giống như một bông tuyết.

“Ông tìm thấy nó ở đâu thế?” Cô hỏi.

Ông lão hất đầu về phía cánh đồng.

“Ở đằng kia. Bên cạnh mấy bụi cây phủ đầy tuyết.”

Cô chăm chú nhìn qua đó, rồi quay lại nhìn ông lão.

“Đó cũng là chỗ mà ông thấy anh chàng đó bỏ chạy phải không?”

Ông lão nhíu mắt nhìn.

“Ta chẳng thấy gì cả.” Ông lão đáp. “Được chưa hả? Ta chẳng thấy gì hết. Giờ thì để cho ta yên.”

Ông lão kéo cánh cửa đóng sập vào và lần này thì cô biết chắc ông sẽ chẳng ra mở cửa lại nữa.

17

Quay trở về phòng, cô kiểm tra ống tiêu.

Lúc này, dưới ánh đèn bàn, cô mới thấy rõ ràng những nét chạm khắc tinh xảo đến thế nào và thứ nhạc cụ này được cấu tạo tinh vi ra sao. Lúc ông Silas mới đưa nó ra, cô đã tưởng nó làm bằng sừng hoặc đất sét, nhưng giờ thì cô thấy nó được tạc bằng tay từ gỗ và rồi sơn trắng lên. Những cái lỗ, trông như được chạm khắc, được tạo hình một cách hoàn hảo, và cô vẫn còn ấn tượng mạnh về nó suốt trên chặng đường trở về nhà.

“Mày trông rất giống một bông tuyết.” Cô nói với nó.

“Một ống tiêu bông tuyết, kiểu như…” Cô nghĩ một lát. “Kiểu như một ống tiêu tuyết.”

Cô thích thú cái tên đó. Ống tiêu tuyết.

“Ta sẽ gọi mày là ống tiêu tuyết.” Cô nói. “Mọi người vẫn có thể gọi mày là ocarina nếu họ muốn.”

Điều đó không có nghĩa rằng cô định khoe nó với người khác. Nó là của anh chàng đó - cô chắc chắn điều này; có khi nó còn được chính anh ta tạo ra - và đây là thứ cô chia sẻ riêng với anh ta: một mối liên kết khác giữa họ một bí mật. Cô đưa ống tiêu tuyết lên môi và sắp sửa thổi thì không rõ vì sao, cô đặt nó lại trên bàn.

Có cái gì đó không phải nếu thổi nó.

Cô ngắm nhìn nó một lúc, rồi thì - cũng chẳng rõ là tại sao - cô thò tay vào túi và lôi ra bức vẽ khuôn mặt. Nó vẫn bị vo tròn lại như quả bóng nhỏ. Cô mở nó ra và vuốt phẳng những nếp gấp. Khuôn mặt vẫn có thể nhìn thấy, nhưng đã hơi mờ, có chỗ mực bị chảy ra do trước đó tuyết rơi vào. Cô nghĩ tới bức ảnh cảnh sát đã chụp: bức ảnh chụp anh ta nhưng hình ảnh bị mờ đi thành ra chẳng có gì. Có lẽ bức vẽ này cũng đang mờ đi chẳng còn lại gì. Cô cầm bút lên và cố tô lại đường nét khuôn mặt, sau đó đặt ống tiêu tuyết lên tờ giấy.

Chúng tạo ra một sự phối hợp nho nhỏ kỳ kỳ, nhưng cô lại thấy thích thú. Cô quyết định để chúng tiếp tục như thế một lát. Sau đó khi đã gấp chúng lại cẩn thận, cô để chúng khuất khỏi tầm nhìn của mình, cho dù đã an toàn rồi, có lẽ tốt nhất là cứ để cha cô có ấn tượng rằng cô đã ổn thỏa. Cô tắt đèn, rồi nằm xuống giường và lắng tai nghe.

Chẳng có tiếng động gì từ chỗ cha và cô Helen. Theo như cô thấy thì họ không rời khỏi bếp cả buổi tối. Lẻn trở lại phòng là việc dễ dàng nhất quả đất. Thế rồi, cô nghe thấy tiếng bước chân và giọng nói ở tầng dưới, tiếp đó là tiếng cửa phòng khách đóng lại - và rồi là tiếng nhạc.

Cô nhăn mặt. Cha đang bật một trong những đĩa nhạc jazz khó hiểu của mình. Cô lắng nghe với vẻ đầy hồ nghi. Đây là một loại nhạc có rủi ro cao để chọn bật cho người phụ nữ mà bạn định lấy lòng. Nếu cô Helen đang phải cố chịu đựng nghe nó chỉ vì lịch sự, mối quan hệ có thể bị cắt đứt ngay ngày mai. Tuy nhiên nếu cô ấy cũng thích thể loại này thì đây lại là một vấn đề

khác.

“Làm ơn là người thích jazz đi, cô Helen.” Cô thầm thì.

Cô cảm thấy uể oải. Cô định dọn sạch bàn và sau đó lăn ra ngủ, nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến trước: một giấc ngủ ngắn và không mấy dễ chịu với những hình ảnh nhức nhối nào là lửa cháy và răng nanh chó. Khi cô tỉnh giấc, mọi thứ đều yên tĩnh và tối tăm. Cô ngồi dậy trên giường, chếnh choáng và bối rối một lúc khi tự hỏi sao cô vẫn mặc quần áo ban ngày. Rồi ký ức trở lại. Cô liếc nhìn đồng hồ.

Một rưỡi sáng. Rõ ràng cha đã không vào kiểm tra cô. Nếu cha vào, cha hẳn đã đánh thức cô dậy và bảo cô thay quần áo ngủ rồi mới lên giường. Cha cũng sẽ thắc mắc về những thứ cô để trên bàn. Cô liếc nhìn sang chúng và giật mình.

Một ánh sáng kỳ quái phát ra từ bàn. Cô đứng dậy. Có vẻ như nó bắt nguồn từ chính tờ giấy và ống tiêu tuyết. Cô bước chầm chậm tới phía chúng. Giờ đây cô có thể thấy rõ ràng hơn. Không phải tờ giấy đang phát sáng mà là chính khuôn mặt được vẽ ra. Cả ống tiêu tuyết cũng đang tỏa ra một ánh sáng nhè nhẹ khó hiểu. Cô cảm thấy có sự rung động trong không khí, sự chuyển động của đêm tối.

Cô ngồi xuống bên bàn.

Ống tiêu tuyết và khuôn mặt vẫn cứ phát sáng.

Cô chần chừ, rồi với tay chạm vào phía trên chiếc nhạc cụ. Nó thật ấm. Cả tờ giấy bên dưới cũng thế. Cô nhấc cả hai thứ lên, mỗi thứ một tay, sự ấm áp và ánh sáng chạy dọc theo cánh tay cô. Cô đặt chúng trở lại bàn.

“Chuyện này thật điên khùng.” Cô lẩm bẩm.

Hoặc chính cô đang điên.

Cô lôi bức ảnh Josh ra. Chí ít nó không gây ra điều gì kỳ quặc. Chạm vào nó lạnh và không thấy ánh sáng kỳ quái nào phát ra. Cô nhìn xung quanh.

Ngoài ánh sáng phát ra từ bàn, cô chỉ thấy toàn bóng tối. Là những góc tối quen thuộc: những ngóc ngách đặc trưng trong căn phòng mà tối tối cô vẫn thấy mỗi khi đi ngủ.

Nhưng giờ thì cô chẳng tin vào cái gì nữa.

“Chuyện này thật điên khùng.” Cô nhắc lại.

Cô đứng lên. Cô phải đi kể cho cha biết. Việc này đã đi quá xa rồi. Cô vội vã ra khỏi phòng và đi tới cửa phòng cha. Từ trong phòng vọng ra tiếng thở thân thuộc, âm thanh của giấc ngủ yên ả, và cô thấy rất tiếc sẽ phải làm đứt quãng nó. Nhưng phải đánh thức cha dậy. Cô phải chia sẻ gánh nặng này với cha ngay bây giờ. Cô đẩy cánh cửa và không nhúc nhích nổi.

Hai dáng người đang ngủ trên giường. Cô đứng lặng ở cửa, nhìn họ chăm chăm, bao luồng cảm xúc ào ạt dội qua cô. Cô chắc đã ngủ thiếp đi khi họ lên gác. Cô còn nhớ vẫn nghe thấy tiếng nhạc jazz bật dưới nhà nhưng không nghe thấy lúc nó tắt. Bảo sao cha đã không vào kiểm tra phòng của cô.

Cô chăm chú nhìn cô Helen và một lần nữa cô lại có ấn tượng cô ấy giống mẹ biết nhường nào. Khi quàng tay qua vai cha, trông cô Helen gần y như mẹ vậy. Cả hai vẫn ngủ say, chẳng màng đến cô. Cô nhẹ nhàng trở lại phòng, đóng cửa lại sau lưng và để bóng tối chế ngự không gian. Sự tối tăm thật đáng sợ, và cả những thứ phát sáng trên bàn cô cũng thế. Cô với tay định bật đèn, nhưng lại rụt tay lại.

"Không." Cô thầm thì. "Đừng chịu thua nó thế. Đừng để nó qua mặt như thế."

Cô lại đặt mình ngồi xuống ghế bên cạnh bàn.

Hai vật đó giờ tỏa sáng lung linh và rung rinh, đến cả bóng tối dường như cũng nhuốm màu sáng.

Có cái gì đó tác động vào ánh sáng.

Cô dường như nghe thấy tiếng anh chàng đó vang lên trong đầu.

Cô giật mình nhận ra rằng cô vẫn đang giữ chặt bức hình Josh. Cô giơ nó lại gần ống tiêu tuyết và khuôn mặt giấy, ánh sáng từ chúng từ từ rọi sang bức chân dung anh trai cô. Giọng nói lại vang lên trong đầu cô.

Cô nghĩ Josh là bí mật lớn nhất của cô. Nhưng lại không phải thế. Là cái khác cơ.

"Một cái khác cơ." Cô thì thầm, ngắm nhìn ánh sáng.

Cô kéo ngăn bàn, thả khuôn mặt giấy và ống tiêu tuyết vào trong rồi đóng nó lại. Ánh sáng ngay lập tức biến mất, chỉ để lại đường nét tối sẫm từ khuôn mặt Josh đang nhìn ra từ bức ảnh. Sự tĩnh lặng của đêm tối lại đè nặng lên cô lần nữa.

"Josh ơi!" Cô thầm thì.

Điện thoại của cô kêu bíp báo có một tin nhắn đến.

Cô bật đèn bàn lên và đọc tin.

Dusty à, hãy bảo tớ rằng cậu vẫn ổn chứ? Angelica x

Cô cau mày. Cô đã quên bẵng chuyện với Angelica. Cô đọc lại tin nhắn trước của cô ta.

Beam cho tớ số điện thoại của cậu. Xin lỗi lúc nãy tớ đã bỏ đi. Tớ sợ ẩu đả. Cậu ổn chứ? Angelica xxx

Cô nhắn tin trả lời.

Tớ ổn cả.

Gần như ngay lập tức có tin trả lời.

Muốn nói chuyện không?

Cô thở dài. Sắp sáng rồi, ừ thì cô cũng muốn nói chuyện, cho dù là với người cô không biết rõ. Cô nhớ lại cô bạn gái đã gặp ở quán của Mac. Họ không nói chuyện nhiều, nhưng biết đâu hai cô bạn mười lăm tuổi không ngủ được có thể giúp nhau trong vài phút. Cô nhắn tin trả lời.

Nếu cậu muốn.

Điện thoại kêu vang vài giây sau.

"Alô!"

"Dusty? Cậu đó à?"

"Ừ!"

"Chào cậu!"

"Chào cậu!"

Có khoảng lặng.

"Cậu không ngủ à?" Dusty hỏi.

"Không. Dusty à, nghe này - cậu ổn chứ?"

Dusty chần chừ. Có quá nhiều chuyện cô muốn nói, mà cũng có rất nhiều điều cô không muốn nói ra.

"Ý cậu là gì?" Rốt cuộc cô hỏi.

"Sau vụ đánh nhau ấy."

"Ồ, vụ đó hả? Ừ, tớ ổn."

"Cậu chắc bị đánh đau lắm."

"Không, tớ không sao. Beam sớm muộn vẫn lao vào. Và chẳng ai gây chuyện với tiền đạo công hàng đầu cả."

"Nhưng cậu đã bị đánh lúc không có Beam ở đó. Tớ biết cậu bị đánh mà. Tớ có thể nói chắc thế. Cậu là kiểu người như thế."

Dusty không nói gì.

"Phải thế không?" Angelica lại giục hỏi.

Dusty không trả lời. Cô đang ngắm bức ảnh Josh. Khuôn mặt anh lấp lánh nơi giọt nước mắt rơi lên. Cô dụi mắt, không biết rằng mình đang khóc. Cô cảm thấy căng thẳng nơi đầu dây bên kia, rõ ràng Angelica vẫn đang chờ đợi câu trả lời. Nhưng cô ta lại mở lời trước.

“Tớ có biết về anh chàng ở đồi đá Raven.”

Dusty ngồi xuống ghế. Khuôn mặt Josh vẫn lấp lánh trong bóng tối.

“Anh chàng mà chú Mac đã nhắc tới.” Angelica nói. “Tớ không muốn kể chuyện này trước mặt bạn bè cậu. Tớ chưa biết rõ họ.”

“Cậu cũng đâu có biết rõ về tớ.”

“Tớ hiểu những gì tớ cảm thấy.”

Dusty không trả lời.

“Kamalika và Beam rất tuyệt,” Angelica nói tiếp, “nhưng...”

“Cậu không phải tự thanh minh đâu.”

“Tớ nói thế để cậu hiểu.”

“Ý cậu là sao?”

“Tớ không biết nữa. Tớ chỉ cảm thấy rằng... cậu không phải kiểu người tớ phải giấu giếm điều gì.”

“Sao lại không?”

“Tớ không biết.” Angelica đáp. “Có thể tớ hơi sợ ở cùng phe cậu khi sai trái.”

“Thật ngớ ngẩn.”

“Có lẽ thế.”

“Có cả đống thứ tớ giấu giếm cậu.” Dusty nói.

“Chẳng hạn như...?”

“Chẳng hạn như, nếu tớ nói cho cậu biết, thì chẳng phải tớ khó mà giấu giếm cậu được, phải không?”

“Tớ cho là không.”

Angelica cười khúc khích, âm thanh làm yên lòng một cách kỳ cục trong đêm tĩnh mịch.

“Kể cho tớ về anh chàng đó đi.” Dusty nói.

“Tớ thấy anh ta cái hôm sau khi tớ đến Beckdale. Mẹ và tớ đang đi dạo ở cánh đồng Kilbury. Lúc đấy là trước khi tuyết rơi và tớ vẫn nhìn thấy đường đi rất rõ. Mẹ và tớ muốn đi vòng quanh bờ hồ Mirkwell một lúc, thế nên cả hai đi theo con đường mòn vòng từ đoạn cầu tàu dài

bên hồ, và sau khi đi được khoảng một dặm, cả hai tới chỗ có căn lều tranh tồi tàn cách hồ khoảng một trăm thước, nơi có vũng nước nhỏ và con đường mòn chạy dọc theo đồi đá Raven."

"Tớ biết chỗ đó."

Bức hình Josh giờ đã khô. Cô đưa ngón tay lên bức ảnh, vuốt ve khuôn mặt.

"Dusty này." Angelica gọi. "Cậu có muốn tụi mình gặp nhau ngày mai không? Tớ sẽ chỉ cho cậu nơi tớ đã thấy cậu ta, và kể cậu nghe chuyện xảy ra. Thế dễ hơn là miêu tả lại qua điện thoại."

Dusty tiếp tục ve vuốt khuôn mặt.

"Để sáng thứ Hai đi." Cô thì thào. "Chúng ta không gặp nhau mai được. Chúng ta sẽ đến trường. Hoặc định là thế."

Lại có tiếng khúc khích của Angelica.

"Xin lỗi Dusty. Tớ quên béng cả thời gian. Ý tớ là hôm nay. Gặp tớ hôm nay đi. Và tớ sẽ dẫn cậu tới chỗ tớ đã gặp cậu ta."

Dusty nhấc bức ảnh lên và mở ngăn kéo bàn ra. Ánh sáng lung linh tỏa ra xung quanh từ ống tiêu tuyết và khuôn mặt giấy. Cô thả bức ảnh cạnh chúng và đóng ngăn kéo vào. Bóng tối trở lại, tuy thế, hình ảnh khuôn mặt Josh vẫn in hằn trong tâm trí cô.

"Đồng ý." Cô đáp.

18

Hồ Mirkwell trông rất ma quái và tĩnh mịch. Đêm qua tuyết không rơi thêm, nhưng một lớp dày sụ từ những trận tuyết mới đây vẫn phủ kín cánh đồng hoang và khu đồi. Đồi đá Raven, nơi cao nhất và gần nhất trong số những đỉnh đồi phía bắc bờ hồ, đang lấp lánh sáng.

Dusty băng qua bãi gửi xe, thổi phù phù vào bàn tay. Quay lại đây khiến cô bứt rứt. Khó mà quên được lời cảnh báo của cô Wilkes. Chẳng thấy bóng dáng ai ở cánh đồng hay dưới chân đồi đá. Chính điều này cũng kỳ lạ rồi. Những người đi dạo vẫn thường đi loanh quanh mỗi sáng Chủ nhật. Rõ ràng những tin đồn về một nhân vật kỳ lạ đã phát huy tác dụng. Nhưng Angelica đang ở đây. Cô ta đang đứng phía cuối cầu tàu, nhìn ra xung quanh hồ Mirkwell.

Dusty cất bước tới chỗ cô ta. Angelica không hề quay lại và vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước. Cô ta trông xa xôi một cách lạ lùng, đóng khung tách biệt khỏi mặt nước. Cả cầu tàu cũng vậy. Nó dài ra một cách bất thường, trong khi thực tế chỉ là một cái cầu nhỏ, nhưng không có gì dựng trên đó, ngoại trừ buồng bán vé cho khách du thuyền mùa hè giờ đang bị bỏ trống. Phần lớn thời gian trong năm - kể cả mùa đông - vẫn có ít nhất nửa tá tàu bỏ neo ven bờ hồ, nhưng hôm nay chẳng có cái nào, cũng chẳng có ai đi dạo quanh đây. Cả cây cầu, cũng y như cánh đồng và khu đồi, thật sự cô độc. Cô và Angelica có thể là những người đầu tiên và cuối cùng trong thế giới phủ đầy tuyết trắng này.

Cô bước lên cầu tàu và cất bước dọc theo nó. Cuối cùng Angelica quay lại và thấy cô. Không cười, không biểu cảm gì. Nét mặt cô ta lạnh băng như mặt hồ phía sau. Dusty cảm thấy môi cô ta đang mím chặt. Giờ thì chúng ta là những cô nàng băng giá, phải không? Cô nghĩ, và cô nhận ra mình đang ước gì đây là Kamalika đang chờ cô ở kia thì hơn. Rồi đột nhiên Angelica mỉm cười.

“Chào Dusty!”

Giọng cô ta nghe quá mức thân thiết. Dusty bước tiếp trên cầu tàu, không biết chắc cô bạn này định làm gì. Mặt nước xuyên qua kẽ hở giữa những tấm ván cầu đã bị tuyết phủ trắng hắt ánh lấp lánh lên cô. Cô bắt gặp ánh mắt Angelica. Cô ta vẫn mỉm cười: một nụ cười miễn cưỡng không thoải mái. Dusty dừng lại ở cuối cầu tàu.

“Tội nghiệp cậu.” Angelica nói. “Quả là mắt đen khủng khiếp.”

“Cậu ổn chứ hả?”

Angelica nhướn lông mày.

“Ý cậu là sao?”

“Cậu trông thật quái lạ.”

“Ồ!”

“Nghe cậu nói cũng quái đản.”

Angelica đỏ bừng mặt và quay nhìn ra hồ.

“Tớ không có ý khiếm nhã...”

“Tớ không bảo cậu khiếm nhã. Tớ chỉ thắc mắc liệu cậu có ổn không.”

“Phải, tớ...” Angelica nhăn trán, rồi lắc lắc đầu. “Giấu giếm cậu cũng chả hay ho gì, phải không? Rõ ràng là cậu để ý mọi thứ.”

Dusty nhún vai.

“Đâu cần hiểu biết cao siêu mới thấy cậu không ổn. Có chuyện gì vậy?”

“Tớ chỉ hơi lo lắng khi đứng đây một mình. Tớ tưởng sẽ có nhiều người ở xung quanh đây. Nếu mà tớ biết chỉ có một mình, tớ đã hẹn cậu trong thị trấn rồi chúng ta đi bộ tới đây.”

“Chà, giờ tớ ở đây rồi.”

“Tớ cũng đang nghi ngờ cả điều đó đây.” Angelica đáp.

“Ý cậu là gì?”

“Tớ đã nghĩ cậu không tới.”

“Sao lại không?”

“Tớ không biết. Tớ chỉ nghĩ... biết đâu cậu sẽ không muốn tới.”

“Sao tớ lại không muốn?”

“Tớ không biết. Tớ cho rằng tớ không hay thấy người ta nói làm thì sẽ làm.”

Angelica tiếp tục nhìn ra khắp hồ nước. Dusty cũng quay đầu nhìn. Không ai nói gì trong vài phút. Phía dưới họ, những đợt sóng gợn lăn tăn từ giữa hồ vào bến. Nó rì rào va vào đất liền, rồi tất cả lại yên ắng. Cánh đồng hoang và khu đồi với lớp choàng tuyết lập lòe sáng trắng.

“Cái hồ này lớn thật.” Cuối cùng Angelica cũng nói.

“Phải. Nó trải dài vài dặm.”

“Nó có sâu không?”

“Sâu lắm. Kể cả chỗ chúng ta đang đứng đây.”

“Thật ư?”

“Nhìn xuống đi.”

Angelica nhìn xuống.

“Cậu có thấy đáy hồ không?” Dusty hỏi.

“Không, nhưng nó khá đục.”

“Lùi lại một chút và nhìn qua khe các tấm ván.”

Họ lùi lại vài bước và nhìn qua những kẽ hở.

“Bây giờ thấy đáy chưa?” Dusty hỏi.

“Rồi.”

“Nó dẫn thoai thoải tới đáy. Đột nhiên sâu hoắm. Họ xây cầu tàu này để những chiếc thuyền đi dạo có thể tấp vào đây. Có nhiều chuyến du thuyền vòng quanh hồ vào mùa hè. Chuyện đó thật phiền toái. Chỗ này đông lúc nhúc khách du lịch. Cha tớ ghét điều đó. Ông là người say mê câu cá. Dù sao...” Cô dẫn Angelica tới cuối cầu tàu. “Đáy hồ ở đây khá sâu.”

“Nó đã đóng băng bao giờ chưa?”

“Đôi khi. Hiện giờ nó cũng đang sắp đóng băng đấy.”

Họ im lặng nhìn ra hồ một lúc.

“Quanh đây cứ ma quỷ sao ấy.” Angelica nói.

Dusty cũng vừa cảm thấy như thế, nhưng cô lại nói: “Như thế nào?”

“Không có ai ở quanh đây cả. Chỉ có mỗi hai ta. Tớ đã nghĩ... ý tớ là, như tớ đã nói... tớ cứ thấy có ai đó khác quanh đây. Mẹ tớ sẽ nổi giận đùng đùng nếu bà thấy chúng ta ở đây. Bà tưởng tớ lại tới quán Mac.”

“Cậu không nói với mẹ là tới gặp tớ à?”

“Bà không biết gì về cậu cả. Tớ chỉ nói tớ đi gặp mấy người bạn mới ở trường Beckdale.”

“Cậu cứ phải giấu giấu giếm giếm thế làm gì?”

“Mẹ tớ thật sự dính như sam. Từ khi bố mất, bà rất kỳ quặc mỗi khi tớ ra ngoài. Bà sợ mất cả tớ nữa.”

“Có chuyện gì với bố cậu thế?” Dusty ngập ngừng. “Ý tớ là cậu không nhất thiết phải kể nếu cậu không muốn...”

“Ông bị tai nạn trên đường.” Angelica đáp. “Không thấy chiếc xe nào khác lúc đó cả. Đúng! Chỉ thế thôi. Một giây trước bạn có bố, một giây sau không còn nữa.” Cô tư lự. “Thế có công bằng không hả? Một giây tích tắc mất ông, và cả đời đau buồn vì nhớ ông.” Cô hít thật sâu. “Dẫu sao cứ như cả đời người rồi vậy. Có thể một ngày kia sẽ nguôi ngoai.”

“Chuyện gì đã xảy ra với lái xe kia?”

“Bỏ đi không hề hấn gì.”

“Là lỗi của hắn ta à?”

“Mẹ tớ nói vậy. Bà nghĩ hắn vẫn kịp dừng xe.”

“Cậu có thấy tai nạn không?”

Angelica lắc đầu.

“Tớ đang ngủ ở ghế sau. Tất cả những gì tớ nhớ được là giật nảy người thức giấc và nghe thấy tiếng mẹ đang la hét và rồi thấy...” Cô đột ngột ngừng lại, mắt chăm chăm nhìn hồ nước. “Tớ không thích kể về chuyện này.”

“Xin lỗi cậu.” Dusty nói. “Tớ đáng lẽ không nên hỏi cậu.”

Angelica bặm môi lại. “Đôi khi tớ thích nhắc đến ông, nhưng tớ lại không thích kể tới chuyện… ông đã chết ra sao.” Cô nghĩ ngợi một vài giây, rồi nói: “Cậu hẳn nghĩ hiện giờ tớ đã vượt qua được chuyện này, nhưng thực ra thì chưa. Tớ vẫn cảm thấy như nó vừa xảy ra hôm qua.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Tám năm trước. Dù sao thì đừng bận tâm nữa.”

Angelica nhìn xung quanh. “Tớ thật sự xin lỗi đã khiến cậu thất vọng ở quán Mac. Beam kể cho tớ nghe về Josh nhưng tớ không có ý gì cả.”

“Đừng bận tâm về chuyện đó. Beam vẫn luôn to mồm.”

“Cậu ấy khá tử tế, nhưng cậu ấy hơi... cậu biết đấy...”

“Không khéo léo.”

“Đúng thế.”

Họ mỉm cười với nhau lần đầu tiên.

“Dusty này?”

“Gì cơ?”

“Tớ có thể hỏi cậu vài điều về Josh không?”

“Cứ hỏi đi.”

“Cậu có nghe thấy tin gì về anh ấy từ khi anh ấy bỏ đi không?”

“Không.”

“Liệu anh ấy có...”

Angelica nhìn xuống. Dusty nhìn cô một vài giây, rồi nói nốt câu còn dở.

“Anh ấy có thể còn sống, hoặc có thể đã chết. Tớ không biết nữa.”

“Anh ấy có để lại lời nhắn nào không?”

“Không viết lại gì. Chuyện là, thoạt đầu gia đình tớ cũng không lo lắng gì. Josh vẫn hay bỏ đi vài ngày. Anh ấy chỉ biến mất. Không giải thích gì, không gì hết. Anh ấy là thế. Đơn độc, nổi loạn, luôn lao vào rắc rối.”

“Giống y cậu.”

Dusty quay sang nhìn chăm chăm cô bạn. Điều này khá lạ lùng khi một cô gái nói thẳng ra với người mình vừa quen biết, dù điều đó có là sự thực đi chăng nữa.

“Đúng thế.” Cô nói tiếp. “Dù sao đi nữa, như tớ đã nói, cả nhà tớ không quá lo lắng vì tính cách anh ấy là thế, và rốt cuộc thì anh ấy vẫn luôn quay về. Anh ấy chẳng bao giờ kể cho cả nhà biết anh ấy đã đi đâu, ở cùng ai, và cha mẹ tớ đã có những cuộc cãi vã om sòm với anh ấy. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì. Anh ấy vẫn làm chủ bản thân và quả đúng là thế.”

“Mẹ tớ thì chẳng bao giờ tha thứ nếu tớ làm thế.”

“Ồ, ai ai cũng tha thứ cho Josh, kể cả những người anh ấy có va chạm ẩu đả. Cậu chẳng giận anh ấy lâu được đâu. Anh ấy quá là dễ thương. Anh ấy khiến mọi người đều yêu mến. Các thầy cô giáo, bạn bè, cha mẹ tớ. Nhất là mẹ.”

“Còn cậu?”

“Phải, tớ cũng thế.” Dusty đáp. “Tớ đã từng sẵn sàng nhảy xuống từ đỉnh đồi Raven nếu anh ấy bảo tớ thế. Có lẽ bây giờ cũng thế.”

“Thế anh ấy để lại lời nhắn kiểu gì? Cậu nói không có tờ giấy nhắn nào cả.”

“Anh ấy gọi điện về sau vài ngày bỏ đi. Tớ đang ở nhà một mình. Anh ấy chỉ nói rằng anh ấy sẽ không quay về. Anh ấy nói mọi thứ đều ổn và cả nhà không phải bận tâm về anh ấy hay cố tìm kiếm anh ấy đâu. Anh ấy đã không muốn gặp lại cả nhà nữa và anh ấy không quay về nhà.”

“Chuyện là thế à?”

“Phải.”

Những lời cuối cùng của Josh thầm thì vang lên trong đầu cô như nó vẫn thường thế.

Anh xin lỗi, Dusty bé bỏng! Tạm biệt, Dusty bé bỏng!

Nhưng cô sẽ không nhắc lại nó cho Angelica biết. Cô nhớ tới người cuối cùng đã nhắc đến những lời đó cho cô nghe.

“Cậu sẽ kể tớ nghe về anh chàng đó nhỉ?” Cô nói.

“Ừ!” Angelica đáp. “Tớ sẽ kể.”

Nhưng cô bạn đột nhiên có vẻ không sẵn lòng nói tiếp.

“Cậu bảo rằng cậu đã thấy anh ta.” Dusty nói.

“Phải.” Angelica nhìn ra xung quanh. “Tớ định chỉ cho cậu chỗ đó nhưng tớ không chắc muốn đi đến đó bây giờ. Tớ cảm thấy hơi bị cô lập khi ở ngoài này, dù có cậu ở bên cạnh.”

“Chúng ta không nhất thiết phải tới đó. Dù gì thì tớ cũng biết chỗ đó mà. Cậu bảo chỗ đó bên cạnh căn lều tranh của người đốt than.”

“Khu đó bỏ hoang à?”

“Phải. Chỗ cạnh hồ, có một vũng nước nhỏ. Cậu đã nhắc đến khi nói chuyện điện thoại.”

“Đúng thế.”

“Và cậu đã thấy anh ta ở chỗ đó à?”

“Không, không phải ở đó. Lúc đó mẹ và tớ đi tới cuối vũng nước, còn anh ta ở tít phía đồi Raven. Tớ đã thấy người đó đứng ở đây. Anh ta mặc áo khoác len thô và mặc dù tớ không nhìn thấy rõ anh ta, tớ vẫn nhận ra vì những lần trước đó tớ đã thấy anh ta.”

“Cậu đã gặp anh ta trước rồi à?”

“Vài lần.”

“Thấy gần không?”

“Có.”

“Ở đâu.” Dusty nhoài người về trước. “Anh ta trông như thế nào?”

“Cực kỳ khác lạ, cực kỳ khó hiểu. Tớ đã sợ chết khiếp đi được.”

“Tại sao?”

Angelica do dự.

“Tớ biết nghe có vẻ điên khùng nhưng tớ cảm thấy anh ta đang bám theo tớ khắp nơi.”

“Anh ta bám theo cậu ư?”

Angelica gật đầu.

“Tớ biết cậu có thể nghĩ tớ bị hoang tưởng hoặc đang dựng chuyện. Nhưng dường như tớ không sao tống khứ anh ta đi được. Tớ cứ đi đâu là anh ta bám theo đó.”

“Lần đầu tiên cậu thấy anh ta là khi nào?”

Angelica đột nhiên nhìn ra xa. Dusty chờ cô ta đáp, không chắc nên chờ đợi hay phải giục cô ta trả lời. Cô càng lúc càng cảnh giác với cô bạn này. Có điều gì đó ở cô ta có vẻ như không đúng đắn và sự im lặng đột ngột này thật đáng ngờ. Có thể là vì những kỷ niệm với anh ta quá đau thương không thể kể lại được. Hoặc có thể cô ta đơn giản là đang tìm cách làm bóng bẩy những lời dối trá. Angelica đột nhiên quay lại nhìn cô.

“Ở Millhaven.” Angelica đáp. “Anh ta ngồi biểu diễn kiếm tiền ở một góc phố. Anh ta thổi một nhạc cụ hình thù rất kỳ lạ, màu trắng và rất bé nhỏ. Tớ nghĩ mọi người gọi nó là tiêu ocarina. Khi thổi nó phát ra những âm thanh rất hay. Anh ta thật sự giỏi, nhưng không được chuẩn bị tốt. Anh ta ở nhầm chỗ để kiếm tiền. Có nhiều chỗ khác tốt hơn có thể biểu diễn ra tiền. Và anh ta chẳng có chiếc mũ hay bất kỳ cái gì để đựng tiền lẻ cả. Dù gì thì đó là nơi tớ đã nhìn thấy anh ta lần đầu tiên.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Thoạt đầu thì không có gì. Rồi anh ta lại xuất hiện ở những chỗ khác. Những con phố khác nhau, kể cả trên đường tớ tới trường. Chuyện này bắt đầu trở nên khá kỳ quái. Bất kể là tớ đi đâu, dường như tớ cũng chạm trán anh ta.”

“Anh ta có nói chuyện với cậu hoặc làm gì không?”

“Không hề bắt chuyện. Cách anh ta nhìn thật sự gây bối rối. Tớ không phải người duy nhất cảm thấy thế. Nhiều bạn bè tớ cũng cảm thấy như vậy. Và không phải chỉ với đám con gái. Anh ta cũng khiến tụi con trai cảm thấy khôi hài nữa.”

“Như thế nào?”

“Chỉ là cách anh ta nhìn cậu mà thôi. Rồi tới vẻ ngoài của anh ta. Anh ta chẳng giống bất kỳ ai cậu đã gặp cả. Anh ta có làn da trắng lạ kỳ như tuyết. Tớ nghĩ anh ta cố tình giấu điểm đó dưới chiếc áo khoác len thô. Anh ta luôn kéo mũ đội lên. Nhưng anh ta không thể che giấu đôi mắt và... điệu bộ của mình. Tớ không hiểu thế là sao nữa. Và rồi sau đó, anh ta bắt đầu nói khi bạn bước qua chỗ anh ta.”

“Ví dụ như điều gì?”

“Những điều kỳ quái, sởn gai ốc. Anh ta nói những điều mà bạn đang nghĩ hoặc những điều bạn định nói ra. Cứ như thể anh ta biết mọi điều về bạn mà lẽ ra anh ta không thể nào biết được. Anh ta làm tớ bối rối, và bạn bè tớ nữa. Rồi...”

Angelica lại rơi vào im lặng. Dusty chăm chú chờ đợi. Cô bạn thở nặng nề hơn, vuốt vuốt đầu ngón tay.

“Angelica à?”

Angelica quay ra nhìn cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Dusty hỏi.

“Cô bạn thân nhất của tớ bị mất tích.” Angelica cắn vào móng tay. “Và cả anh ta nữa.”

Một con chim ó vụt bay lên từ hồ và liệng cánh về bờ phía nam. Dusty dõi mắt nhìn theo nó.

“Cậu có ý rằng...”

“Anh ta đã đưa cô ấy đi mất,” Angelica nói. “Anh ta ép cô ấy đi cùng anh ta. Anh ta nhốt cô ấy trong một nơi bị khóa chặt ở vùng ven một khu công nghiệp. Anh ta trói và bịt miệng cô ấy lại. Rồi anh ta cưỡng hiếp cô ấy nhiều lần suốt ba ngày liền.”

Dusty cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc người.

“Cuối cùng cô ấy cũng tìm cách thoát ra được.” Angelica nói tiếp. “Cô ấy được tìm thấy khi đang lang thang trên phố, khóc nức nở. Họ đã tổ chức một cuộc tìm kiếm cô ấy toàn vùng.”

“Thế còn anh ta?”

“Hắn ta biến mất, nhưng rồi cảnh sát tóm được. Hắn ta phủ nhận đã làm mọi thứ. Cứ như thể bạn tớ dựng chuyện lên vậy. Thế nhưng đó không phải điều đáng sợ.”

Angelica nhích gần lại.

“Điều đáng sợ là hắn ta biến mất. Không ai biết làm thế nào hắn thoát ra được. Hắn đang ở trong buồng giam của cảnh sát. Hắn bị khóa nhốt bên trong. Họ để hắn lại một mình chốc lát và khi quay lại thì hắn biến mất rồi. Cửa vẫn khóa. Chỉ là hắn không còn đó nữa. Tớ nghe chuyện đó từ người bác, bác ấy quen người ở đồn cảnh sát. Hắn chỉ đơn giản biến mất. Và rồi các câu chuyện bắt đầu dấy lên.”

“Các câu chuyện nào?”

“Nhiều người khác gặp hắn và gặp rắc rối với hắn. Không chỉ với con gái. Dường như hắn gây rối với mọi người hắn gặp. Có rất nhiều người xung quanh oán trách hắn. Hắn rất nguy hiểm, Dusty ạ. Tớ phải bảo cậu biết, hắn thật sự nguy hiểm. Và giờ đây tớ sợ rằng hắn đang tìm kiếm tớ.”

“Cậu đâu có biết chắc thế. Rất có thể chỉ là ngẫu nhiên mà anh ta xuất hiện ở đây thôi.”

“Không phải chỉ ở đây. Mà ở bất kỳ đâu tớ tới. Mẹ và tớ rời Millhaven vì cả hai muốn bắt đầu một cuộc sống mới, nhất là sau vụ của hắn. Mẹ con tớ quyết định tới vùng này. Mọi chuyện dường như hoàn hảo. Môi trường xung quanh đẹp đẽ, nào hồ nước, đồi đá, cánh đồng hoang. Nhưng mẹ con tớ không tới thẳng Beckdale. Cả hai đã ở Barrowmere trước tiên.”

“Thị trấn đó đẹp lắm.”

“Ừ, mẹ con tớ cũng nghĩ thế. Thế rồi các câu chuyện dấy lên. Dân địa phương bàn tán về

một anh chàng lạ, đi loanh quanh vùng ngoại ô thị trấn. Được tả y như thế. Không thể nhầm lẫn ai vào đó được nữa. Mẹ con tớ kể với cảnh sát và họ thẩm vấn cả hai, nhưng vì mẹ con tớ thật sự chưa gặp hắn ta bao giờ, tất cả những gì mẹ và tớ làm được là báo họ hãy nhắc nhở người dân."

"Sau đó cậu làm gì?"

"Chuyển đi. Tới nam Witherbeck. Tớ cứ nghĩ rằng hắn ta không xuất hiện ở đó được. Nhưng hắn ta lại tới. Mọi người lại bắt đầu bàn tán về một nhân vật lạ lùng đi lang thang. Mẹ và tớ lại báo cảnh sát và đi tới Beckdale. Và giờ chuyện lại xảy ra. Ở hắn ta có cái gì đó không giống con người."

Dusty không nói gì. Cô đang cố suy nghĩ, cố tìm ý nghĩa từ những gì vừa nghe được, cố quyết định nên tin như thế nào.

"Anh ta có tên gọi không?" Cô hỏi.

"Tớ chưa bao giờ nghe hắn ta nói tên cả." Angelica đáp.

"Và tớ không nghĩ cảnh sát lại thả hắn ra. Mọi người đặt cho hắn rất nhiều tên gọi."

Dusty nhớ lại những lời của anh ta trong lần đầu tiên nói chuyện điện thoại.

Tôi có rất nhiều tên gọi.

Cô có thể phỏng đoán là những kiểu tên gì. Cô nhớ tới bức vẽ đang đặt trong ngăn kéo bàn.

"Vậy tất cả những gì ta có chỉ là một khuôn mặt." Cô thầm thì.

Cô thấy Angelica đang nhìn cô.

"Cậu không tin tớ à?" Cô bạn hỏi. "Tớ có thể nhận ra điều đó. Cậu chẳng tin lời nào tớ kể cả."

Dusty lôi ra một chiếc bút, chìa tay ra.

"Hãy vẽ khuôn mặt đó." Cô bảo. "Hãy vẽ khuôn mặt anh ta lên lòng bàn tay tớ."

Angelica nhìn xuống bàn tay giơ ra mời mọc, nhưng không cầm cây bút. Cô ta quay người và nhìn chăm chăm về phía đồi Raven. Từ xa, nó phát sáng lờ mờ khi ánh sáng rọi xuống đó.

"Cậu không cần bảo tớ vẽ chân dung hắn đâu." Cô ta nói, hất đầu về phía mỏm đất phủ trắng tuyết. "Hắn ta trông như thế đấy. Hoàn toàn trắng muốt."

19

Hoàn toàn trắng muốt.

Cô nhìn ra xung quanh. Mọi thứ cô thấy giờ đều trắng muốt: đồi đá, cánh đồng, kể cả hồ nước. Cô nhìn ngắm mặt hồ. Nó dường như lung linh như thể nước đã đóng băng và tuyết phủ đầy lên đó. Mặc dù cô biết sự thực không phải thế: nước vẫn chảy, và tuyết không còn rơi nữa.

Cô tự hỏi tại sao cô vẫn đứng đây. Angelica đã đi về cả tiếng trước và từ lúc đó đến giờ không bóng người nào xuất hiện cả. Cô lại nhớ tới anh chàng đó.

Hoàn toàn trắng muốt.

Hoàn toàn quỷ quái, nếu Angelica đáng tin, nhưng khó mà biết được rằng câu chuyện của cô ta được dựng lên từ đâu. Một vài điều nghe có vẻ thật: anh chàng đó có vẻ biết điều bạn đang nghĩ tới - điều hiển nhiên ăn khớp. Nhưng những chuyện khác - lén lút đeo đuổi, bắt cóc, cưỡng hiếp...

Hồ nước vẫn sáng lung linh. Cô lướt nhìn đường bao quanh hồ, rồi lại đưa mắt tới cánh đồng và đồi đá. Chẳng có gì cử động trong bãi hoang vắng trắng xóa, mênh mông này cả. Cô thả bước ngược lại đầu cầu tàu và dừng lại chỗ nối với bờ hồ. Phía trước cô là con đường bao quanh hồ, dẫn tới phía sau trường học, hướng tới trung tâm thị trấn.

Không có chiếc xe nào đỗ trong bãi xe ngay gần cầu tàu cả. Ngay phía bên trái cô, lối đi nho nhỏ tách ra và dẫn vòng theo ven hồ. Cô nhớ tới căn nhà cũ kỹ của người đốt than xa phía đằng kia, và chỗ vũng nước, cả lối đi dẫn tới đồi đá chỗ Angelica đã thấy gã con trai đó, hoặc quả quyết là đã thấy anh ta.

Cô không biết sẽ làm gì tiếp theo đây.

Điện thoại của cô kêu lên. Tiếng chuông reo làm cô giật mình, nhưng cô trấn tĩnh lại, lôi điện thoại ra và nhìn vào màn hình - là cha. Cô đang tự hỏi không biết ông sẽ gọi lúc nào.

“Con chào cha!”

“Con đang ở chỗ quái nào thế hả?”

“Con ổn mà, cảm ơn cha, cha thế nào?”

“Đừng hỗn nào. Con đang ở đâu?”

“Ở trong thị trấn Beckdale ạ! Cha không thấy lời nhắn của con ạ?”

“Thực ra là cha đã dậy từ cả tiếng rồi nhưng vẫn thấy mệt nên lại nằm xuống và lơ mơ ngủ mất. Cứ tưởng là con cũng đang ngủ. Hoặc chí ít con vẫn còn trong nhà. Cha không biết là con

đã ra ngoài. Cha chỉ tìm thấy lời nhắn khi đi xuống dưới nhà pha cà phê. Sao con không đánh thức cha dậy trước khi ra ngoài hả?"

"Con nghĩ cha cần ngủ. Và con không nghĩ việc đó quan trọng."

"Chà, có quan trọng đó." Cha thở nặng nề. "Vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Cha đang định gọi cho con thì có điện thoại của Beam."

"Beam ư?"

"Phải, Beam gọi." Giọng ông càu nhàu. "Cậu ta gọi để báo rằng có nhiều lời bàn tán trong thị trấn về một anh chàng mặc áo khoác len đi loanh quanh trong vùng. Hình như có người thấy nó đi quanh đường nhà ta. Chắc là gã cha đã thấy lúc lái xe. Và rất có thể đó là người mà cảnh sát đã cảnh báo cho chúng ta. Beam bảo hắn ta khá nguy hiểm. Thậm chí có tin đồn bắt cóc và cưỡng hiếp. Có thể hai viên cảnh sát không muốn nói thẳng cho chúng ta điều đó. Nhưng dù gì thì con cũng không nên đi lang thang một mình. Giờ con đang ở đâu?"

"Con vừa bảo cha rồi. Ở trong thị trấn."

"Ừ, nhưng chính xác thì ở đâu?"

"Ở quảng trường. Ngay bên ngoài quán của chú Mac."

"Được, cha sẽ tới đón con."

"Cha à, cha không cần phải làm thế. Và con không muốn cha làm thế. Con sẽ bắt xe buýt khi con sẵn sàng về nhà."

"Con phải về nhà ngay. Cha sẽ tới bến xe buýt cuối ở chỗ đường dẫn vào nhà và lái xe đón con đoạn còn lại."

"Cha à, cha đang lo lắng quá mức đấy. Dù gì thì con vẫn chưa về ngay đâu."

"Sao không?"

"Con đang hẹn gặp mấy người bạn."

"Ai thế?"

"Cô bạn tên là Angelica."

"Cô gái quái quỷ nào thế?"

"Chỉ là gặp một cô bạn thôi mà."

Cha thở dài.

"Con cứ làm mọi việc mà chẳng hề kể gì với cha. Toàn những người cha chưa nghe nhắc tới bao giờ."

“Đó chỉ là một bạn gái học ở trường thôi mà cha.”

“Thôi được, con phải khẩn trương về nhà sớm nhất khi có thể. Con hiểu chứ? Cứ làm những gì con định làm với cô bạn của con...”

“Dạ, uống cà phê ở quán chú Mac ạ!”

“Làm gì cũng được. Rồi bắt ngay xe buýt về. Được chứ? Và gọi ngay cho cha trước khi xe buýt tới bến cuối. Cha sẽ lái xe ra đón con.”

“Con có thể đi bộ được mà cha. Đoạn đường cuối khá an toàn mà.”

“Chính chỗ đó cha đã thấy gã đó, còn nhớ không hả? Gọi cho cha khi con gần tới đoạn đường về nhà. Hãy hứa là sẽ làm thế.”

“Được ạ. Con hứa.” Dusty ngừng một chút. “Cha à?”

“Gì cơ?”

“Mọi việc đêm qua với cô Helen ổn chứ ạ?”

“Bây giờ con không phải để tâm chuyện đó.” Cha càu nhàu. “Về nhà ngay khi có thể nhé. Và đừng có đi bất kỳ đâu vớ vẩn đấy. Cha sẽ không chịu được nếu mất con như để mất Josh đâu.”

“Con sẽ không đi đâu đâu, cha ạ! Con xin hứa!”

Cha tắt điện thoại, không nói thêm lời nào. Dusty đứng đó, thật sự bối rối về anh ta. Đầu tiên là Angelica, giờ là đến cha - và chuông điện thoại lại reo lên, lần này thì là Kamalika.

“Dusty à?”

“Chào Kam. Thật vui là cậu vẫn nói chuyện với tớ.”

“Tớ chỉ nói lần này với cậu thôi.”

“Ý cậu là gì?”

“Bố tớ không muốn tớ làm bất cứ gì với cậu nữa. Ông nghĩ cậu ảnh hưởng xấu tới tớ.”

“Cảm ơn nhiều.” Dusty đáp.

“Tớ không thể tranh luận về chuyện đó bây giờ. Tớ phải nói nhanh. Bố tớ đang ở phòng bên cạnh và ông có thể vào bất kỳ lúc nào. Nghe này, tớ gọi điện để cảnh báo cho cậu biết. Cậu nhớ anh chàng cậu kể cho tớ sau khi đánh nhau với Denny chứ? Cậu kể cậu nhận cuộc gọi lạ từ ai đó, anh ta kêu rằng vừa uống thuốc quá liều. Và cậu nghĩ đó chính là gã mà chú Mac đã thấy ở đồi đá.”

“Có chuyện gì với anh ta thế?”

“Cậu có kể với cha cậu và báo cảnh sát như tớ dặn không?”

Dusty ngập ngừng.

“Ừ, cảnh sát đã tới.” Cô nói chậm rãi.

“Và cậu kể hết với họ về hắn chứ?”

“Tớ trả lời những câu họ hỏi.”

“Nhưng cậu có kể với họ mọi điều cậu biết không?”

Cô không nói gì.

“Cậu không kể à, phải không?” Kamalika hỏi. “Tớ biết ngay mà. Cậu vẫn cứ cư xử như vẫn làm - giấu giấu giếm giếm mọi thứ. Chính vì thế mà mọi người không tin cậu, Dusty ạ. Chà, cậu đang sa lầy quá rồi. Cậu phải kể hết mọi điều cho cảnh sát.”

“Kam à, đây không phải việc của cậu.”

“Đây là việc của mọi người rồi. Nghe này - gã trai đó nguy hiểm. Giờ đây nhiều người đã bắt gặp hắn rồi. Beam vừa gọi điện, kể cho tớ nghe mọi điều cậu ta nghe được. Tớ đã nhắn tin và gửi thư điện tử khắp nơi. Mọi người ở khu phố nhà tớ đều bàn tán về chuyện này. Thậm chí cả trên mạng nữa. Gã trai đó xuất hiện ở khắp nơi, nhưng đặc biệt ở đồng hoang, đồi đá và quanh hồ nước. Hắn có vẻ thích những chốn cô độc và Beam bảo có người nói đã thấy hắn loanh quanh trên đường tới nhà cậu. Cậu phải kể với cảnh sát những điều cậu biết.”

Dusty lại không nói gì.

“Dusty à? Cậu có đang nghe không thế?”

“Có.”

“Hắn thật sự nguy hiểm. Có nhiều chuyện lan đến từ khắp nơi - Barrowmere, Witherbeck, Millhaven, có Chúa mới biết là những đâu nữa. Họ bảo rằng hắn đã bắt cóc một cô gái và cưỡng hiếp cô ta liên tục trong ba ngày trước khi cô ta trốn thoát được. Chuyện không chỉ có thế. Hắn ta...”

Kamalika kéo dài giọng.

“Hắn làm sao?” Dusty hỏi.

“Hắn không giống mọi người. Dường như hắn có thể... làm mọi thứ. Những việc mà người thường không làm được.”

“Chẳng hạn như việc gì?”

“Như đọc được suy nghĩ của người khác và... và biến mất. Họ kể rằng hắn đang ở trong phòng giam của cảnh sát và rồi đột nhiên biến mất. Không ai biết làm thế nào hắn thoát được nhưng cửa vẫn khóa và chỉ là hắn lẩn mất thôi. Và còn có những câu chuyện khác... chuyện rùng

rợn...”

“Kiểu như chuyện gì?”

“Mọi người tới gần hắn và rồi đột nhiên bị choáng váng... cứ như thể hắn đánh mọi người choáng trước khi họ kịp tới gần hắn.”

Dusty thấy cánh chim ó liệng vòng trở lại, cảm giác lạ lẫm ở chốn trắng xóa này, nơi chẳng có chút gì thân thiện.

“Điều đó là không thể.” Cô nói. “Không ai làm thế được cả.”

“Vậy hãy nghe đây.” Kamalika nói. “Có một công nhân nông trường phía Bidwell đã thấy tên áo khoác len đó uống nước ở một vòi nước ngoài trời. Thấy hắn có vẻ đáng ngờ nên ông ta lại gần để kiểm tra. Hắn quay lại và trước khi họ đứng gần đối diện nhau, ông ta liền bị bất tỉnh, ông ta nằm viện từ lúc đó.”

“Kiểu hôn mê như thế nào.”

“Bây giờ ông ta hết bệnh rồi. Cảnh sát không nói gì nhưng ông ta vừa kể lại chuyện của mình trên đài địa phương. Những gì ông ta nhớ được là đã thấy gã trai đó và rồi một cơn choáng váng đánh gục ông ta. Và chuyện là thế. Vợ ông ta tìm thấy ông ta đang nằm trên sân và ý nghĩ đầu tiên là ông ta chết rồi. Nhưng các nhân viên cấp cứu đã đưa ông ta tới bệnh viện và ông ta về nhà sau đó vài ngày. Ông ta chỉ có thể kể thế. Nhưng ông ta vẫn không có cảm giác hình dạng tên đó ra sao.”

Dusty nhớ tới mấy con chó bun nằm chết.

“Vậy hãy kể với cảnh sát những điều cậu biết.” Angelica nói. “Và hãy thận trọng. Cậu đang ở đâu đấy? Ở nhà không?”

“Ừ! Nghe này Kam, tớ phải đi đây.”

“Tớ cũng thế.” Kamalika đáp. “Tớ sẽ gặp cậu ở trường ngày mai. Nhưng Dusty này?”

“Gì?”

“Hãy gọi cảnh sát. Và tránh xa cái hồ. Cả cánh đồng hoang và khu đồi đá nữa.”

Dusty nhìn ra phía đó.

“Được rồi.” Cô lẩm bẩm, rồi ngắt máy.

Nhưng không thể gạt chuyện này ra được nữa. Những bí mật giờ đây đặt nặng lên cô đã quá lớn. Bí mật về Josh, bí mật về những chuyện khác, những câu hỏi quan trọng mà anh ta bóng gió nhắc tới - bây giờ cô có thể thấy nó rất rõ, cùng với bí mật về bản thân anh ta, và đó chính là điểm cô biết mình phải giải quyết trước tiên. Nó chắc chắn chính là điểm then chốt giải mã hai bí mật kia.

Nhưng yếu tố bạo lực và cưỡng hiếp dấy lên trong cô nỗi sợ hãi. Câu chuyện vốn đã nguy

hiểm từ phía những người đuổi bắt anh ta, nhưng giờ đây anh ta có vẻ thêm nguy hiểm. Nghe anh ta nói thì không nguy hiểm. Anh ta chỉ nói những điều kỳ quặc và tuyệt vọng. Nhưng giọng nói cuối cuộc điện thoại thì lại có thể giống bất kỳ điều gì. Đã có đủ nhiều người biết chuyện rồi. Cô chưa sẵn sàng báo cảnh sát. Chưa phải bây giờ. Còn quá nhiều chuyện cô cần phải khám phá cho chính mình trước đã. Cô ngắm hồ nước lần nữa, rồi nhìn khắp bãi đồng hoang dẫn tới đồi đá Raven. Biết đâu lại có manh mối ở đó. Có thể chính anh ta đang ở đó. Khó mà thanh minh cho việc lao vào mạo hiểm như thế này. Cô nhớ đến Josh và tự hỏi anh ấy sẽ làm gì đây.

"Anh ấy sẽ đi." Cô nói to. "Anh ấy không chần chừ đâu. Anh ấy sẽ đi, bất chấp sợ hãi thế nào chăng nữa."

Và cô cất bước ngay lập tức.

Cô biết đây là quyết định đúng đắn, mặc dù cô vẫn còn sợ. Không làm gì thì không đạt được gì cả. Cô ghét phải nói dối và làm trái ý cha, nhưng an phận chẳng dẫn tới đâu cả. Cô phải mạo hiểm nếu cô muốn tìm Josh, và để tìm được Josh cô phải tìm anh chàng đó. Nó cùng dẫn tới một việc.

Không phải vì cô thấy việc kiếm tìm này chứa đựng sự thích thú. Anh chàng đó có thể ẩn náu ở hàng nghìn nơi. Thực tế nhiều người thấy anh ta không đảm bảo rằng cô cũng sẽ thấy anh ta. Dẫu thế cô vẫn cứ đi, bước khó nhọc trên con đường phủ đầy tuyết bao quanh hồ. Cô vẫn dễ nhìn thấy con đường, với con đê phía bên phải và hồ nước gần phía bên trái.

Mặt nước vẫn lấp lánh với màu sáng trắng kỳ dị. Cô ngắm nhìn nó khi bước đi. Nó đang cố đóng băng và có vẻ sắp thành công, mặc dù ánh mặt trời mỏng manh đang bắt đầu hé lộ. Cô bước tiếp, men theo con đường mà Angelica đã đi dạo với mẹ cô ta.

Căn lều tranh cũ kỹ của người đốt than hiển nhiên là nơi cần kiểm tra trước tiên. Ở đó khó có thể là nơi anh ta muốn ngủ lại - không mái nhà, không cửa chính, không cửa sổ - nhưng ít nhất thì Angelica đã thấy anh ta gần căn lều, hoặc cứ cho là cô ta quả quyết ở đó. Dusty tiến bước, không khí lạnh giá thốc vào mũi cô. Chân tay cô cũng lạnh cóng, mặc dù cô đã mang tất và găng rất dày, nhưng cô thúc giục mình cố gắng đi tiếp, và đưa mắt kiếm tìm. Chẳng có dấu hiệu chuyển động nào xung quanh.

Đến cả chim ó cũng bay đi rồi.

Cô tới căn lều cũ và đi dạo vòng quanh nó, tìm kiếm cửa sổ. Nó khá cũ kỹ và kiên cố như cô đã nghĩ. Không có manh mối nào ở đây cả. Cô bước ra ngoài và đi theo con đường tới vũng nước nhỏ. Ở đây cũng thế, mặt nước cũng trắng đến lạ kỳ, quá hài hòa với vẻ lạnh lẽo ma quái của hồ lớn. Cô nhìn sang phía những đoạn dốc của đồi đá Raven, y như Angelica và mẹ cô ta đã nhìn, và thấy một hình dạng tối đen phía trên cô.

Cô lặng cứng người. Đó là dáng vẻ của con người, màu đen đối chọi với màu tuyết trên gò đất ngay dưới mỏm cao nhất, và đó là đàn ông. Cô nhìn chăm chăm, nhận thấy cô cũng bị người đó nhìn thấy y như cô thấy hắn ta.

Điện thoại reo trong túi áo. Cô lôi nhanh nó ra.

"Alô?"

"Chạy về thị trấn đi." Giọng nói cất lên.

Cô hồi hộp quá. Đó chính là anh chàng đó.

“Chạy về thị trấn đi.” Anh chàng nói. Anh ta nói với giọng vội vã, hổn hển. “Đi ngay đi.”

“Nhưng...”

“Không phải tôi ở chỗ đồi đá đâu.”

Tiếng súng phá vỡ sự im lặng. Nó vọng đến từ gò đất.

“Chạy đi!” Anh ta nói.

Cô quay lại và chạy trở lại con đường dẫn về thị trấn. Lúc này, cô thấy rõ hình dáng nổi bật trên đồi đá đang di chuyển cùng hướng với cô. Giờ cô có thể nhận ra đó là ai: gã tóc đuôi ngựa. Cô có thể nhận ra thân hình rắn chắc và hình dáng khẩu súng trường nhịp nhàng trên tay gã.

Cô tăng tốc, giữ điện thoại thật sát bên tai. Khả năng gã bắt kịp cô là rất khó, cũng như gã không thể hạ gục cô bằng một viên đạn từ đó nếu gã có định bắn, nhưng mấy thằng con gã có thể nhảy bổ ra từ bất kỳ đâu gần đây và tiếng súng nổ có thể là để báo hiệu cho chúng.

“Dấu hiệu đấy!” Anh ta hét lên, đáp lại ý nghĩ của cô theo cách thường thấy ở anh ta. “Chúng đang tới từ phía bên trái nhưng chúng sẽ không bắt kịp em nếu em chạy nhanh lên!”

Cô nhìn qua con đê và thấy đám con trai gã đang băng qua cánh đồng để chặn đầu cô. Điều vớt vát cho cô là cả hai tên đều không mang súng và chúng vẫn còn cách xa. Anh ta đã đúng. Chúng sẽ không bắt kịp cô nếu cô cứ chạy nhanh. Cô vừa lao mình trên con đường mòn, vừa lắp bắp nói vào điện thoại.

“Anh đang ở đâu?”

“Đừng bận tâm.”

“Tôi phải gặp anh.”

“Không, em không gặp được. Em không bao giờ được gặp tôi.”

“Sao không?”

“Bởi vì tôi nguy hiểm. Tôi không muốn thế nhưng tôi là thế. Tôi nguy hiểm với xung quanh, nguy hiểm với mọi người. Tôi gây hại cho mọi người. Tôi có thể gây hại cho cả em. Và tôi không thể chịu đựng được điều đó.”

Một tiếng súng khác vang lên.

“Gã không nhắm vào em đâu.” Anh ta nói. “Gã muốn gọi đám con trai quay lại.”

Cô liếc sang đám người đang đuổi theo cô. Gã đàn ông trên đồi đã dừng lại và đang vẫy gọi mấy đứa con. Chúng cũng dừng lại, nhưng cả ba tên đều tiếp tục quan sát cô. Cô chạy chậm lại nhưng vẫn bước đi, tiếp tục nói vào điện thoại.

“Làm thế nào anh biết được họ đang làm gì? Anh có thấy họ từ chỗ mình không?”

“Tôi thấy quá nhiều thứ. Nhiều hơn những gì mình chịu đựng được.”

Cô tiếp tục bước đi, vẫn bị ba gã kia theo dõi.

“Tôi muốn tìm Josh.” Cô nói. “Tôi tha thiết muốn thế. Tôi muốn biết liệu anh ấy còn sống hay đã chết.”

“Tôi còn không biết mình đang sống hay chết nữa.” Anh ta đáp.

“Tôi không hiểu.” Cô lắc đầu. “Tôi không hiểu những câu chuyện nghe được về anh. Tôi không hiểu cả Josh. Tôi không hiểu chuyện này...” Cô nhìn về phía không khí lấp lánh sáng. “Những thứ khác nữa. Tôi chẳng hiểu mọi chuyện này.”

“Thì hãy mặc kệ mọi chuyện đi, Dusty. Về nhà và sống với những bí mật của mình.”

“Tôi không thể sống với chúng. Chúng làm tôi phát điên. Tôi không thể mặc kệ được.”

“Em phải làm thế.”

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì mọi thứ đang trở nên càng tồi tệ hơn.”

“Ý anh là gì?”

Trước khi anh ta kịp trả lời, một tiếng súng khác vang lên. Cô hốt hoảng nhìn xung quanh. Nó không phải từ khu đồi. Nó đến từ phía thị trấn Beckdale. Cô hét lên trong điện thoại.

“Anh vẫn ở đó chứ?”

Nhưng điện thoại đã ngắt.

20

Lại tiếng súng lớn nữa vang lên: hai tiếng nổ như sấm rền, liền tiếp nhau, lại một tiếng thứ ba nối tiếp. Cô quẳng điện thoại vào túi áo và chạy theo con đường dẫn về thị trấn.

Có chuyện kinh khủng xảy ra và cô biết nó liên quan đến anh chàng đó. Nhưng ai đã bắn súng? Gã tóc đuôi ngựa ở xa chỗ nổ súng mà.

Sự yên ắng lại bao trùm lên thị trấn Beckdale nhưng không khí xáo trộn vẫn lơ lửng khắp nơi. Cô tới cầu tàu ở phía đầu hồ nước. Không có ai ở đây và cũng không còn tiếng súng nổ nữa, nhưng không khí vẫn không yên ổn. Cô vội vã đi trên con đường dẫn về trường học và rẽ vào trung tâm thị trấn.

Sự căng thẳng kỳ quái tràn đầy đường phố. Không ai ra ngoài nhưng cô thấy những khuôn mặt bên cửa sổ khi cô đi ngang qua. Một số người ra hiệu cho cô quay lại. Cô phớt lờ họ và cứ đi tiếp. Cô phải tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với anh ta, mặc kệ cô có sợ thế nào.

Cô bước qua Pied Piper. Có nhiều khuôn mặt bên cửa sổ hơn, nhiều người ra hiệu cho cô quay lại hơn. Cô lại lờ họ đi. Cô có thể nghe thấy nhiều giọng nói vọng lên từ quảng trường: tiếng đàn ông, giận dữ, hung hãn. Cô tự nhủ mình mạnh mẽ lên rồi chạy về phía trước. Giọng nói to hơn, nghe nguy hiểm hơn.

Cô dừng lại bên ngoài bưu điện và quan sát khắp từ góc phố tới quảng trường. Ô cửa sổ của các hàng quán và quán cafe Mac lô nhô những khuôn mặt đang chăm chú vào đám đông tụ tập bên ngoài cửa hàng bánh ngọt của bà Binchey. Một vài người mang theo súng. Dusty đếm thật nhanh.

Mười một người đàn ông cứng cỏi, dày dạn. Cô chắc họ không phải người của thị trấn Beckdale. Có cả ba cảnh sát nữa đang cố trấn áp họ nhưng không được, tuy nhiên khi cô nhìn sang thì có hai xe cảnh sát phanh kít lại chỗ quảng trường và thêm cảnh sát bước ra, có cả sĩ quan Brett và thanh tra Sharp. Những người mới đến chỉ làm cho đám người kia càng thêm giận dữ.

“Ta đang lãng phí thời giờ!” Một người hét lên, ông ta to lớn, râu xồm xoàm, tay cầm khẩu súng hai nòng. Dusty nhìn ông ta chăm chăm. Người này trông quen quen, mặc dù cô không hề quen biết. Rồi đột nhiên cô nhớ ra. Ông ta đã đuổi theo cô và cha hôm qua trong chiếc xe tải màu trắng mà cô tưởng nhầm là chiếc xe của gã tóc đuôi ngựa. Ông ta đi cùng hai người đàn ông và một phụ nữ. Cô tìm trong đám đông lần nữa và nhanh chóng nhận ra hai người đàn ông kia.

“Nó sẽ bỏ chạy mất!” Người đàn ông râu xồm nói.

Đáp lại lời ông ta là tiếng gào thét từ đám đông.

Thanh tra Sharp bước về phía trước. Dusty nhìn theo, đầy căng thẳng. Không phải nghi ngờ gì nữa, nữ thanh tra này thật gan dạ. Cô hiển nhiên là dám làm thế - như Dusty vậy - còn người

đàn ông râu xồm là kẻ cầm đầu, bây giờ cô đang đứng đối diện ông ta, một cách khôn khéo tách biệt ông ta khỏi đám đông còn lại và ép ông ta phải nhìn lại cô, và giờ cô đang nói chuyện với ông ta bằng giọng nhẹ nhàng, bình tĩnh. Dusty căng tai ra nhưng cô chỉ nghe được câu trả lời giận dữ của người đàn ông.

"Tôi bảo rồi! Hắn đang gọi điện trong cửa hàng bánh ngọt chết tiệt này!"

Thanh tra Sharp vẫn nói nhẹ nhàng, câu trả lời vẫn đầy giận dữ.

"Hắn là kẻ bệnh hoạn! Kẻ bệnh hoạn chết tiệt!"

Vẫn lại những lời lẽ hòa nhã của thanh tra Sharp. Cô dường như hoàn toàn không hề lúng túng trước sự giận dữ của người đàn ông kia và vẫn nói chuyện bình tĩnh với ông ta, mắt cô không rời khỏi ông ta và ép buộc ông ta phải nhìn vào mỗi cô thôi, rõ ràng điều này ngoài mong muốn của ông ta.

Dusty len lén lại gần, liều lĩnh muốn nghe được rõ cuộc nói chuyện. Khi đó, cô thấy chú Mac ra hiệu cho cô từ cửa sổ quán cà phê.

"Tránh xa ra!" Chú Mac ra hiệu.

Cô phớt lờ lời cảnh báo và cứ tiến lên. Thanh tra Sharp vẫn đang nói với người đàn ông. Dáng vẻ điềm tĩnh của cô dường như làm đám đông tê cứng lại, ít nhất cũng được một lát, mặc dù nỗi ám ảnh bạo lực nổ ra vẫn cứ đeo đẳng ở đó.

Tuyết bắt đầu rơi.

Dusty dừng lại cách đám đông vài bước chân. Không người nào hay viên cảnh sát nào phát hiện ra cô. Cảnh sát đang mải theo dõi đám người kia, còn đám đông thì mải quan sát thanh tra Sharp khi cô vẫn đang nói với giọng điệu nhẹ nhàng như thôi miên. Nhưng bây giờ Dusty còn thấy một người khác nữa.

Là bà Binchey.

Bà lão đang nhìn ra ngoài từ sau cánh cửa đóng chặt của cửa hàng bánh ngọt, hẳn là đang rất sốc. Bà đang được bà Black ở cửa hàng bán rau quả bên cạnh an ủi.

Tuyết rơi nặng hạt hơn, trời lạnh giá hơn.

Dusty nhích lại gần hơn, càng liều lĩnh muốn được nghe thanh tra Sharp nói gì. Cô đã tới gần đến mức sắp chạm vào người đứng ngoài cùng rồi, nhưng có lẽ vẫn chưa có ai phát hiện ra. Cô có thể cảm thấy rõ ràng hơn sự giận dữ ở đây - cơn thịnh nộ sâu sắc, không sao xoa dịu được đang cuồn cuộn giữa đám đông.

Cô hiểu mình nên lánh đi. Chú Mac nói đúng. Ở đây không an toàn, cho dù có cảnh sát xung quanh. Thế nhưng cô không chịu đi. Cô cảm thấy anh ta đang ở gần đây. Cô dựa sát vào người đàn ông phía trước cô, gần đến mức má cô chạm cả vào áo khoác ông ta, và giờ thì cuối cùng cô cũng nghe thấy những gì thanh tra Sharp đang nói với người đàn ông râu xồm.

"Thế này, ông Hicks ạ, hãy nói kỹ lại xem nào. Cậu ta đang ở trong cửa hàng bánh ngọt. Có đúng thế không?"

“Tôi vừa nói với cô rồi.” Có tiếng đáp lại.

“Và cậu ta đang gọi điện thoại?”

“Chúng tôi vừa thấy xong, vì Chúa! Hãy hỏi bà già trong cửa hàng ấy. Bà ta sẽ xác nhận chuyện đó.”

“Đồng nghiệp của tôi vừa nói chuyện với bà ấy. Bà Binchey bảo rằng bà ấy đi ra phía sau quầy hàng lấy mấy thứ và không hề trông thấy anh chàng khả nghi đó. Bà ấy nghe thấy tiếng súng nổ ở quảng trường nhưng khi vội vã trở lại đằng trước cửa hàng, tất cả những gì bà ấy thấy là ông và bạn bè ông ở bên ngoài. Không có anh chàng mặc áo khoác len nào cả.”

“Chà, chúng tôi đã thấy hắn!” Ông ta ra hiệu cho những người khác. “Phải không hả?”

Có tiếng la hét đồng tình, nhưng thanh tra Sharp vẫn tiếp tục nói với giọng điệu hòa nhã.

“Và rồi chuyện gì xảy ra?”

“Tôi cứ phải kể đi kể lại chuyện chết tiệt này cho cô thế. Chúng tôi thấy hắn bên trong cửa hàng bánh ngọt dùng điện thoại của bà già. Hắn nhìn ra, thấy chúng tôi đang lao tới hắn nên hắn lao khỏi cửa hàng.”

“Và ông bắn cậu ta?”

Người đàn ông nhún vai.

“Chúng tôi có lẽ đã bắn một hai phát súng cảnh cáo.”

“Và cậu ta chạy đường nào?”

Người đàn ông chỉ về phía phố Ga.

“Đường đó. Và chúng ta đang lãng phí thời gian đấy. Hắn sẽ trốn mất tăm mất tích. Nếu cảnh sát các cô không xuất hiện và ngăn chúng tôi lại, chúng tôi có lẽ đã bắt được hắn rồi.”

Sĩ quan Brett bước lên phía trước.

“Điều tôi không hiểu là tại sao cậu ta lại muốn dùng điện thoại của bà Binchey.”

Người đàn ông nhìn sang ông ta với vẻ khinh miệt.

“Hiển nhiên quá còn gì. Tên khốn đó cần gọi điện gấp. Quầy điện thoại công cộng ở giữa quảng trường. Hắn không mang di động. Thấy không có người trong cửa hàng bánh ngọt thế là hắn chớp luôn lấy cơ hội, lẻn vào dùng điện thoại của bà Binty.”

“Bà Binchey.”

“Gì cũng được.”

Cô nhìn về phía phố Ga. Không có nhiều thứ ở mạn đó, ngoại trừ vài cửa hàng, vài ngôi nhà và một cái ga xe lửa nhỏ ở cuối đường. Tuy nhiên có một vài ngõ ngách cắt con đường đó và anh ta có thể đi tắt qua để sang phố khác trong thị trấn.

Cô lại cảm thấy anh ta đang rất gần mình. Cô nhìn ra xung quanh. Không có bóng dáng mặc áo khoác len nào cả, chỉ có quảng trường trắng xóa và những khuôn mặt vẫn ở khắp các cửa sổ và tuyết rơi càng nặng hơn trước. Một lần nữa cái cảm giác đầy bối rối trước ánh sáng, trước sự sáng lóa lung linh cứa sâu vào trong cô, xuyên thấu qua cô, xuyên qua mọi thứ. Cô siết chặt nắm tay và quay lại nhìn đám người. Họ chẳng có vẻ gì sắp giải tán. Dù điều gì sắp xảy ra đi nữa, họ có vẻ như càng lúc càng giận dữ hơn và rõ ràng mối nguy hiểm vẫn chưa hết. Cô không nên đi loanh quanh ở đây nữa, và ngoài ra, giờ cô đã có một manh mối để lần theo. Cô định lẩn ra hướng phố Ga. Thanh tra Sharp phát hiện ra cô đầu tiên.

“Dusty!” Cô gọi. “Cháu đang làm gì ở đây thế nhỉ?”

Dusty dừng lại.

“Cháu…”

“Cháu không nên đi lang thang ở đây! Về nhà ngay đi!”

Dusty thấy đám đông và toán cảnh sát quay ra nhìn cô. Cô lúng túng, bối rối trước cái nhìn soi mói của bọn họ, nhưng cố gắng không để lộ ra. Những đôi mắt đó nhìn cô vài giây rồi lại quay đi. Dusty quay sang nhìn lại thanh tra Sharp.

Nhưng cô không còn đứng đó nữa. Cô đã vào trong cửa hàng bánh ngọt, nói chuyện với bà Binchey. Đám đông và toán cảnh sát tiến gần tới cửa chính của quầy bánh ngọt, cản Dusty không nhìn được chuyện gì đang xảy ra bên trong. Một lát sau điện thoại trong túi đổ chuông, cô lôi nhanh ra nghe.

“Alô?” Cô nói.

Không có lời đáp.

“Ai thế?” Cô hỏi.

“Là cô đây, Dusty.” Lời đáp lại.

Cô rùng mình ngước nhìn lên, và qua kẽ hở ở đám đông, cô thấy thanh tra Sharp từ trong cửa hàng bánh ngọt nhìn ra chỗ cô. Họ im lặng nhìn nhau vài giây, rồi thanh tra Sharp nói tiếp.

“Cô chỉ nhấn nút gọi lại để xem cuộc gọi cuối cùng từ điện thoại này tới ai.” Cô ngập ngừng. “Có vẻ như là tới cháu.”

Dusty thấy những khuôn mặt trong đám đông ngoảnh lại nhìn cô.

Tuyết rơi đọng lại trên mi mắt cô. Nó trong suốt như thủy tinh lỏng. Qua lớp lờ mờ đó, cô thấy thanh tra Sharp đang lao ra từ cửa hàng.

“Dusty!” Cô gọi.

Nhưng Dusty đang chạy. Cô không nhìn lại và cô cũng không biết nên chạy đường nào. Cô có thể thấy những bước chân in trên tuyết kéo dài từ cửa hàng bánh ngọt băng qua quảng trường. Chúng có thể không phải vết chân của anh ta nhưng cô lại cứ đoán chắc là thế. Dẫu sao cũng chẳng có dấu vết nào để bám theo cả.

Cô chạy băng qua quảng trường tới phố Ga. Tâm trí cô giờ vô cùng hỗn loạn. Một phần ý nghĩ nhiếc mắng cô đang dẫn những người khác tới chỗ anh chàng đó, nhưng phần ý nghĩ còn lại chẳng bận tâm. Cô phải tự tìm ra anh ta, phải đặt việc này ưu tiên lên hàng đầu. Nếu cô có thể gạt phăng những người khác ra, thế thì quá tốt đẹp. Nếu không được, thì quá tệ hại. Họ sẽ cùng tìm ra anh ta.

Chí ít thì cảnh sát cũng ngăn cản để anh ta không bị giết chết.

"Dusty!"

Tiếng sĩ quan Brett phía sau cô. Cô bỏ ngoài tai và chạy tiếp, vẫn cứ bám theo vết chân của anh chàng đó để lại trên tuyết. Họ cứ chạy thế, băng qua quảng trường và dọc theo phố Ga.

Cô chạy như họ, cố gắng thật nhanh, và chỉ khi rẽ vào phố Ga, cô mới ngoái nhìn lại.

Tất cả họ đều phía sau cô - đám đàn ông và cảnh sát - và họ tới rất gần rồi. Cô đã khiến họ bất ngờ vì đột ngột bỏ chạy, nhưng dù cô có chạy trước đi chăng nữa, cô biết cô vẫn không qua mặt được người chạy nhanh nhất trong số họ. Cô lao dọc theo phố Ga, mắt vẫn dán vào những dấu chân trên tuyết. Rồi thì, cô khiếp sợ vô cùng, chúng biến mất, y như lần ở công viên Stonewell.

Dù hơi khựng lại, biết chắc đám người đó vẫn đang đuổi theo, cô lại chạy tiếp trên mặt tuyết không còn dấu vết. Đột nhiên cô lại thấy dấu chân cách đó gần ba mươi mét, vẫn cứ dẫn tới nhà ga. Trong cô lẫn lộn cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa hoảng sợ. Cô chắc chắn dấu chân là của cùng một người, mặc dù điều này không thể xảy ra được. Chúng mất dấu một đoạn, rồi giờ cách ba mươi mét chúng lại đột ngột hiện ra, cứ như thể anh ta bằng cách nào đó có một bước nhảy không giống con người băng qua mặt tuyết. Nhưng không có thời gian nghĩ ngợi về điều đó nữa. Cô phải chạy. Cô phải đi tìm anh ta.

"Dusty!"

Sĩ quan Brett lại gọi với theo. Tiếng ông ta nghe đã gần hơn, nhưng chưa quá gần như cô tưởng. Thực tế cô ngạc nhiên là chưa ai bắt kịp cô cả. Cô lại ngoái nhìn lại và thấy người chạy nhanh nhất vẫn còn cách khoảng hai mươi thước phía sau. Trong số họ có ba cảnh sát và bốn người đàn ông, và giờ thì đã rõ vì sao những người đang đuổi theo không chạy nhanh hơn.

Họ đang vướng chân lẫn nhau. Đám cảnh sát, dù họ vẫn chạy, lại đang cố gạt mấy người đàn ông ra, để họ không rượt đuổi và không dây dưa vào việc này nữa, trong khi đám đàn ông thì đang cố chống lại, và vẫn chạy tiếp.

Cô tăng tốc, quyết tận dụng cơ hội thuận lợi này cho mình. Nhưng tới đây cô lại thất vọng, những dấu chân lại mất dần. Cô chạy qua nó tới chỗ tuyết còn nguyên vẹn không bị xáo trộn gì, cố tìm kiếm những dấu chân còn lại. Chẳng có gì cả, chẳng gì hết, thế rồi - khoảng bốn mươi mét hoặc hơn xuôi theo con đường - chúng lại xuất hiện, lại nối rõ từ hư vô giống như những dấu chân ma quỷ.

“Anh là quái quỷ gì thế?” Cô lầm bầm.

Cô chạy tiếp, lần theo dấu vết mới. Nó dẫn thẳng tới nhà ga ở cuối đường. Cô có thể thấy nhà ga qua màn tuyết rơi, phòng bán vé nhỏ và tồi tàn, phòng chờ, hai sân ga nhỏ, cây cầu. Một đoàn tàu chở khách vừa vào ga. Cô kiểm tra những dấu chân trên tuyết. Chúng dẫn tới cây cầu, nhưng lại một lần nữa cô thấy chúng mất dần.

Cô vội vã nhìn xung quanh. Cô chỉ thấy tuyết rơi mù mịt và phía sau cô, người đuổi tới gần nhất là một cảnh sát trẻ, lạ mặt. Anh ta làm rơi mũ trong khi chạy đuổi nhưng vẫn nhất quyết bắt kịp, và giờ thì vừa chạy vừa cố gọi với theo.

“Dusty, ngừng lại! Chúng tôi cần nói chuyện với em. Chúng tôi không để ai làm đau em đâu.”

Cô cảm thấy mình tha thiết muốn dừng lại.

Rồi cô lại thấy những dấu chân. Mặc dù dường như đó khó có thể là dấu chân của anh ta. Chúng không dẫn tới cây cầu nữa. Chúng hướng về bên trái, tới chỗ kho chứa đầu máy bỏ hoang. Cô chạy tiếp, không theo hướng nhà kho mà chạy về phía cây cầu.

“Dusty!” Viên cảnh sát gọi.

Cô không trả lời và tăng tốc. Cô đang bắt đầu nghĩ cách tìm ra anh chàng đó và cùng lúc gạt bỏ những người bám đuổi. Nhưng cô phải thật nhanh lên. Cô nghe thấy tiếng lầm bầm phía sau lưng, rồi tiếng chửi rủa, và thấy viên cảnh sát trượt ngã trên tuyết.

Anh ta đứng dậy và tiếp tục đuổi theo, hai đồng nghiệp khác bắt kịp anh ta. Mấy người đàn ông cầm súng ngừng chạy, đứng túm tụm lại với nhau vẻ giận dữ, cách phía sau khoảng năm mươi mét, được một số cảnh sát khác canh chừng.

Dusty tới chỗ cây cầu và bắt đầu leo lên.

Bước chân trơn trượt nhưng cô đi thật cẩn thận và khẩn trương sang phía bên kia. Phía dưới là đoàn tàu Barrowmere đang chờ chuẩn bị rời ga. Bên kia nhà ga, cánh đồng hoang trải dài, trắng xóa và thoáng đãng, dẫn tới cuối hồ Mirkwell và khu đồi đá phía nam.

“Dusty!” Viên cảnh sát gọi. “Đừng lên tàu!”

Cô không định làm thế nhưng thấy mừng là anh ta tưởng cô định lên tàu.

“Cha em đang nghe điện thoại!” Anh ta gọi. “Quay lại và nói chuyện đi!”

Cô ngoảnh lại nhìn anh ta và trong giây lát bản thân cô thấy lưỡng lự. Cô biết đôi khi cô phải chịu đối diện với những hậu quả mình đã gây ra. Thế nhưng bây giờ cô đang có cơ hội duy nhất để lần theo những dấu chân.

Cô quyết định nắm lấy cơ hội, rồi chạy xuống sân ga vừa kịp lúc ga trưởng cho đoàn tàu khởi hành. Tiếng còi vang lên và đoàn tàu lăn bánh. Cô chạy dọc theo sân ga, tuyết vẫn rơi tối tăm mặt mũi và - cô cầu mong - nó cũng làm người ga trưởng không nhìn thấy gì.

Thế rồi, khi ông ta đứng nhìn theo các toa tàu, cô leo qua rào chắn thấp, đoàn tàu đang chạy

che khuất cô khỏi đám cảnh sát, bỏ lại một bên sân ga phủ tuyết trắng xóa. Cô không biết liệu mình đã bị phát hiện chưa, nhưng không nên để mất thời gian nữa. Cảnh sát sẽ tới đây ngay bây giờ, hỏi người ga trưởng và bắt đầu mở cuộc tìm kiếm.

Cô trườn vòng ra phía sau sân ga tới chỗ khuất xa nhất và nhìn vòng sang phía bên kia ga. Cô thấy nhẹ cả người khi họ đang túm tụm gần cây cầu. Thanh tra Sharp và sĩ quan Brett cũng đang ở đó, cùng ba cảnh sát khác. Không thấy mấy gã đàn ông kia đâu.

Cô liếc về phía kho đầu máy. Phải đi ngay bây giờ. Cô phải đánh liều thôi. Cúi người xuống thật thấp, cô băng qua đường ray sang phía bên kia. Không có tiếng hét nào, dù là của ga trưởng hay cảnh sát. Cô len lén đi tiếp, thật chậm, thật chậm, rồi nhanh hơn khi tiến gần tới chỗ giao cắt, nơi có một lối đi tách ra và dẫn vào kho đầu máy.

Những dấu chân không còn thấy nữa. Tuyết vừa rơi phủ lên chúng. Có lẽ anh ta đã đi mất rồi - nếu đó đúng là anh ta. Dẫu thế cô cảm thấy vẫn có căn cứ trong bản thân mình. Bản năng cô chính là căn cứ và nó rất mạnh mẽ. Cô có thể lại cảm thấy sự hiện diện đó, y như lúc cô cảm nhận được trước khi nhìn thấy khuôn mặt tuyết, và ở đây điều đó lại nổi lại dữ dội hơn, đáng sợ hơn trước kia. Anh chàng đó đang ở đây - cô biết chắc thế - và cô sẽ được thấy anh ta.

Điện thoại của cô lại đổ chuông. Cô tắt nó đi. Có thể là cha cô hoặc cảnh sát, hoặc Kamalika, hoặc bất kỳ ai khác. Cô không bận tâm là ai. Không thể là anh ta, cô đoán chắc thế, và cô chỉ muốn anh chàng đó thôi: anh ta có thể kể cho cô nghe về Josh.

Kho đầu máy mở ra trước mắt cô: một nơi tối tăm bị bỏ quên, bít kín từ đầu tới cuối và nằm chờ sắp bị dẹp đi. Không có đầu máy nào bên trong, chỉ có một lối đi dẫn vào chỗ tối om, kéo tới chỗ xếp dụng cụ giảm xóc ở tận cùng.

Quãng giữa, một dáng người mặc áo khoác đang ngồi sụp trên nền, dựa vào tường, đầu cúi thấp, khuôn mặt giấu trong mũ áo: người đó dường như không nhận ra cô. Cô nhón chân tiến về trước và dừng lại cách khoảng mười mét. Đó là anh chàng ấy. Cô không thể thấy rõ nhưng cô biết chắc đó là anh ta.

Anh ta không cử động. Anh ta như bị bao bọc trong sự tĩnh lặng. Cô lặng ngắm anh ta vài giây và càng tin rằng anh ta đang ngủ hoặc đang rất kiệt sức, hoặc đã chết rồi. Cô chần chừ, rồi đi tiếp một bước. Khi đó, chân cô đá phải một chiếc hộp thiếc kêu loảng xoảng trong bóng tối.

Với tốc độ kinh hoàng, bóng người đó nhảy vụt dậy. Cô nghe một tiếng hét thất thanh, thấy lóe lên màu trắng chói lòa, rồi một cánh tay quăng về phía trước cứ như để phóng cái gì đó về phía cô. Không có con dao nào lao trong không khí, không có cái chai nào, không có đá, không gì cô có thể thấy được. Thế nhưng một thứ vô hình nhấc bổng cô lên và lẳng cô vào không khí.

Cô rơi bịch xuống nền, bao quanh cô chỉ toàn bóng tối. Cô cố gắng nhoài người dậy nhưng thật không hay ho chút nào. Cô không sao cử động được. Cô cố lần nữa. Không bộ phận nào phản ứng cả. Cô nằm ngửa lưng, nỗi kinh hoàng lan khắp người cô, và bóng tối ập xuống mắt cô.

Điều cuối cùng cô nghĩ tới là Josh.

21

Thế nhưng Josh không phải người đầu tiên cô nghĩ tới khi tỉnh dậy. Ý nghĩ đầu tiên của cô là về một người khác, một người vô hình trong màn sương tối tăm choán hết tầm nhìn của cô. Nó chiếm lĩnh cả tâm trí cô nữa, cái bóng tối sâu thẳm và không sao phản kháng được, và từng tế bào trên cơ thể cô dường như cũng cảm thấy nó. Cô thử nhúc nhích, thử suy nghĩ. Nhưng chẳng làm được gì. Chỉ có cảm giác về một ai đó vẫn còn đó: một người ở rất gần, một người nguy hiểm.

Anh chàng đó - cuối cùng một ý nghĩ rõ ràng cũng hình thành.

Đó hẳn là anh ta. Giờ cô đã nhớ ra anh ta và suy nghĩ của cô dựng lên một chân dung: chiếc áo khoác len, luồng trắng xóa, loáng thoáng một sinh vật lóa sáng như tuyết. Cô nghe thấy giọng nói.

“Dusty!” Giọng nói đó vang lên.

Cô cố trả lời, định nói gì thì cô cũng không biết nữa. Nhưng cô cứ cố đáp lại.

Chẳng có âm thanh nào phát ra, dù chỉ là tiếng kêu.

“Đừng cố nói.” Giọng nói cất lên. “Em không nói được đâu.”

Một khoảng yên lặng kéo dài, tối đen.

Nhưng giờ thì bóng tối đã bị quét sạch trước mắt cô. Giờ cô đã nhìn thấy người đó: cao, đội mũ trùm đầu. Quá tối tăm nên cô không sao nhìn rõ được khuôn mặt, chỉ có hình dáng của anh ta, thân người phía trên. Anh ta lờ mờ bên trên cô, trong khi cô nằm ngửa trên sàn.

Cô cố gắng nhúc nhích lần nữa và lại thất bại. Dáng người đó cúi xuống gần hơn. Cô vẫn không sao nhìn được khuôn mặt, chỉ có đôi mắt bị giấu kín trong bóng tối.

Nó lấp lóe như thủy tinh, y như tuyết lấp lóe khi rơi.

Trí nhớ chợt dội về: cuộc đuổi bắt, cảnh sát, những gã đàn ông, những khẩu súng, nhà ga. Cô nhìn vào bóng tối nhưng chẳng thấy gì xung quanh.

Cô cho rằng mình vẫn đang ở trong kho máy, nhưng điều đó chẳng mấy quan trọng. Cô sợ hãi trước dáng người đang nhích dần về phía cô.

Anh ta có thể làm bất kỳ điều gì anh ta muốn ở cô.

Cô lại cố cất lời, quát mắng anh ta quay lại, để cô yên, nhưng chẳng tiếng nào bật ra. Thậm chí cô chẳng thể rên rỉ. Giờ cô cảm thấy sức nóng. Nó toát ra từ cơ thể của anh ta: một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Cô thấy một bàn tay vươn ra. Nó cũng nóng bỏng. Nó xoa lên đỉnh đầu cô. Cổ tay áo của anh ta lướt nhẹ qua cô. Cô rùng mình trước sự đụng chạm ấy. Bàn tay trượt qua rồi trượt lại, luồng hơi nóng cuồn cuộn bao bọc lấy cô. Bóng tối ngập tràn lần nữa và cô lại bất tỉnh.

Cô tỉnh dậy bởi giọng nói khác.

"Dusty!" Giọng nói nhẹ nhàng và thân thiết. "Dusty!"

Đó là cha cô.

Cô mở mắt. Cô ngạc nhiên thấy bóng tối đã tan biến và mọi thứ đều sáng sủa. Trong giây lát cô nghĩ mình đang ở ngoài đồng hoang hoặc trên đồi đá. Chẳng có gì rõ nét cả. Mọi thứ đều sáng lóa màu trắng.

"Dusty!" Cha cô gọi.

Ông ở ngay gần. Cô có thể nhận ra qua giọng nói. Mặc dù cô không sao thấy ông. Cô nháy mắt và nhìn lại vào ánh sáng lóa siêu thực đó. Mọi thứ đều sáng bùng lên lóa mắt. Thế rồi khi cô nhìn vào, các hình ảnh bắt đầu nối kết dần lại với nhau. Giờ thì cô đã thấy những hình thù quanh mình, những dáng người. Cô âm thầm đếm họ.

Hai, ba, bốn, năm...

Một ký ức lướt qua trí nhớ của cô, một ký ức từ nơi nào đó mới gần đây: một ký ức về nhẩm đếm.

Cô đã nhớ ra rồi. Lúc cô đếm những người đàn ông trên quảng trường. Cô rùng mình và nhìn vào những bóng người trắng toát.

Có năm người. Cô chỉ nhìn có thế, và họ có là ai đi nữa, cha đang đứng trong số đó. Chí ít cô có một đồng minh ở đây. Một giọng khác cất lên.

"Nghỉ ngơi đi, Dusty!"

Cô không nhận ra giọng ai: một giọng phụ nữ, trầm và dịu dàng.

Những khuôn mặt giờ đã hiện rõ dần, nhưng vẫn còn xa lạ. Ánh sáng đang làm chúng méo mó. Cô nhớ đến khuôn mặt tuyết trên kính cửa sổ và cảm thấy một cơn rùng mình nữa chạy xuyên qua. Trông họ cũng giống khuôn mặt tuyết: lạnh giá, ma quái, nhìn chăm chăm vào cô, và hình ảnh rõ ràng hơn.

Cô đang trên giường bệnh và có cha cô, bên cạnh là thanh tra Sharp và ba y tá. Đây có vẻ như là phòng điều trị riêng. Cô nhìn từng khuôn mặt và bắt gặp nụ cười nhẹ nhõm của cha khi ông thấy cô nhận ra ông.

"Dusty!" Ông thầm thì. "Con cảm thấy thế nào?"

Cô không nói gì. Cô thở khó nhọc, vẫn nhìn xung quanh và cố cử động. Mình mẩy cô chỗ nào cũng đau, cô chưa bao giờ thấy mệt đến thế, nhưng chân tay cô vẫn nghe lệnh.

“Cha ơi!” Cô gọi. Giọng cô nghe khác lạ. Nó như đến từ đâu đó xa xăm chứ không phải từ trong cô. Nhưng ít nhất cô cũng lại nói được rồi. “Cha ơi, làm thế nào con tới đây thế?”

“Con sẽ phải hỏi thanh tra Sharp.” Ông đáp. “Cô ấy biết rõ hơn cha. Cha chỉ vừa tới đây một lát.”

Cô nhìn sang thanh tra Sharp. Mắt cô nhìn vốn rất cứng rắn, nhưng giờ lại thật dịu dàng.

“Có nhiều chuyện để kể lắm, Dusty!” Cô đáp. “Nhưng có lẽ ngay bây giờ cháu muốn ở với cha hơn. Cháu và cô có thể nói chuyện sau.”

“Không.” Dusty vươn tay ra, đến cô cũng ngạc nhiên mình làm được, và giữ lấy cổ tay thanh tra Sharp. “Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Cháu cần cô kể cho nghe.”

Thanh tra Sharp nhìn xuống bàn tay Dusty đang nắm chặt cổ tay mình.

“Cháu xin lỗi.” Dusty nói, thả tay ra.

“Ổn cả mà.” Thanh tra Sharp mỉm cười. “Cô hiểu cháu đang khá lo lắng. Đó là lý do vì sao cô nghĩ cháu muốn có chút thời gian ở bên cha.”

“Không, cháu… cháu muốn biết.”

“Được thôi.” Thanh tra Sharp nhìn các y tá. “Để Dusty nói chuyện ngay có ổn không? Ý tôi là, việc đó có làm cô bé quá sức không?”

“Cháu khỏe.” Dusty nói nhanh. “Cháu không còn thấy mệt nữa.”

Người cô đang đau nhức và cảm thấy thật sự kiệt sức, nhưng cố gắng che giấu đi. Các y tá nhìn nhau, rồi một cô cúi xuống nói.

“Cháu có thể nói chuyện một lát, Dusty, nhưng lúc nào thấy mệt, cháu phải dừng lại nhé.”

“Cháu không thấy mệt. Cháu khỏe mà.”

“Cháu có mệt đấy. Cháu chưa khỏe đâu.” Cô y tá mỉm cười. “Nhưng cháu cũng rất bướng bỉnh, và hiện tại đó có thể là dấu hiệu tốt đấy.” Cô y tá quay sang cha cô dặn.

“Nói chuyện với cô bé một lát thôi, nhưng đừng lâu quá nhé. Tối đa là hai mươi phút, rồi khi cô bé ngủ, ông có thể về nhà vài tiếng. Buổi tối nay chúng tôi sẽ bàn với ông liệu bác sĩ Sturton nói cô bé có thể về nhà hôm nay chưa hay cần ở lại qua đêm.”

“Cháu không cần ở lại qua đêm đâu.” Dusty nói.

“Để xem sao.” Cô y tá đáp.

“Cảm ơn các cô đã giúp.” Cha cô nói.

Và ba cô y tá rời phòng bệnh.

“Chuyện gì xảy ra thế ạ?” Dusty hỏi.

Cha và thanh tra Sharp nhìn nhau.

“Cô sẽ kể cho cháu, Dusty ạ!” Thanh tra Sharp đáp. “Nhưng cần có thỏa thuận. Cháu cũng sẽ kể cho cô nghe một số việc, được chứ?”

“Chẳng hạn như chuyện gì?”

“Như bất kỳ điều gì cô cần được biết.”

Sự ân cần không còn nữa và vẻ cứng rắn đã trở lại trong ánh nhìn của cô ấy. Dusty ngoảnh đi. Cô thanh tra này thật đáng sợ khi cô ấy muốn thế. Bảo sao người đàn ông râu xồm ở quảng trường không sao vượt qua ranh giới vi phạm được.

“Con không có gì phải sợ, Dusty ạ!” Cha nói. “Chỉ cần kể sự thật thôi. Chẳng việc gì phải giấu giếm cả. Cô đây không đến để bắt con.”

“Chính xác thế.” Thanh tra Sharp nói. “Cháu không cần dè chừng với cô nếu cháu không làm gì sai cả. Và dẫu cháu có làm đi chăng nữa, tốt nhất là cháu hãy nói rõ mọi chuyện. Và bây giờ, câu hỏi đầu tiên. Tại sao cháu lại bỏ chạy ở quảng trường?”

“Cháu nghĩ cháu đang gặp rắc rối.”

“Cháu không nghĩ rằng bỏ chạy có thể dẫn cháu vào nhiều rắc rối hơn nữa à?”

“Cháu sợ mấy người đàn ông đó. Cháu hoảng sợ.”

“Cô không thấy cháu là kiểu người dễ hoảng sợ đến thế. Và còn có cảnh sát xung quanh. Cháu khó mà không được bảo vệ.”

Dusty không nói gì.

“Thế rồi cháu bỏ chạy.” Thanh tra Sharp nói tiếp. “Điều gì dẫn cháu tới ga?”

“Cháu không biết. Cháu chỉ chạy. Cháu không thật sự nghĩ mình sẽ đi tới đâu.”

“Cháu có đang bám theo ai không?”

“Không.”

“Hoặc có cố dẫn chúng tôi tránh xa ai đó không?”

“Không.”

“Rồi cháu chạy tới ga và chúng tôi mất dấu cháu ở phía bên kia cầu.” Thanh tra Sharp nhún vai. “Cô thoạt đầu tưởng cháu đã lên tàu, nhưng người ga trưởng không thể xác nhận việc đó, thế nên chúng tôi tiếp tục tìm kiếm, mặc dù do tuyết rơi nên khó mà thấy dấu chân nào.”

“Thế làm thế nào cô tìm thấy Dusty?” Cha hỏi.

“Sĩ quan Brett phát hiện thấy anh chàng mặc áo khoác len đứng ở lối vào kho máy.”

Dusty giật mình.

“Chỉ đứng đó thôi ư?” Cô hỏi.

“Ừ!” Thanh tra Sharp nhìn cô chăm chăm. “Cô cũng thấy cậu ta. Cô có ấn tượng rằng cậu ta chủ ý đứng đó để chúng tôi nhìn thấy.”

“Điều gì khiến cô nói thế?” Cha hỏi ngay.

“Chỉ là cảm giác vậy thôi. Cậu ta không giống như đột ngột xuất hiện vào đúng lúc sĩ quan Brett nhìn về phía đó. Tôi cảm thấy khá chắc chắn... và tôi vẫn cứ cảm thấy chắc chắn… rằng cậu ta muốn chúng tôi thấy cậu ta.”

“Chuyện gì xảy ra tiếp theo?” Cha hỏi.

“Cậu ta chạy trở vào trong kho máy.”

Dusty thở hít vào. Cái kho bị chặn kín ở tận cùng, lối vào cũng là lối ra duy nhất. Khó mà tin được anh ta lại chủ định tự bẫy mình khi mà anh ta đang còn đứng ở lối ra và có thể dễ dàng chạy đi. Bãi đồng hoang gần kề và có dăm ba nơi khác để anh ta trốn thoát.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cô hỏi.

“Chúng tôi bám theo cậu ta vào kho máy.” Thanh tra Sharp đáp. “Và tìm thấy cháu.”

“Thế còn anh chàng đó?”

“Đi mất rồi.”

“Đi đâu? Như thế nào?”

“Chúng tôi không biết. Chúng tôi biết rõ rằng cậu ta không lẻn ra ngoài theo lối cậu ta đã vào. Nhưng bằng cách nào đi nữa cậu ta cũng thành công rồi, cậu ta đã thoát.” Cô ấy xoa cằm. “Đó đâu phải lần đầu cậu ta làm như vậy.”

Dusty nhớ lại câu chuyện Angelica đã kể về anh chàng biến mất không để lại manh mối nào từ phòng giam đồn cảnh sát. Lúc đó cô không tin cô bạn lắm. Giờ thì cô không chắc có tin không nữa.

“Về phần cháu.” Thanh tra Sharp nói tiếp. “Khó mà biết phải nói gì.”

Một sự im lặng lúng túng bao trùm. Dusty có cảm giác rằng cả cha lẫn thanh tra Sharp không ai muốn phá vỡ nó, họ muốn cô nói ra, giải thích mọi chuyện mà họ rõ ràng đã thảo luận lúc chỉ có riêng họ. Nhưng cô không biết chuyện đó là gì.

“Cháu chẳng biết phải kể gì cả.” Cô nói.

“Tại sau cháu chạy vào kho máy?” Thanh tra Sharp hỏi.

“Cháu không biết. Cháu chỉ... nghĩ rằng có thể trốn ở đó.”

“Rồi chuyện gì đã xảy ra khi cháu vào đó?”

“Cháu cảm thấy... một thứ... sức mạnh đập vào mình. Cháu không biết nó từ đâu tới. Điều tiếp theo cháu nhớ được là tỉnh dậy trên chiếc giường này.”

“Cháu không thấy bất kỳ ai ở trong kho máy à?”

“Không ạ!”

Thanh tra Sharp nhìn cô một lúc lâu, cân nhắc.

“Khi chúng tôi tìm thấy cháu, Dusty ạ!” Cô kể tiếp. “Cháu đang nằm ngửa lưng trên nền kho máy, tay khoanh lại trước ngực. Không có bất kỳ... dấu hiệu xâm hại nào. Nhưng mắt cháu nhắm nghiền và điều đáng lo ngại nhất là dường như cháu không còn thở nữa. Ấn tượng đầu tiên của cô là cháu đã chết rồi.”

Dusty nhớ lại lúc bị quất mạnh, bổng lên, rơi xuống, và bóng tối che phủ.

Nỗi kinh hoàng.

“Rồi chuyện gì đã xảy ra tiếp?” Cô ép mình hỏi thêm.

“Cô ra lệnh cho một nhân viên cảnh sát kiểm tra mạch của cháu. Lúc anh ta chạm vào cổ tay cháu, cháu bật ho và bắt đầu thở trở lại. Nhưng cháu vẫn hôn mê và không ai trong chúng tôi làm cháu tỉnh lại được. Chúng tôi gọi cả bác sĩ cấp cứu bên ngoài vào nhưng họ cũng không làm cháu hồi tỉnh được. Nên chúng tôi đưa cháu tới bệnh viện này và gọi cho cha cháu, bảo ông tới đây.”

Thanh tra Sharp lắc lắc đầu.

“Cô đã nhẹ cả người khi cháu tỉnh lại, Dusty ạ! Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với cháu hoặc cháu đã ở những đâu, nhưng cô rất vui được thấy cháu trở lại. Cha cháu đã lo lắng phát ốm đi đấy.”

“Con xin lỗi!” Dusty nói và nhìn cha.

Cha cô cau mày.

“Cha không biết nên giận dữ hay thở phào yên tâm đây.” Ông nói. “Có lẽ cả hai. Nhưng cha nghĩ đã đến lúc con kể điều gì đó.”

Cô đã sẵn sàng để kể bây giờ đây, nhưng không phải kể tuốt tuột mọi chuyện. Có quá nhiều việc khá riêng tư và kỳ lạ, quá nhiều điều cô biết phải giữ lại cho riêng mình. Hơn nữa, gã đàn ông tóc đuôi ngựa đã đe dọa sẽ dùng bạo lực nếu cô nhắc đến gã và đám con trai trước cảnh sát, và ý nghĩ về những điều gã có thể làm với cha quá kinh khủng không tưởng tượng nổi.

Mặc dù bây giờ cảnh sát đã can dự vào - anh chàng đó hẳn đã tự biết điều đó - và vẫn có nhiều điều cô có thể kể, có lẽ đủ để thanh tra Sharp tạm gạt cô sang một bên, mặc dù điều này chỉ là mong muốn của cô mà thôi. Cô thanh tra này quá thông minh, không dễ bị đánh lừa.

"Dusty?" Cha thúc giục.

"Anh chàng đó gọi cho con." Cô bắt đầu kể. "Anh ta gọi cho con vào tối muộn hôm giao thừa." Cô nhìn sang thanh tra Sharp. "Cháu đã nói dối cô khi bảo rằng đó là cuộc gọi im lặng. Chúng cháu đã nói chuyện, nhưng việc đó thật sự làm cháu bứt rứt. Trước tiên, cháu không hề biết anh ta và cháu không biết làm thế nào anh ta có số điện thoại của cháu. Anh ta bảo anh ta chỉ nghĩ ra một số và bấm gọi thôi. Cháu không tin thế. Và rồi anh ta bắt đầu nhắc đến những chuyện về Josh."

"Josh ư!" Cha nhìn vội thanh tra Sharp nhưng cô ấy không nói gì. Ông quay sang nhìn Dusty. "Cậu ta nhắc gì đến Josh?"

"Không nhiều lắm. Anh ta thoạt đầu gợi ý cháu gọi anh ta là Josh, chỉ là đặt cho anh ta một cái tên. Và rồi anh ta dùng một vài câu Josh hay nói với cháu. Và anh ta dường như..." Cô ngập ngừng. "Anh ta dường như biết hết mọi chuyện. Những chuyện mà lẽ ra anh ta không thể nào biết được."

"Nhưng tại sao cậu ta lại gọi điện?" Cha hỏi.

"Anh ta bảo anh ta vừa uống thuốc quá liều và muốn nói chuyện với ai đó khi anh ta sắp chết."

"Cậu ta rõ ràng chưa uống đủ lượng." Cha lầm bầm. "Vì cậu ta vẫn cứ tiếp tục xuất hiện. Nhưng cậu ta có thể nói dối về chuyện uống thuốc quá liều."

"Chuyện đó hiển nhiên nghe rất đáng ngờ." Thanh tra Sharp nói. Đôi mắt sáng của cô ấy nheo lại và Dusty đang tự hỏi liệu sự nghi ngờ của cô thanh tra nhắm tới anh chàng kia hay tới cô.

Có lẽ cả hai.

"Chuyện gì xảy ra tiếp theo, Dusty?" Cha hỏi.

"Anh ta nói chuyện khá líu nhíu. Rõ ràng là anh ta đang uống say. Và rồi anh ta ngắt máy."

"Và chuyện có thế à?" Thanh tra Sharp hỏi.

"Vâng ạ!"

"Cháu có tin cậu ta không?"

"Không."

"Cháu hẳn có tin cậu ta chút ít."

“Ý cô là gì?”

“Cháu đã cho cậu ta số điện thoại di động. Cậu ta đã gọi vào nó từ cửa hàng bánh ngọt.”

“Cháu không biết làm thế nào anh ta có số của cháu.”

Thanh tra Sharp chăm chú quan sát cô trong im lặng. Lại một lần nữa Dusty cảm thấy sức ép của đôi mắt ấy. Cô thanh tra lại hỏi.

“Vậy nếu cháu không cho cậu ta số điện thoại di động của cháu, thì ai đã cho?”

“Cháu không biết.”

“Và cả hai đã nói chuyện gì khi cậu ta gọi cho cháu từ cửa hàng bánh ngọt?”

“Chẳng gì hơn. Cũng vẫn câu chuyện đó. Những điều về Josh.”

“Chẳng hạn như chuyện gì?”

“Chỉ... chuyện lặt vặt.”

“Cô trông ngốc nghếch lắm sao, Dusty?”

“Không ạ!”

“Thế sao cậu ta gọi cho cháu? Tại sao cậu ta mạo hiểm vào thị trấn và dùng điện thoại của bà Binchey? Phải là một cuộc gọi khẩn khiến cậu ta phải làm thế. Vậy tại sao cậu ta gọi cho cháu?”

“Chúng cháu không nói được nhiều. Không có thời gian. Cháu nghe thấy tiếng súng và anh ta ngắt máy.”

“Nhưng cháu đã nói chuyện?”

“Vâng.”

“Về chuyện gì?”

“Cháu đã bảo cô rồi. Những chuyện về Josh. Cháu không nghĩ anh ta thật sự có đủ thời gian để nói những gì anh ta định nói bởi vì đám đàn ông có súng xuất hiện.”

Một khoảng yên lặng căng thẳng khá dài. Một y tá nhìn vào, bắt gặp ánh mắt thanh tra Sharp và lại biến mất.

Tiếp tục im lặng, rồi thanh tra Sharp cau mày.

“Lý do duy nhất cô không thể không nghi ngờ mọi chuyện cháu vừa kể, Dusty ạ, đó là chính bởi cậu con trai. Những điều ít ỏi chúng tôi biết về cậu ta không phải là không giống những gì cháu kể, mặc dù cháu rõ ràng là nói dối ở một số điểm và che giấu một vài chỗ. Và mặc dù là

phác họa phù hợp với những báo cáo mà chúng tôi đã có về cậu ta ở những nơi khác."

"Đã làm gì?" Cha hỏi.

"Nhiều chuyện. Ví như, biết rõ suy nghĩ của những người mà cậu ta không quen biết. Hoặc cậu ta là một kẻ mưu ma thủ đoạn khác thường, với nhiều thông tin nội bộ từ những người cậu ta từng giao du, hoặc cậu ta là người may mắn - hoặc chịu lời nguyền - có khả năng siêu phàm."

"Chúng tôi cũng vừa mới nghe được những chuyện mà cô và đồng nghiệp của cô không kể cho chúng tôi biết." Cha nói. "Rằng cậu ta bị nghi là đã cưỡng hiếp một cô gái trẻ."

"Bị nghi ngờ." Thanh tra Sharp nhắc lại, nhấn mạnh trong câu nói. "Không chứng cớ."

"Nghe cứ như kết tội tôi gớm nhỉ!" Cha nói. "Và cho dù hắn không có tội, hắn rõ ràng là nguy hiểm khi ở quanh đây. Tôi đang nghe đài địa phương khi cô gọi cho tôi, và họ chẳng nói đến chuyện gì khác ngoài gã trai đó. Và ai là những gã đàn ông mang súng? Đám dân tự quản à?"

"Chúng tôi đang xem xét vụ việc đó. Nhưng chuyện đó có lẽ thường diễn ra."

"Ý cô là gì?"

"Chúng tôi có thể cho rằng anh chàng này dường như kiếm được khá nhiều kẻ thù." Thanh tra Sharp dừng lại. "Việc nghi ngờ cưỡng hiếp rõ ràng là tâm điểm của câu chuyện. Và thực tế thì anh chàng này là kẻ khá lập dị và cảnh sát vẫn chưa thể hiểu được cậu ta - hoặc chí ít là chưa bắt giữ được cậu ta - chà, bảo sao chuyện này như bỏ thêm dầu vào lửa cho những ai muốn nắm quyền thực thi pháp luật."

Thanh tra Sharp nhìn sang Dusty lần nữa.

"Điều làm cô lo lắng ở cháu, Dusty ạ, là việc cháu gặp nguy hiểm khi tự làm mấy chuyện đó một mình."

"Làm gì ạ?" Dusty hỏi.

"Tự nắm quyền thực thi pháp luật. Cô không định gây khó khăn cho cháu, bởi vì cháu vừa trải qua một chuyện kinh khủng, nhưng cô chỉ nói điều này: trở thành kẻ nổi loạn là một lẽ - cô cũng từng là kẻ nổi loạn khi cô ở tuổi cháu - nhưng trở thành kẻ liều lĩnh lại là chuyện khác. Cô biết cháu thích làm theo cách của mình, và cô cũng biết cháu chỉ kể cho cô nghe những điều cháu muốn cô biết và giữ riêng những điều còn lại. Nhưng hãy thận trọng, Dusty. Lần này cháu không bị thương nặng. Cháu có thể sẽ không may mắn thế nếu cháu lại gặp rắc rối lần nữa đâu."

"Dusty à?" Cha gọi. "Còn điều gì con chưa kể cho chúng ta nghe về anh chàng đó không?"

"Không ạ!"

"Con có giấu cậu ta ở đâu không?"

"Không ạ!"

“Con có biết cậu ta ở đâu không?”

“Không ạ!”

“Bởi vì mọi người sẽ nghĩ thế. Họ rất có thể đã nghĩ thế rồi. Chuyện xảy ra ở quảng trường sẽ được lan truyền, và tên con sẽ được mọi người nhắc tới. Mọi người vẫn nhắc tới cậu ta và đặt ra những giả thuyết. Giờ họ sẽ liên hệ cậu ta với con. Và con cứ càng im thin thít về chuyện đã xảy ra, họ lại càng nghi ngờ con.”

Dusty cắn chặt môi.

“Con đang nói thật mà cha. Con không biết anh ta ở đâu.”

Ông tiếp tục nhìn cô một lúc, rồi cúi xuống và hôn lên trán cô.

“Thôi, nếu thanh tra Sharp không còn câu hỏi nào nữa, cha nghĩ con nên nghỉ đi.”

Ông ngẩng lên nhìn nữ thanh tra. Cô nhún vai. “Tôi vẫn còn nhiều câu hỏi nữa nhưng tôi chắc ông nói đúng. Dusty và tôi có thể nói chuyện tiếp vào dịp khác. Cô bé cần nghỉ ngơi rồi.”

“Nhưng con muốn về nhà.” Dusty nói.

“Con chưa về nhà được.” Cha đáp. “Cô y tá bảo con phải nghỉ đã.”

“Nhưng ngày mai con phải đi học.”

“Cha sẽ xem con thế nào rồi quyết định việc đó sau.”

Dusty nhìn họ nài nỉ. Cô vẫn cảm thấy kiệt sức nhưng cô tha thiết được về nhà. Cô ghét phải ở trong bệnh viện và dẫu sao cô cũng biết mình không bị thương.

“Con chỉ cần ngủ thôi mà cha.” Cô nói. “Ở nhà con cũng ngủ được mà.”

Cha lại hôn trán cô.

“Y tá nói trước tiên con phải ngủ lại đây một lúc. Cha sẽ quay lại trong vài giờ tới và xem con thế nào, một khi con đã nghỉ ngơi rồi. Nếu bác sĩ nói mọi chuyện ổn cả, chúng ta sẽ nghĩ tới việc đưa con về nhà.”

Dusty cố mỉm cười.

“Được ạ!” Cô đáp.

Cha mỉm cười đáp lại.

“Hẹn gặp con sau!”

Dusty nhìn sang thanh tra Sharp.

“Cô sẽ gặp cháu sau, Dusty!”

Và họ để cô lại một mình.

Dusty nằm duỗi thẳng và cảm thấy sự mệt mỏi lại chế ngự cô. Dẫu vậy cơn buồn ngủ không chịu đến. Những ý nghĩ của cô đang hoạt động quá nhanh. Cô không để tâm. Cô hài lòng khi được nghỉ ngơi. Bác sĩ vào xem nhanh một lúc, rồi một cô y tá vào, rồi họ để cô một mình. Thế lại tốt. Một mình vẫn tốt. Một mình được an toàn. Cô muốn ở một mình. Cho đến khi lơ mơ ngủ, cô nhận thấy mình không hoàn toàn ở một mình.

Có ai đó đang đứng ở đầu giường.

22

Cô không thấy được anh ta nhưng cô có thể cảm thấy anh ta, và đột nhiên trong cơn sợ hãi cô lại thao thức. Cô đưa mắt nhìn ra xung quanh nhưng trước khi cô làm thế, có cái gì đó khép mắt cô lại: một bàn tay, lòng bàn tay đặt lên mắt phải cô, các ngón tay trên mắt trái; một bàn tay nhẹ màu tuyết trắng. Mặc dù nó tỏa ra một ngọn lửa sống động.

“A.” Cô kêu lên.

“Tốt nhất là em không nên thấy tôi.” Giọng nói cất lên. Giọng anh chàng ấy, như cô đã từng biết.

“Bỏ tay anh ra.” Cô van xin.

“Không.”

“Nhưng nó nóng bỏng.”

Bàn tay không nhúc nhích. Cô nằm đó, thở khó nhọc, bóng tối trùm lấy mắt cô. Rồi thật chậm rãi nó trở nên rõ ràng. Cô vẫn cảm thấy sự hiện diện của bàn tay, mặc dù giờ cô không hề nhìn thấy nó. Thay vào đó, cô cảm thấy một phần trong cô chuyển động, một phần bên trong dường như trượt khỏi cơ thể cô và đi vào một nơi mới mẻ, không có thực.

Chẳng có khuôn mặt nào ở đó ngoại trừ luồng sáng đến nôn nao người. Nhưng cô biết chốn này khá rõ. Cô từng cảm thấy điều này trước kia cùng với cảm giác sợ hãi bị biến mất. Mặc cho tất cả những điều đó, cô cũng cảm nhận được anh chàng đó. Anh ta vẫn ở đó, rất gần đây.

“Anh là ai?” Cô thầm thì.

“Tôi không biết.”

“Một thiên thần? Hay ác quỷ?”

“Tôi không biết.”

“Làm thế nào anh vào được bệnh viện mà không ai phát hiện?”

“Tôi không biết.”

“Anh phải biết chứ.”

“Tôi chẳng biết gì cả.” Giọng anh ta nghe như hơi thở phả vào cửa sổ. “Tôi là ai hay tôi là cái gì. Tôi không biết liệu tôi đang sống hay đã chết. Tôi chỉ biết tôi là thế.”

“Anh muốn gì?”

“Chấm dứt.”

“Chấm dứt cái gì?”

“Chấm dứt tồn tại.”

Dusty vừa cảm thấy như cô ngừng tồn tại. Mặc dù mảnh rời nào đó trong cô vẫn còn lại và cô bám dính vào nó, tập trung vào nó, cố tin tưởng nó. Thật khó khăn. Tất cả những gì cô thấy đều trắng xóa. Tất cả những gì cô cảm thấy là lửa cháy. Bản thân chỉ còn là ý nghĩ. Một giấc mơ không thể xảy ra.

“Để tôi đi.” Cô thầm thì.

Cô không chắc mình đang nói chuyện với ai, vào lúc này mọi thứ đều thay đổi. Bất cứ cái gì níu giữ cô lại tự tách rời ra. Cô cảm thấy anh ta đã rời tay khỏi mặt cô. Ánh sáng lóa biến mất và thay vào chỗ nó cô thấy cái trần nhà nhợt nhạt của căn phòng bệnh viện. Ánh lửa còn lập lòe một chút nữa, rồi cũng nhạt dần, chỉ để lại chút ẩm ướt trên má cô. Cô vẫn thở khó khăn, nhưng chí ít cô lại cảm nhận được cơ thể mình.

“Để tôi thấy anh.” Cô nói. “Tôi phải thấy.”

Cô xoay mình và lần này anh ta không ngăn cô. Cái nhìn của anh ta làm cô kinh ngạc. Cô chăm chăm nhìn anh ta một lát, rồi nhảy ra khỏi giường và đứng đó, đối diện anh ta. Cô đã chuẩn bị tinh thần cho cái gì đó kỳ quặc, nhưng không phải là thế này...

Cô không biết phải gọi là gì.

Vẻ đẹp, cô nghĩ, dẫu rằng khiến cô bối rối. Anh ta đứng cách cô vài bước chân, chỉ ngoài tầm với, và anh ta đang nhìn cô với đôi mắt nhợt nhạt: một đôi mắt xám trong suốt nhuộm màu trắng. Anh ta mặc áo khoác len, không cài khuy và có mũ trùm ở lưng. Cô thấy bên trong là một chiếc sơ mi nhạt màu, đi kèm với chiếc quần cũng nhạt màu và đôi giày cũ lôi thôi. Không áo len trong, không khăn quàng, không găng tay.

Anh ta bao nhiêu tuổi rồi, cô cũng không đoán được.

Anh ta trông vẻ như mười sáu, vẻ như không có tuổi. Chuyện đó không quan trọng. Anh ta không giống bất kỳ ai cô gặp. Da anh ta trắng toát. Tóc anh ta trắng. Hai chi tiết nổi trội đó khiến mọi thứ khác ở anh ta dường như cũng trắng toát.

Anh ta phát ra ánh sáng kỳ ảo và trái với vẻ ngoài như tuyết của mình, anh ta tỏa ra hơi nóng. Cô có thể cảm thấy luồng nhiệt đó dù đứng tận đây: một sức mạnh thể xác huyền ảo đồng thời khích động và xô đẩy cô.

Cô cố gắng lờ nó đi, cố giữ bình tĩnh, cố nhìn ngắm anh ta với vẻ lạnh lùng xa cách.

Vẻ đẹp còn đến từ thứ gì đó còn hơn chính bản thân anh ta. Nó không phải ở thứ năng lượng sống nguyên sơ mà anh ta tỏa ra. Quá bối rối đến mức không cảm nhận nổi vẻ đẹp đẽ này. Là một cái gì đó rất khác, rất mơ hồ mà cô không sao định nghĩa được.

Rồi cô nhận ra nó: những nét đặc trưng nữ tính kỳ lạ trên xương má, đôi mắt và bàn tay - bàn tay thanh tú với những ngón thon dài. Mặc dù đây là một anh chàng, và trong đôi mắt lạnh giá, cô cảm nhận cả sự đam mê và nguy hiểm. Anh ta có vẻ đẹp khác biệt trần tục. Anh ta có năng lượng nóng bỏng và kỳ quái. Anh ta gây chết người.

"Đừng sợ tôi, Dusty!"

"Tôi không sợ anh."

"Có, em đang sợ."

Cô biết anh ta đúng, nhưng cô không nói gì. Anh ta lại nói.

"Và đừng..."

"Đừng cái gì?"

"Đừng trở nên bị ám ảnh bởi tôi."

Cô nhìn anh ta chăm chăm. Điều anh ta nói ra thật lố bịch. "Đừng tự hãnh diện về bản thân thế." Cô nói.

Anh ta lắc đầu.

"Không tốt đâu, Dusty. Không ích gì khi giả bộ xử tệ với tôi đâu. Tôi thấy quá nhiều điều. Đừng để tôi thấy em nói dối tôi nữa."

"Anh có cưỡng bức cô gái đó không?" Cô hỏi thẳng thừng.

"Tôi không biết."

"Anh có ý gì khi nói không biết? Dĩ nhiên là anh biết. Có làm hay không hả?"

"Em nghĩ sao?"

"Đừng né tránh câu trả lời. Việc tôi nghĩ gì không quan trọng. Có làm hay không?"

"Tôi không biết những việc mình đã làm. Tôi không nhớ được gì cả."

"Thế làm thế nào anh nhớ được tên tôi? Số điện thoại của tôi? Làm thế nào tắm hay ăn uống được hả? Làm thế nào đi lại hay nói chuyện và suy nghĩ được hả? Làm sao anh nhớ được tất cả những việc đó nếu anh không có trí nhớ?"

"Tôi không biết. Tôi chỉ cứ làm những gì đúng là thế. Tôi chỉ... hành động thôi. Có những việc chỉ cho tôi những gì cần phải biết. Kiểu như... bản năng. Nhưng nó không phải là trí nhớ. Tôi không thể giữ điều gì trong suy nghĩ. Có lẽ chỉ được một lát. Rồi chúng trôi ngay đi."

"Kể cho tôi nghe anh đã làm gì hôm qua."

“Tôi không biết về ngày hôm qua.”

“Kể cho tôi nghe anh đã làm gì một giờ trước.”

“Tôi không biết một giờ là như thế nào.”

“Anh đang nói cái quái quỷ gì thế?”

“Tôi không biết về thời gian. Tôi không biết nó là gì. Tôi chỉ biết mọi người nhắc đến nó.”

“Thật ngớ ngẩn!”

“Ngày, tuần, tháng, năm.” Anh ta nói. “Phút, giờ và giây. Tôi không biết chút gì về những thứ đó.”

“Điều đó hoàn toàn ngớ ngẩn!”

“Tôi chỉ biết đến hiện tại. Và hiện tại đau đớn.”

“Anh vẫn chưa nói tại sao anh nhớ tên và số điện thoại của tôi.”

“Những thứ quan trọng dường như cứ tiếp tục đến với tôi. Tên em, số điện thoại của em, những người tôi đã gặp, những thứ tương tự thế. Nó giống như... có cái gì đó cứ giữ chúng theo cùng tôi. Nhưng nó không đến từ trí nhớ. Nó giống như... những món quà của hiện tại.”

“Anh đang nói dối. Không ai lại sống được như thế cả.”

Anh ta không nói gì.

“Không ai làm thế được cả.” Cô nói. “Anh chỉ đang dựng ra chuyện đó để tránh né phải thừa nhận những việc mình đã làm.”

Anh ta vẫn không nói gì.

“Anh biết nhiều hơn những gì anh đang nói.” Cô nói. “Phải thế không?”

Anh ta nhìn cô bằng đôi mắt nhàn nhạt.

“Tất cả những gì tôi biết đó là tôi dường như đã gây ra nhiều kẻ thù và mọi người muốn tôi chết.”

“Trả lời kiểu thế là sao vậy?”

“Đó là câu trả lời duy nhất tôi có thể nói với em. Tôi không biết làm thế nào tôi làm những việc như tôi làm hay thấy những thứ như tôi thấy. Tôi chỉ biết tôi gây ra nỗi đau đớn.”

“Vậy anh có thể cũng đã cưỡng bức cô gái đó, chỉ là anh không nhớ thôi. Đó có phải điều anh đang nói không?”

Anh ta nhìn xuống.

“Em có nghĩ tôi có khả năng cưỡng bức không?”

“Làm sao tôi biết được? Anh có thể làm tôi bay tung người và dính chặt tôi ở trong bệnh viện chỉ với một cái vẫy tay.”

“Tôi không định làm đau em.” Anh ta vẫn nhìn xuống. “Nhưng em đã làm tôi giật mình. Tôi tưởng em là một trong những kẻ tới bắt tôi.”

“Anh còn nhớ chuyện đó, thấy không! Anh có trí nhớ về việc đó.”

“Tôi có hình ảnh về chuyện đó. Nên tôi cho rằng đó hẳn là việc tôi đã làm.”

“Và anh đã làm những chuyện đó trước kia. Có những câu chuyện kể lại việc anh làm người khác bất tỉnh theo cùng kiểu đó, và làm họ bị thương thật sự, nặng hơn cả tôi. Và anh đã giết mấy con chó bun. Theo cùng cách đó, tôi cho là thế phải không?”

“Tôi nghĩ thế. Tôi không chắc lắm.”

“Làm sao anh làm thế được? Chỉ bằng một cái vẫy tay.”

“Tôi không biết.”

“Anh không thể cứ nói mãi anh không biết. Anh phải biết chứ!”

Anh ta lại lắc đầu.

“Tôi không hiểu gì về những chuyện này. Chính vì thế nên tôi sắp phát điên.”

“Thế còn những chuyện khác thì sao?”

“Những chuyện nào?”

“Những chuyện khác anh đã làm. Cách anh biến mất khỏi phòng giam của cảnh sát. Và ở kho đầu máy. Cách anh vừa xuất hiện ở đây. Cách những dấu chân của anh biến mất không để lại gì, giống như anh nhảy phốc cả một quãng dài qua mặt tuyết vậy. Và rồi chúng lại xuất hiện. Và cách anh đọc được ý nghĩ của mọi người. Anh có định bảo tôi rằng anh cũng không hiểu những chuyện đó là như thế nào không?”

“Ừ!”

“Ừ cái gì?”

“Tôi cũng không hiểu những chuyện đó là sao nữa.”

Cô nhìn anh ta chăm chăm.

“Nếu anh có khả năng làm được những chuyện đó, thì anh cũng có khả năng cưỡng bức cô

gái đó."

"Nếu em nghĩ thế, Dusty!"

Anh lại nhìn cô bằng đôi mắt đầy tuyết, và trong giây lát Dusty thấy trong đó dường như là một nỗi buồn không thể hiểu thấu được. Cô cau mày, không chắc mình cảm thấy gì.

"Em nghĩ tôi đang lảng tránh." Anh ta nói. "Tôi không hề như thế. Tôi thề với em đấy. Tôi cũng đang rất bối rối như em vậy. Tôi không biết tôi là ai. Tôi không biết mình từ đâu tới. Tôi không biết làm cách nào tôi làm được những việc mình làm. Tôi thấy bức tranh về mọi người, về các địa điểm và sự vật trong suy nghĩ cứ bày ra trước mắt tôi, nhưng tất cả chúng đều lộn xộn. Tôi hành động chỉ bằng bản năng thôi. Tôi biết không còn cách nào khác. Tôi nghĩ những cái có trong suy nghĩ của tôi và nói những điều buột ra khỏi miệng. Và tất cả những việc tôi làm đều tạo ra đau đớn." Hai bàn tay anh ta nắm lại, mềm và trắng muốt. "Tôi đang rất khổ sở. Em có thấy thế không?"

"Anh cần được giúp."

"Không ai có thể giúp tôi. Vì chẳng có ai có thể hiểu tôi."

Cô không còn biết phải tin vào đâu nữa.

Lời anh ta nói quá ư kỳ quái đến mức khó mà chấp nhận được. Cô cho rằng anh ta kể cho cô nghe tất cả những chuyện này để được cảm thông. Đến lúc này cô chẳng cảm thấy gì hết. Dù anh ta nói có cảm thấy khổ sở thế nào, một điều anh ta nói dứt khoát là thực: anh ta gây ra đau đớn ở bất kỳ đâu anh ta tới. Sự có mặt của cô ở bệnh viện này đủ là minh chứng. Đối với anh chàng có năng lượng siêu phàm này, cô không cảm thấy gì ngoại trừ sự giận dữ. Anh ta đột nhiên bật cười khiến cô ngạc nhiên.

"Có gì buồn cười à?" Cô lẩm bẩm.

"Em rất khác những người khác."

"Điều đó có nghĩa là gì?"

"Em không sợ tôi chút nào. Em có chút sợ lần đầu thấy tôi nhưng em nhanh chóng vượt qua, và giờ thì em chỉ tức giận tôi thôi. Tôi đáng sợ với em hơn là em làm tôi sợ chứ."

"Thế sao anh gọi điện cho tôi từ cửa hàng bánh ngọt? Hay anh lại không nhớ gì, hả?"

"Tôi không nhớ nhưng tôi biết tại sao."

"Làm thế nào anh biết tại sao nếu anh không thể nhớ?"

"Tôi vừa kể cho em rồi, tôi…"

"À, phải rồi. Anh có một hình dung trong đầu - và úm ba la! - câu trả lời đúng là thế. Mà thôi kệ đi. Hãy nói cho tôi biết tại sao anh lại gọi cho tôi."

"Lúc đó tôi không định vào thị trấn. Nhưng tôi có thể cảm thấy em đang gặp nguy hiểm với

đám người ở đồi đá, và tôi phải vội vã tìm một cái điện thoại và gọi cho em."

"Dù là anh khẳng định anh có ngay số của tôi."

"Lần đầu gọi cho em thì đúng như thế. Như thể tôi có ngay được số đó. Tôi không biết làm thế nào. Và rồi nó lại đến với tôi lần tiếp theo."

"Phải, gọi là nhớ ra. Đa phần mọi người có thể làm được - ngoại trừ những ai chủ ý muốn quên những điều họ đã làm hoặc giả bộ như không có gì xảy ra. Anh có thể không nhớ đã cưỡng bức cô gái đó nhưng thật đáng kinh ngạc là anh lại có thể nhớ số điện thoại của tôi."

"Tôi nghĩ chuyện này hẳn rất kỳ lạ đối với em."

"Lúc đó anh có thấy tôi đi bộ bên hồ nước không? Trước lúc gọi cho tôi ấy."

"Trong đầu tôi. Và những kẻ khác ở trên đồi."

"Họ là ai?"

"Tôi không nhớ."

"Thuận lợi quá nhỉ?"

"Em lại tức giận tôi rồi."

"Tôi chưa bao giờ hết giận anh cả."

Dusty trừng mắt nhìn anh ta. "Anh chỉ nói với tôi những gì anh muốn tôi biết và giữ lại những chuyện còn lại." Cô đột ngột ngừng nói. Những lời lẽ quen thuộc khi cô nói ra nhưng giờ đây cô nhận ra rằng cô vừa mượn những lời đó từ người khác. Thanh tra Sharp cũng nói với cô những câu y như vậy lúc trước. Nhưng cô không thấy xấu hổ vì việc đó, chỉ dấy lên một cơn giận dữ nhắm tới anh chàng đó. "Vậy anh quay lại bệnh viện để làm gì? Và đừng có nói rằng anh không biết hay không nhớ gì nhé."

"Tôi tới để xin lỗi em."

"Vì chuyện gì?"

"Vì làm em đau."

"Thật ư?"

"Thật."

"Được rồi. Anh vừa xin lỗi rồi. Còn gì khác không?"

"Một việc khác nữa."

"Việc đó là gì?"

“Tôi có thể cảm thấy Josh.”

Mọi giận dữ trong cô biến mất khi tên anh trai cô được nhắc tới. Cô tiến lên một bước gần anh ta, rồi kìm lại khi luồng hơi nóng bao bọc quanh cô. Anh ta lùi lại một chút như thể lo lắng duy trì khoảng cách giữa họ. Cô ngập ngừng nói.

“Hãy nói tôi biết ý anh là gì?”

“Tôi có thể cảm thấy anh ấy. Tôi cảm thấy anh ấy lần đầu tiên chúng ta nói chuyện điện thoại.”

“Thế ra anh vẫn nhớ chuyện đó hả?”

“Không, nhưng tôi...”

“À phải, được rồi. Bỏ qua đi. Anh cảm thấy anh ấy ở đâu?”

“Trong giọng nói của em. Tôi không biết đó là ai. Tôi chỉ cảm nhận thấy cái tên trước tiên. Đó là lý do tôi dùng tên đó. Thế rồi khi em phản ứng như cách em đã làm, tôi bắt đầu cảm thấy nhiều chuyện hơn.”

“Anh chỉ đang phỏng đoán. Anh không nghe thấy nó trong giọng tôi. Anh chỉ đoán thôi. Anh có thể nhắc đến một cái tên quan trọng đối với tôi nên anh cứ đoán tiếp và đã may mắn.”

Anh ta im lặng quan sát cô một lát. Cô đứng đó lúng túng. Không thể nào anh ta có thể nhìn không chớp mắt lâu thế. Nhưng đó không phải điều duy nhất gây bối rối. Đôi mắt nhàn nhạt của anh ta đang đổi màu. Nó đang biến thành màu đỏ.

“Em đang trút giận vô cớ đấy.” Cuối cùng anh ta nói.

“Tôi có lý do rất chính đáng chứ.”

“Không phải là vào tôi. Và nếu em cứ tiếp tục trút giận, nó sẽ làm đau em đấy. Bởi vì sâu thẳm bên trong em tin tưởng tôi. Tôi biết trong tim em, em tin tôi. Nhưng nếu em cứ tiếp tục giả vờ là không, thì tôi có nói nữa cũng không ích gì.”

Lại là sự im lặng nữa.

“Nói tiếp đi.” Cô lẩm bẩm.

Anh ta không trả lời.

“Nói tiếp đi.” Cô nói. “Tôi muốn anh nói tiếp.”

“Vậy thì đừng tranh cãi.” Anh ta đáp. “Chỉ nghe thôi.”

Cô không nói gì.

“Tôi cảm thấy nhiều điều ở mọi người.” Anh ta nói tiếp. “Cho dù tôi không nhìn thấy, tôi vẫn cứ cảm nhận được chúng. Khi tôi nghe giọng nói của ai đó, tôi cảm thấy những điều trong

cuộc sống của họ, đặc biệt là những thứ hoặc những người quan trọng đối với họ. Đôi khi tôi có thể cảm thấy toàn bộ cuộc đời một người. Với em thì tôi nghe thấy Josh trong giọng nói của em. Mọi điều em nói ra, mọi điều em nhắc tới, đều về Josh. Mặc dù em đang nhắc trực tiếp đến anh ấy hay đang nói đến chuyện khác, cũng vẫn không khác gì cả. Anh ấy cứ hiện ra âm thầm trong mỗi lời em nói. Tôi không thấy toàn bộ hình ảnh trong lần nói chuyện đầu tiên. Nhưng tôi cảm thấy anh ấy dần dần rõ hơn. Nếu tôi không say, hẳn tôi đã cảm thấy rõ hơn."

Anh ta im lặng và cô cảm thấy anh ta đang chờ xem liệu cô có định ngắt lời anh ta lần nữa không. Cô không nói gì và tiếp tục ngắm khuôn mặt anh ta. Mắt anh ta lại không hề chớp.

"Em đang tự nhận với chính mình rằng em tin tôi." Anh ta cất lời. "Dù chỉ là chút xíu."

"Anh cứ nói tiếp đi."

Anh ta lại im lặng và cô tự trách mình. Nếu cô không cẩn thận, anh ta sẽ không chịu nói nữa. Cô không được để anh ta giận. Cô không được mất bình tĩnh và khiếm nhã.

"Em sẽ không làm tôi giận đâu." Anh ta đáp. "Nhưng em đang mất bình tĩnh và khiếm nhã đấy."

Cô cắn chặt môi và nhìn xuống. Anh ta nói tiếp.

"Khi tôi thức dậy và thấy chỗ thuốc đó đã không giết nổi tôi, tôi cảm thấy cái tên Josh ngay trong đầu mình, và một cảm giác về anh ấy. Tôi không biết - tôi vẫn không biết - liệu anh ấy còn sống hay đã chết. Nhưng phần nào đó thuộc về anh ấy rất gần gũi. Lúc đó tôi đã biết vậy. Giờ tôi càng chắc chắn. Và cuối cùng tôi có thể thấy khuôn mặt anh ấy."

Dusty nhìn vội lên.

"Ở đâu cơ?"

"Trong chính em."

"Trong chỗ nào của tôi?"

"Khuôn mặt em."

"Mặt tôi ư?"

"Phải. Anh ấy có trong từng lời em nói. Từng ý nghĩ của em. Và anh ấy có trên khuôn mặt em. Anh ấy..."

Anh ta lại dừng lại, nhìn cô thật gần gũi. "Em vừa lại không tin tôi rồi. Tôi có thể thấy điều đó."

"Chỉ là vì... ý tôi là... rất khó để…"

"Tóc anh ấy vàng. Không hoàn toàn trắng như tóc tôi, nhưng vàng hoe. Màu vàng xứ Scandinavi. Khá dài, không rẽ ngôi, buông thẳng và không chải chuốt. Có vẻ như anh ấy không mấy khi bận tâm chải tóc. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Mọi người thích kiểu đó của

anh ấy. Mắt xanh, đôi mắt rất tinh ranh. Các cô gái ngưỡng mộ anh ấy. Người lớn, người già, mọi người đều quý anh ấy. Anh ấy vẫn thường làm những gì mình thích. Anh ấy biết anh ấy luôn được tha thứ. Anh ấy biết mình sẽ luôn được đón nhận trở lại. Thế nhưng bị ghen tị, cũng bị nhiều người ghen tị. Anh ấy gây ra kẻ thù cũng dễ dàng như kết bạn vậy. Một người nổi loạn giống như em. Nhưng anh ấy thích em. Thích sự gan lì của em. Thích lôi em vào những vụ rắc rối cùng anh ấy. Và cách em quyết vượt qua khó khăn. Thảo nào anh ấy gọi em là cô nàng nam tính. Dusty bé bỏng của anh ấy. Anh ấy thực tế có hơi ghen tị với em. Anh ấy chưa bao giờ nói em biết điều này. Nhưng anh ấy ghen tị với em. Anh ấy hiểu rằng sâu thẳm bên trong anh ấy không hoàn toàn vững vàng. Anh ấy thích sự mạnh mẽ của em, y như tôi vậy. Sự can đảm của em. Anh ấy thích sự chân thành của em. Bản thân anh ấy không mấy khi chân thành. Một vết cắt dưới tai phải và một vết sẹo dài ở lòng bàn tay trái. Hẳn là do vết dao cứa khi anh ấy đánh nhau ở sân chơi của trường. Anh ấy từng ở những chỗ tối tăm hơn thế."

Cô bật khóc. Anh ta chờ cô nín khóc, rồi tiếp tục hạ thấp giọng.

"Tôi phải đi rồi. Và em phải chuẩn bị tinh thần nhé."

Cô lau nước mắt, vẫn không chắc mình đang cảm thấy gì.

"Chuẩn bị tinh thần cho chuyện gì?"

"Cho những chuyện xảy ra với những người kết bạn với tôi."

Họ nhìn nhau vài giây.

"Cha em sẽ vào đây bất kỳ lúc nào để đón em." Anh ta nói.

"Không, ông sẽ không tới đâu. Ông để tôi lại đây nghỉ. Ông chưa quay lại trong vài giờ nữa."

"Ông sẽ vào đây bất kỳ lúc nào. Mọi thứ thay đổi rồi. Tôi có thể cảm thấy ông đang trong bãi gửi xe bệnh viện. Ông vừa mua vé gửi từ máy bán và đặt nó vào trong xe. Giờ ông đang chạy tới lối vào của bệnh viện. Ông sẽ ở đây trong một hoặc hai phút. Dusty à, nghe này." Anh ta nhìn cô tha thiết. "Em phải can đảm lên, và hãy thận trọng, thật cẩn trọng. Và em phải trông chừng cả cha em nữa. Đừng do dự nếu phải tuyệt giao với tôi. Cứ bôi nhọ tôi như em muốn nếu điều đó khiến mọi người để yên cho em."

"Nhưng..."

"Tôi phải đi đây."

"Anh sẽ rời nơi này ư?"

"Không, lần này thì chưa."

"Ý anh là gì?"

Anh ta dường như cứng người lại, đứng thẳng người hơn.

"Lần này tôi sẽ không để mình bị đánh bật ra. Tôi vẫn có đủ thời gian để chạy thoát." Anh ta liếc về phía cửa. "Chăm sóc cho cha nhé, Dusty. Và tự chăm sóc chính em nữa."

“Nhưng còn anh trai tôi thì sao?”

“Nếu tôi có thể giúp em tìm được Josh, tôi sẽ tìm.”

“Và nếu không?”

“Thì em phải tiếp tục cố sống tốt cùng điều đó. Như với điều bí ẩn lớn...”

“Bí ẩn lớn ư?” Cô hỏi.

Nhưng cô biết ý anh ta là gì. Anh ta nhìn cô qua đôi mắt giờ đây dường như rực sáng như lửa. “Bí ẩn lớn mà tất cả chúng ta phải tự tháo gỡ một mình.” Anh ta đáp.

Cô nghe thấy tiếng nói ngoài hành lang: tiếng của cô y tá đang phản đối, và rồi tiếng cha nói to hơn thường lệ, rất to tiếng. Không phải ông đang giận. Ông đang lo sợ.

“Tôi phải gặp con bé! Tôi phải gặp con bé!”

Dusty nói với ra.

“Con đây, cha ạ!”

Cô chạy tới cửa phòng bệnh và nhìn ra hành lang. Cha còn cách vài thước, cô y tá ngay phía sau ông, đang ngăn cản ông bước tới. Ông thấy Dusty, chạy về phía trước và ôm chầm cô trong tay.

“Con ổn cả chứ?” Ông hỏi. “Nói cho cha biết con vẫn ổn cả chứ!”

“Con ổn mà cha. Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ngôi nhà bị đột nhập. Mọi thứ bị đập tan. Tất cả lộn xộn hết cả. Và một lời cảnh cáo được sơn phun trên tường.”

“Nó nói gì?”

“Giao nộp hắn đi! Nó viết thế đấy! Giao nộp hắn đi!”

Cha nhìn cô chăm chăm, cô tròn mắt khiếp sợ. “Và cha nghĩ đã đến lúc con làm thế rồi!”

Dusty nhìn lại ông, rồi quay vào trong phòng. Anh ta đã đi rồi.

23

Cô quay vội nhìn cha.

“Cha đã gọi cảnh sát chưa?”

“Không, cha đến thẳng đây để xem con có ổn không.”

“Được rồi. Chúng ta sẽ về nhà và gọi họ trên đường về.”

“Nhưng con cần nghỉ lại đây.”

“Con sẽ ra viện. Con khỏe rồi.”

Cô y tá lao tới.

“Dusty à!” Cô nói. “Cháu nghe này…”

“Cháu sẽ ra viện.” Dusty trừng mắt nhìn cô vài giây, rồi cố nặn ra một nụ cười. “Cháu thật sự rất biết ơn cô đã chăm sóc cháu. Nhưng cháu cảm thấy khỏe rồi và cháu sẽ về nhà.”

“Cô sẽ đi báo bác sĩ Sturton.”

“Cũng không khác gì đâu. Cháu vẫn sẽ về nhà.”

Nhưng bác sĩ cũng đang vội vã chạy từ hành lang tới chỗ họ.

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Ông cắt ngang. “Dusty, sao cháu ra khỏi giường?”

“Cháu sẽ về nhà. Cháu thấy khỏe rồi.”

Bác sĩ đến bên họ, mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Y tá?” Ông hỏi. “Chuyện gì xảy ra thế?”

Cha cô đáp lời.

“Có chuyện xảy ra ở nhà tôi. Có người đột nhập và đập phá ngôi nhà. Tôi trở lại đây để xem Dusty có ổn không.”

“Và con ổn cả,” Dusty nói, “thế nên con sẽ về nhà.”

Bác sĩ đưa mắt nhìn cô, rồi nhìn sang cha cô.

“Ông đã gọi cảnh sát chưa?”

“Chưa, tôi... ý tôi là tôi sẽ gọi, dĩ nhiên rồi. Nhưng mối quan tâm đầu tiên của tôi là Dusty.”

Dusty kéo tay ông.

“Cha à, thôi nào. Chúng ta sẽ về.”

“Dusty, chờ hẵng.” Bác sĩ bảo.

Dusty dừng lại, vẫn khoác tay cha.

“Tôi không thể giữ cháu lại.” Bác sĩ nói. “Tôi không có quyền giữ cháu lại nếu cháu nhất quyết đòi về. Nhưng cháu phải hiểu cho rằng nghĩa vụ công việc của tôi là phải đảm bảo bệnh nhân mà tôi chăm sóc rời bệnh viện trong tình trạng tốt nhất có thể được. Tôi hiểu cháu muốn đi và rõ ràng là ở nhà đang có tình trạng kinh khủng. Nhưng lao ra khỏi bệnh viện bằng cách vội vã như thế này không phải là lựa chọn tốt nhất đâu.”

Ông ngừng một lát.

“Thật sự thì cháu có vẻ không bị thương nhưng cháu vẫn mệt và tôi thấy hài lòng hơn nếu thấy cháu nằm nghỉ lại đây, trong khi cha cháu và tôi gọi báo cảnh sát và để họ giải quyết mọi việc một cách thích hợp.”

“Làm thế là phải đấy, Dusty.” Cha nói. “Cha không định lôi cả con đi khi cha đến đây đâu. Cha chỉ muốn chắc chắn rằng con vẫn ổn cả.”

Dusty lắc lắc đầu.

“Cảm ơn, nhưng con muốn về nhà.”

Mười phút sau, cô và cha ở trong xe. Tuyết đã ngừng rơi và trời chập choạng tối, dù tòa nhà bệnh viện vẫn sáng nhờ chiếc áo khoác mùa đông choàng phủ lên. Cha xoay chìa khóa điện và xe nổ máy.

“Thế còn cảnh sát thì sao cha?” Dusty hỏi. “Chúng ta phải báo họ.”

“Chúng ta sẽ về nhà rồi gọi. Cha và con cần nói chuyện đã.”

Ông nhả phanh tay và lóng ngóng vào số.

“Chết tiệt! Vào số đi chứ!”

Chiếc xe rung lên nhưng cuối cùng cũng lăn bánh.

“Đến lúc cha thay một bộ bánh xe tươm tất rồi đấy.” Cô nói.

Cha không trả lời. Cô nhìn sang ông. Cô biết cha vẫn còn sợ, cũng như cô lúc này.

“Cha đồng ý không?” Cô hỏi.

“Về chuyện gì?”

“Về chiếc xe. Cha không thể đón cô Helen bằng cái thứ này đâu.”

“Cha sẽ không đón cô Helen gì nữa. Mọi việc chấm dứt rồi.”

Cô nhìn ông chăm chăm.

“Việc hẹn hò với cô Helen ư?”

“Ừ!”

“Tại con ư?”

“Làm thế quái nào con nghĩ liên quan đến con được?”

“Bị đau như thế này.” Cô đáp. “Gặp rắc rối trong thị trấn. Có chuyện với đám đàn ông kia. Và anh chàng đó. Cô ấy hẳn đã nghe thấy mọi người trong thị trấn Beckdale bàn tán về chuyện đó. Đó là lý do ư? Cô ấy không gặp gỡ cha nữa bởi tại con ư?”

“Không có chuyện gì do con cả.” Cha nhìn sang cô. “Không phải lỗi của ai hết. Chỉ là việc cần phải thế.”

Cô nhớ lại lúc nhìn thấy hai người đã ngủ cùng nhau.

“Nhưng mà...” Cô ngập ngừng. “Con biết không phải việc của con nhưng cô ấy... dường như... đã ở lại muộn hôm cô ấy đến chơi. Con biết chuyện vì con đã nghe thấy cô ấy lái xe đi lúc sáng sớm, nên con... con tưởng rằng...”

“Bọn cha đã lên giường với nhau.” Cha lại nhìn sang cô. “Được chưa? Bọn cha đã lên giường với nhau. Không ai trong hai người muốn thế hay định thế cả. Bọn cha chỉ định ăn tối và nói chuyện. Nhưng rồi kết thúc buổi tối là lúc bật một vài bản nhạc jazz từ máy đĩa cũ của cha.”

“Con biết. Con đã nghe thấy rồi. Con đã tưởng đấy là một ý tưởng thật nguy hại.”

“Nhưng với Helen thì không. Cô ấy say mê nhạc jazz. Am tường về nó hơn cả cha. Cha không nhận ra đến khi bọn cha nói chuyện về nó. Dù sao thì bọn cha dường như ăn ý hơn cả mong đợi, và kết thúc là lên giường.”

“Vậy vấn đề ở chỗ nào?”

Cha hít một hơi thở dài.

“Cô ấy không phải mẹ con.”

Mắt ông dán dính lên mặt đường.

“Cô ấy là người phụ nữ đáng yêu, Helen ấy.” Ông nói tiếp. “Và cô ấy thật sự hiểu biết. Không thể có người hiểu biết hơn được. Nhưng dần dà, cha nhận thấy chỉ là cha không muốn ngủ với cô ấy.”

“Thế chuyện gì đã xảy ra?”

“Bọn cha chỉ nắm tay nhau và trò chuyện.”

“Cô ấy gợi chuyện phải không?”

“Phải, cô ấy đã gợi. Cô ấy thật sự thích cha. Nhưng cô ấy rất giỏi gợi chuyện.”

“Cha và cô ấy đã nói chuyện gì?”

“Chủ yếu về mẹ.”

“Không khéo léo lắm nhỉ?”

“Cô ấy muốn thế. Cô ấy nhất định hỏi chuyện.”

Họ lái xe trong yên lặng một lúc, rồi Dusty vươn tay ra và chạm vào cánh tay cha.

“Sẽ ổn cả thôi, cha ạ!”

Ông lắc đầu.

“Không, chưa đâu. Chưa cho tới khi con kể cho cha nghe chuyện gì đang xảy ra. Cho tới khi con tin cha. Cha biết cha chưa xứng là cha của con. Cha đã yếu đuối. Cha vẫn yêu đuối.”

“Không, cha không phải thế.”

“Cha thế đấy. Cha thấy bối rối. Cha như bị suy sụp.”

“Cha à...”

“Nghe cha đã, Dusty!” Ông siết chặt tay lái. “Cha biết con vẫn giấu giếm cha nhiều chuyện, và thế cũng được. Cha đã bảo con từ trước rồi. Ai cũng có bí mật cả. Nhưng nếu con cứ giấu cha những chuyện quan trọng và lý do duy nhất là vì con không cho rằng cha có thể giải quyết được, thì đó là lỗi của cha, không phải do con. Cha phải cứng rắn hơn.” Ông lại nhìn sang cô. “Và nhất định cha sẽ làm được.”

Họ lái xe đi trong ánh chạng vạng. Thị trấn Beckdale dường như yên tĩnh đến kỳ lạ. Dusty nhìn ra cửa sổ. Thông thường, vào giờ này, cô vẫn thấy mọi người đang vội vã tới các cửa hàng mua sắm trước khi đóng cửa, hoặc hướng về phía bến xe buýt hay nhà ga. Thế nhưng phần lớn người trên phố giờ là cảnh sát.

Một vài người cầm súng.

Tuyết lại bắt đầu rơi. Cha bật cần gạt nước và cúi về phía trước, mặt ông sát kính chắn gió.

“Chuyện về Josh, phải không?” Ông hỏi. Ông không chờ câu trả lời. “Vẫn cứ luôn là về Josh. Con bị ám ảnh về nó cả đời mình. Con đã lý tưởng hóa nó. Đó là điều tệ nhất. Con đã quá sùng bái nó.”

“Con không thế.”

“Con có đấy. Con dường như quên nó là...”

Cha cau có và rơi vào im lặng.

“Anh ấy làm sao?” Dusty hỏi.

“Hừm, khó mà là thánh được.”

“Anh ấy chưa bao giờ làm chuyện gì thật sự tệ hại cả.”

“Làm sao con biết được?”

“Con chỉ nghĩ vậy. Ý con là, anh ấy luôn lao vào rắc rối nhưng anh ấy chưa bao giờ gây ra chuyện gì nghiêm trọng cả.”

“Con đâu biết hết.”

“Thế cha bảo rằng anh ấy làm thế ư?”

“Cha không nói điều gì như thế cả.” Ông nhún vai. “Cha chỉ nói rằng chúng ta không biết được. Nó giấu chúng ta quá nhiều điều, con nhớ chứ. Cha nghĩ con thật ngốc khi thổi phồng nó lên theo cách của con.”

Cô nhớ đến anh chàng kia. Những câu nói thầm thì vang lên trong đầu cô, điều gì đó anh ta nhắc đến Josh. Điều gì đó về những nơi tối tăm.

Cha lắc lắc đầu.

“Đừng hiểu lầm cha. Cha không trách con bênh vực Josh. Cha có thể hiểu điều đó. Việc không sao biết được chuyện gì đã xảy đến với anh con là tồi tệ nhất.”

Dusty nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi mắt theo cánh đồng hoang Kilbury. Trông nó giống như một chiếc chăn tuyết mềm mại, trải dài mãi lên tới đỉnh đồi đá Raven. Tít phía xa, ở dưới chân đồi, cô bắt gặp bờ bắc hồ nước Mirkwell và mặt hồ lấp lánh.

“Nhưng dường như con quên mất một điều nữa.” Cha nói tiếp. “Đó là việc cha cũng cảm thấy mất mát sau chuyện của Josh. Và cả mẹ con nữa. Đó là lý do mẹ bỏ đi. Chuyện đó đánh gục mẹ con. Đó không phải là sự yếu mềm của tính cách. Mẹ con ốm. Con có nghe cha nói không?”

“Có ạ!”

“Thế con có thể thôi không nhìn ra cửa sổ và tỏ ra là đang lắng nghe được không?”

Cô quay lại và thấy mắt ông đang nhìn cô. Ông trông thật mệt mỏi và bị tổn thương nghiêm

trọng. Cô ước gì cô có thể khiến ông vui vẻ lên. Ông hẳn đã từng có lúc vui vẻ.

"Cha để ý nhìn đường đi ạ!" Cô nhẹ nhàng nói.

Ông quay đi và lại nhìn về phía trước.

"Con vẫn nghe cha nói, cha ạ!"

Ông không trả lời.

"Cha ơi, con vẫn nghe cha mà. Về Josh. Và con biết cha nói đúng. Tất cả chúng ta đều đau đớn về chuyện đó."

"Kể cho cha nghe những chuyện cha cần được biết đi, Dusty!"

"Chuyện gì ạ?"

"Nói cho cha biết. Kể cho cha nghe những chuyện cha cần được biết."

Cô cau mày. Cô đang vô cùng hoài nghi sau những gì anh chàng kia nói với cô trong bệnh viện. Dường như mọi người trên thế giới này đều ghét anh ta, mọi người đều tin rằng anh ta phạm tội gây bạo lực và cưỡng bức. Mặc dù anh ta đã làm đau cô ở trong kho đầu máy, mặc dù anh ta vẫn khiến cô giận dữ và rối bời, cô cũng không thể kết tội anh ta - không thể làm thế trong khi vẫn có cơ hội khẳng định anh ta vô tội. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu cô trở thành công cụ dẫn cảnh sát bắt giữ anh ta, hoặc còn tệ hơn là anh ta rơi vào tay đám người dữ dằn đó; và còn có chuyện khác nữa.

Nếu tôi có thể giúp em tìm Josh, tôi sẽ làm.

Anh ta đã hứa như thế. Có thể anh ta sẽ không thực hiện nó, nhưng cô không thể để anh ta đi trong khi vẫn có cơ hội tìm được Josh. Nhưng có một chuyện cô có thể kể cho cha, nhất là sau những chuyện đã xảy ra ở Thorn Cottage.

"Có một gã tóc đuôi ngựa." Cô bắt đầu kể. Câu chuyện khó nói hơn cô tưởng. Ký ức về nó mang theo nỗi sợ hãi nhưng dầu sao, cô vẫn kiểm soát được. Cô kể cho cha nghe về gã đàn ông, đám con trai, đàn chó, cuộc đuổi bắt, đối mặt nhau ở Knowle - và gã đe dọa nếu cô không biết kín miệng.

"Con đáng lẽ phải kể cho cha biết chuyện đó." Ông nói. "Và con đáng lẽ phải nói với cảnh sát." Ông ném sang cô cái nhìn giận dữ. "Lúc đó con nghĩ cái quái gì khi ra ngoài để tìm thằng bé đó? Và rồi bị đám người đó tóm được?"

Cô quay đi. Cô đã biết thể nào cha cũng phản ứng như thế và tốt nhất là cứ để ông nói hết ý.

"Con rất can đảm, Dusty ạ, nhưng con cũng ngốc nữa."

"Con biết."

"Ngốc nghếch không tưởng nổi. Và rồi con chẳng chịu kể gì cả."

“Gã đó đe dọa con. Dọa rằng gã sẽ...”

“Đánh cha nếu con dính dáng với cảnh sát ư? Cha biết. Con vừa nói rồi. Nhưng con đáng lẽ vẫn phải kể cho cha biết. Chúng ta có thể bàn bạc và cùng quyết định làm gì là tốt nhất. Chà, giờ chúng ta đã biết tốt nhất là làm gì rồi.” Ông nhăn trán. “Khi cảnh sát tới, con có thể kể cho họ những gì con vừa bảo cha. Sẽ rất dễ dàng lần theo dấu chiếc xe tải. Thực tế thì cha sẽ không ngạc nhiên nếu cảnh sát đã biết đám người đó là ai. Tự cha cũng đoán ra được mà.”

“Là ai ạ?”

“Liên quan đến cô gái bị cưỡng bức ở Millhaven hoặc đâu đó. Có thể là bố và các anh trai của cô ta. Họ quyết định tự nắm quyền thực thi pháp luật theo cách của họ. Họ nghe nói anh chàng đó xuất hiện ở đây và họ săn tìm cậu ta, do đó dắt theo cả đàn chó.”

“Thế còn những người cầm súng mà con thấy ở quảng trường?”

“Bạn bè của gã tóc đuôi ngựa. Quây bắt đám người du đãng đó không khó khăn gì. Họ rõ ràng không phải dân ở đây. Họ có thể đến từ Millhaven. Bảo sao con gặp rắc rối, Dusty ạ. Thoạt đầu, họ thấy con chạy theo dấu vết anh chàng kia. Họ khăng khăng nghĩ con là bạn của hắn. Rồi họ phát hiện ra hắn gọi vào điện thoại di động của con từ chỗ cửa hàng của bà Binchey. Chẳng ai biết được làm thế nào hắn có số của con cả, và con có vẻ không muốn kể cho chúng ta biết. Nhưng không có gì ngạc nhiên khi mọi người nghĩ con đang che giấu cậu ta và biết chỗ cậu ta trốn.”

Dusty lại nhìn ra xung quanh mình.

“Con không hề giấu anh ta. Và con cũng không biết anh ta đang ở đâu.”

Họ không nói chuyện tiếp cho tới lúc về đến Thorn Cottage. Tuyết đã ngừng rơi và bóng tối nặng nề xung quanh họ. Dusty leo ra khỏi xe thận trọng. Ý nghĩ có kẻ đột nhập vào nhà khiến cô liếc nhìn xung quanh. Cô để ý thấy cha cũng đang làm giống thế. Nhưng chẳng có bóng dáng ai ở đây cả. Cha đột nhiên quay lại nhìn cô.

“Nghe này, Dusty! Cha đã bảo con không được giấu giếm cha mọi chuyện. Nhưng giờ cha phải nhận rằng cha đã giấu con một vài điều.”

“Chuyện gì ạ?”

“Cha đã nói ngôi nhà bị đột nhập và mọi thứ đều bị lục tung lên.”

“Vâng. Và có một lời cảnh báo sơn trên tường.”

“Đúng thế...” Cha ngừng lại. “Không phải cả ngôi nhà bị lục tung. Chỉ có phòng con thôi.”

Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi chạy dọc trong cô. Ông đặt tay lên vai cô.

“Con phải chuẩn bị tâm lý không để sốc nhé!”

Họ bước lên cửa chính. Cha nhét chìa vào ổ khóa, xoay và đẩy cửa. Cánh cửa mở rộng. Mọi thứ bên trong tối om. Họ bước vào và cha bật điện phòng khách sáng lên.

“Chúng vào qua cửa sau.” Cha nói. “Đập vỡ ô kính và leo vào.”

Dusty không nói gì. Cô chỉ nghĩ tới phòng của mình. Họ bước chậm chạp lên bậc thang, bật đèn lên.

“Cha sẽ vào trước.” Ông nói.

“Không.” Dusty ngăn ông lại. “Để con đi.”

Cô bước vào phòng và bật đèn lên.

“Ôi, Chúa ơi!” Cô thốt lên.

Nó tệ hơn cô tưởng. Mọi thứ đều bị đập phá. Rõ ràng chỉ có một lý do duy nhất cho cuộc đột nhập này. Máy tính xách tay của cô không bị lấy đi. Nó chỉ bị đập thành từng mảnh. Những thứ nào đập được đều tan tành: cửa sổ, đèn, chai, lọ, đồ trang trí.

Mảnh kính vỡ nằm khắp nơi. Chiếc ghế mềm bị rạch nát, gối, khăn trải giường và chăn lông bị xé toạc, tranh ảnh rơi tung tóe.

Dòng chữ “Giao nộp hắn đi” đỏ rực trên bức tường phía đầu giường.

“Cha rất tiếc, Dusty!” Ông nói từ sau lưng cô.

Cô vừa kịp ngăn những dòng nước mắt tuôn rơi. Cô quyết không được khóc, quyết không để những kẻ đã làm chuyện này được thỏa mãn vì đã đánh gục được cô. Cô dựng lại chiếc ghế và ngồi lên nó. Cô ngạc nhiên khi chúng đã không lật tung bàn. Chúng dùng dao rạch lên mặt bàn nhưng tự hài lòng khi kéo tung ngăn bàn và đổ tung đồ bên trong ra sàn.

Cô nhìn đống lộn xộn, suy nghĩ của cô không hiểu sao hướng tới Josh và anh chàng kỳ lạ, và tới một vài thứ cô cần phải tìm kiếm. Cô không chắc tại sao cô phải tìm ngay. Cô quỳ xuống và bắt đầu lục lọi trên nền nhà, lật những thứ trong ngăn kéo lên.

“Đừng làm thế.” Cha bảo. “Con sẽ để lại dấu vân tay lên mọi thứ và cảnh sát sẽ cần mọi thứ ở nguyên thế như khi ta phát hiện ra.”

“Đằng nào thì dấu vân tay của con vẫn ở khắp mọi thứ mà.”

“Dusty...”

“Con chỉ đang kiểm tra những thứ trong ngăn kéo bàn thôi. Con chỉ làm thế thôi. Con sẽ không động vào những cái khác. Cha đi gọi điện báo cảnh sát đi.”

“Nhưng...”

“Đi mà, cha. Đi gọi họ đi. Con không ở quá một phút đâu.”

Cha chần chừ, rồi đi mất. Một lát sau cô nghe thấy tiếng ông nói chuyện điện thoại trong phòng làm việc. Cô tiếp tục bới tìm những thứ trong ngăn kéo, rồi, bất chấp lời hứa với cha, cô bước quanh phòng, tìm kiếm, trong khi đó ông xuống tầng pha trà. Cùng lúc cảnh sát đến, cô

tìm thấy ảnh Josh và khuôn mặt vẽ trên giấy, không bị làm hỏng.

Nhưng ống tiêu tuyết thì biến mất.

24

“À! Dusty!” Sĩ quan Brett nói. “Có vẻ như chúng ta có duyên gặp nhau đây.”

Dusty nhìn qua bàn bếp. Sĩ quan Brett, thanh tra Sharp và cha cô đang lặng lẽ nhìn cô. Từ trên gác vọng xuống tiếng những cảnh sát khác đang tiến hành khám nghiệm hiện trường phòng cô.

Cô liếc nhìn thanh tra Sharp. Cô vẫn chờ đợi cô ấy bắt đầu thẩm vấn nhưng có lẽ sự trì hoãn này có ý sắp đặt. Nếu đúng thế thì chẳng thể có một manh mối nào lộ ra trên gương mặt tự chủ đang nhìn lại cô ấy lúc này. Sĩ quan Brett lại nói.

“Cha cháu báo cho chúng tôi biết rằng cháu đã có một cuộc chạm trán khó chịu với vài người đi một chiếc xe tải.”

Cô kể lại mọi điều như đã nói với cha. Họ nghe cô nói mà không hề cắt ngang.

“Vậy bọn họ là ai?” Cô hỏi.

“Tôi không biết.” Sĩ quan Brett đáp.

Dusty đưa mắt nhìn thanh tra Sharp. Cô ấy lắc đầu.

“Cô cũng không biết, Dusty ạ!”

“Bây giờ cô chú là những người giấu giếm thông tin đấy.”

Sĩ quan Sharp mỉm cười.

“Đôi khi chúng tôi làm thế, Dusty ạ, giống cháu vậy. Nhưng trong trường hợp này cháu nhầm rồi. Không ai trong chúng tôi biết người đàn ông tóc đuôi ngựa này. Nhưng tôi chắc chắn chúng tôi có thể tìm ra. Cháu có nhớ được biển số đăng ký của chiếc xe tải ấy không?”

“Không, cháu rất tiếc!”

“Không cần xin lỗi. Cháu đã có đủ điều phải nghĩ ngợi lúc đó rồi. Cháu cực kỳ dũng cảm, Dusty ạ, dám đương đầu với những kẻ đó.”

“Cô đang trêu cháu đấy à?”

“Không.”

“Nhưng cô không thật sự tin cháu, đúng không? Cháu thấy điều đó trên mặt cô. Cô nghĩ cháu đang bịa ra câu chuyện này.”

“Tại sao cô lại không tin cháu chứ?”

“Bởi vì cô không tin bất cứ điều gì cháu nói ngay từ đầu.”

“Thế thì cháu đã giấu giếm chúng tôi nhiều điều ngay từ đầu đấy thôi, nên điều đó không có gì ngạc nhiên cả.” Thanh tra Sharp nheo mắt lại trong thoáng chốc. “Nhưng cô tin cháu về chuyện chiếc xe tải và chúng tôi chắc chắn sẽ điều tra về nó.”

“Tôi thấy khá rõ ràng gã đàn ông đó là ai rồi.” Cha cô nói.

“Và đó là ai, thưa ông?” Sĩ quan Brett hỏi.

“Ông ta là bố của cô gái bị cưỡng hiếp ở Millhaven ấy. Và mấy đứa con kia là anh trai của cô bé đó. Bọn họ quyết định nắm quyền thực thi pháp luật và tiến hành xử theo luật rừng. Họ nghe nói rằng cảnh sát đã bắt được thằng bé kia và hắn trốn thoát mất, nên họ nghĩ đến lượt họ giải quyết vấn đề.”

Sĩ quan Brett liếc sang đồng nghiệp của mình, rồi lại nhìn cha cô.

“Bố của cô gái mà ông đang nói đến.” Ông ta nói. “Bị hói. Và ông ấy đã ngồi xe lăn từ tám năm nay rồi.”

Một sự yên lặng khó chịu. Cha cô nhún vai.

“Vậy thì đấy là ai đó có mối liên hệ với gia đình này. Một ông chú bác chẳng hạn. Hoặc một tay sát thủ được thuê cùng với hai đứa con trai của hắn.”

“Có thể.” Sĩ quan Brett nói. “Chúng tôi chắc chắn sẽ điều tra ra.”

“Thế còn những người đàn ông khác thì sao? Những gã có súng mà Dusty đã thấy ở quảng trường ấy. Các vị chắc phải biết điều gì đó về họ chứ. Các vị cũng có mặt ở đó mà. Các vị đã thẩm vấn họ. Hay vài người trong số họ.”

Sĩ quan Brett lại liếc sang nữ đồng nghiệp. Dusty thấy cô ấy thoáng gật đầu.

“Chúng tôi đã nói chuyện với vài người trong số họ.” Ông nói. “Nhưng không phải tất cả. Một số đã chạy trốn trong hỗn loạn và nhiều người lạ mặt xuất hiện ở Beckdale sau đó. Nhưng những người chúng tôi nói chuyện đều đến từ Millhaven, Barrowmere và vài ngôi làng phụ cận. Họ không ở lại thị trấn. Từ nơi họ sống, họ lái xe đến đây và rồi lại lái về vào buổi tối.”

“Những người thuộc ban tự quản ư?” Cha cô nói.

“À, nếu ông thích nói thế. Những người đó cảm thấy đặc biệt căm ghét chàng trai trẻ khả nghi kia và họ muốn... hừm... giải quyết vấn đề theo cách của họ. Chúng tôi đang cố tìm hiểu xem có người nào đó đang tổ chức lãnh đạo họ không.”

“Chắc hẳn phải có người nào đó.”

“Không phải luôn theo cách đó. Đôi khi ông thấy những nhóm nhỏ, không có sự gắn kết

hoặc thậm chí là các cá nhân tự phát hành động riêng rẽ rồi dần tạo thành nhóm. Đặc biệt là khi có ác cảm mãnh liệt."

"Giống như trường hợp này."

"Chính xác là thế. Cho dù họ có tổ chức hay không, họ rõ ràng có sự liên kết với cùng một mục đích chung là bắt anh chàng này. Tôi sẽ tránh xa họ nếu tôi là các vị và để cảnh sát giải quyết những chuyện này."

"Các vị có nghĩ họ phải chịu trách nhiệm cho vụ đột nhập vào phòng của Dusty không?"

"Có thể. Nhưng chúng ta chưa có chứng cứ nào cả."

"Đó có thể là gã tóc đuôi ngựa." Dusty nói. "Hoặc mấy đứa con trai ông ta."

"Điều đó cũng có thể." Sĩ quan Brett nói. "Nhưng chúng ta cần chờ đợi cho tới khi những anh chàng trên gác hoàn thành việc khám nghiệm hiện trường trước khi có thể đưa ra các kết luận. Tóm lại, còn có những người khác mà các vị cần phải dè chừng nữa."

"Như ai cơ?" Dusty hỏi.

"Dân địa phương đang sợ hãi trước những tin đồn về anh chàng này và những người lạ mặt xuất hiện với súng ống, họ coi cháu là nguyên nhân của tất cả rắc rối này, hoặc là người đang che giấu cậu ta."

"Nhưng cháu không che giấu anh ta. Cháu không biết anh ta ở đâu cả."

"Tại sao họ lại phải tin điều đó?" Sĩ quan Brett hỏi vặn. "Tại sao mọi người tin khi có những chứng cứ rõ ràng cho thấy cháu đang giữ liên lạc với cậu ta?"

Dusty cảm thấy những lời của chàng trai kia lướt qua tâm trí.

Em nghĩ tôi có khả năng cưỡng bức ư?

Cô nhìn xuống, cau mày.

"Đã có chuyện gì xảy ra với cô gái ở Millhaven đó?" Cô hỏi.

Không ai trả lời.

"Hả?" Cô hỏi. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Chẳng có chứng cứ gì, Dusty ạ!" Thanh tra Sharp nói.

"Vậy người ta cho rằng chuyện gì đã xảy ra?"

Dusty tức giận ngước lên nhìn thanh tra Sharp. "Cháu biết các vị không định nói cho cháu nghe những chuyện đó nhưng chỉ... chỉ cần cho cháu biết những gì có thể nói thôi."

Thanh tra Sharp lặng lẽ quan sát cô một lúc.

“Tất cả những gì chúng tôi có.” Cuối cùng cô ấy nói. “Là điều tự cô gái đó khẳng định. Nếu những gì cô gái khai là sự thật, thì chúng tôi đang tìm kiếm một cậu con trai rất nguy hiểm. Và là một kẻ rất mưu ma thủ đoạn.”

“Nghĩa là gì ạ?”

“Là cậu ta rất thông minh.”

“Bị tình nghi.”

“Rất giỏi, Dusty. Bị tình nghi. Nhưng để tránh tranh cãi, chúng ta hãy cứ coi như câu chuyện của cô gái kia là sự thật. Và câu chuyện đó như sau: lần đầu tiên cô bé thấy chàng trai này là ở một góc phố. Cậu ta đang thổi một ống tiêu màu trắng. Biểu diễn để kiếm tiền, cô bé nghĩ thế, mặc dù một số nhân chứng nói rằng cậu ta không có cái mũ xin tiền nào cả và có vẻ không phải đang ăn xin. Dù vậy, cô gái đó và mấy người bạn vẫn thường thấy cậu ta ở các góc phố, đang chơi thứ nhạc cụ kia.”

Dusty nhớ lại cuộc nói chuyện bên bờ hồ. Angelica đã tuyên bố là một trong những người bạn của cô ta. Có lẽ cảnh sát đã cũng đã thẩm vấn cô ta. Có lẽ câu chuyện của cô gái kia là thật. Nhưng nó dường như là không thể. Chắc chắn chàng trai đã đứng trước mặt cô không thể nào làm một chuyện như vậy được.

“Và dần dà.” Thanh tra Sharp kể tiếp. “Chàng trai đã tìm cách giành được sự tin tưởng của cô gái. Đó là sự việc - được giả định - diễn ra theo cách đó. Cậu ta tạo mối liên hệ với người khác bằng một sự thấu hiểu đáng kinh ngạc. Cậu ta sẽ nói điều gì đấy tiết lộ sự hiểu biết phi thường về cuộc đời của người đó. Điều ấy không chỉ với cô gái này. Các câu chuyện từ tất cả vùng phụ cận xung quanh và những khu vực xa hơn, tất cả đều kể cùng một câu chuyện đó. Những rắc rối bắt đầu từ chàng trai có khả năng tạo mối liên hệ bằng cách kỳ lạ đó. Giống như cậu ta đã làm với cháu đấy, Dusty, cái lần đầu tiên cậu ta gọi cho cháu.”

Dusty không nói gì.

“Trong trường hợp của cô gái này.” Thanh tra Sharp nói tiếp. “Nó hóa ra lại không diễn ra qua một cuộc điện thoại như với cháu. Cậu ta chỉ bắt đầu nói chuyện khi cô gái đi bộ đến trường. Cô bé nói vậy. Và nhiều bạn bè của cô bé đã chứng thực việc thấy cậu ta trò chuyện với cô bé. Cậu ta cũng nói chuyện với họ nữa. Họ không thấy thoải mái với sự bầu bạn của cậu ta. Cậu ta cũng nói những điều khiến họ bất an, những chuyện tiết lộ bí mật về đời tư của họ một cách không thể lý giải được. Và rồi, dĩ nhiên, có sự xuất hiện khác thường của cậu ta. Có vẻ như trong khi một vài khía cạnh bản chất của cậu ta khiến người ta sợ hãi và xua đuổi thì ở khía cạnh khác lại có sức hấp dẫn mãnh liệt với cả phái nam lẫn phái nữ. Ở gần chàng trai này thật nguy hiểm. Và rõ ràng cậu ta có năng lực ảnh hưởng tâm lý tới người khác.” Nữ thanh tra ngừng lời. “Bao gồm cả cháu nữa, Dusty ạ!”

“Cô chưa kể cho cháu chuyện gì xảy ra với cô gái.”

“Cháu không nghe cô nói gì sao, Dusty. Cậu ta có khả năng ảnh hưởng tâm lý mạnh mẽ đối với cháu.”

“Cô vẫn chưa nói cho cháu chuyện gì đã xảy ra với cô gái.”

“Và cô sẽ không nói cho tới khi nào cháu nghe những gì cô đang nói đây.”

“Cháu nghe rồi.”

“Tới khi cháu thật sự nghe cô, không phải chỉ bằng tai mà bằng đầu óc của cháu.” Thanh tra Sharp nhìn như xuyên thấu qua cô. “Bởi vì hiện giờ cô không chắc cháu có đang tư duy đúng đắn không, Dusty ạ! Cháu đang nổi giận. Cháu đang hành động theo bản năng. Nhưng đầu óc cháu thì đã ngủ say. Nếu nó hoạt động bình thường, cháu sẽ nhận ra rằng cậu con trai này có khả năng tới ảnh hưởng cả tâm lý và cảm xúc của cháu.”

“Chỉ bị nghi ngờ thôi.” Dusty làu bàu đáp trả.

“Không, không phải là nghi ngờ. Bây giờ chúng ta đang nói chuyện thực tế. Không có gì trong chuyện này nhất thiết kết luận cậu ta có tội cả. Nhưng dù cậu ta có phạm tội hay không, rõ ràng rằng cậu ta có ảnh hưởng tới cháu. Chúng ta có thể suy luận từ chính những lời cháu nói. Và nó có vẻ như - nếu có người tin vào điều đó - những gì xảy ra đối với cháu cũng xảy ra với những trường hợp đã xảy ra trước đó. Và trong một trường hợp, nó rất có thể dẫn tới một hành vi phạm tội.”

“Cô sẽ nói cho cháu tiếp câu chuyện đó không?”

Ánh mắt thanh tra Sharp trở nên sắc lạnh, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như thường lệ.

“Theo câu chuyện của cô gái.” Thanh tra Sharp nói tiếp. “Cô bé nhận thấy mình dần dần bị mắc kẹt vào sức ảnh hưởng của anh chàng đó. Bị cậu ta mê hoặc, cô bé nói thế. Cậu ta dường như có cách chạm vào những suy nghĩ riêng tư nhất, đặc biệt là những cảm xúc bất an sâu sắc nhất của cô bé. Cô bé thấy mình đủ tin tưởng cậu ta để đi cùng cậu ta cả một chặng đường dài. Những gì cô bé nhớ được là cái gì đó nóng bỏng tràn ngập cô bé, bị bất tỉnh, rồi thấy mình bị trói và bịt miệng trong một chỗ tối tăm. Sau này người ta biết được đó là một nơi được khóa kín bị bỏ hoang ở ngoại ô Millhaven. Cô bé kể rằng anh chàng đó đã nhốt cô bé ở đó ba ngày, lúc nào cũng trói chặt và bịt miệng, đến rồi đi, và cưỡng bức cô bé nhiều lần suốt thời gian đó. Trong một lần cậu ta đi vắng, cô bé cố tự cởi trói và thoát được. Cô bé được một nông dân tìm thấy trên đường làng, khóc lóc và kiệt sức.”

Dusty ngoảnh đi. Câu chuyện của Angelica cũng khá giống thế. Khó mà biết phải nghĩ gì nữa. Cuối cùng cha lên tiếng, giọng ông đầy xúc động.

“Con sẽ không gặp anh chàng đó nữa, Dusty nhé! Con hiểu chứ? Con sẽ không tìm kiếm cậu ta và nếu cậu ta liên lạc với con, con sẽ đặt điện thoại xuống, hoặc gọi cho cảnh sát, hoặc bỏ chạy, hoặc làm gì cũng được. Con không có việc phải làm với cậu ta nữa. Nếu con biết cậu ta ở đâu...”

“Con sẽ không gặp đâu. Con sẽ kể cho cha nghe.”

“Nếu con biết chỗ cậu ta ở đâu.” Cha tiếp tục dặn dò. “Con hãy nói cho chúng ta biết ngay.”

Dusty thấy tất cả đang chăm chú quan sát cô. Cô trừng mắt nhìn lại họ.

“Con không biết anh ta ở đâu.” Cô quả quyết nói.

Cha đập tay lên mặt bàn.

“Con vừa nghe những gì thanh tra Sharp kể rồi đấy. Con phải nghiêm túc tiếp thu. Lấy chuyện đó làm gương. Hắn tán tỉnh cuộc sống của mọi người theo cách của hắn. Hắn có cái... cái năng lực kỳ lạ... hay cái quái quỷ gì đó. Hắn kỳ quái nhưng hắn cũng hấp dẫn mọi người. Quyến rũ, nếu con thích gọi là thế. Và hắn có thể gây ảnh hưởng tới mọi người. Hắn tìm ra điểm yếu nhất và tác động vào đó. Trong trường hợp của con thì là Josh. Josh là điểm dễ bị tổn thương nhất của con và anh chàng kia tấn công thẳng vào đó, y như hắn đã làm với cô gái ở Millhaven.”

“Chỉ là bị nghi ngờ thôi.”

“Không!” Cha quát lại cô. “Không phải là bị nghi ngờ đâu! Đừng đùa giỡn nữa!”

“Con không hề đùa.”

“Con đang giỡn đó. Con đùa giỡn vì con không muốn đối diện chuyện này. Anh chàng đó cũng làm y như thế với cô gái ở Millhaven. Và cho dù chuyện có không đủ chứng cứ chứng tỏ rằng hắn đã thực hiện vụ cưỡng bức kinh khủng đó, con vẫn phải chấp nhận khả năng nó là thực. Và nếu nó là thực, thì bản thân con đang gặp nguy hiểm tương tự.”

Cha thở mạnh ra, run rẩy, rồi nhìn sang hai viên cảnh sát.

“Tôi xin lỗi.” Ông nói. “Tôi khá căng thẳng.”

“Chúng tôi rất hiểu ông.” Thanh tra Sharp đáp. “Tôi nghĩ hiện tại chúng ta có lẽ đã nói xong chuyện. Sĩ quan Brett và tôi sẽ để cha con ông lại với nhau một lát và đi xem các đồng nghiệp trên gác làm tới đâu rồi.”

Hai viên cảnh sát rời phòng. Dusty nhìn sang cha. Trên mặt ông biểu lộ sự mệt mỏi và gần như cam chịu. Ông ngước nhìn cô với đôi mắt đỏ ngầu.

“Trông con cứ như chú cún con đang sợ hãi ấy.” Ông làu bàu.

“Cha nói điều khó hiểu thế.”

“Con đúng là trông như thế đấy.” Giọng ông giờ gay gắt hơn. “Con đang biến đổi thành Josh rồi. Con có nhận ra thế không? Thỉnh thoảng nó vẫn hay nhìn với ánh mắt ấy. Khi nó xuất hiện ở nhà sau khi biến mất nhiều ngày mà chẳng giải thích gì cả. Cha mẹ chỉ biết nó đã gặp rắc rối và hỏi chuyện nó. Và nó cứ dựng ra vài câu chuyện. Chẳng bao giờ nó nói thật cả. Nó cứ dựng chuyện thôi. Cha mẹ biết nó nói dối. Nó có quá nhiều bí mật. Có thể nó chia sẻ một vài chuyện với con. Nhưng chẳng bao giờ nó chia sẻ điều gì với cha mẹ cả. Và nếu cha mẹ thúc nó kể chuyện, nó sẽ có ánh nhìn như con đang có bây giờ đây. Cún con sợ hãi.”

“Cún con đang sợ hãi cũng khá nguy hiểm đấy ạ!”

“Chính xác thế!”

Họ tiếp tục lặng lẽ nhìn nhau. Dusty nghe thấy tiếng bước chân và giọng nói nho nhỏ từ trên tầng. Nghe có vẻ như cảnh sát đang đứng ở đầu cầu thang chứ không phải không phải trong phòng cô nữa, và họ vừa kiểm tra hiện trường xong. Cha hắn cũng đang nghĩ thế.

“Dusty à!” Cha nhoài về trước nói. “Trước khi họ đi xuống - có điều gì nữa con cần kể cho cha biết không?”

Cô vắt óc nghĩ ngợi. Thật khó mà biết phải nói gì và không nên nói gì. Nhưng có lẽ...

“Có một điều anh chàng đó đã kể cho con.” Cô đáp.

“Điều gì vậy?” Ông vội hỏi.

Cô nhớ lại những điều anh chàng đó đã nói với cô trong bệnh viện.

“Anh ta nói anh ta có thể cảm nhận thấy sự hiện diện của Josh. Ở đâu đó rất gần.”

“Cậu ta nói điều đó với con bao giờ?”

“Ở trong…” Cô ngăn mình nói tiếp. “Qua điện thoại ạ!”

“Con vừa nói ‘ở trong’. Con có ý gì với từ ‘ở trong’ thế hả?”

“Ý con là ‘qua’. Qua điện thoại.”

“Con chắc chứ hả?”

“Vâng.” Cô nhìn thẳng vào mắt ông. “Thôi mà, vì Chúa, cha đang suy diễn câu chữ quá đấy! Anh ta đã nói thế với con qua điện thoại, được chưa ạ? Vào lần cuối gọi cho con. Anh ta bảo có thể cảm nhận thấy sự hiện diện của Josh.”

“Và cha cho rằng hẳn con đã bị hạ gục bởi điều đó. Cha cho rằng con rõ ràng tin ngay chuyện đấy.”

Cô không đáp lại. Không mấy quan trọng.

Cha lắc đầu.

“Con cáu cũng phải, Dusty ạ! Cha lo phát ốm về con. Và có Chúa mới biết con đang kéo rắc rối gì đến với cả hai ta.”

“Con không mang rắc rối cho cha.” Cô đáp. “Được chứ ạ? Con sẽ để cha không bị phiền hà.”

“Không, con không được làm thế.” Ông đột ngột nắm tay cô khiến cô bất ngờ. “Và nghe này, Dusty - dù con không kể cho cha bất kỳ điều gì đi chăng nữa, nếu có rắc rối, chúng ta sẽ cùng giải quyết. Con có nghe cha nói không? Chuyện rắc rối của con cũng là của cha.”

“Và chuyện của cha cũng là của con.” Cô đáp.

Cô cảm thấy tay ông nắm chặt tay cô. Cô cũng siết chặt tay ông và bắt gặp nụ cười ngắn ngủi trên gương mặt mệt mỏi của ông. Cánh cửa mở ra, sĩ quan Brett và thanh tra Sharp bước vào phòng. Cha ngước nhìn họ và vẫn nắm tay Dusty.

“Các vị có tìm thấy gì trên đó không?”

“Không có nhiều thứ làm căn cứ.” Sĩ quan Brett đáp. “Chúng tôi mang theo một số mẫu vật có thể mang lại manh mối, nhưng tôi phải nói cho các vị một số việc sẽ giúp chúng tôi rất nhiều.”

Thanh tra Sharp ngồi bên bàn.

“Tôi nghĩ điều quan trọng bây giờ là quyết định tiếp theo đây sẽ như thế nào. Hay nói đúng hơn, hai cha con các vị sẽ bắt đầu như thế nào. Các vị có định ở lại trong nhà không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cha đáp. “Các vị nghĩ chúng tôi sẽ làm gì được nữa?”

“Tôi chỉ muốn hỏi vậy vì tôi chợt nảy ra ý nghĩ rằng các vị hẳn cảm thấy bị nguy hiểm ở đây, nhất là khi cái tên Dusty đang được dân chúng quanh Beckdale truyền miệng. Có khá nhiều người quanh đây có ác cảm với cô bé. Nó khiến tôi nghĩ rằng nếu các vị có họ hàng hay bạn bè ở vùng khác, các vị có lẽ muốn...”

“Không!” Cha đáp ngay. “Chúng tôi sẽ không bị đẩy ra khỏi nhà mình bởi một đám du thủ du thực đầu.”

Dusty sửng sốt nhìn cha, cùng với cảm giác tự hào đến bất ngờ.

“Chúng tôi sẽ ở lại đây.” Ông nói tiếp. “Đây là nhà của chúng tôi cơ mà. Chúng tôi chẳng làm gì sai cả.”

“Chúng tôi không định nói các vị sai.” Thanh tra Sharp đáp. “Nhưng vì sự an toàn của các vị, có thể chỉ là tạm thời thôi, các vị nên tạm lánh đi thì hơn. Biết đâu đấy, chuyện này sớm xong xuôi thôi. Anh chàng kia có thể rời vùng này và...”

“Anh ta sẽ chưa đi đâu.” Dusty đáp.

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía cô. Cô nuốt khan, nhận ra rằng mình vừa buột miệng lỡ lời. Lời của anh ta lại vang vọng trong đầu cô.

Lần này tôi sẽ không để mình bị đánh bật đi.

“Cháu chỉ linh cảm thế.” Cô vội vàng nói thêm.

Thanh tra Sharp lại nheo mắt.

“Một linh cảm được nói ra với niềm tin khá vững chắc nhỉ, Dusty!”

“Có lẽ ạ!”

“Có lý do đặc biệt nào khác cho linh cảm này không?”

“Linh cảm đâu cần phải có lý do ạ! Chính thế nó mới là linh cảm.”

Đôi mắt ấy càng nhíu lại hơn, nhưng rồi đột ngột thanh tra Sharp đứng lên.

“Chúng tôi sẽ để mắt tới các vị hết mức có thể. Nhưng tôi vẫn phải cảnh báo các vị, chúng tôi không thể bảo vệ các vị hai tư trên hai tư giờ đâu. Chúng tôi phải dàn lực lượng vì đang tập trung nhiều người lạ mặt nóng nảy trong vùng này, và dĩ nhiên, mục tiêu chính của chúng tôi là tìm cho ra anh chàng đó.”

“Chúng tôi không mong được bảo vệ.” Cha cô đáp.

“Cho dù vậy.” Thanh tra Sharp nói thêm. “Vẫn phải nói thêm rằng cả hai vị cần cẩn trọng. Và các vị phải gọi ngay cho cảnh sát nếu có chuyện gì xảy ra. Cô đặc biệt nhắc nhở cháu, Dusty ạ!”

Dusty không nói gì. Cô chỉ muốn cảnh sát đi về ngay. Cô muốn dọn dẹp lại phòng mình. Cô muốn suy nghĩ tiếp. Cô muốn khóc. Có tiếng di chuyển của cảnh sát ngoài phòng khách. Có người mở cửa chính. Nhưng thanh tra Sharp và sĩ quan Brett vẫn nấn ná trong bếp.

“Chúng tôi sẽ ổn cả thôi.” Cha nói. “Chúng tôi sẽ báo nếu còn rắc rối nào khác.”

“Tôi có thể hỏi các vị định làm gì ngày mai chưa?” Thanh tra Sharp hỏi.

“Tôi định bắt tay vào công việc mới.” Cha đáp. “Tôi vừa được nhận làm bếp trưởng ở Pied Piper. Dusty thì đi đến trường, mặc dù tôi tự hỏi liệu con bé có...”

“Và đó là những việc cháu và cha sẽ làm ạ!” Dusty đáp. “Cha sẽ ở Pied Pier và cháu thì ở trường.”

“Tôi hiểu.” Thanh tra Sharp lần lượt nhìn từng người. “Thế thì cứ làm việc như thường lệ thôi.”

“Vâng ạ!” Dusty đáp. “Làm việc như thường lệ.”

Nữ thanh tra mỉm cười chốc lát.

“Vậy giờ chúng ta sẽ tạm biệt nhau nào.”

Và hai viên cảnh sát rời khỏi phòng. Cha tiễn họ ra ngoài, rồi quay lại bếp. Dusty đứng dậy và ngước nhìn cha, rồi, không ai nói gì, họ ôm chầm lấy nhau.

“Con ổn rồi chứ?” Cha hỏi.

“Vâng ạ! Còn cha?”

“Cha ổn.”

Ông ôm cô chặt hơn.

“Con định ngủ ở đâu đêm nay?”

“Trong phòng con ạ!”

“Con không ngủ được đâu.” Ông gợi ý. “Có cách này nhé. Dựng lều ngủ trong phòng cha.

Hoặc con ngủ trên giường cha và cha nằm trong lều.”

“Không ạ, con muốn dọn dẹp mớ lộn xộn luôn.”

“Mất thời gian lắm. Để sáng mai đi.”

“Con phải đi học rồi. Và cha phải tới Pied Piper.”

“Cha sẽ đi làm và con sẽ tới trường. Nói thế với cảnh sát thôi.”

Cô ngước nhìn cha.

“Cha à, nghe này - cha sẽ đi làm và con sẽ đi học.”

Ông thở dài.

“Ừ thì, cũng có thể. Nhưng cả cha và con sẽ cùng dọn phòng con. Nhưng ta phải ăn chút gì trước đã.”

“Bánh mì nướng phết đậu. Món gì nhanh nhanh ấy cha.”

“Được.”

Họ im lặng ngồi ăn món bánh mì nướng phết đậu, rồi vào phòng cô. Cô muốn được tự dọn dẹp để được nghĩ, được khóc một mình, nhưng nước mắt sẽ không trào rơi nếu có cha ở đây. Thế nhưng mặc kệ những chuyện này và kệ cả căng thẳng giữa họ, cô vẫn hạnh phúc khi có ông ở đây. Cuối cùng nước mắt cũng rơi, nhưng là của cha, chứ không phải của cô.

Họ ghì chặt nhau, rồi lại tiếp tục công việc lau dọn sạch thủy tinh vỡ, các mảnh vỡ và những thứ bẩn thỉu, nhặt nhạnh, sắp đặt cho ngăn nắp và thu xếp cho ổn nhất trong khả năng mình. Đến lúc tối muộn, cửa sổ được ốp tạm bằng ván, sàn nhà sạch sẽ, thảm được hút sạch, tường được lau sạch, rác rưởi được tống khứ đi, giường được trải lại.

“Con có chắc con vẫn muốn ngủ lại trong phòng này không?” Cha hỏi. “Phòng sẽ còn lạnh cho tới khi ta sửa xong cửa sổ đấy.”

“Con muốn thế ạ!”

“Nếu con lạnh, cứ sang đánh thức cha, và ta sẽ dựng lều ngủ trong phòng cha nhé!”

“Vâng ạ!”

“Hứa là con sẽ gọi cha nhé!”

“Con hứa ạ!” Cô đáp.

“Chúng ta sẽ quyết định làm gì ngày mai?”

“Chúng ta quyết rồi mà cha. Cha sẽ đi nhận công việc mới và con sẽ đi học.”

Cô nhoài người về phía trước và hôn ông.

“Con xin lỗi, con phức tạp quá.” Cô nói.

“Con rất phức tạp. Y như Josh vậy. Nhưng chí ít thì con vẫn ở đây.”

Ông hôn lại cô.

“Ngủ ngon, Dusty!” Rồi ông để cô lại một mình.

Cô ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn lên mặt bàn bị phá nham nhở giây lát, rồi lôi khuôn mặt giấy và bức ảnh Josh ra. Cô ngắm chúng đến vài phút, hai gương mặt giống nhau một cách lạ kỳ, tuy thế, bức ảnh thì lạnh lùng, còn khuôn mặt giấy vẫn ấm áp y như lúc trước, và một lớp mờ sáng bắt đầu xuất hiện rìa quanh bức vẽ. Cô cúi xuống thật gần, cố gắng để hiểu ý nghĩa câu nói.

Điều bí ẩn lớn mà ta phải tự giải quyết một mình.

“Sao lại một mình?” Cô thầm thì. “Tại sao phải là một mình?”

Cuối cùng nước mắt cô cũng tuôn rơi. Cô không cố kìm nén nữa. Cô òa khóc. Khi đã nín, cô lau nước mắt, lôi điện thoại ra và lắng nghe. Không có tiếng động từ phòng cha. Xung quanh chẳng có tiếng động nào cả. Màn đêm tĩnh lặng.

“Được rồi.” Cô nói. “Con sẽ làm khó cho mẹ. Thật sự khó đấy. Rồi để xem mẹ làm được gì.”

Cô bắt đầu bấm tin nhắn.

Cha và con đang gặp rắc rối lớn. Ngôi nhà bị đột nhập và mọi thứ đang ngày càng tồi tệ hơn. Rất có thể xảy ra bạo lực.

Cô lại lau mắt, rồi lôi trong túi áo tấm danh thiếp mà cô luôn mang theo mình. Cô nhắc lại những lời đã nói khi lần đầu tiên cầm nó.

“Thợ làm tóc di động ư? Mẹ trở thành thợ làm tóc di động từ khi nào thế?”

Số điện thoại trên tấm danh thiếp như đang chăm chăm nhìn lại cô.

Cô lại lắng nghe tiếng động trong đêm. Vẫn chỉ là sự tĩnh mịch cô quạnh. Cô bấm dòng nhắn cuối cùng.

Quay về nếu mẹ muốn.

Và gửi tin đi.

25

Trên xe buýt đưa đón học sinh vẫn chưa thấy lời bình phẩm bàn tán nào. Thật là một chuyện lạ kỳ làm sao khi thiếu những lời bình phẩm trên hành trình tới Beckdale. Thường thường xe buýt luôn ồn ào với Dusty là tâm điểm. Nhưng sáng nay thật khác. Đám học sinh đều lùi lại, im lặng và rõ ràng là tỏ ra thận trọng với cô.

Mọi thứ lại thay đổi khi cô bước vào cổng trường.

"Bạn trai của mày thế nào, Thùng Rác[2]?"

Cô liếc nhìn sang phải và thấy Adam Brice cùng ba đứa bạn đang uể oải tựa vào hàng rào. Cả ba đứa đều là những gã to con và lớn hơn cô hai tuổi. Cô lượng sức không thể chơi lại cả bọn, nhưng vẫn có thể quắc mắt lườm chúng.

Cô tiếp tục bước đi, những cặp mắt dè chừng hướng về phía cô từ mọi phía. Những tiếng thì thào bí mật, gần như không nghe rõ. Chuyện này thật khủng khiếp. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm thế ngượng ngùng xấu hổ, bị lạnh nhạt, bị dòm ngó trơ tráo, bị sỉ nhục, nhưng cô cảm thấy như mình bị ruồng bỏ, xa lánh. Cô đi thẳng tới dãy nhà chính. Đúng lúc cô bắt đầu nghe thấy những điều bọn họ đang nói.

"Là cô ta đó."

"Ở đằng kia kìa."

"Tránh xa nó ra."

Nhưng đây là lời của lũ nhóc lớp dưới không quen biết cô. Những đứa lớn hơn thì trơ tráo hơn.

"Này, Dusty! Mới gặp thằng đó gần đây hả?"

Cô liếc nhìn sang tìm kẻ phát ngôn câu nói đó, nhưng khó mà biết được là đứa nào. Có quá nhiều nhóm đang túm năm tụm ba ở sân trường.

"Này, Dusty!" Lại một giọng khác cất lên đâu đó sau lưng cô. "Mày có biết thằng đó là đồ trụy lạc mất dạy khi bắt đầu gặp gỡ nó không?"

Cô quay ngoắt lại. Một lần nữa không có manh mối nào để biết kẻ phát ngôn là ai ngoại trừ việc đó là một trong số những đứa lớn tuổi mà cô không quen. Cô rà soát gương mặt những đứa bằng tuổi. Không có cặp mắt nào dám đón ánh mắt của cô. Cô chăm chăm nhìn quanh và rồi bắt được cái bóng chuyển động gần cổng trường.

Hai gã đàn ông đang lấp ló nhìn vào từ ngoài phố. Cô nhận ra một tên: gã đàn ông nặng nề có bộ râu xồm mà thanh tra Sharp đã nói chuyện cùng trên quảng trường. Lúc này hắn không

có súng, cũng không có đồng bọn, nhưng không nhầm lẫn vào đâu được là chúng đang có một sự quan tâm không tốt lành gì đối với cô. Dusty xoay người hướng về khu nhà chính và thấy Beam đang đứng ở lối ra vào.

"Tiếp đi." Cô lẩm bẩm nhìn cậu ta. "Hãy xem cậu cũng phớt lờ tớ nào."

Như thể nghe thấy được cô nói, cậu ta lúng túng nhún vai và biến mất vào trong tòa nhà.

"Đồ khốn." Cô làu bàu.

"Dusty!" Có tiếng người gọi.

"Gì?" Cô lại quay phắt lại, sẵn sàng chiến đấu, nhưng chỉ thấy Angelica đang đứng đó.

"Là tớ." Cô bạn nói.

Dusty nhìn chằm chằm. Cô không nhận ra giọng nói này. Cô đã sẵn sàng đối đầu với một lời nhiếc móc khác.

"Là tớ, Dusty!"

"Tớ thấy rồi."

Hai cô gái nhìn nhau và ngay lúc ấy Dusty cảm thấy bầu không khí trong sân trường như căng thẳng lên. Tình trạng thù địch vẫn còn đó nhưng giờ nó đã có vẻ tăng vọt. Cô nhìn chằm chằm rồi quay lại hướng về phía Angelica.

"Chuyện gì thế?"

"Cậu không phải là người duy nhất không được yêu thích." Angelica nói.

"Bọn họ không thích cậu à?"

"Không hề."

"Nhưng bọn họ thậm chí còn không biết cậu. Đây là ngày đầu tiên ở trường của cậu."

"Họ biết về tớ. Ít nhất bọn họ nghĩ là bọn họ biết."

"Thế là ý gì?"

"Chẳng quan trọng." Angelica nghiêng người lại gần. "Chúng ta vào trong nào. Tớ không thể đứng để bị tất cả nhìn chằm chằm thế này."

"Được thôi. Nhưng chúng ta phải đáp trả bọn họ thứ gì đó trước đã."

"Như thế nào?"

"Như thế này này."

Rồi Dusty chầm chậm xoay tròn.

“Tiếp đi nào!” Cô quát vào mặt cả bọn trong sân trường. “Nhìn rõ rồi chứ!”

Một tiếng gầm giận dữ lan ra khắp sân trường.

“Không thích thế à?” Cô quát ầm ĩ. “Tao không sợ đâu! Có đứa nào muốn tiếp tao không?”

Lại một tiếng gầm căm phẫn như ong vỡ tổ nữa nhưng chẳng có ai bước ra cả.

“Không có ai sao?” Dusty quát to. “Không ai cả à?”

Angelica giật giật cánh tay cô.

“Dusty!” Cô ta thì thầm. “Cậu đang mắc sai lầm đấy.”

“Thế còn mày thì sao?” Dusty hất đầu ra hiệu về phía Adam Brice và bọn bạn của nó. “Tất cả chúng mày đều là lũ con trai to xác. Không sợ con người bé nhỏ như tao đấy phải không?”

“Dusty!” Angelica thúc giục. “Đi vào trong thôi.”

Dusty cảm thấy cô ta lại kéo giật cánh tay cô lần nữa.

“Được rồi, tớ đi đây.” Cô làu bàu. “Thả tay tớ ra nào.”

Angelica thả ra, Dusty theo sau cô bạn đi về phía khu nhà chính.

“Mày là cái thùng rác, Dusty!” Có đứa nào đó gọi với theo.

“Câm mồm lại!” Cô quát lên.

“Thằng đó phạm tội cưỡng bức!”

“Làm sao mày biết?”

“Dusty!” Angelica thì thào nài nỉ. “Làm ơn!”

Dusty phớt lờ cô ta đi và quay lại sân trường.

“Làm sao mày biết hả?” Cô hét to chẳng với một người cụ thể nào. “Hả? Làm sao mày biết?”

“Dusty!” Một giọng nói cất lên phía sau cô.

Cô quay lại thấy cô Wilkes đang đứng đó. Cô hiệu trưởng nhìn Dusty một lúc rồi gật đầu về phía khu nhà chính.

“Đến văn phòng của cô.” Cô giáo khẽ nói.

Dusty ném một cái lườm giận dữ cuối cùng về phía sân trường.

“Dusty!” Cô Wilkes nhắc. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Dusty đi theo cô giáo vào trường. Cô cảm thấy một cảm giác tội lỗi lạ lùng khi bỏ lại Angelica ở sân. Tại sao cô gái đó lại không được yêu mến đến thế thì thật khó mà biết được, nhưng chẳng còn thời gian để nghĩ đến chuyện ấy vào lúc này. Cô có đủ vấn đề rắc rối của riêng mình rồi.

Các dãy hành lang cũng đầy chật người như ở sân trường, bọn họ đang tán chuyện trước khi chuông reo. Tất cả đều hạ thấp giọng khi cô tới gần. Cô trừng mắt với bọn họ, quyết tâm không tỏ ra nao núng. Beam đang đứng ngoài hội trường kịch với hai đứa bạn cùng đội bóng bầu dục của cậu ta.

“Tiếp tục chạy trốn nữa đi, Beam!” Cô gọi to.

Beam nhấp nhổm đổi chân.

“Điều đó không đúng.” Cậu ta làu bàu.

“Cái gì không đúng hả?”

“Dusty!” Cô Wilkes nói. “Không phải bây giờ.”

Nhưng Beam lại nói tiếp.

“Những chuyện cậu đang làm là không đúng.”

“Và tôi đang làm gì chứ?” Dusty hỏi độp. “Hả?”

“Lộn xộn với thằng con trai đó. Mọi người đều biết cậu đang bảo vệ hắn.”

“Mọi người đều chẳng biết gì cả!”

“Dusty!” Cô Wilkes đột ngột dừng lại. “Thế đủ rồi! Em nữa, Beam! Đi vào lớp đi. Sắp chuông rồi.”

Beam ì ạch bỏ đi với hai đứa bạn của cậu ta.

“Hãy ngậm chặt miệng vào, Dusty!” Cô Wilkes nói.

Nhưng chuyện đó thật khó. Còn bao cái nhìn chòng chọc từ khắp mọi phía và những lời bình phẩm thì thào, nhiều lời lẽ đến từ đám bạn học cùng khóa với cô, và cả Kamalika cũng đang tránh ánh mắt cô.

“Chào, Kam!” Cô nói nhanh. “Cậu cũng lờ lớ lơ tớ đi như Beam hả?”

“Thế là sai, Dusty ạ!” Kamalika nói. “Cậu biết thế mà.”

“Cái gì sai?”

Nhưng Kamalika chỉ lắc đầu và bỏ đi. Dusty cảm thấy một bàn tay vỗ nhẹ lên vai mình.

“Dusty!” Cô Wilkes nói. “Tôi bắt đầu thấy hơi mệt với chuyện này rồi đấy.”

“Xin lỗi cô!” Dusty nói. “Bây giờ em sẽ giữ im lặng.”

Họ tới văn phòng hiệu trưởng đúng lúc tiếng chuông báo giờ vào học buổi sáng vang lên. Cô Wilkes vẫy tay chỉ Dusty ngồi vào chiếc ghế bành trước bàn làm việc và ngồi vào chỗ của cô ấy phía sau bàn. Dusty liếc mắt nhìn quanh phòng: một nơi quen thuộc bởi cô đã đến đây nhiều lần, thường là vì chuyện đánh nhau. Một khoảng im lặng khó chịu kéo dài, có vẻ như cô Wilkes chẳng vội vàng phá vỡ nó. Cô chỉ ngồi đó, nhìn Dusty chăm chú qua đôi mắt nheo lại.

“Có chuyện gì xảy ra với cây xương rồng của cô thế?” Dusty bình thản hỏi.

“Nó chết rồi.” Cô Wilkes đáp.

“Em đã nghĩ chúng không bao giờ chết.”

“Ngay cả những cây xương rồng cũng chết, Dusty ạ!”

“Cái cây của cô trông có vẻ như nó sẽ mãi mãi như thế.”

“Cô cũng từng nghĩ giống y vậy. Nhưng nó đã chết thật rồi. Cô e là thế.”

Dusty nhìn chăm chăm vào khoảng không trước đây từng có một cây xương rồng. Giờ lừng lững đứng đó là một cái máy hủy tài liệu mới toanh, to đùng.

“Thật buồn cười là em lại nhắc tới cây xương rồng.” Cô Wilkes nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì Josh cũng từng bình phẩm về nó - à, thực ra là đùa cợt.”

“Anh ấy ư?”

“Phải, lúc nào cũng thế.”

“Lúc nào cũng thế ạ?”

“Ừm, cậu ấy vào văn phòng này cũng kha khá lần. Thậm chí còn nhiều hơn em đấy.”

Dusty nhăn nhó. Thật khó mà biết được liệu đây là một lời khiển trách hay là màn mở đầu câu chuyện. Nhưng giọng cô hiệu trưởng có vẻ khá thân thiện y như thường ngày. Dusty luôn có quan hệ tốt với cô Wilkes, cho dù thường xuyên vướng vào rắc rối. Tuy nhiên, nhắc đến Josh làm cô lúng túng. Cô ngập ngừng hỏi.

“Anh ấy đến đây bao nhiêu lần ạ?”

“Cô không rõ, Dusty. Cô không đếm những lần ấy. Nhưng rất nhiều lần.”

“Nhiều hơn mọi người khác ạ?”

“Hơn mọi người khác trong trường ư? Ý em là bất cứ học sinh nào khác ư?”

“Vâng.”

“Có lẽ.” Cô Wilkes ngừng lời. “Phải, có lẽ nhiều hơn bất cứ ai khác. Cậu ấy thường xuyên vướng vào rắc rối.”

Hai người nhìn nhau.

“Trong đầu em nghĩ gì thế, Dusty?”

Dusty nghĩ lại những điều cha cô nói với cô trên xe, và những lời anh chàng kia nói trong bệnh viện.

“Anh ấy có bao giờ... ý em là... anh ấy có bao giờ làm chuyện gì phạm pháp không?”

“Cô không biết.” Cô Wilkes nói. “Những lần đối đầu của cô với anh trai em đều là về các vấn đề trong trường học. Cô không biết cậu ấy có vi phạm pháp luật hay không. Nhưng nếu em đang hỏi là cô có nghĩ cậu ấy có khả năng làm điều đó không thì cô cho rằng phải nói là có.”

Dusty lại nhăn mặt. Cô không biết tại sao lại theo đuổi chuyện này và cũng chắc chắn cô Wilkes không kéo mình vào đây để nói chuyện về Josh. Nhưng không hiểu sao dường như chuyện này rất quan trọng. Cô chầm chậm hít vào.

“Cô Wilkes?”

“Gì hả, Dusty?”

Ngừng một lát. Từ bên ngoài có tiếng tuyết táp vào cửa sổ.

“Cô có... cô có thích Josh không?”

Cô nhìn thẳng vào mắt cô Wilkes, trong thoáng chốc cô thoáng cảm thấy đôi mắt ấy không giống ánh mắt của thanh tra Sharp.

“Có, Dusty. Cô rất thích cậu ấy.”

Dusty nhúc nhích đổi tư thế trên ghế, cảm thấy có điều gì đó ẩn sau những lời cô hiệu trưởng, điều gì đó không được nói ra. Cô lại nhìn vào mắt người phụ nữ này.

“Cô có tin tưởng anh ấy không?”

Cô Wilkes lắc đầu.

“Không, Dusty ạ! Cô e là cô không tin.”

Dusty nhìn xuống sàn nhà.

“Ok!”

Họ ngồi im lặng một lúc.

“Cô cũng không tin tưởng chàng trai đó.” Cô Wilkes nói.

Dusty nhanh chóng ngước mắt lên nhìn cô.

“Đó có phải là lý do cô đưa em vào đây không? Để tra hỏi em về cậu ta?”

“Dusty...”

“Bởi vì em đã chịu đủ chuyện tra hỏi của cảnh sát rồi.”

“Đừng có bực tức với cô, Dusty! Em đã hỏi cô một câu hỏi thẳng thắn về Josh và cô cho em một câu trả lời thẳng thắn.”

“Chuyện em tức giận không liên quan gì tới Josh cả.”

Nhưng cô biết mình đang nói dối.

“Cô đưa em tới đây,” cô Wilkes nói, “để cứu em khỏi trận đánh nhau với một nửa học sinh trong trường đấy. Hay là chính em bị đánh. Hoặc cả hai. Cô không hề nghĩ em sẽ đến trường hôm nay nhưng cô đã trông chờ em ngay từ chuyến xe buýt đầu tiên đề phòng trường hợp em sẽ đến.” Cô Wilkes ngả người trên ghế. “Cô đã nghe được tất cả câu chuyện rồi.”

“Ai lại không nghe chứ?”

“Quả là thế. Ai lại không nghe nói đến chứ. Dường như mọi người ở Beckdale đều đang nói về em và cậu con trai kia.”

“Đó không phải là vấn đề. Em đang giải quyết chuyện đó.”

“Phải, cô chắc em sẽ làm thế.” Cô Wilkes quan sát Dusty. “Nhưng điều khiến cô lo lắng, Dusty ạ, là nó đang được nói đến nhiều như thế nào và mức độ lan truyền nhanh chóng ra sao. Cô cho là em ý thức được đúng không, về việc nó sẽ được lan truyền nhiều như thế nào trên mạng Internet ấy?”

“Máy tính của em đã bị phá hoại từ hôm qua nên em không biết được.”

Cô Wilkes để khoảng im lặng kéo dài tới mấy giây.

“Em cũng không cần phải nổi xung với cô, Dusty. Cô muốn giúp đỡ.”

“Em xin lỗi. Chỉ là những người em gặp có vẻ như đều muốn cật vấn em. Và tất cả những gì em muốn là...”

Cô Wilkes mỉm cười.

“Tất cả những gì em muốn là tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Josh.”

“Chuyện đó có phải là điều gì xấu xa không?”

“Không, hoàn toàn ngược lại là đằng khác. Nhưng Dusty ạ, đối với chàng trai này có vẻ không phải là kiểu người sẽ giúp em đạt được mong muốn đó.”

Cô hiệu trưởng cau mày.

“Có quá nhiều điều bàn tán về em trên mạng, em sẽ không tin được có bao nhiêu chuyện về chàng trai đó đâu. Không có bức ảnh nào, thật thú vị làm sao, nhưng có rất nhiều hình vẽ và hàng đống lời bình phẩm. Cô không biết chuyện gì cho tới khi mấy đứa con cô chỉ cho cô xem những thứ chúng tìm thấy trên các bản tin và trong các phòng chat. Và sáng nay có mấy học sinh đến gặp cô với đống dữ liệu in ra từ máy tính mà chúng tìm được trên mạng. Dường như mọi người đều đang nói về chuyện này. Họ thậm chí còn biết nhà em bị đột nhập và chiếc ống tiêu của cậu con trai đó được tìm thấy trong phòng của em.”

“Gì cơ?” Dusty kêu lên. “Cái quái quỷ gì đã...”

“Cô không biết.” Cô Wilkes nhún vai. “Cô không biết ai đã đăng thông tin này lên mạng nhưng rõ ràng một trong những kẻ đột nhập nhà em đã đưa tin tức này lên hoặc có kẻ nào đó đã làm. Đó là lý do cô lo lắng cho em, Dusty ạ. Có rất nhiều sự phản cảm ở Beckdale và em đã tự mình nhảy vào ngay giữa đống hỗn độn đó.”

“Bọn họ nói gì về anh chàng đó ở trên mạng ạ?”

“Đủ mọi kiểu.”

“Như thế nào ạ?”

“Cậu ta là một thiên thần sa ngã, một con quái vật có màu của tuyết, một ác quỷ với khuôn mặt đẹp đẽ đã cám dỗ một cô gái mười lăm tuổi tên Loretta Maguire và cưỡng hiếp cô bé. Họ nói cậu ta có thể đọc được ý nghĩ, điều khiển đầu óc, biến mất, bay, phóng năng lượng vào người khác và làm họ bất tỉnh, làm hiện hình và tàng hình đồ vật.”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Làm mọi vật xuất hiện hoặc biến mất hoặc thay đổi từng phần cấu tạo của chúng. Nước biến thành rượu và tất cả những thứ kiểu như thế. Cô phải nói là cô không tin bất cứ điều gì trong đó cả.”

“Cô không nghĩ là anh ta có thể làm những chuyện đó à?”

“Cô không nghĩ có bất kỳ ai có thể làm những chuyện đó.”

“Vậy anh ta dường như làm được những chuyện đó thì sao ạ?”

“Cô nghĩ cậu ta là một tay đại bịp. Một kẻ lừa đảo. Ý cô là cô đã đọc về những người được

cho là có những sức mạnh này nhưng...”

“Ở đâu ạ?” Dusty nhoài người tới trước. “Cô đọc những cái đó ở đâu ạ? Em chưa bao giờ nghe nói tới bất cứ ai làm được những chuyện như thế này.”

“Ồ, có những câu chuyện. Hầu hết là truyền thuyết tôn giáo nói về những người thần kỳ làm được những chuyện đáng kinh ngạc. Các vị thánh là người bay lên được, xuất hiện cùng lúc ở hai nơi, biến mất vào không khí, đọc được ý nghĩ, chữa lành bệnh tật, đại loại thế. Nhưng em chỉ mới thấy một nhà ảo thuật giỏi hay một kẻ ảo tưởng hoặc nhà thôi miên biểu diễn với khán giả những điều họ làm, tất cả đều dựa trên hàng loạt trò lừa gạt. Những trò lừa gạt xuất sắc, thông minh, đầy tính thuyết phục và tất cả đều được sắp xếp để khiến chúng trông thật thần kỳ hay bí ẩn, nhưng chỉ toàn là trò lừa gạt không hơn.” Cô Wilkes đột ngột dừng lại. “Bây giờ kia mới là chuyện kỳ quái.”

“Gì cơ ạ?”

Cô hiệu trưởng không trả lời. Cô đang nhìn chăm chăm qua vai Dusty về phía cửa sổ. Dusty quay lại nhưng tất cả những gì cô thấy là tuyết đang rã ra trên ô cửa. Cô quay lại nhìn cô hiệu trưởng.

“Tuyết đã dính vào ô cửa sổ.” Cô Wilkes nói. “Dường như nó đã tạo thành một hình dạng. Nhưng bây giờ nó biến mất rồi. Nó trượt xuống kính cửa.”

Dusty đứng dậy đi tới cửa sổ. Không hiểu sao cô có thể cảm thấy được sức nóng đang di chuyển quanh cô. Nó gợi cô nhớ đến sự hiện diện của anh chàng kia trong bệnh viện. Cô nhìn chăm chăm qua tấm kính. Bên ngoài, phía trên bậu cửa còn một đống tuyết nhỏ. Nó lờ mờ phát sáng như đám than hồng âm ỉ. Cô nhìn về phía cổng trường và thấy hai gã đàn ông vẫn đứng đó, lúc này đang che dưới một cái ô. Từ phía sau giọng cô Wilkes cất lên.

“Dusty, ngài chủ tịch ban quản trị trường gọi đến nhà cô sáng nay để nói rằng ông ấy nghĩ em không nên đến trường trong khi chuyện này đang diễn ra. Ông ấy sợ nó ảnh hưởng tiêu cực đến các học sinh và cả em nữa. Và cô phải nói là, sau khi chứng kiến em đến trường sáng nay, cô có thiên hướng tán thành với ông ấy.” Cô Wilkes ngừng một lúc. “Dusty, em sẽ quay lại đối diện với cô hay là cô phải tiếp tục nói chuyện với lưng em hả?”

Dusty quay người lại.

“Cảm ơn em.” Cô Wilkes nói. “Giờ cô không phải đang buộc em ra khỏi trường. Theo như cô biết, em có quyền được ở đây và nếu em muốn ở lại cũng có thể được. Nhưng nếu em muốn về nhà và ở cạnh cha em...”

“Ông đang ở chỗ làm. Ông đã có công việc mới.”

“Ồ, thế à, tốt quá! Nhưng chuyện đó cũng không thay đổi điều cô đang nói. Nếu em muốn về nhà, hay nếu em thích đi và đến chỗ làm với cha, hoặc nếu em có người bạn nào đó hoặc họ hàng gần đây và cảm thấy an toàn hay vui vẻ hơn khi ở cùng họ ngay lúc này thì cô sẽ vui lòng lái xe đưa em đến đó.”

Dusty lại nhìn đăm đăm ra màn tuyết lờ mờ phát sáng.

Bí ẩn lớn mà chúng ta phải tự mình giải quyết.

“Một mình ạ!” Cô thì thầm đáp. “Ở một mình.”

“Em nói gì cơ, Dusty? Cô không nghe rõ.”

“Em nói...” Dusty thở dài. “Em thích ở trường ạ!”

“Ok.” Cô Wilkes nói. “Nhưng Dusty này, trên cơ sở hiểu rõ là em không được dính vào bất cứ vụ đánh nhau nào đâu đấy. Nếu có ai chọc tức em thì em phải cắn chặt môi mình và đừng có dây dưa vào nhé. Nếu cần thiết thì tìm một giáo viên hoặc đến gặp cô.”

Dusty tiếp tục ngây người nhìn ra cửa sổ. Mấy gã đàn ông vẫn ở đó. Tuyết vẫn ở đó. Điều bí ẩn vẫn ở đó. Cô nghiêng người vào sát ô cửa sổ.

“Josh!” Cô thì thầm và thấy hơi thở ẩm ướt của mình đọng lại trên lớp kính.

Cô quay lại phía cô Wilkes.

“Em nên đi rồi.” Cô nói.

26

Nhưng đi đâu, cô chẳng biết nữa.

Cô chẳng thể nghĩ ra có nơi nào mà nỗi đau này không bám theo cả. Một thứ khác nữa cũng đang bám theo: thứ nóng hổi, sáng rực, bao bọc toàn bộ. Bí ẩn đó ngáp dài, thở ra hơi thở màu trắng.

Cô đứng trong hành lang nhìn quanh. Cô phải đến nơi nào đó. Cô không thể ở đây cả ngày được.

"Đi tới lớp Anh ngữ." Cô tự bảo mình.

Cô bắt đầu đi xuôi hành lang, sức nóng giờ đây xoáy lộn bao lấy cô. Một lần nữa nó nhắc cô nhớ đến anh chàng kia. Cô nghĩ đến anh ta. Một nhà ảo thuật, một kẻ đại bịp, một tên lừa đảo - có lẽ cô Wilkes đã đúng. Thật không biết phải nghĩ gì. Cô dừng lại bên ngoài phòng số 12.

Từ trong lớp học vọng ra tiếng thầy Finch: tinh thần nhẹ nhàng, khá hài lòng. Trước đây cô chưa bao giờ thật sự để ý đến. Cô chấn chỉnh lại mình và mở cánh cửa. Thầy Finch quay về phía cô.

"Dusty!" Thầy nói. "Thầy không kỳ vọng gặp em hôm nay."

Cô đi vào.

"Em phải gặp cô Wilkes ạ!"

"Ok. Ngồi xuống đi."

Cô về chỗ ngồi cạnh Kamalika, cô bạn lúng túng liếc nhìn cô nhưng không nói gì. Thầy Finch quay lại với cả lớp.

"Nào, chúng ta đang nói về vở kịch khác lạ cuối cùng của Shakespeare - *The Tempest* (Bão tố)."

Bài học tiếp tục nhưng Dusty chỉ vừa vặn tiếp thu vào những lời thầy Finch đang nói. Cô cảm thấy hết sức cô lập. Cô biết các bạn cùng lớp sợ cô. Những cái liếc mắt lén lút, những ánh nhìn đầy ẩn ý, những cái trừng mắt công khai - tất cả đều nói lên cùng một điều. Chỉ có Angelica đang ngồi một mình ở đầu lớp là trao cho cô một nụ cười cởi mở.

Thầy Finch tiếp tục bài giảng về *The Tempest*. Cô nghe bập bõm câu được câu chăng những gì thầy đang nói. Cô cảm thấy suy sụp, thất vọng hoàn toàn, cảm giác về sự phản bội, bị nô dịch hóa và phải giảng hòa. Một cô gái xinh đẹp đang yêu. Một con quái vật gớm guốc. Một sinh linh vô hình. Một nhân vật có những sức mạnh ma thuật.

“Kết thúc, anh ta đã từ bỏ.” Thầy Finch rao giảng.

Angelica giơ tay lên. Thầy Finch nhìn cô.

“Hả, à...”

“Angelica.”

“Phải, Angelica?”

“Em không biết từ bỏ có nghĩa là gì.”

“Từ bỏ. Cuối vở kịch anh ta để cho các sức mạnh của mình ra đi. Anh ta nói, ‘Thứ phép thuật thô thiển này ta từ bỏ ở đây.’ Anh ta không cần nó nữa. Anh ta đã có quyền lực tuyệt đối nhưng lại kết thúc như một người phàm trần bình thường, trở thành người trần đoản mệnh yếu đuối như tất cả chúng ta đều phải chịu thế.”

Thầy Finch cười với Angelica.

“Thầy thấy vui là em đã hỏi thầy từ ấy. Các em không được bỏ qua những điều mình không hiểu. Một số người ở đây có lẽ cũng không hiểu nhưng lại bướng bỉnh không để thầy giảng giải cho tới nơi tới chốn, mặc dù Dusty thường chẳng ngại yêu cầu thầy giải thích.”

Thầy nhìn nhanh về phía Dusty nhưng cô gần như không nhìn thầy. Cô chỉ nhìn thấy tuyết đang thành hình trên ô cửa sổ phía sau thầy: một gương mặt hiện ra trước mắt cô, trước mọi người. Cô lại nghĩ đến anh chàng kia, lẩm bẩm những lời anh ta nói.

“Tách biệt với mọi thứ và là một phần của mọi thứ.” Cô vẫn không hiểu những lời ấy.

“Dusty?” Thầy Finch gọi.

“Vâng?”

“Em thì thào gì đó.”

Gương mặt tuyết tiếp tục thành hình. Dường như chỉ là vấn đề thời gian trước khi mọi người nói về nó. Cô cảm thấy hơi nóng bao quanh mình tăng lên. Kamalika nhấp nhỏm trên ghế ngồi.

“Dusty?” Thầy Finch nhắc. “Em ổn chứ?”

Cơ thể cô đang trở nên nhẹ bỗng. Cô nắm chặt lấy mép bàn. Nó di đi kêu rin rít trên mặt sàn. Cô giữ chặt và không hiểu sao như bị chôn chân tại chỗ. Không có gì di chuyển cả, nhưng cô cảm thấy một áp lực thoáng dâng lên chạy xuyên qua cơ thể. Cô siết chặt cái bàn hơn nữa. Nó lại kêu rin rít trên mặt sàn nhưng không biết bằng cách nào vẫn nằm trên mặt đất. Lúc này hơi nóng điên cuồng lan ra khắp trên da cô. Cô cảm thấy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn, dán chặt vào cô dò hỏi.

Điện thoại kêu bíp bíp trong túi áo. Một tin nhắn. Có tiếng rì rầm trong lớp như một âm thanh trần tục thoát ra khỏi sự căng thẳng dữ dội đang bao trùm. Tuyết trên cửa sổ rời ra rồi

trượt xuống, kéo theo cả khuôn mặt kia. Cô cảm thấy trọng lượng cơ thể quay trở lại nhưng sức nóng kia còn tồi tệ hơn. Cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Cô đứng dậy và dợm bước đi về phía cửa.

"Dusty?" Thầy Finch gọi.

Cô không trả lời. Cô mở cửa, bước ra hành lang và đi xuôi theo nó cho tới khi ra khỏi tầm mắt của cả lớp. Thế rồi cô đợi thầy Finch. Thầy xuất hiện ngay sau đó. Phía sau thầy vẳng đến tiếng râm ran trò chuyện. Thầy đóng cửa lớp lại và đi về phía cô.

"Chuyện gì xảy ra thế, Dusty?"

"Em cần đi vệ sinh."

"Không, không phải. Có chuyện gì khác cơ."

"Em cần đi vệ sinh. Đó là chuyện con gái."

"Đừng có đùa với thầy. Có chuyện gì thế?"

"Cô Wilkes đã nói em có thể đi nếu em muốn. Và em muốn đi."

"Nếu đó là những gì cô ấy nói thì dĩ nhiên là ổn cả. Nhưng em phải nói cho cô ấy biết trước em sẽ làm gì để cô còn biết. Và tất nhiên nơi em sẽ đến. Thầy sẽ đi với em."

"Không, em..." Dusty quay mặt đi, không biết phải nói hay làm gì. Thầy Finch đang tỏ ra tử tế và tốt bụng, cô không muốn thẳng thừng từ chối lòng tốt của thầy hay làm điều gì khiếm nhã. Nhưng cô phải ra khỏi đây, phải đi ngay bây giờ, ngay lúc này. Cô không biết đi đâu. Chỉ là đi tới nơi nào đó, bất cứ đâu. Thêm một giây nữa ở đây cô sẽ phát điên lên mất. Cô đã phạm sai lầm lớn là đi tới trường.

"Dusty, nghe..."

"Không, em..." Dusty nhìn xuống chân. Cô không thể nói gì lúc này. Không gì có cảm giác an toàn cả, không gì đúng cả. Cô cảm thấy hơi nóng đang tăng lên, cảm giác nhẹ bỗng đang quay trở lại. Cô lại cảm thấy vẻ rực rỡ thoát tục một lần nữa. Nó đang đến gần cô, xuyên qua những bức tường, xuyên qua sàn nhà, trần nhà, xuyên qua thầy Finch, xuyên qua cô. Lúc này cô thấy thầy cũng như cô: đôi mắt không có khuôn mặt, không có hình dạng.

Những con mắt không có mắt.

"Dusty..."

"Đi đi." Cô lầm bầm nói.

Cô thấy mình đang bồng bềnh trôi đi. Có thứ gì đó siết lấy cánh tay. Cô cảm thấy bàn tay của thầy Finch. Cô giật mạnh để giải thoát cho mình và lại tiếp tục trôi đi. Bàn tay ấy lại tóm lấy cô lần thứ hai. Cô lại giật mạnh để được tự do, và rồi cô đang di chuyển, đang chạy đua, đang bay, dường như xuyên qua ánh sáng. Lúc này cô chẳng thấy gì cả ngoại trừ ánh sáng, và cô đang xoay nhanh hơn cả ý nghĩ, không khí sượt qua nóng bức chụp lấy cô.

Có thứ gì đó đập vào cô làm cô ngã ngửa. Cô vẫn đang xoay cùng ánh sáng nhưng bóng tối cũng đang đến gần bao quanh cô, trộn lẫn với ánh lửa lóe lên, không hiểu làm sao các màu sắc chen chúc nhau hợp thành cánh cửa dẫn ra sân chơi. Cô đang nằm ngửa và đầu đau như búa bổ. Rõ ràng cô đã đâm vào cánh cửa. Từ phía sau vẳng đến những tiếng kêu thét.

"Dusty!"

Đó là thầy Finch.

"Dusty!"

"Dusty!"

Thêm nhiều giọng nói nữa: cô Wilkes và còn ai đó khác nữa. Thật khó để nói được đó là ai nhưng cô không có ý định đợi để khám phá xem là ai. Cánh cửa này sẽ làm điều đó và bằng cách ra ngoài theo lối cửa hông này cô có thể chui qua hàng rào và tránh hai gã đàn ông ở cổng chính.

Cô vật lộn để đứng lên lao ra khỏi cửa. Khí lạnh lập tức ập vào cô và trong một lúc cô lảo đảo nhưng cố giữ thăng bằng và chạy băng qua cánh đồng tuyết hướng về phía hàng rào. Nó dường như hiện ra lờ mờ phía trước, cô chạy nhanh hơn. Cô thấy nó đang lao đến gần hơn và rồi đột nhiên cô vượt qua nó, lao ra tới đường. Cô không có ký ức nào về việc chui qua hàng rào đó.

Nhưng cô lại đang di chuyển, như không có gì dừng được. Con đường vắng tanh, cô vẫn nghe thấy những tiếng gọi tên cô. Chúng nghe xa tít phía sau, quá xa khiến chúng như vẳng đến từ một thế giới của những tiếng thì thầm. Cô để mặc đôi chân đưa mình tới nơi chúng muốn.

Chúng đưa cô đi xa khỏi cổng chính. Một phần trong não bộ của cô rõ ràng vẫn đang hoạt động, nhưng tâm trí bây giờ mù mịt và đôi mắt đang đánh lừa cô. Chẳng có gì như nó vốn có cả: con đường, hàng rào trường học, sân chơi, bãi đỗ xe - tất cả dường như vừa quen vừa lạ. Chỉ trừ có tuyết...

Tuyết làm cô thấy sợ. Cô không biết tại sao. Có lẽ vì nó gợi cho cô nhớ đến gương mặt phát sáng lập lòe đó, có lẽ bởi nó rít lên theo từng bước chân. Cô lại cảm thấy sự hiện diện nóng bỏng, lạ lùng kia di chuyển xung quanh cô.

"Josh!" Cô thì thầm gọi.

Cô siết hai nắm tay. Cô đang làm cái quỷ gì mà lầm bầm tên Josh thế này? Anh không ở đây. Anh đã đi rồi. Anh sẽ không trở lại. Cô thấy một người đàn ông đang đến gần, cổ áo dựng cao. Cô nhìn ông ta chằm chằm. Không phải người cô quen, chỉ là một người đàn ông mặc áo bành tô. Ông ta liếc nhìn về phía cô khi họ đi ngang qua.

"Cậu ta đã đi rồi!" Ông ta lẩm bẩm nói và đi tiếp.

Cô dừng chân và quay lại. Người đàn ông đó đang sải bước đi không hề nhìn lại.

"Gì cơ?" Cô gọi với theo.

Người đàn ông vẫn đi mà không nói một lời.

“Ông nói gì cơ?” Cô hét lên.

Vẫn không có lời đáp. Người đàn ông biến mất ở góc đường. Cô đâm bổ chạy xuôi con phố, tâm trí mờ mịt. Từ đâu đó phía sau vẳng đến những tiếng kêu gọi. Cô phớt lờ chúng, buộc bản thân đi tiếp con phố.

“Đi.” Cô lẩm bẩm. “Đi tới nơi nào đó.”

Nơi nào đó là một khung cửa nằm trên quốc lộ. Cô không hề nhớ mình đến đó như thế nào nhưng cô nhận ra chỗ này. Đó là mái hiên bên ngoài tòa Nhà Họp Mặt của giáo phái Quaker và cô ngồi sụp xuống dựa vào cánh cửa. Một phụ nữ trong bộ đồ tập chạy đi ngang qua.

“Cậu ta đi rồi!” Cô ta hét vào mặt Dusty. “Cậu ta đi rồi!”

Dusty ngồi dậy nhưng người chạy bộ đã mất hút dưới con phố. Cô lại sụp xuống dựa vào cánh cửa. Mọi thứ đang sụp đổ, bây giờ lại còn những lời lạ lùng đến từ những người cô không quen biết nữa. Cô thọc hai tay vào túi áo, một bàn tay chạm vào chiếc điện thoại. Cô nhớ ra có tin nhắn chưa kiểm tra. Đó là của cha cô.

Con ổn chứ?

Cô rất muốn được trông thấy ông, được ôm ông, hôn ông. Nhưng điều ông cần trong ngày làm việc đầu tiên này không phải là một con bé suy sụp cần giúp đỡ. Cô nhắn lại.

Ổn ạ, cha tốt không?

Ông trả lời ngay lập tức.

Vẫn tốt, gọi hoặc nhắn cho cha nếu có thể, cha yêu con.

“Con cũng yêu cha.” Cô nói thành lời. “Con cũng yêu cha khủng khiếp.”

Và cô òa khóc.

Một phụ nữ thứ hai xuất hiện trên đường. Người phụ nữ khoảng bằng tuổi mẹ cô nhưng có mái tóc dài, lôi thôi buông xõa bên trên chiếc áo bành tô bạc màu. Bà ta dừng lại trước hiên và nhìn chòng chọc vào Dusty.

“Bà là người quái quỷ nào thế?” Dusty gầm gừ.

Người phụ nữ chầm chậm đi tới trước và cúi xuống cô.

“Đến đây và hãy ăn một ít súp.” Bà ta nói.

Dusty quệt mặt bằng ống tay áo. Cô không định đi tới bất cứ đâu với con người xa lạ này. Nhưng người phụ nữ chỉ đơn giản nói, “Theo tôi,” và bắt đầu đi xuôi con phố. Dusty bước ra khỏi khung cửa và đi theo sau bà ta. Người phụ nữ đang hướng đến cuối khu đất của trường học nơi con đường thu hẹp lại thành một con hẻm và kéo dài vòng qua chỗ rìa xa nhất của khu vui chơi.

Cô đi theo, chầm chậm, như thể bối rối về chính hành động của mình khi cô theo người phụ nữ này. Trong khi đi, cái tên ấy tiếp tục bật ra trên môi cô.

"Josh! Josh!"

"Anh ấy đi rồi." Cô tự trả lời chính mình. "Anh ấy đi rồi."

Người phụ nữ dừng chân và quay lại. Dusty cũng dừng lại, nhìn quanh. Nhưng chẳng có ai khác ở trên đường cả. Cô bước tới trước và dừng bên cạnh người lạ mặt.

"Tên tôi là Bernadette." Người phụ nữ nói. "Tên cháu là gì?"

"Không quan trọng."

Người phụ nữ nhún vai.

"Cháu mặc đồng phục trường học nên tôi đoán cháu đang trốn học?"

"Cháu được phép ra khỏi trường."

"Vậy sao cháu ngồi sụp bên cánh cửa hả?"

Dusty quay người bỏ đi nhưng người phụ nữ đã tóm lấy cánh tay cô.

"Đợi đã." Bà ta mỉm cười. "Tôi không cần phải biết bất cứ điều gì về cháu cả. Để tôi lấy cho cháu một ít súp. Đó là tất cả những gì tôi muốn làm."

"Để làm gì?"

"Tôi cần có lý do à?"

"Nhưng bà thậm chí còn không biết cháu."

"Đi nào và ăn một ít súp."

Rồi người phụ nữ lại bước đi. Dusty do dự, vẫn dè chừng bà ta, rồi chậm rãi theo sau. Họ đi bộ không bao xa, chỉ vòng qua bức tường vành đai bao quanh khuôn viên trường, rồi đi xuống con hẻm nhỏ. Quẹo phải, rồi lại sang trái, và đột nhiên bọn họ đứng trước mặt sườn một chiếc xe móc cũ kỹ.

Một khoảnh đất bẩn thỉu, cho dù có khi đã được tuyết phủ làm cho đẹp hơn. Ở đó không có xe móc còn nguyên vẹn, chỉ có tàn tích những chiếc xe bỏ đi nằm lật nghiêng một bên sườn, nhưng chỗ này không hề bị bỏ trống. Có mấy chiếc xe móc mới đến - những thứ trông kiệt quệ, mệt mỏi - và khoảng không gian còn lại choán đầy những thứ bỏ đi nào xe tải nhỏ, xe cắm trại, xe buýt cũ. Bây giờ cô đã hiểu.

Người phụ nữ này là dân du mục lang thang.

27

Không có dấu hiệu nào của chiếc xe tải nhỏ màu trắng, đó là điều đầu tiên Dusty kiểm tra, cũng không có gã đàn ông tóc đuôi ngựa và mấy đứa con trai của gã hay tên du côn nào cô thấy ở quảng trường. Thực vậy, dường như chẳng có một ai cả.

Có thể cả bọn đều ở bên trong. Cô không thường đi lối này nên không biết có bao nhiêu người sống ở đây hay thậm chí nhóm người đặc biệt này ở đây đã bao lâu rồi. Cô chỉ biết dân lang thang thường đến Beckdale nhưng tình cảm của địa phương này với họ quá thù địch nên họ không ở lâu. Tuy nhiên, nhóm người này rõ ràng đã trụ ở đây vì mùa đông giá rét.

“Mọi người đâu rồi?” Cô hỏi.

“Vài người đã vào thị trấn. Một số đang giữ ấm ở bên trong.”

Người phụ nữ đi tới chỗ chiếc xe móc gần nhất - và ít tồi tàn nhất - mở cửa ra.

“Vào đi.” Bà ta nói.

Dusty trèo vào sau bà. Nó gọn gàng ngăn nắp hơn cô tưởng, và cũng ấm áp hơn nữa. Không có ai khác ở bên trong nhưng lửa đang cháy trong một cái lò nướng nhỏ ở góc xe. Người phụ nữ tên Bernadette liếc nhìn quanh.

“Đóng cửa vào và tự kiếm chỗ thoải mái nhé. Súp cà chua, được chứ?”

“Vâng, cháu nghĩ thế. Ý cháu là...”

Thật không biết phải nói gì. Người phụ nữ đang tỏ ra tử tế nhưng Dusty vẫn cảm thấy đề phòng bà ta. Cô quan sát bà Bernadette đổ các thứ đựng trong một hộp súp vào chảo.

“Vẫn không muốn cho tôi biết tên cháu à?” Bà ta nói.

“Không.”

“Ok.”

Cả hai không nói gì vài phút, trong khi bà Bernadette hâm nóng súp, Dusty ngả người ra trong chiếc ghế bành nhỏ mềm mà cô được mời ngồi. Nhưng cô không thể thư giãn được. Cảm giác nguy hiểm ở ngay gần, bất chấp sự thân thiện của người phụ nữ này. Bản năng của cô đã đúng. Ngay trước khi món súp sẵn sàng, cô nghe thấy tiếng mấy gã đàn ông ở bên ngoài.

“Kiểm tra ngoài kia. Đừng có thó cái khỉ gió gì của ai đấy.”

“Con bé sẽ không ở đây đâu nhỉ?”

“Mày không bao giờ biết được. Nó có thể kiếm được chỗ ẩn náu với những người tốt bụng này đấy.”

“Ok.”

“Hai đứa mày phụ trách mấy cái xe buýt và xe tải nhỏ kia. Còn ba đứa bọn mày kiểm tra mấy xe móc đằng kia. Tao sẽ kiểm tra cái này.”

Rèm cửa trên xe đã được kéo kín nhưng Dusty lập tức biết giọng nói này là của ai. Khó lòng biết được bà Bernadette sẽ phản ứng ra sao. Gã đàn ông đã nói mấy từ “những người tốt bụng này” với ngữ điệu coi thường không hề che giấu.

Cô ném một cái nhìn thoáng qua về phía bà Bernadette nhưng người phụ nữ này chỉ nói “tránh đi” rồi tiếp tục khuấy súp. Dusty mau chóng nhìn quanh.

“Đi vào trong nhà vệ sinh và đóng cửa lại.” Bernadette nói. “Nhưng làm khe khẽ thôi.”

Dusty vừa kịp đóng cánh cửa nhà vệ sinh lại thì nghe thấy một tiếng nện thùm thụp vào sườn xe móc. Bernadette đợi đến lần đấm thứ hai mới ra mở cửa.

“Ông muốn gì?” Bà ta nói khẽ.

“Thấy một con nhỏ không?”

Ngữ điệu giọng nói đó - cộc lốc, xấc xược và bạo ngược - cho Dusty biết tất cả về gã đàn ông này. Cô biết đó là ai. Đó là gã có bộ râu xồm cục mịch ở cổng trường học, tên đầu sỏ.

“Tôi thấy rất nhiều cô nhóc.” Bà Bernadette đáp. “Tôi chắc ông cũng thế.”

“Đừng có đùa với tao. Mày có thấy một đứa con gái hay không?”

“Tôi không biết ông đang nói cái gì.”

“Một đứa con gái, vì Chúa! Lũ chúng mày thiểu năng hay sao thế?”

Bà Bernadette không nói gì. Từ bên trong cabin Dusty nghe thấy gã đàn ông đang giậm chân loanh quanh trên tuyết. Từ phía kia bãi cắm trại vọng đến tiếng quát của mấy gã kia nói rằng chúng không tìm thấy gì cả. Cô cũng nghe thấy giọng một phụ nữ - đoán chừng là một trong những kẻ lang thang khác đang chửi rủa mấy tên này.

“Đồ thối tha, lũ khốn nạn chúng mày!”

Và có tiếng gầm lên đốp chát lại, là gì thì cô không nghe rõ.

Tên râu xồm vẫn đang giậm dạo trên tuyết. Hắn rõ ràng ghét phải lịch sự với những người mà hắn coi là cặn bã đáng khinh và đang vật lộn để quyết định xem phải làm gì. Cuối cùng, bằng một giọng nói cố gắng lấy lòng hơn, hắn thử lại.

“Nghe này, có một đứa con gái - được chưa? Và nó mặc đồng phục trường. Một con bò cái nhỏ xấu hoắc. Bà không thể nhớ được nó. Mười lăm tuổi. Đáng lẽ phải ở trường nhưng nó đã

trốn ra và có thể đã đi lối này. Ok? Giờ thì chúng tôi được cử đến để tìm con bé vì tất cả chúng tôi đều lo lắng chẳng may nó gặp rắc rối gì đó. Chuyện là có thằng nhóc nguy hiểm đang xổng ra đây. Bà hẳn phải nghe nói về nó. Và chúng tôi muốn chắc chắn là con bé không gặp chuyện lộn xộn với thằng đó. Vậy bà có thấy con bé hay không?"

Một khoảng im lặng thật lâu. Dusty nín thở. Rồi bà Bernadette trả lời.

"Không."

Lại một khoảng lặng khác còn lâu hơn trước. Dusty nghe tiếng chân giậm bước của nhiều người hướng về phía cái xe móc này. Trong khi im lặng kéo dài, cô hình dung ra những gã đàn ông kia đang đứng ngoài đó, ngước nhìn lên và bà Bernadette đang nhìn lại. Người phụ nữ này không thể làm gì để ngăn cản nếu chúng lựa chọn cưỡng bách để vào trong và cô cũng chẳng làm được gì để thoát ra khỏi cái cabin chật hẹp này. Bà Bernadette lại nói.

"Tôi đã nói không rồi."

Lại một khoảng lặng căng thẳng, nhưng cuối cùng những bước chân giậm nện lại vang lên, dần dần mấy gã đàn ông đó rời đi. Từ phía kia bãi cắm trại vọng đến tiếng la hét inh ỏi của những kẻ lang thang khác.

"Đồ thối tha!"

"Lũ côn đồ!"

"Ra khỏi đó!"

Sau đó là tiếng bà Bernadette gọi những người bạn đồng hành.

"Thế đủ rồi! Mặc kệ đi!"

Và im lặng lại bao trùm tất cả. Bà Bernadette đóng cửa và khẽ gọi Dusty.

"Giờ cháu có thể ra rồi."

Dusty bước ra và len lén nhìn quanh qua những tấm rèm cửa nhỏ. Không thấy bóng dáng mấy gã đàn ông đó.

"Chúng đi rồi." Bà Bernadette nói. "Nhưng chúng ta tốt hơn nên để mắt canh chừng. Tôi không loại trừ chúng đột ngột quay lại và cố thử bắt chúng ta đâu. Hãy sẵn sàng để nhảy vào trong nhà vệ sinh nếu tôi nhắc. Nhân tiện, súp."

Bà ta khom người trên cái chảo lần nữa.

"Cảm ơn!" Dusty nói, rồi lại ngồi xuống.

"Đừng lo lắng. Chúng tôi đã quen xoay xở với cuộc sống lang bạt này rồi." Bà Bernadette khuấy súp. "Tôi đoán cháu là người bọn chúng đang tìm?"

"Vâng. Con bò cái nhỏ xấu hoắc."

Bà Bernadette đổ súp vào một cái ca to và đưa nó cho cô.

"Và đó là điều cháu nghĩ về mình hả? Một con bò cái nhỏ xấu hoắc ấy?"

Dusty nhún vai.

"Cháu chẳng quan tâm cháu thế nào." Cô nhấm nháp món súp nhưng nó quá nóng. Cô đăm đăm nhìn Bernadette qua thành ca. Người phụ nữ này dường như vô cùng bình tĩnh. Chắc chắn là khó mà làm bà tức giận hay sợ hãi trước những gã đàn ông như thế kia. Cô thổi súp và thử nhấp một hớp khác. "Bà làm thế này để làm gì?" Cô hỏi.

"Làm gì cơ?"

"Giúp đỡ cháu."

"Như tôi đã nói lúc trước - tôi cần có lý do sao?" Bà Bernadette đổ cho mình một ít súp. "Tôi không cần lý do để giúp đỡ người nào đó. Mặc dù trong trường hợp của cháu, tôi có một lý do."

Dusty ngước lên nhìn bà ta.

"Ồ?"

"Có một điều mà gã đàn ông cục mịch, xấc xược đó nói là sự thật."

"Đó là gì?"

"Có một tên con trai nguy hiểm ở quanh khu vực này."

Dusty không nói gì.

"Và tôi đã nghe được những lời đồn đại." Bà Bernadette nói. "Về một cô bé trong vùng đã dây dưa với hắn và người ta nói rằng đang bảo vệ cho hắn. Tôi không biết liệu cô gái đó có phải cháu..."

"Không phải."

"Nhưng nếu đúng thế tôi cảnh cáo cháu nên tránh xa tên nhóc đó. Hắn ta không phải là người đến gần được đâu."

"Không phải cháu."

"Thế thì được rồi."

Họ nhấm nháp súp trong im lặng. Bà Bernadette liên tục nhìn qua tấm rèm cửa xem động tĩnh xung quanh. Dusty ăn hết chỗ súp của mình và đặt cái ca xuống. Bà Bernadette cũng ăn xong. Họ nhìn nhau một lúc, không ai nói gì. Rồi bà Bernadette mỉm cười.

"Hãy cẩn thận, Dusty." Bà ta nói.

“Cháu không nói tên cháu là Dusty.”

“Không, cháu không nói. Nhưng dù sao hãy cẩn thận.”

“Cả bà nữa.”

Dusty đứng lên, mở cửa xe móc và bước ra nền tuyết. Nó lao xạo dưới chân cô. Ánh sáng chói lòa đập vào cô và cô lại cảm thấy vẻ rực rỡ hoang dã lấp đầy mình lần nữa, cảm giác thân thể nhẹ bẫng cũng quay lại. Cô lảo đảo trên hai chân vài giây, rồi nghe thấy tiếng đôi bốt của bà Bernadette trong tuyết.

Một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, làm cô đứng vững. Cô nhìn ngây người vào ánh sáng kia. Nó đang trở nên sâu hơn, rộng ra. Dường như nó xuyên thẳng vào cô. Dusty lại thấy cảm giác hãi hùng của việc bị xóa bỏ. Xa tít về phía nam cô nhận ra rõ đường nét đỉnh đồi đá Raven. Nó cũng trắng xóa. Nó cũng đang mờ dần trong thứ ánh sáng rực rỡ này.

“Có chuyện gì đang xảy ra thế?” Cô thì thầm hỏi.

Bà Bernadette không trả lời, nhưng bàn tay siết lấy cánh tay cô chặt hơn.

“Nó giống như...” Dusty cố nghĩ nhưng tâm trí cô lúc này cũng đã bị ánh sáng đó xuyên qua chẳng còn chỗ nào cho bóng đen của ý nghĩ nữa. Rồi cô thấy một ý nghĩ. Cô với ra để bắt lấy nó. “Nó giống như... chẳng có gì là thật nữa cả, mọi thứ đều kết nối, mọi thứ là... một phần của mọi thứ khác... và nó không có ý nghĩa gì.”

“Có lẽ là thế.”

Không ai nói lời nào trong mấy phút liền. Dusty tiếp tục nhìn chăm chăm vào ánh sáng chói lòa ấy tìm kiếm những hình dạng.

“Bà đã bao giờ...” Dusty bắt đầu. Cô đang hít thở khó nhọc, mất mát và vô định, lạ lẫm với những gì cô đang biến đổi thành, nói chuyện thế này với một người cô không hề biết, nhưng sự minh mẫn đang trở lại và những lời nói ào ào tuôn ra. “Bà đã bao giờ... mất đi người nào đó mà bà thật sự yêu quý chưa?”

Cô không thể tin là mình lại đang hỏi một người xa lạ điều này. Người phụ nữ không trả lời, nhưng bà ta cầm lấy tay Dusty. Dusty siết lấy, giữ chặt bàn tay ấy trong một lúc, rồi thả ra và bước về phía trước. Ánh sáng rực rỡ không hề giảm bớt nhưng bằng cách nào đó cô vẫn thấy được con đường phía trước mặt.

Cô bắt đầu hướng đến con hẻm bên ngoài bãi đỗ xe móc, rồi dừng cạnh cổng và quay lại. Bà Bernadette đang đứng bên khung cửa xe móc. Xa hơn nữa quanh bãi xe là nhiều khuôn mặt khác, một vài người ở trong nhà của họ, vài người ở bên ngoài, chẳng có gì là thân thiện hay không thân thiện cả, chỉ là quan sát bằng một ánh mắt kỳ quặc, trong suốt. Cô nhìn lại bà Bernadette. Người phụ nữ này đang cuộn xoáy trong luồng ánh sáng chập chờn.

“Cảm ơn bà!” Dusty nói.

Và bà Bernadette biến mất vào cỗ xe móc của mình.

Cô quay lại con đường hẻm và buộc mình phải đi. Từ đâu, tới đâu, cô không biết. Có lẽ

chẳng có đích đến nào nữa. Tất cả chỉ là ánh sáng: ánh sáng sâu làm người ta chết ngạt. Hơi nóng nữa. Nó lại bao lấy cô như lúc trước, thiêu đốt làn da cô, xoáy quanh cột sống, rít lên trong tuyết khi đôi chân cô chạm đất: một cơn cuồng nộ của ánh sáng thiêu đốt, đun sôi mọi ý nghĩ của cô. Sáng hơn, nóng hơn, vỡ òa trong cô như những đám mây mù, nhưng cô vẫn bước đi, thì thầm gọi tên anh trai, bằng cách nào đó vẫn thấy được đường trước mặt.

"Về nhà thôi." Cô lẩm bẩm.

Dường như có hơi vô vị khi chẳng làm gì cả, mặc dù cô không nghi ngờ là mọi người giờ này đang đợi cô ở Thorn Cottage: cảnh sát, những gã đàn ông, cô Wilkes, có thể cả cha nữa, tất cả bọn họ. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa, mọi người lại đang tìm kiếm cô, như hồi họ tìm kiếm Josh. Nhưng cô còn chưa sẵn sàng để bị tìm thấy.

"Đi đường mòn vòng quanh khuôn viên trường nào." Cô tự nhủ.

Thật sáng suốt. Con hẻm thỉnh thoảng vẫn có ô tô hoặc xe kéo chạy qua. Những gã đàn ông kia có thể vẫn đang lảng vảng ở đó. Nhưng con đường mòn này dù gần trường hơn nhưng rất tách biệt và thường xuyên vắng vẻ vào thời điểm này trong ngày. Cho dù "thời điểm này trong ngày" lúc này có nghĩa là gì đi nữa, vì ngay cả thời gian cũng mất đi ý nghĩa của nó rồi. Cô không biết làm thế nào hay lý do vì sao. Tất cả những gì cô biết là cho dù có bước bao nhiêu bước đi nữa, cô vẫn thấy cái cảm giác không lay chuyển như đang bước đi qua một thời khắc duy nhất, thời khắc kết tinh lại trong sự tĩnh mịch mịt mùng.

Xạo, chân bước đi, xạo, xạo, xạo, ngay khi chúng phát ra tiếng lạo xạo, cô cảm thấy như mình chìm sâu hơn vào hiện tại sôi sục. Nơi này là cái gì và cô đã đi đâu? Không biết bằng cách nào đôi chân cô tìm được đường tới bức tường vành đai. Xa xa cô nghe thấy tiếng đùa hét của lũ học sinh đang chạy trên sân bóng. Cô bước tới gần bức tường để náu mình dễ dàng hơn, rồi bắt đầu đi vòng qua nó, phần rìa khu đất phía đông của trường học.

Tuyết lại rơi, nhưng cô vẫn cảm thấy nóng hừng hực. Ngay cả những bông tuyết cũng nóng. Cô tiếp tục bước đi, ánh sáng rực rỡ ép lên người cô và tuyết rơi làm mất đi phương hướng. Cơ thể cô giờ nhẹ bỗng khó chịu, nhưng hai chân vẫn chạm tuyết. Con đường mòn vòng quanh trường thật dài và hun hút gió, rải rác những bụi cây lũ học sinh hay dùng để ẩn nấp, tạo không gian tách biệt. Lúc này ở đây không có ai, ít nhất là cô không nhìn thấy có ai ở cái nơi thời gian vô cùng vô tận, trắng xóa một màu này.

Cô tiếp tục đi, lúc này cảm thấy thật cô đơn. Cô nghĩ mình nên vui vì điều đó. Cô biết sự cô đơn sẽ không kéo dài lâu. Con đường mòn này sẽ kết thúc trong mười phút nữa và cô phải hòa mình vào thị trấn. Chuyện đó không chỉ khó khăn một cách bình thường đâu. Có rất nhiều con đường hẻm yên tĩnh cô có thể lựa chọn để đưa cô đi vòng qua vùng ngoại ô thị trấn tới quốc lộ ra khỏi Beckdale, ở đó cô có thể bắt một chiếc xe buýt về nhà. Nhưng hôm nay thì khác. Hôm nay mọi người đang tìm kiếm cô khắp nơi. Cô nên hưởng thụ sự cô độc này trong khi còn có thể. Nhưng cô không thể. Nó quá đau đớn, khi ánh sáng rực rỡ kia sâu thêm lại càng đau đớn hơn. Điện thoại của cô đổ chuông - âm thanh chói tai khó chịu nghe có vẻ to hơn bình thường. Cô lôi điện thoại trong túi áo và nhìn vào màn hình. Nó trắng xóa không thể đọc nổi. Cô cảm nhận các nút và bấm vào nó, trước khi kịp nói cô đã nghe thấy tiếng anh chàng kia trong ống nghe.

"Em đang cảm thấy cô đơn." Anh ta nói.

"Tôi biết sẽ là anh mà."

Cô bước đi tiếp, lắng nghe tiếng bước chân lạo xạo.

“Nó đến từ ánh sáng đấy.” Anh ta lại nói.

“Cái gì cơ?”

“Mọi thứ. Bao gồm cả lửa.”

“Lửa của ai?”

“Chẳng của ai cả. Chỉ thế thôi.”

Tuyết nóng vẫn tiếp tục rơi.

“Em đang nhìn và cảm thấy những cái tôi nhìn và cảm thấy.” Anh ta nói. “Mặc dù chỉ là một vài trong đó thôi. Có thể cuối cùng em sẽ nhìn và cảm thấy được toàn bộ.”

“Tôi không muốn thế.”

“Tôi cũng không muốn. Nhưng em không thể ngăn nó được. Bây giờ không chia tách được nữa, Dusty ạ! Không phải vì em.”

Cô vẫn đi, theo con đường mòn xuyên qua khung cảnh mù mịt trong tâm trí, và một ít hình ảnh thế giới bên ngoài mà cô có thể nhìn thấy. Khu vực trường học vẫn ở phía bên trái, những cánh đồng trải rộng ngay bên phải, yên lặng và tĩnh mịch, càng lúc càng bị bao phủ dày thêm dưới lớp vải liệm trắng toát của tuyết.

“Anh điên rồi.” Cô càu nhàu. “Anh biết điều đó, đúng không?”

Không có tiếng trả lời.

Cô đã tới đường ranh giới cuối cùng của khu vực trường học, dừng lại chỗ ngã ba của con đường mòn. Vẫn không có bóng dáng của bất cứ ai. Con đường rẽ bên trái thật cám dỗ, nó cắt thẳng qua khu công nghiệp dẫn ra quốc lộ. Cô có khả năng đến được đó mà không bị ai phát hiện. Nhưng cũng quá nhiều mạo hiểm. Con đường kia dài hơn nhưng cũng tách biệt hơn nhiều. Cô rẽ sang ngã bên phải và bắt đầu đi tiếp.

“Em đã chọn sai đường rồi.” Anh ta nói.

“Làm sao anh biết được?”

“Tôi không biết. Nó chỉ là một cảm giác thôi. Quay lại đi và rẽ lối kia.”

“Cút đi!”

Cô ghét con đường này nhưng cô còn ghét tên con trai này hơn. Có vẻ tất cả những gì anh ta muốn làm là khiến cho cô rối trí. Cô tiếp tục bước đi, nheo nheo mắt nhìn vào ánh sáng kia để thấy được cô đang đi đâu. Cô chỉ vừa đủ nhận biết lối đi. Nó là con đường hẹp, đầy gió và vắng tanh. Những ngôi nhà nằm bên trái, cùng những khu vườn dài trần trụi đều trắng xóa nhợt nhạt như bóng ma. Những cánh đồng bên phía tay phải dù tuyết sáng rực và khô ráo nhưng có

vẻ lạnh buốt, khắc nghiệt và đầy thù địch.

“Tôi không thể giúp em, Dusty. Không thể nếu em không chịu nghe.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Vậy thì quay lại và rẽ lối kia đi.”

“Anh gọi cho tôi vì cái gì?”

“Để nói em phải mạnh mẽ.”

Cô dừng lại, tay siết chặt điện thoại. Tuyết đã rơi mỏng hơn. Hơi nóng kia vẫn chảy tràn qua người cô nhưng nó đang giảm đi. Cả ánh sáng kia cũng thế. Bây giờ cô đã có thể nhìn về phía trước xa hơn và rõ hơn. Nhưng cơn đau thì lại sâu hơn.

“Cô độc ở khắp mọi nơi, đúng không?” Anh ta nói.

“Anh đang nói chuyện quái quỷ gì thế?”

“Không quan trọng.”

“Và anh gọi cho tôi là vì cái gì?” Cô siết điện thoại chặt hơn. “Không phải chỉ đến nói với tôi phải mạnh mẽ và lảm nhảm về... có ở khắp mọi nơi chứ?”

“Em đã đúng. Không phải chỉ có thế.”

“Vậy thì anh gọi cho tôi để làm gì?”

“Tôi muốn kể cho em về Josh. Tôi đang bắt đầu có được một hình ảnh về những gì đã xảy ra với anh ấy. Tôi bắt đầu trông thấy...” Anh ta đột nhiên ngừng nói.

“Gì cơ?” Cô hỏi.

Anh ta không trả lời trong giây lát, thế rồi đột ngột anh ta hét vào điện thoại.

“Dusty, chạy đi!”

“Nhưng...”

“Làm ngay đi!”

“Nhưng Josh thì thế nào?”

“Hãy chạy đi! Làm ơn, Dusty! Tôi có thể nghe thấy...”

Nhưng Dusty cũng đã nghe thấy: tiếng những bàn chân nện trên tuyết và những tiếng thở gấp. Cô nghe thấy những tiếng thở đó trước cả khi biết chúng là của ai. Cô nhìn nhanh lại phía sau: không có bóng dáng gã đàn ông tóc đuôi ngựa nhưng mấy đứa con trai gã đang chạy xuôi

con đường mòn, y như lần chúng đuổi theo cô từ cánh cổng công viên tới lối dẫn đến Knowle.

"Chạy đi!" Anh ta lại hét trong điện thoại.

Cô đang chạy rồi. Lần này cô quyết tâm không để bị bắt. Cô đã dẫn trước ít nhất năm mươi mét và với chút may mắn cô sẽ đến được cuối con đường trước chúng và có thể biến mất vào một trong những con phố phía trước dẫn tới trung tâm thị trấn. Cô lao người đi, vẫn nắm chặt điện thoại. Trong khi chạy, cô nghe giọng anh ta gào thét trong ống nghe.

"Chạy! Chạy! Chạy đi!"

Cô ngoái nhìn qua vai. Khoảng cách đã giảm đi nhưng cô cầu mong và vẫn tự tin sẽ tới được điểm an toàn. Cô ngã nhào, phanh lại và trượt đi trên mặt đất trơn. Phía trước là bục trèo lên cuối đường mòn và con hẻm ở phía xa. Cô leo lên, rẽ trái chạy vào con hẻm, trong vòng một trăm mét cô đã lựa chọn các con phố để lẩn mình vào.

Cô lại liếc qua vai lần nữa. Khoảng cách giảm nhiều hơn nhưng cô vẫn ổn. Cô nghe tiếng anh ta gào cái gì đó trong điện thoại. Rất khó nghe được và cô biết đưa điện thoại lên nghe thì tốc độ sẽ bị chậm lại. Cô chạy lên cái bậc và bắt đầu leo lên. Giọng nói gào thét lên trong điện thoại lần nữa và lần này cô đã nghe thấy.

"Rẽ phải sau cái bậc."

Cô nhảy lên mặt đất ở phía bên kia hàng rào.

"Rẽ phải." Tiếng anh ta hét.

Cô rẽ trái. Cho dù tên trai đó nghĩ gì đi nữa thì cũng thật ngu ngốc nếu rẽ phải vào nơi chỉ là con đường hẻm trống vắng không có gì bảo vệ. Chúng sẽ dễ dàng bắt được cô theo lối đó và cô chẳng có hy vọng nào được cứu giúp cả. Rẽ về phía trái cô hướng tới chỗ có nhiều người và đường phố tấp nập. Cô chạy xuôi con hẻm hướng về phía trung tâm thị trấn, thế rồi dừng khựng kinh hoàng.

Chiếc xe tải nhỏ màu trắng đang chạy đua hướng về phía cô.

Cô trừng trừng nhìn nó, rồi quay nhìn qua vai. Hai đứa con trai đã lên tới cái bậc. Chiếc xe tải ầm ầm lao đến gần hơn. Cô có thể nhìn thấy gã đàn ông tóc đuôi ngựa đang trừng trợn nhìn cô qua kính chắn gió. Cô hoảng hốt nhìn quanh tìm một lối thoát.

Chẳng có lối nào.

Chiếc xe phanh lại và gã đàn ông leo ra khỏi xe. Đằng sau cô là tiếng thở nặng nhọc của hai tên con trai khi chúng tới gần hơn. Chẳng thể làm gì nữa. Cô gào vào điện thoại.

"Cứu tôi! Cứu tôi!"

Một bàn tay tóm lấy cánh tay cô và giật điện thoại đi. Cô nhìn chằm chằm vào mắt gã đàn ông tóc đuôi ngựa. Hắn gầm gừ rồi dẫm nghiến lên chiếc điện thoại và đá nó đi. Hai tên con trai đã tới nơi.

“Thả tôi ra!” Cô gào thét.

Không lời đáp. Chúng chỉ đơn giản nhấc cô lên, ấn vào sau xe tải và rồ máy đi xuống con đường hẻm.

28

Cô bò lồm cồm trong xe tải, tránh xa hai tên con trai. Chúng không nhúc nhích nhưng ngồi sụp xuống phía đối diện cô, quan sát, trong khi chiếc xe phóng đi đâm ầm ầm dọc con đường hẻm. Không tên nào nói gì, cả bố chúng cũng không nói gì, bàn tay thô kệch của gã đang siết chặt trên vô lăng, mắt dán vào con đường phía trước.

Cô run lẩy bẩy. Cô cố lấy lại bình tĩnh, cô không tỏ ra sợ hãi. Không thể nói được bọn người này định làm gì nhưng cô tin chắc chúng là loại có khả năng làm bất cứ điều gì. Cô co đầu gối ôm sát ngực.

Bên trong xe tải là một bãi rác ngổn ngang. Túi ngủ, chăn, túi quần áo vứt lẫn lên nhau và khắp nơi cô đều thấy những vỏ hộp giấy rỗng bỏ đi, túi bánh gạo, lõi táo. Những lon bia và vỏ chai nước khoáng nằm lăn lóc trên sàn xe. Ở góc xa, dưới một vật trông giống như túi đựng lều, cô thấy một cái lò nướng bằng dầu và lò sưởi ga dùng đi cắm trại.

Xe vẫn chạy, giờ đang leo lên cao. Cô có thể nhìn thấy qua kính chắn gió gã đàn ông kia đang đưa cả bọn hướng tới vùng đất cao phía đông của thị trấn: đi xa khỏi Beckdale, xa khỏi cái hồ và khu đồng hoang, xa khỏi đường cao tốc về nhà. Cô cảm thấy cơ bắp căng cứng. Ở đây có rất ít cảnh vật ngoại trừ những cánh đồng nối tiếp, khi mặt đất nâng cao hơn bắt đầu đến vùng đất rừng. Qua kính chắn gió, cô có thể thấy những cái cây đầu tiên: những cây thông ngọn phủ trắng xóa trơ trụi, bất động trong ánh sáng đông cứng.

Tuyết lại rơi. Gã đàn ông bật cần gạt trên kính chắn gió và lái tiếp. Lúc này khắp nơi đều là cây, và cả bọn vẫn leo lên, leo lên nữa, rồi đột ngột đi xuống dốc. Xe xóc nẩy lên, gã đàn ông chuyển sang số thấp hơn, rồi tăng tốc lần nữa và rẽ gấp về bên phải đi xuống một lối mòn nhỏ. Ở đây con đường tiếp tục gồ ghề hơn, nhưng cô biết bọn chúng đang đi tới đâu, điều đó lấp đầy nỗi sợ hãi trong cô. Chỉ có một lý do duy nhất có thể nghĩ đến khiến chúng phải mang cô tới một chỗ cô lập như thế này.

Cô vội nhìn quanh, tìm một thứ vũ khí. Cô chỉ có một cơ hội. Đánh và bỏ chạy. Một hy vọng mong manh và có lẽ là lãng phí thời gian, nhưng cô phải thử. Cô tiếp tục đảo mắt tìm kiếm, cố không để mấy tên con trai lão thấy cô đang làm gì.

Cô thấy một cái ống gì đó ở góc xe, bị vùi dưới một chiếc áo khoác cũ. Cả cái ống, có thể là cái xẻng, rồi thì... một khẩu súng: một khẩu súng hai nòng giống khẩu của gã đàn ông râu xồm kia. Nhưng cả khẩu súng và cái xẻng đều ở góc xa trong xe, cạnh tên con trai to con hơn.

Xe dừng khựng lại. Gã đàn ông tắt máy, vặn người trên ghế ngồi độc địa nhìn cô, rồi liếc sang hai đứa con trai.

“Mang con bé ra ngoài.” Gã ra lệnh.

Cô nhảy bổ vào góc xe, tóm lấy khẩu súng, cái xẻng, bất cứ thứ gì cô với tới được. Nhưng tên con trai to con hơn đã nhào lên người cô.

“Đừng có ngu ngốc!” Hắn gầm ghè, đè nghiến cô xuống. Tên còn lại mở cửa sau, tóm hai chân cô và cùng với thằng anh giờ đang giữ hai cánh tay cô kéo cô ra khỏi xe. Gã đàn ông đang đứng đợi bên ngoài.

“Thả nó xuống.” Hắn nói.

Trong giây lát cô đã bị quẳng dúi dụi vào tuyết. Cả ba đứng phía trên cô, chằm chằm nhìn xuống.

“Đứng lên.” Gã ra lệnh.

Cô không nhúc nhích. Cô đã quyết không làm. Cô biết không thể ngăn bọn chúng làm những gì chúng muốn, nhưng cô sẽ không tuân lệnh chúng. Không phải điều này, không bất cứ chuyện gì. Gã đàn ông nhìn hai đứa con.

“Làm nó đứng trên hai chân đi.”

Chúng kéo giật cô lên. Cô để mặc hai chân vô lực, cả người rũ xuống.

“Ôi, đó là trò chơi đấy hả?” Gã đàn ông đi đến gần và phóng tia nhìn thẳng vào mặt cô. “Đứng dậy tử tế.” Gã nói. “Hoặc thế này.” Gã bạt tai cô. “Hoặc thế này.” Gã lại tát cái nữa. “Hoặc thế này... hoặc thế này...”

Cô nhận những cú đánh, mỗi lần lại nhăn mặt. Gã đột nhiên dừng lại nhìn vào mắt cô. Cô quắc mắt lại gã, căm thù gã, căm thù mấy thằng con của gã, và hầu hết là ghét chính bản thân mình, vì dù quyết tâm phản kháng nhưng cô thật sự đã đứng thẳng lên đúng như gã muốn. Gã nhìn cô với vẻ thỏa mãn.

“Thế tốt hơn rồi đấy.” Gã lại liếc sang hai thằng con. “Seth, mang nó đi. Saul, lấy cái xẻng đi.”

Chúng lôi cô đi xuống con đường mòn đầy tuyết. Cô lo lắng nhìn quanh. Cô biết nơi này khá rõ. Cô đã đến đây nhiều lần với Josh vào cái thời anh vẫn còn để cô bám nhằng nhẵng theo cùng. Thỉnh thoảng, khi anh biến mất biệt và không ai biết anh ở đâu, cô sẽ tìm thấy anh ở đây. Anh thích lang thang ở vùng đất cao phía trên thị trấn để nhìn xuống Beckdale từ phía đối diện với đồi Raven. Anh dường như cũng có một cảm tình dành cho Công trình Điên rồ của Công tước.

Di tích cổ này rõ ràng cũng là đích đến của gã đàn ông. Giờ cô có thể trông thấy nó ở phía cuối lối mòn. Cô vấp chân, cánh tay bị khóa chặt trong bàn tay của Seth, gã đàn ông đi phía trước, thằng con trai tên Saul cách một khoảng phía sau, mỗi tay cầm một cái xẻng. Chúng dừng lại bên ngoài tòa nhà và Saul ném hai cái xẻng xuống. Gã nhìn sang cô, mái tóc đen bóng ánh lên khi tuyết rơi lên nó.

“Biết chỗ này chứ hả?”

Cô không nói gì.

“Được một lão công tước gì đó dựng lên từ một trăm năm mươi năm trước đây.” Gã nói. “Biết dùng làm gì không?”

Gã không đợi câu trả lời.

“Lão ta đã có một ngôi nhà lớn dưới Beckdale rồi. Giờ đã chuyển thành một nhà nghỉ. Lão có một bà vợ. Nhưng lão cũng có nhân tình nữa. Vậy nên cái tòa nhà nhỏ bé này là nơi bí mật đưa cô ả đến. Hành sự. Vợ lão không bao giờ biết việc ấy. Nhưng dân địa phương thì biết. Và họ cuối cùng gọi nó là Công trình Điên rồ của Công tước. Bởi vì lão điên vì tình nhân của lão. Và điên cả trong đầu nữa.”

Dusty lạnh lùng nhìn lại gã đàn ông.

“Một trăm năm mươi năm trước?” Cô nói. “Không, một trăm năm trước. Vợ ông ta đã biết được. Đó là lý do bà ta rời bỏ ông ta. Mọi người ở Beckdale đều biết về Công trình Điên rồ của Công tước.”

“Vậy thì chúng ta hãy nói về sự điên rồ của mày đi.” Gã nói. “Bởi vì đầu mày cũng hơi điên điên đấy.” Gã nghiêng người lại gần. “Bây giờ nghe đây. Đây là chuyện cá nhân. Có một người mà tao quan tâm bị tổn thương nghiêm trọng. Và kẻ làm con bé bị tổn thương chính là người mày dường như muốn bảo vệ. Thế nên với tao rất đơn giản. Tao cần tìm thằng nhãi đó.”

Ánh mắt gã trở nên rắn đanh.

“Và tao cần tìm thấy nó trước khi những kẻ kia tóm được nó. Bọn chúng có những mối thù riêng và vì thế sẽ đặt ra câu hỏi mày đang tiếp tục giữ im lặng vì cái gì. Nhưng tao không thể nghĩ ngợi đến bọn chúng.” Gã ngừng lại một lát. “Hoặc là mày. Tao phải có thằng nhãi đó trước - trước tất cả những kẻ khác. Và tao sẽ không để mày hay bất cứ kẻ nào ngăn cản tao làm điều đó.”

“Tôi không biết anh ta ở đâu.” Cô gào vào mặt gã. “Và nếu có biết, tôi cũng sẽ không nói cho ông.”

“Đưa nó một cái xẻng, Saul!”

Thằng con trai tên Saul cúi xuống.

“Không cần phiền.” Dusty nói với tên con trai. “Tao sẽ không đào mồ cho mình đâu.”

“Nhặt nó lên, Saul!” Gã đàn ông nói.

Saul nhặt một cái xẻng lên. Lão bố giật lấy cái xẻng, mắt lão vẫn không rời mặt Dusty, rồi trước sự kinh ngạc của cô, lão bắt đầu tự đào. Cô lùi lại một bước. Các ngón tay Seth siết chặt hơn cánh tay cô.

“Bỏ tay mày ra khỏi tao.” Cô cằn nhằn. “Tao sẽ không chạy trốn.”

Đó là một lời nói dối và Seth rõ ràng không phải thằng ngốc nên cái siết của hắn càng mạnh hơn. Gã đàn ông tiếp tục đào. Dusty đứng đó, quan sát. Chẳng mấy chốc lão đã xuyên qua được lớp tuyết trên bề mặt và thấy một cái hố mở ra, rộng hơn, sâu hơn. Vài phút sau đã thấy rõ cái lão muốn cô nhìn thấy.

Hai con chó tai cụp nằm cạnh nhau, tuyết làm ẩm bộ lông của chúng. Ngay cả khi chết rồi chúng trông vẫn sợ sệt. Nhưng đây không phải một cái chết bình thường. Những con vật này đã bị bẹp dí, mặt và cổ bị dập. Thật khó mà tưởng tượng một lực như thế nào mới có thể làm

được như thế: một cú đánh trời giáng hoặc một trọng lực lớn ập đến, một sức mạnh hoang dã và đặc biệt, nó đã đánh bạt mọi vết tích sự sống ra khỏi hai sinh vật này.

Cô nhớ đến nhà kho đầu máy và bóng đêm đen che đầy mắt cô. Nhưng phải có thứ gì đó trong tay anh chàng kia và cứu thoát cô khỏi số phận như thế. Điều gì đó đã đưa cô quay trở lại cuộc sống. Không có gì khiến những con vật này sống lại cả.

"Thằng nhãi đó đã giết chúng." Gã đàn ông gầm lên. "Chúng tao lần theo dấu nó tới chỗ công trình này. Tìm thấy nó đang ngồi đằng kia, giữa rừng cây và đốt một đống lửa. Lũ chó đi tới chỗ nó và nó chỉ... ném thứ gì đó vào chúng. Không trông thấy cái đó là gì. Nhưng chúng đã bị đánh bay trở lại. Rồi không bao giờ nhúc nhích lại nữa. Chết cứng. Và thằng khốn đó thì chạy mất."

Gã đàn ông túm lấy cổ áo cô.

"Nếu đó là điều hắn làm với lũ chó, hãy nghĩ xem hắn có thể làm gì với con người. Hắn đã phạm tội cưỡng hiếp và có Chúa biết còn gì khác nữa. Hắn đã gây ra thêm tội lỗi nào nữa trước khi mày thả hắn đi hả?"

"Tôi đã nói với các người rồi! Tôi không biết anh ta ở đâu!"

"Tao không tin mày! Đầu tiên bọn tao thấy dấu vết chúng mày đi cùng nhau. Sau đó bọn tao nghe được mọi người trong thị trấn nói hắn vẫn gọi điện vào di động của mày. Giờ thì hóa ra mày đã có cây kèn ocarina của thằng nhãi đó trong phòng ngủ của mày nữa. Chúng tao biết những chuyện của mày. Vậy nên đừng có nói với tao mày không biết hắn ở đâu."

"Tôi chẳng có gì để nói với các người cả."

Cô trừng mắt nhìn gã với tất cả vẻ ác ý có thể dồn nén lại được. Lúc này cô chẳng thể làm gì khác hơn. Cô không thể chạy trốn, không thể đánh nhau với chúng. Tất cả những gì còn lại chỉ là công khai kháng cự. Gã siết chặt cổ áo cô đến mức nghẹt thở.

"Vậy thì chúng tao sẽ nhét mày vào nấm mộ này cùng với lũ chó." Gã rít lên.

Cô cố kéo người lại nhưng gã siết chặt nắm tay.

"Giữ lấy nó, Seth!"

Seth giữ chặt lấy cô. Gã thả cổ áo cô ra và quát thét thằng con trai kia.

"Saul, giúp nó đi! Giữ yên con nhãi đó!"

Dusty vặn vẹo đau đớn trong hai cánh tay của Seth và cố đá đạp để giải phóng mình.

"Saul!" Lão bố quát tháo. "Giúp anh mày đi!"

"Bố, nghe này!" Tên con trai nói. "Con không biết liệu chuyện này..."

"Làm đi!"

Saul tóm lấy cánh tay kia của Dusty. Cô tiếp tục đá đạp phản kháng.

“Thả tôi ra!” Cô gào thét.

Gã đàn ông nâng cái xẻng lên qua đầu.

“Cơ hội cuối cùng.” Gã gằn giọng.

Nhưng Dusty chưa kịp trả lời hay cái xẻng chưa kịp rơi xuống, thì có thứ gì đó đã đánh mạnh vào mặt gã. Gã lăn lộn đau đớn và thả rơi cái xẻng xuống tuyết.

“Cái...” Gã lầm bầm, đưa một tay lên mặt.

Máu đang chảy rỉ xuống má gã. Dusty nhìn thấy một hòn đá nặng nằm trên tuyết. Cô lại điên cuồng đá đạp vào hai tên con trai. Cả hai đang bám dính lấy cô thật chặt nhưng lúc này lại có nhiều hòn đá đang trút xuống như mưa lên người chúng, những hòn đá to, nguy hiểm bay từ rừng cây ra khắp tứ phía. Một hòn đánh trúng Saul, một hòn khác trúng lão bố, hòn thứ ba trúng vào vai Dusty.

“Quỷ tha ma bắt!” Seth hét lên.

Dusty lại đá mạnh, vặn vẹo bàn tay phải thoát ra và đấm cho Seth một cú. Nó trúng ngay mắt khi hắn lao người tới. Hắn kêu toáng lên và giật lùi về sau. Cô giằng người ra khỏi Saul và lảo đảo lao qua tuyết hướng về phía tòa nhà điên rồ kia.

Lại thêm nhiều đá hơn bay ra từ rừng cây. Gã đàn ông và hai thằng con chạy vội về phía chiếc xe tải nhỏ, bỏ lại đằng sau mấy cái xẻng. Dusty dừng lại, hít thở khó nhọc nhìn chúng đi. Cô không biết ai đã giải cứu mình - và đột nhiên cô không quan tâm nữa.

Cô ngồi sụp xuống đất, nước mắt chảy như nước lũ. Một lúc sau cô nghe thấy tiếng chiếc xe tải rồ ga tăng tốc, đi ngược vào con đường hẻm rồi phóng trở về hướng Beckdale. Cô nghe thấy tiếng bước chân trên tuyết phía sau và quay lại.

Là Denny và Gavin.

Chúng dừng lại cách di tích tòa nhà vài mét và nhìn xuống cô. Một lúc sau Sarah Moon và Vicky Spence xuất hiện từ bìa rừng. Cả hai đi xuống nhập hội với lũ con trai, rồi cả bốn đứa bước tới.

Dusty không động đậy. Cô vẫn khóc.

Không hiểu sao, sau tất cả nỗ lực công khai phản kháng với gã đàn ông và hai đứa con trai kia, cô cảm thấy không cần phải tỏ ra can đảm trước mặt bốn người này. Sarah cúi xuống.

“Cậu không sao chứ?”

Dusty xịt mũi.

“Ừ!”

“Bọn người đó là ai?”

“Đó là một câu chuyện dài.”

“Có liên quan gì đến tên con trai kỳ quái kia không? Cái đứa mà cậu được cho là... ý tôi là… đừng hiểu lầm tôi nhưng...”

“Đó là một câu chuyện dài.” Cô quệt mặt bằng tay áo và đứng dậy. “Cảm ơn! Thật may là các cậu ở đây.”

“May là bọn chúng biến đi rồi.” Vicky nói. “Bọn tôi hết cả đá rồi. Cậu không kiếm được nhiều đá trong rừng này đâu. Nhưng có ai đó đã dùng một ít đá để quây đốt lửa gần đây nên chúng tôi lấy được ở đó.”

Dusty lại đưa tay lau mặt, không biết phải nói gì.

“Các cậu không phải đang ở trường à?” Cuối cùng cô hỏi.

“Còn cậu thì sao?” Denny cất tiếng.

Cô nhìn cậu ta một lúc. Kamalika và những người khác đã đúng: có vài nét của Josh trên gương mặt này, trên hai má và đặc biệt là mái tóc. Không quá vàng, dĩ nhiên, không quá bóng mượt và đẹp đẽ, cũng không phải đôi mắt hào hoa đẹp đẽ. Nhưng vẫn có điểm gì đó.

“Tôi xin lỗi đã tấn công cậu ở quảng trường.” Cô nói.

Cậu ta nhún vai.

“Được rồi.”

“Tôi chỉ nghĩ... cậu biết đấy... có hòn đá trong quả bóng tuyết...”

“Nó không định nhắm vào cậu.”

“Gì cơ?”

“Cái ấy không định dành cho cậu. Nó là dành cho đứa con gái mới kia cơ. Tên con nhỏ ấy là gì nhỉ?”

“Angelica.” Vicky nói.

Dusty nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Nhưng tại sao?” Cô hỏi. “Angelica đã làm gì các cậu?”

“Cô ta là một trong số chúng,” Denny nói.

“Một trong số ai?”

“Những kẻ lang thang kia. Cô ta sống trong một cái xe móc nhỏ. Tôi đã nhìn thấy cô ta ở đó

với chúng. Một lũ chết tiệt. Trang trại nhà tôi ở ngay phía dưới khu đó. Một vài kẻ trong bọn đó cũng được nhưng hầu hết bọn chúng là bọn trộm vặt khiến chúng tôi phát điên lên. Chúng tôi không muốn bọn đó đến gần. Vậy nên cứ khi nào có cơ hội là chúng tôi cho bọn chúng biết rằng chúng không được chào đón ở đây. Biết ý tôi nói gì rồi chứ?"

Gavin thúc vào cậu bạn.

"Chúng ta nên quay về. Chúng ta phải báo cảnh sát chuyện này."

Dusty đi tới chỗ hai con chó được chôn. Lông chúng giờ trắng xóa tuyết. Những người khác đến nhập bọn với cô.

"Mấy thứ này trông phát kinh." Vicky nói.

Dusty nhặt một cái xẻng lên và bắt đầu lấp đất trở lại hai cái xác kia.

"Để đấy đi." Sarah nói. "Bọn con trai sẽ làm việc đó."

Mấy đứa con trai do dự, nhưng sau một cái lừ mắt của Sarah liền cầm lấy hai cái xẻng và tiếp tục công việc.

Dusty mệt mỏi xoay người hướng về phía lối mòn.

"Tôi sẽ gọi cảnh sát." Cô nói. "Nhưng không phải từ Beckdale. Tôi sẽ làm việc đó ở nhà. Các cậu không phải liên lụy vào đâu."

"Nhưng chúng tớ đã dính líu vào rồi." Sarah nói. "Chúng tớ cần phải làm nhân chứng. Những kẻ đó sắp giết cậu."

"Các cậu sẽ gặp rắc rối vì ra khỏi trường đấy."

"Chúng tớ thậm chí có thể mắc vào rắc rối còn hơn thế nếu không nói gì."

Dusty đờ đẫn nhìn cô ta rồi lắc đầu.

"Tôi vẫn sẽ về nhà. Đó là nơi tôi cần có mặt."

Nhưng nhà, giống như bất cứ nơi nào khác, lúc này có vẻ cũng là một nơi nguy hiểm.

29

Cô để mặc bọn họ, lên đường hướng về phía con hẻm dẫn xuống Beckdale. Tuyết đã ngừng rơi và không khí tĩnh lặng. Ánh sáng rực rỡ làm cô sợ hãi lúc trước đã biến mất. Thế vào đó là một màu trắng xóa pha với màu xám. Cô đăm đăm nhìn xuống thị trấn dưới ngọn đồi.

Nó náu mình ở đó, mờ ảo như một bức tranh, làn khói lững lờ bay lện từ vô số ống khói nhiều không đếm xuể, những tòa nhà xây bằng đá lấp lánh cùng tuyết. Ở tít phía bên kia thị trấn, phóng tầm mắt quang đãng từ vị trí thuận lợi trên cao này, là làn nước xanh thẫm của hồ Mirkwell và đường bờ hồ màu trắng trải dài vòng quanh cho tới đồng hoang Kilbury. Từ đó nâng tầm mắt lên cao là hình dáng huyền bí của ngọn đồi đá Raven.

Cô tiếp tục quan sát con đường hẻm, những con dốc, những con phố của Beckdale để tìm kiếm một dấu hiệu nguy hiểm. Tất cả những gì cô thấy là cái thị trấn bé nhỏ mà cô thuộc nằm lòng này. Nhưng bây giờ mọi thứ dường như đã khác rồi, không chỉ thị trấn mà cả cái hồ kia, khu đồng hoang và những ngọn đồi đá - và cả bản thân cô nữa.

Cô không biết làm sao lại thế hay lý do vì đâu. Cô lại chăm chú nhìn xuống, quét mắt qua những nơi quen thuộc, ngay khi ấy cô giật mình nhận ra mình đang tìm kiếm không chỉ những con người kia mà còn kiếm tìm một phần nào đó trong cô, cái phần cô đã đánh mất hay đã chối bỏ. Cảm giác cô độc lại quay về và hòa cùng nỗi sợ hãi run rẩy trong trái tim cô.

Cô bước xuống con đường hẻm, lần theo dấu vết của chiếc xe tải mà đi xuống dần. Giờ không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Cô đã cho rằng gã đàn ông ấy có thể nằm dưới này đợi cô xuống, nhưng cô nghi ngờ điều đó. Trong lối cư xử điên cuồng của gã có điều gì đó gợi ý ngược lại. Không phải những hòn đá làm gã kinh sợ. Chính là ý nghĩ sẽ bị nhận diện và báo cảnh sát làm gã sợ.

Cô lê bước khó nhọc đi, tâm trí giờ càng khép kín thâm sâu, trong khi bước đi, những ý nghĩ của cô cũng lướt tới những phần bị che giấu trong cô, vô tình bước vào con đường mòn chưa được khám phá. Cô cảm nhận sự tĩnh mịch lạ lùng trên con đường này, cũng yên tĩnh như bầu không khí ngoài kia nhưng ở nó có một vẻ tịch mịch mới mẻ và làm người ta bối rối, cô càng thêm cảnh giác.

Dusty tiếp tục đi, quan sát, lắng nghe. Sự tĩnh lặng sâu lắng thêm, bây giờ cô lại cảm thấy hơi nóng cuộn lên. Cô nhìn vào tuyết. Nó đang lấp lánh chứ không sáng rực lên như cô thấy lúc trước nhưng đi cùng với vẻ rực rỡ huyền ảo hơn. Từ bên dưới vẳng lại âm thanh xe cộ ở Beckdale. Cô cảm thấy bị ngăn cách với những âm thanh ấy một cách kỳ lạ, như thể nó thuộc về một thế giới khác, nhưng cảm giác ấy không kéo dài. Càng đi cô càng thấy cảm giác đối lập kia: một cảm giác bao trùm tất cả. Nhưng điều này thậm chí còn làm cô thấy bất an nhiều hơn.

Nó là nỗi cô độc tồn tại khắp mọi nơi.

Cô rùng mình. Âm thanh xe cộ bây giờ ở bên ngoài, như thể bản thân cô chính là nguồn gốc của nó. Cô thấy mình hít thở nhanh hơn. Tất cả sự tĩnh lặng biến mất. Cô nhìn chăm chăm vào tuyết, những đụn tuyết nhỏ, những cánh đồng, những bức tường đá, những bụi cây, lùm cây,

hơi thở thành khói của cô, trong vài giây cô mất đi mọi cảm giác về sự tồn tại của bản thân cũng như mọi vật.

"Mày điên rồi." Cô lầm bầm tự mắng mình.

Cô giật mình. Cô đã nói những lời ấy với anh chàng kia và giờ đây cô đang nói chính những lời ấy với bản thân mình. Cô ngẩy người nhìn vào cái thế giới phi thế giới xa lạ này, cái nơi chốn phi nơi chốn xa lạ này và bỗng cảm thấy ngọn lửa trắng sáng đang khuấy đảo bên trong cô, và trong mọi vật cô nhìn thấy. Cô nghĩ đến Josh, bám lấy hình ảnh của anh. Ít nhất anh là điều bất biến. Ít nhất anh cũng có thật. Anh có thể là một hồi ức nhưng không phải là ảo ảnh như tất cả những thứ này.

"Quay về với em đi." Cô nói với anh.

Cô di chuyển tiếp như một bóng ma, nhưng ngay trên lối đi xuống đồi tâm thức mong manh của cô lại đang hoạt động. Cô biết mình phải về nhà và không muốn bị bất cứ ai tóm được trên đường đi. Nếu đi con đường mòn đi bộ vòng qua trang trại cừu, cô có thể từ đó cắt ngang tới đường chính ra khỏi Beckdale và tránh cả thị trấn. Cô có thể dễ dàng đón xe buýt.

Cô đi tới con đường mòn và bắt đầu rẽ xuống đó: một đường đi vòng thật dài mà những người ưa đi dạo chơi rất thích. Nó sẽ làm tăng thêm ít nhất là một dặm trong lộ trình nhưng cô không quan tâm. Cô tha thẩn tản bộ dọc đường và nói chuyện với Josh. Không có lời nào đáp lại trong sự tĩnh lặng. Anh ở xa hơn bao giờ, mà cũng gần hơn bao giờ.

"Quay về với em đi." Cô nói.

Lúc cô tới được quốc lộ thì trời bắt đầu sập tối.

Cô trèo qua cái bậc bê tông và đứng bên lề đường, nhìn chăm chú ra ngoài từ dưới những tán cây. Không có xe cộ nào cả. Tất cả đều yên tĩnh trong trời chiều nhập nhoạng. Cô băng qua đường sang bức tường đá cổ và nhìn qua thanh chắn mạ đồng hướng về phía hồ. Bây giờ nó đang có màu xám nặng nề, mặt nước vẫn tĩnh lặng như không. Cô nghe thấy tiếng động cơ xe từ phía thị trấn đang tới gần. Cô đứng sát vào bức tường quan sát. Hai cái đèn pha xuất hiện, tiến lại gần. Cô không nhận ra chiếc xe này và nó cũng không dừng lại. Cô đợi cho yên tĩnh trở lại rồi bắt đầu cất bước hướng về nhà.

Ba dặm đường phải đi và cô đã gần kiệt sức. Cô hy vọng một chiếc xe buýt sẽ sớm xuất hiện. Cô vấp chân lần nữa, lầm bầm nói với Josh như lúc trước. Từ phía sau vọng đến tiếng động cơ xe. Cô bước lùi lại tránh ra khỏi tầm nhìn phòng trường hợp cần phải chạy. Vài chiếc ô tô đi qua. Không chiếc nào dừng lại. Cô đi tiếp, cuối cùng cũng tới được bến xe buýt ven đường. Trời đang tối dần từng phút một, cô thấy nhẹ nhõm khi một chiếc xe buýt đang từ phía Beckdale hướng đến. Cô tựa vào chỗ ẩn náu chờ đợi. Xe buýt dừng lại và cửa mở ra.

Lái xe là một người đàn ông ủ ê cô không quen. Cô nhìn vào bên trong xe, tìm kiếm nguy hiểm. Nhưng những người duy nhất đang ở trên xe là hai phụ nữ lớn tuổi ngồi ở ghế sau. Cô leo lên, trả tiền và tiến đến một chỗ ngồi ở giữa xe. Cửa đóng lại và xe bắt đầu chuyển bánh. Cô ngồi đó, đờ đẫn mệt mỏi, cố gắng nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng chẳng có cảm giác gì nữa. Cô tiếp tục lẩm bẩm nói chuyện với Josh.

Mấy người phụ nữ xuống xe ở bến kế tiếp. Không ai lên xe. Cửa lại đóng và xe tiếp tục hành trình của nó. Cô ngồi đó, chìm trong cô độc. Người lái xe, nửa ẩn kín trong không gian tách biệt nên có vẻ quá xa cách, thật khó mà tin là ông ta có ở đó. Cô cảm thấy như mình đang ngồi trong

một thân xác xa lạ, trong suốt trượt đi xuyên qua một tương lai tăm tối.

Giọng nói trong tai cô xác định lại những ý nghĩ này.

“Đó là tất cả.” Nó thì thầm.

Cô siết lấy mép ghế. Đó là giọng nói của anh chàng kia, không thể nào ở hiện tại. Anh ta không lên xe buýt nhưng lại ở ngay sau lưng cô. Cô quay người lại.

“Đừng.” Anh ta nói. “Em không nhìn thấy tôi đâu.”

Nhưng cô có thể cảm thấy anh ta: sức nóng thân nhiệt của sinh thể mạnh mẽ, cả hai khuấy đảo và làm cô sợ hãi. Cô biết anh ta ở gần, quá gần khiến cô thấy không thoải mái.

“Em đúng đấy.” Anh ta nói. “Tôi ở quá gần em.”

Cô cảm thấy hơi nóng giảm bớt.

“Anh đi đâu thế?” Cô hỏi, vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

“Tôi ở đây. Tôi chỉ lùi lại một chút thôi.”

Xe buýt lao đi vun vút trong bóng tối. Cô lại nói, mắt vẫn dán chặt vào ánh đèn pha.

“Anh có ý gì khi nói - đó là tất cả?”

“Một thực thể, một thực tế.”

“Tôi không hiểu.”

“Ban đầu tôi cũng không hiểu. Nhưng bây giờ thì đã hiểu.”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

“Phải, em biết. Em đã nghĩ về điều này suốt cả quãng đường đến đây đấy thôi.”

“Tôi nghĩ về Josh.”

“Em cũng nghĩ về chuyện này nữa.”

Cô cảm thấy nước dâng đầy trong mắt.

“Anh là ai?” Cô hỏi. “Làm ơn nói cho tôi đi. Anh là ai?”

“Chỉ là một người đang trong một hành trình thôi, Dusty ạ! Giống em ấy!”

Cô quệt nước mắt bằng ống tay áo khi xe buýt xóc ầm ầm.

“Tôi không thể chịu đựng hơn được nữa.” Cô nói.

“Tôi cũng thế.”

Nước mắt trào ra nhiều hơn. Cô mặc kệ chúng. Không hiểu sao cô biết đây sẽ là lần cuối cùng họ nói chuyện.

“Em đã đúng.” Anh ta nói. “Chúng ta sẽ không nói chuyện nữa. Không phải hoàn toàn. Không phải bằng lời nói nữa. Từ thời điểm này trở đi, mọi thứ sẽ chuyển biến rất nhanh.”

“Chuyện gì sẽ xảy đến với anh?”

“Tôi nghĩ tôi có thể chết, Dusty ạ, nhưng tôi đã sai. Nên tôi phải tìm cách khác để sắp xếp mọi chuyện cho đúng.”

Xe buýt lao ầm ầm vào bóng đêm sâu thẳm. Nhưng phía bên trái, mặt hồ, khu đồng hoang, đỉnh tuyết phủ của ngọn đồi đá Raven sáng rực lên với một thứ ánh sáng rực rỡ, dữ dội. Cô nhìn ra phía đó.

“Tất cả chuyện này có nghĩa gì?” Cô hỏi.

Không có câu trả lời. Cô quay lại, dù anh ta đã báo trước, nhưng tất cả những gì cô thấy chỉ là những cái ghế trống. Cô nhảy dựng lên, chạy về phía cuối xe và ấn hai tay lên cửa kính.

“Josh.” Cô thì thầm. “Anh không kể cho tôi về Josh.”

Đứng trên đường, mờ dần khỏi tầm nhìn khi xe buýt chồm lên, là một bóng người - cao, tỏa sáng như tuyết xung quanh - và rồi nó biến mất. Cô sụp xuống băng ghế sau và đờ đẫn nhìn quanh.

Ánh sáng kia giờ đang trải rộng. Nó không chỉ ở bên trái mà có ở cả hai bên: ánh sáng chói lòa mờ ảo, cháy lên trong tuyết. Cô có thể cảm thấy nó cũng đang cháy bên trong mình. Cô thấy chiếc xe buýt dừng lại bên lề đường, một khắc sau cửa xe mở ra. Không có ai lên. Xe buýt vẫn chờ, động cơ vẫn nổ, rồi người lái xe sưng sỉa quay lại phía cô.

“Đây là bến của cô đấy.” Ông ta càu nhàu. “Ít nhất cô đã nói thế khi lên xe.”

Cô run run đứng dậy và đi về phía cửa mở. Người lái xe vẫn quan sát. Cô nhìn quanh quang cảnh sáng rực kia.

“Chuyện gì thế này?” Cô hỏi ông ta, ra hiệu về phía tuyết đang tỏa sáng. “Tất cả cái này.”

“Tất cả cái gì?” Ông ta đều đều hỏi lại.

Cô nhìn chăm chú gương mặt vô cảm của ông ta.

“Tất cả cái gì cơ?” Ông ta nhắc lại.

Cô nuốt khan.

“Tất cả chẳng có gì.” Cô lẩm bẩm đáp rồi bước xuống xe.

Cánh cửa đóng lại và xe buýt rầm rầm phóng đi vào bóng đêm.

"Tất cả chẳng có gì." Cô nói.

Cô nhìn quanh. Chẳng trách cô gần như bỏ lỡ bến xuống xe của mình. Bây giờ cô khó mà nhận ra được nơi này. Tuyết quá sáng, quá nổi bật trong bóng tối, nó giống như một màn trình diễn của bóng đêm, một trò chơi mặt nạ trá hình. Chẳng có gì trông quen thuộc cả. Nhưng con đường hẻm đã ở trước mặt. Cô bắt đầu đi về phía Thorn Cottage.

Tất cả lại tĩnh lặng - cũng vẻ tĩnh mịch bất an kia - nhưng quanh nó cô cảm thấy cơn lốc xoáy này giống như một cơn bão lốc phá hủy mọi thứ trên đường đi. Anh ta đã đúng. Mọi thứ bây giờ đang di chuyển quá nhanh, cô cảm thấy nó ngay cả khi bước đi nặng nề xuống con đường làng này.

Những ý nghĩ trong đầu cô đang chạy đua, cảm xúc của cô cũng đang chạy đua. Ánh sáng đang chạy đua, xuyên qua màn đêm bằng những cái lưỡi sắc bén phát sáng. Những thứ khác cũng đang chạy đua, làm nổi bật lên ánh sáng đang bừng cháy: bóng đêm của cơn giận dữ và căm thù, đang từ những nơi xa xôi với tới đây. Ngay cả trong cảm giác cô độc giữa con đường tịch mịch này, cô vẫn cảm thấy sự hiện diện lờ mờ của những người đã đến để phá hủy mọi thứ.

Cô buộc mình tiếp tục quan sát ánh sáng, bóng đêm và không gian câm lặng quanh mình, chờ đợi những âm thanh báo trước nguy hiểm. Ở đây là cái bậc trèo ngay ở vị trí cha cô lần đầu tiên thoáng thấy dáng người mặc áo khoác len thô. Bây giờ không còn bóng người đó, không có dấu hiệu của người nào cả, nhưng cô cảm thấy bọn họ đang tới gần, y như khi cô cảm thấy anh chàng kia đang đến gần.

Và Josh - không hiểu sao anh cũng đang tiến đến gần. Cô đi nhanh hơn, nhanh hết mức đôi chân rã rời của cô có thể làm được, trong khi mắt dõi xuyên qua bóng tối để tìm kiếm những dấu hiệu đầu tiên của Thorn Cottage. Cô muốn nhìn thấy nó đến tuyệt vọng, muốn nhìn thấy cha cô và lại được ở giữa không gian thân thuộc của mình. Cuối cùng, hình dáng của ngôi nhà cũng hiện ra và còn hơn một sự chào đón lặng lẽ, đèn đuốc trong nhà sáng trưng, cha cô đang ở nhà. Cô đã lo ông có thể ra ngoài để tìm kiếm cô và cô phải quay về với một ngôi nhà trống trải. Dusty bắt đầu chạy. Cô phải đến đó càng nhanh càng tốt, phải cảnh báo cho cha cô về những nguy hiểm đang đến. Ngay bây giờ cô có thể cảm thấy chúng hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết.

Con đường vẫn yên tĩnh, màn đêm vẫn trầm lắng, nhưng cô biết điều này không kéo dài. Cô tiếp tục chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa, lao xuống con đường nhỏ, mặt đất vẫn sáng rực cùng ngọn lửa băng giá. Gần hơn, gần hơn nữa. Bây giờ cô đã có thể thấy ngôi nhà rõ hơn. Cả tầng trên lẫn tầng dưới đều bật đèn sáng. Gần hơn. Cô thấy xe của cha cô đỗ bên ngoài nhà.

Và một chiếc xe khác nữa.

Cô dừng lại, nhìn chăm chăm vào chiếc xe đó rồi chầm chậm đi tới. Bây giờ cô không thể chạy được nữa. Cho dù nguy hiểm đang đến gần kề, cô phải nghĩ, phải sắp xếp lại đầu óc mình. Cô tới chỗ hai chiếc xe và dừng lại, nhìn qua chúng. Cha cô đã quay xe như ông vẫn thường làm nên nó nằm bên phải đường hướng về phía con đường nhỏ để lần tới ông có thể lái xe đi ngay. Chiếc xe kia thì đỗ như ngay ở chỗ nó đến. Chúng ở gần nhau, mặt đối mặt.

"Mũi chạm mũi." Cô lầm bầm. "Có lẽ bây giờ điều đó có ý nghĩa đến mức nào."

Cô bước lên cửa trước và lần tìm chìa khóa. Nhưng không cần chìa khóa nữa. Cánh cửa đã mở ra ngay lập tức và cô thấy mình đang nhìn thẳng vào mẹ.

30

“Dusty! Dusty!”

Mẹ kéo cô vào trong đóng cửa lại. Cha cô xuất hiện sau vài giây.

“Dusty!” Ông gọi.

Cô thấy mình ở trong vòng ôm của cả hai người cùng một lúc.

“Con đã ở đâu thế?” Cha hỏi. “Con ổn chứ?”

Ông lùi lại nhìn cô, hai tay đặt trên vai cô. Mẹ cô vẫn vòng cả hai cánh tay quanh người cô.

“Chuyện gì xảy ra thế Dusty?” Bà hỏi.

Dusty nhìn lại hai người bọn họ, không biết phải nói gì hay cảm thấy gì. Có điều gì đó trong cử chỉ của cha mẹ cho cô biết - dù chỉ trong thoáng chốc vừa qua - rằng họ đã hàn gắn lại rồi.

“Con ổn.” Cô nói. “Nhưng nghe này - có rắc rối sắp xảy đến.”

“Rắc rối gì cơ?” Cha cô hỏi.

“Con không biết. Con chỉ cảm thấy thế.”

“Nhưng chuyện gì đã xảy ra?” Mẹ cô hỏi. “Cha mẹ đã lo lắng đến phát ốm vì con. Mọi người vẫn đang tìm con. Con đã ở đâu thế?”

Dusty lắng nghe những âm thanh trên con đường nhỏ. Tất cả đều yên tĩnh nhưng cô biết không còn thời gian để lãng phí nữa. Cho dù cái gì đang đến, nó cũng sẽ đến rất nhanh thôi.

“Con sẽ kể cho mẹ chuyện gì đã xảy đến với con.” Cô nói. “Nhưng mẹ nói trước. Và phải nhanh lên.”

“Mẹ nhận được tin nhắn của con và đến thẳng đây.” Mẹ cô nói.

“Con chưa bao giờ nghĩ mẹ sẽ đến.”

“Mẹ ở đây từ mười giờ sáng. Thấy nhà cửa trống không. Mẹ biết con đang ở trường nhưng không biết cha con đang ở đâu. Mẹ không biết gì về công việc mới của cha. Nên mẹ đợi trong xe. Chết cóng vì ngồi ngoài đó. Nghĩ đến việc lái xe vào Beckdale và đi đến trường con nhưng lại quyết định thôi vì mẹ nghĩ có thể làm con thấy ngại. Nên mẹ tiếp tục đợi.”

Mẹ cô lấy từ túi ra một điếu thuốc và đưa lên miệng.

“Có được không nếu…”

“Được ạ, tiếp tục đi!” Dusty nói.

“Chỉ là mẹ hơi choáng váng. Tất cả những chuyện này diễn ra quá nhanh và...”

“Châm thuốc đi, vì Chúa, và kể tiếp đi ạ!”

Mẹ cô châm thuốc và rít vào một hơi dài.

“Mẹ bắt đầu thật sự chết rét trong xe, nên mẹ đi vòng quanh ra sau nhà để xem con có để mở cửa sổ không. Mẹ thấy cửa sau bị đập vỡ - à, cha con đã kể cho mẹ chuyện xảy ra. Vậy là mẹ vào bằng lối ấy.” Cô nhìn sang cha.

“Cha có thể tiếp tục từ chỗ đó.”

“Cha ở chỗ làm.” Ông nói. “Mọi thứ đều tốt cả nhưng cha lo lắng cho con. Cha thật sự không tin cái tin nhắn con nói ổn cả. Cha có thể tưởng tượng con đánh nhau với một nửa trường học bởi vì cha biết sẽ có những kẻ nói xấu con.”

“Bọn họ đã làm thế.”

“Vậy nên khoảng mười hai giờ cha gọi điện đến trường kiểm tra xem mọi chuyện thế nào. Được nối thẳng với cô Wilkes. Cô ấy nói tất cả bọn họ đang trong tình trạng hoảng hốt vì con đã mất tích. Kể cho cha nghe vấn đề của con với những đứa trẻ khác và cuộc nói chuyện của cô ấy với con, rắc rối trong giờ học của thầy Finch. Nói rằng tất cả bọn họ đang điên cuồng cố tìm con. Họ đã báo cảnh sát nhưng không ai biết con ở đâu.”

Dusty cứng người. Cô chắc chắn đã nghe thấy tiếng động cơ ở cuối đường.

“Gì thế?” Cha cô hỏi.

Cô tiếp tục lắng nghe nhưng tất cả lại im ắng.

“Không có gì.” Cô nói. “Tiếp tục đi ạ! Sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Cha gọi điện về nhà xem con có quay về đây không và mẹ con trả lời máy.”

“Trong một tình trạng khủng khiếp.” Mẹ cô nói. “Cùng lúc đó mẹ được trường con gọi đến hỏi xem con ở đâu, và mẹ mới chỉ vừa đặt máy xuống thì nó lại đổ chuông lần nữa và cảnh sát gọi đến cũng hỏi y như thế, rồi phút kế tiếp là cha con gọi.”

“Vì vậy cha về nhà ạ?” Dusty hỏi cha.

“Chính xác.”

“Thế còn công việc thì sao?”

“Họ rất tốt. Họ thấy đây là trường hợp khẩn cấp và đã cho cha đi. Cha quay về và thấy mẹ

con ở đây.”

“Cảnh sát có đến không ạ?”

Cha cô lắc đầu.

“Thanh tra Sharp có gọi vài lần. Nhưng cả hai bên chẳng có gì để thông báo cả. Không ai tìm được con ở đâu. Cô ấy bảo chúng ta ở yên đây. Cô ấy cảm thấy cần thiết phải có ai đó ở nhà phòng trường hợp con về. Nên cha mẹ ở đây. Cha đã cố gọi vào di động của con mấy lần nhưng không được.”

“Nó bị đập vỡ rồi.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với con?” Cha cô hỏi.

Cô kể cho họ về trường học, về Bernadette, sự cố ở Công trình Điên rồ của Công tước.

“Quỷ tha ma bắt!” Cha cô kêu lên. “Chúng ta phải báo cảnh sát ngay.”

“Còn nữa.” Cô nói.

Cha mẹ nhìn cô chăm chú.

“Chàng trai này.” Cô tiếp tục. “Người mà tất cả bọn họ đang nói đến ấy.” Cô nhìn mẹ. “Anh ta chính là người đã nói với mẹ ở chỗ đèn giao thông đó. Đã gọi mẹ là Mumsligum đấy, mẹ nhớ chứ?”

“Dĩ nhiên mẹ nhớ.”

“Cha sẽ không biết chuyện đó đâu.”

“Không, ông ấy biết. Mẹ đã kể cho cha.” Mẹ cô dập tắt điếu thuốc. “Cha mẹ đã nói chuyện hàng giờ liền trong khi ngồi đây chờ đợi.”

“Tiếp đi, Dusty!” Cha cô giục. “Kể cho chúng ta về cậu con trai kia.”

“Con đã gặp anh ta. Con đã giữ bí mật với cha chuyện này. Con không nghĩ cha sẽ tin vài điều anh ta nói và làm. Con vẫn không nghĩ cha mẹ sẽ tin con.”

“Hắn bị buộc tội cưỡng hiếp.” Cha cô nói. “Đó là tất cả những gì cha biết.”

“Và tất cả những gì con biết.” Dusty nói. “Là anh ta đã trở thành một phần của cuộc đời con. Và anh ta biết chuyện về Josh. Và điều gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.”

Cô lại cứng người. Lần này cô chắc chắn nghe thấy có thứ gì đó đang đi xuống con đường nhỏ.

“Chúng đang đến.” Cô nói.

Cha mẹ cô cũng nghe thấy, cả hai lặng người.

“Cha nghe thấy tiếng động cơ.” Cha cô nói.

“Có thể là cảnh sát.” Mẹ cô nói.

“Không phải cảnh sát.” Dusty nói. “Con biết rõ.”

Cô lại lắng nghe. Rõ ràng có hơn một chiếc xe. Âm thanh nghe như có vài cái, một số còn lớn nữa.

“Chúng bám theo con.” Cô nói.

“Lên lầu.” Cha cô nói. “Đi thẳng vào phòng làm việc của cha và gọi cảnh sát. Con hãy tránh đi.”

“Nhưng con không thể để cha mẹ đương đầu với chúng được.”

“Chết tiệt, con có thể làm tốt việc con được bảo đi. Và nhanh lên. Chúng ta cần cảnh sát ở đây thật nhanh.”

Cô lao lên cầu thang đi vào phòng làm việc của cha. Đèn đã được bật nhưng rèm cửa lại kéo ra. Cô vội vàng đến cửa sổ kéo rèm lại, rồi nhìn qua mép rèm xuống đường.

Ít nhất có bảy hay tám chiếc xe, đèn pha chiếu loang loáng trên tuyết khi chúng tới gần ngôi nhà. Cô với tới điện thoại nhưng ngay lúc đó nó đổ chuông. Cô chộp lấy máy.

“Vâng?”

“Dusty, là Angelica.”

“Tớ không thể nói chuyện bây giờ.”

“Cậu phải nói chuyện.”

“Tớ không thể. Tớ phải gọi cho cảnh sát. Trường hợp khẩn cấp.”

“Dusty, cậu đang gặp nguy hiểm. Nguy hiểm thật sự. Mẹ kể với tớ là bà đã thấy cậu ngày hôm nay. Bà đã làm súp cho cậu. Nghe này, tớ phải cảnh báo cậu. Có một gã đàn ông tóc đuôi ngựa. Cho dù cậu làm gì, Dusty ạ, đừng...”

“Hắn vừa đến nhà rồi.”

Cô trông thấy chiếc xe tải nhỏ màu trắng vòng qua mặt bên rèm cửa. Theo sau nó là chiếc xe tải của gã đàn ông râu xồm, rồi một loạt xe con. Không đủ chỗ cho chúng, thậm chí cả ở đoạn đường phình to ra.

Gã đàn ông tóc đuôi ngựa lái xe đến lối vào công viên Stonewell, quay xe và dừng lại đối diện ngôi nhà. Ba chiếc xe con cũng làm thế. Những chiếc khác chỉ đỗ lại. Cái nọ nối cái kia, tiếng động cơ rơi vào im lặng, rồi cửa xe mở. Mười bốn gã đàn ông, bốn phụ nữ, năm gã trong

đó có súng. Cô thấy gã đàn ông râu xồm cùng với nhóm chiến hữu của hắn, hầu hết đều quen mặt từ chỗ quảng trường. Gã đàn ông tóc đuôi ngựa đứng tách riêng thành một nhóm với hai đứa con trai.

Angelica lại nói.

"Tránh xa ông ta ra, Dusty! Ông ta là bố dượng của tớ. Mẹ tớ đã cắt đứt với ông ta từ lâu rồi. Ông ta thật sự thô bạo. Mẹ và tớ chỉ mới phát hiện ông ta ở vùng này với hai đứa con trai. Ông ta làm chuyện này để trả thù chuyện đã xảy ra với tớ."

"Gì cơ?" Dusty hỏi.

"Tớ cũng bị cưỡng bức. Tớ chưa bao giờ kể với cậu toàn bộ sự thật. Nhưng tớ sẽ kể cho cậu bất cứ lúc nào. Gọi cho cảnh sát đi. Làm ngay đi."

Từ dưới nhà có tiếng nện vào cửa trước. Dusty dập máy rồi quay số 999.

"Trả lời đi." Cô lầm bầm. "Vì Chúa trả lời máy đi."

Một người đàn ông nhấc máy.

"Bọn chúng đã ở ngoài nhà." Cô nói. "Các ông phải cứu chúng tôi."

Không hiểu sao cô nói lắp bắp mọi thứ. Lại một tiếng đập cửa khác.

"Tôi phải đi rồi." Cô nói rồi dập máy. Cô nghe thấy tiếng cửa trước mở.

"Con bé đâu?" Một giọng nói cất lên.

Bây giờ cô nhận ra nó rất rõ. Đó là gã đàn ông râu xồm.

"Ai đang ở đâu?" Cha cô hỏi lại.

"Đừng có giở trò với tôi. Con gái ông, Dusty."

"Con bé bây giờ không có ở đây."

"Tôi không tin."

"Tôi không quan tâm ông tin hay không. Nó không có ở đây và kết thúc."

Dusty lắng nghe một cách căng thẳng. Cô chưa bao giờ thấy cha cô nói chuyện kiểu này, chưa bao giờ nghe thấy sự công khai phản kháng như thế. Mẹ cô cũng nói, cùng một giọng điệu tương tự, không nao núng.

"Chúng tôi gọi cảnh sát rồi." Bà nói. "Chúng tôi gọi họ ngay khi thấy các người đến. Họ sẽ đến đây bất cứ lúc nào. Vậy nên không có lý do gì để các vị lảng vảng quanh đây cả."

Có tiếng càu nhàu từ nhóm người bên ngoài đường nhưng Dusty nghe thấy gã đàn ông râu

xồm vẫn đang ở bậc thềm. Hắn lại nói cùng cái giọng trơ tráo kia.

“Các người có biết Loretta Maguire là ai không?”

“Tôi không biết và cũng không quan tâm.” Cha cô nói.

“Thế thì, các người nên quan tâm. Đó là một cô gái đến từ Millhaven. Con bé mười lăm tuổi và cuộc đời của nó đã bị hủy hoại. Hãy hỏi tôi như thế nào đi.”

“Tôi không nghĩ sẽ hỏi.”

“Con bé bị thằng nhãi đồi bại đó cưỡng hiếp. Không chỉ một lần mà đến vài lần. Các người sẽ thế nào nếu chuyện đó xảy đến với Dusty bé bỏng của các người? Hả? Và các người sẽ thế nào nếu cảnh sát chẳng làm gì mà thả hắn đi hả? Bố của Loretta đang phải ngồi xe lăn nên ông ta có thể làm gì chứ? Thật may, ông ta và Loretta còn có những người bạn. Và một số người trong số chúng tôi đã quyết định phải làm những việc đúng đắn.”

Dusty cau mày. Anh chàng đã nói cái gì đó giống vậy.

Anh ta phải tìm cách khác để giải quyết mọi việc đúng đắn.

Anh ta làm thế nào được như thế, bây giờ cô cũng không biết.

“Thế là sai.” Cha cô nói. “Các người là ủy viên ban trật tự và như thế là chống lại luật pháp.”

“Nếu luật pháp không làm được cái điều nó nên làm, thì luật pháp phải bị hủy bỏ.”

Có tiếng hò hét từ phía đám người bên ngoài.

“Thế vẫn là sai.” Cha cô nói.

“Cái sai.” Hắn nói. “Là con gái ông đang bảo vệ một tên cưỡng hiếp.”

“Con bé không bảo vệ cậu ta. Nó thậm chí không biết cậu ta ở đâu.”

“Vậy chuyện hắn vẫn gọi điện cho con bé là thế nào? Và làm sao mà chiếc kèn ocarina này lại có trong phòng con bé hả?”

Mẹ cô trả lời.

“Chẳng chứng minh được điều gì cả. Con bé có thể tìm thấy nó nằm trên đường. Điều duy nhất chắc chắn là các người đã táo tợn xộc vào nhà chúng tôi và để lại cái thứ phân ghê tởm đó ở khắp nơi.”

Gã đàn ông cười.

“Các người không thể có bằng chứng gì chống lại bọn tôi cả. Bọn tôi có thể được ai đó tặng cho chiếc kèn ocarina ấy, người đó lấy nó từ những người xộc vào nhà các vị.” Hắn dừng lại. “Nhưng tất cả chúng ta đều biết ai đã xả rác vào nhà các vị. Cũng như chúng ta đều biết làm thế nào Dusty có được chiếc kèn ocarina đó.”

“Chúng tôi chẳng biết gì về chuyện đó cả.” Mẹ cô đáp. “Vậy nên các người có thể biến đi và mang cái chết tiệt...”

Có tiếng xô đẩy ở bậc cửa. Dusty lắng nghe, bị giằng xé giữa việc cần phải ở yên tại chỗ và sự thúc giục muốn chạy xuống nhà. Đột nhiên gã đàn ông kia hét toáng lên.

“Đồ bò cái!”

Từ bên ngoài đường vọng vào một tiếng hét. Dusty nhìn qua mép rèm cửa lần nữa. Hai người phụ nữ đang cúi trên tuyết ở tít phía xa bên lề đường. Vùi vào đó là một thứ nhỏ bé màu trắng. Rõ ràng mẹ cô đã giật lấy ống tiêu tuyết từ tay gã đàn ông kia và ném nó ra ngoài đường. Hai người phụ nữ kia lúi húi nhìn nó một lúc rồi để nó ở yên chỗ đó và quay lại, đi về phía ngôi nhà.

Những giọng nói của nhóm người kia càng lúc càng giận dữ. Dusty tiếp tục nhìn lén qua mép rèm. Rõ ràng những người này không có ý định rời đi. Cô nghĩ đến cảnh sát. Họ sẽ phải mất một thời gian mới tới. Thậm chí trong điều kiện thời tiết bình thường cũng mất một lúc để đi từ Beckdale đến đây. Trong tuyết rơi dày thế này thì sẽ mất thời gian lâu hơn.

Cô lùi ra khỏi cửa sổ, không biết tiếp theo phải làm gì. Rồi cô nghe thấy một giọng nói mới ở cửa.

“Các vị biết tôi là ai không?”

Cô rùng mình. Đó là bố dượng của Angelica.

“Tôi biết ông là ai.” Cha cô lạnh lùng nói. “Ông là gã đã cố giết con gái tôi ở Công trình của Công tước. Con bé đã kể với tôi ông trông ra sao và tôi đã báo cảnh sát mô tả về ông. Ông khôn hồn thì liệu lấy thân.”

“Còn các người khôn hồn thì ngậm miệng lại. Tao không sợ trò hề của mày hay cảnh sát đâu. Tên tao là Haynes. Nghe chưa? Jethro Haynes. Viết nó ra nếu mày không nhớ được. Con gái riêng của vợ tao cũng bị cưỡng hiếp bởi cái cục cứt tóc vàng ấy. Và con nhãi nhà mày biết bọn tao có thể tìm thấy thằng đó ở đâu. Vậy nên chúng mày chỉ cần rảo lên gác mang nó xuống đây. Bởi vì tao tình cờ phát hiện nó đang ở phòng trên. Tao thấy nó đang nhìn qua rèm cửa.”

Từ ngoài đường vẳng vào một tiếng gầm thét khác của nhóm người kia.

“Tôi sẽ không làm gì cả.” Cha cô nói.

“Chết tiệt!” Gã đàn ông râu xồm văng tục. “Thôi đi!”

Dusty nghe thấy một hét inh tai của mẹ cô, một tiếng thét của cha cô, rồi một trận hỗn loạn ở dưới, tiếng gầm gừ, tiếng la hét giận dữ.

“Đừng có động đến con bé!” Mẹ cô gào lên. “Các người dám động đến con bé!”

Những bước chân trong hành lang, tiếng giằng co.

“Cút ra ngoài!” Cha cô quát lên. “Cút ra khỏi đây!”

Một tiếng đấm, lại một cú nữa và tiếng cha cô rên rỉ.

“Cha!” Cô kêu thét lên.

“Đó là tiếng nó đấy!” Có người kêu lên.

Thêm nhiều tiếng bước chân trong hành lang, rồi trên cầu thang. Dusty chạy ra đầu cầu thang. Bên dưới cạnh cửa trước cô thấy cha đang quằn quại trên sàn nhà, cố gắng đứng lên. Máu chảy ra quanh mũi ông. Mẹ cô đang gào thét trong khi cố đẩy lùi đám người từ ngoài đi vào.

Không có tác dụng - tất cả bọn họ đang đổ xô vào và mối nguy hiểm lập tức đang gần kề. Haynes và gã đàn ông râu xồm đang lên tới nửa cầu thang, theo sau là hai gã đàn ông và ba người phụ nữ, mấy đứa con trai của Haynes. Haynes thoáng thấy cô khi gã lên gần đến đầu cầu thang.

“Nhớ tao không?” Gã chế nhạo.

“Để tôi yên!” Cô quát lại.

“Nói cho bọn tao biết thằng nhãi đó ở đâu!”

Mẹ cô gào lên từ dưới cầu thang.

“Dusty! Vào phòng tắm khóa cửa lại!”

Dusty quay người lao về phía phòng tắm. Cô đến trước cánh cửa, giật mở ra. Từ đầu cầu thang tiếng chân sầm sập lao đến.

“Ý tưởng tồi, con nhóc dối trá ạ!” Gã đàn ông râu xồm gầm lên.

Cô sập cánh cửa và khóa lại. Ngay lập tức có tiếng nện rầm rầm từ bên ngoài, rồi tiếp một cú khác, một cú khác nữa. Cô thấy cánh cửa gỗ và ổ khóa rung lên. Cú thúc tiếp theo làm nó vỡ ra hoàn toàn. Haynes và gã râu xồm ngã nhào vào phòng và ghim chặt cô dưới cánh cửa vỡ. Chúng đứng dậy kéo cánh cửa sang một bên rồi Haynes kéo giật cổ tay cô dậy.

“Không có đường thoát cho mày đâu tới khi nào mày nói cho chúng tao biết thằng nhãi kia ở đâu!”

“Dusty!” Tiếng cha cô gọi vọng lên từ dưới cầu thang. “Dusty!”

“Cha!”

Rồi đột nhiên cô thấy ông qua khoảng trống của khung cửa phòng tắm. Ông đã lên được đầu cầu thang, mẹ cô theo sát bên cạnh, họ đang cố gắng rẽ đường len qua những con người giận dữ lúc này đã đứng đầy ở hành lang tầng hai. Nhưng không có mấy cơ hội để chen qua. Dường như toàn bộ đám người này đã cố chen hết từ ngoài đường vào đây. Một phụ nữ lên tiếng.

“Chúng ta không muốn làm đau cô, cô gái. Cũng không phải cha mẹ cô. Chúng ta chỉ muốn điều mà vì nó chúng ta đến đây. Chúng ta muốn thấy công lý được thực thi. Hầu hết chúng ta đều là bạn bè của Loretta. Chúng ta biết gia đình đó. Cô bé ấy là một đứa trẻ ngoan ngoãn. Con bé xứng đáng với điều tốt đẹp hơn là những gì nó phải chịu. Vậy cô phải giúp chúng ta. Cô phải làm điều đúng đắn. Cô phải nói cho chúng ta biết chỗ của thằng nhãi kia. Rồi sau đó chúng ta sẽ để cô yên.”

Một tiếng ồn ào tán đồng nổi lên từ phía nhóm người kia: âm thanh thô bạo, cục cằn. Nó dâng lên, dâng lên chuyển sang ầm ĩ cuồng nhiệt. Dusty nhìn những gương mặt xung quanh, nhìn vào những cặp mắt giận dữ của họ. Tiếng ầm ĩ dần dần lặng đi và trong sự tĩnh lặng tiếp theo cô nghe thấy có thứ gì đó mới.

Một nốt thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo dâng lên trong không trung.

31

Nó bay lên từ phía con đường. Hai người đàn ông chạy vội về phía cửa sổ phòng làm việc của cha cô và vén tấm rèm che cửa lên.

“Thằng nhãi đang ở ngoài kia.” Một tên nói. “Nó đang thổi cái nhạc cụ ấy.”

“Nhanh nào!” Gã râu xồm hét lớn và không cần nhìn Dusty hay cha mẹ cô, cả bọn chạy ào về phía cầu thang. Cha cô lách mình vòng qua bọn họ, kéo theo cả mẹ cô. Ông gọi to: “Dusty!”

Nhưng mẹ cô đã ở đó trước. Bà kéo Dusty vào vòng tay mình. Chỉ một lát sau cha cô xuất hiện và vòng tay ôm lấy cả hai mẹ con. Nhưng Dusty đã giằng mình ra.

“Chúng ta phải ngăn bọn họ lại.” Cô nói. “Bọn họ sẽ xé anh ta ra từng mảnh mất.”

“Không được.” Cha cô vừa nói vừa đưa chiếc khăn tay lên lau vết máu trên mặt mình. “Đó không phải là việc của chúng ta. Chúng ta phải để cảnh sát giải quyết vụ này.”

“Nhưng cảnh sát không có ở đây!”

“Con đã gọi cho họ chưa?”

“Rồi ạ, nhưng họ sẽ bị muộn vì tuyết rơi. Chúng ta phải làm gì đó thôi.”

“Dusty!” Cha cô nói. “Con không được ra đó.”

Cô không để tâm đến lời ông nói và lao thẳng xuống cầu thang. Cửa trước vẫn mở và cô có thể thấy đám đông đang quay lưng về phía mình, nhìn sang phía bên kia đường. Nhưng ánh mắt cô lướt nhanh sang phía anh ta.

Anh ta đang đứng phía bên kia đường, lưng dựa vào chiếc xe tải nhỏ của Haynes, ánh mắt chăm chú dõi theo đám đông. Ống tiêu tuyết trong tay anh ta sáng rực lên. Mái tóc và màu da của anh ta lờ mờ trong bóng tối. Anh ta vẫn khoác trên mình chiếc áo vải len thô, chiếc áo sơ mi màu nhạt, cùng màu với chiếc quần âu, dưới chân vẫn là đôi ủng nhếch nhác đó. Nhưng tất cả những thứ đó dường như bùng cháy trong ngọn lửa đã làm thay đổi dáng hình của anh ta.

Tuyết rơi dày hơn, bông tuyết cũng nặng hơn. Chúng rơi chầm chậm như thể bất động giữa không trung. Dusty nghe tiếng cha khe khẽ phía sau, “Ở lại ngay,” và thấy ông giữ chặt cánh tay mình, nhưng cô đã giằng ra, chạy ào về phía làn đường và len mình qua đám đông.

Tuyết vẫn rơi. Từng bông nóng ấm đậu trên khuôn mặt cô. Cô thấy chúng bám dính trên mặt đất, khẽ cọ mình trong không khí trước khi rơi xuống. Cô liếc nhìn từng khuôn mặt trong đám người đó. Chẳng ai trong số họ có vẻ như bận tâm vì tuyết. Ánh mắt họ như dính chặt lấy anh ta. Anh ta không nói gì, cũng chẳng hành động gì. Anh ta chỉ đơn giản là đứng đó và quan sát bọn họ với một tư thế đĩnh đạc không chút bối rối. Ống tiêu tuyết vẫn rực sáng trong bóng

tối. Anh ta cúi xuống nhìn nó trong chốc lát, từ tốn đút nó vào túi chiếc áo khoác vải len thô, rồi lại ngước nhìn lên.

Không một ai cử động.

Dusty siết chặt nắm tay. Cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng của đám đông - thái độ bình thản của anh chàng kia rõ ràng đã làm cho bọn họ lúng túng - nhưng cô hiểu rằng nó sẽ không kéo dài lâu. Chắc chắn là Haynes sẽ sớm ra tay thôi.

“Tôi sẽ không chờ đợi thêm nữa. Tôi đã tính trước được điểm số rồi.”

Gã bước sải về phía trước. Còn anh ta vung tay về phía sau như thể đang ném một vật gì đó. Cánh tay anh ta không va chạm với bất cứ vật gì, nhưng khi nó bật trở lại qua không trung, chiếc xe tải phía sau anh ta rung chuyển dữ dội, hai bánh xe bên phải rõ ràng bị nhấc lên khỏi mặt đất rồi đập mạnh xuống mặt tuyết. Haynes dừng lại và anh ta hạ thấp cánh tay của mình sang bên.

Đám đông lùi lại, lao xao.

“Mẹ kiếp!”

“Không bình thường chút nào!”

“Tránh xa thằng nhãi ra!”

Nhưng Haynes vẫn đứng vững và chẳng mấy chốc tên râu xồm đã ở bên cạnh gã.

“Tao không sợ mày đâu.” Hắn ta cười nhạo.

“Mày có giở trò gì đi nữa thì mày cũng không dọa được tao đâu.” Hắn ta nhìn chằm chằm vào đám đông. “Ai có súng săn không?”

“Có đây.” Một gã lên tiếng và ném khẩu súng về phía đó. Tên râu xồm bắt lấy khẩu súng và chĩa nó về phía anh ta.

“Còn cái này thì thế nào nhỉ?”

Anh ta nhìn tên râu xồm vẫn với ánh mắt không chút bối rối.

“Ông thật sự nghĩ rằng ông có thể giết tôi ư?” Anh ta nhẹ nhàng lên tiếng.

“Chắc chắn là tao sẽ làm.” Hắn ta vừa nói vừa lên đạn.

Dusty lao về phía trước và níu chặt cánh tay hắn ta.

“Hãy để anh ta yên.” Cô nói. “Dù ông có cho rằng anh ta đã làm gì đi chăng nữa, thì anh ta cũng không đáng bị giết.”

“Tránh ra đi, nhóc con!”

“Nhưng...”

“Tao nói hãy tránh ra!”

Hắn ta hất mạnh Dusty ra. Cô ngã nhoài trên tuyết nhưng lại nhanh chóng đứng dậy. Cha mẹ đã cố giữ cô lại nhưng cô giằng ra khỏi họ và lại vội vàng tiến về phía trước. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của cả anh ta và đám đông. Dusty nhìn thẳng vào mặt anh ta và nhận ra câu trả lời trong mắt anh ta. Nó khiến cô rùng mình. Anh ta không có ý định đánh lại họ hay trốn chạy. Anh ta sẽ để bọn họ tóm được mình.

“Anh không được làm vậy.” Cô khẽ nói. “Bọn họ không xứng đáng giành phần thắng.”

Dusty nhận thấy đám đông đang tập trung sức mạnh, lòng tin và ý chí. Bọn họ đang tiến dần về trước. Cô liếc nhìn nhanh xuống phía làn đường, vẫn không thấy bóng dáng của cảnh sát đâu. Cô hoảng hốt quay lại nhìn anh ta. Lúc này anh ta dường như đã bỏ cuộc khi nhìn đám thù địch đang dần sát lại. Nhưng ánh mắt của anh ta vẫn điềm tĩnh. Bọn họ đã tiến nhanh về phía tên râu xồm.

“Tôi không có tội gì cả.” Anh ta nói vẫn với giọng nhẹ nhàng.

Tên râu xồm trừng mắt với anh ta.

“Đó không phải những gì Loretta đã nói. Và Loretta không nói dối. Tao biết con bé từ khi nó còn là một đứa trẻ. Hầu hết mọi người ở đây cũng vậy. Con bé là một đứa thật thà.”

“Cô ta là một kẻ bịa đặt.”

“Nói dối.”

“Cô ta bị ám ảnh về tôi. Cũng như những người khác. Kể cả ông.”

“Đó là một sự dối trá trắng trợn.”

“Vì chưa bao giờ cô ta bị chối từ bất cứ điều gì cô ta muốn, nên cô ta phải bịa đặt để khỏa lấp sự khước từ của tôi đối với cô ta.”

“Con bé không phải kẻ bịa đặt.” Tên râu xồm vừa hét lớn vừa vung vẩy họng súng về phía anh ta. “Con bé là đứa trẻ thật thà nhất. Và mày đã hủy hoại cuộc đời của con bé.”

Anh ta quay sang phía Haynes.

“Tôi chưa từng hủy hoại cuộc đời của Loretta cũng như Angelica.”

“Mày là một thằng dâm đãng bệnh hoạn.” Haynes nói.

“Ông vẫn chưa nhận ra rằng ông sẽ không bao giờ giành lại được vợ mình và con gái dượng của ông hay sao?”

“Câm cái miệng của mày lại!”

Anh ta đột nhiên quay sang Dusty trước sự ngạc nhiên của cô.

“Không có chuyện cưỡng hiếp ở đây đâu, Dusty! Hãy nhớ nhé! Dù có chuyện gì đang diễn ra ở đây thì nó cũng không phải là chuyện cưỡng hiếp.”

“Nó chính là cưỡng hiếp!” Haynes gào rống lên. Gã rút ra một con dao. “Và tao sẽ cho mày biết bọn ta sẽ xử lũ cưỡng hiếp như thế nào.”

Gã lại lao về phía trước. Dusty hét lên.

“Hạ thằng nhãi đi. Hãy làm những gì các anh cần làm. Hãy làm những gì các anh cần làm.”

Nhưng anh ta vẫn đứng đó, lưng vẫn tựa vào chiếc xe tải và quan sát Haynes đang lại gần. Từ phía đường Beckdale, tiếng còi xe cảnh sát đã hú lên. Nhưng nó chỉ khiến cho đám đông càng thêm kích động. Tên râu xồm và năm gã khác sấn tới. Haynes túm được anh ta trước, chèn cẳng tay của mình vào cổ anh ta và ghì anh ta sát bên chiếc xe tải. Dusty lại thét lên.

“Hãy dừng họ lại đi. Đừng để bọn họ làm anh bị thương.”

Anh ta không hành động gì, cũng không nói gì. Tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một lớn dần và lúc này Dusty có thể thấy ánh đèn pha sáng lấp lóa trên con đường. Đột nhiên đám đông như bị phân tán. Một số chồm tới nhập hội với đồng bọn đang vây lấy anh ta, một số khác thì lùi lại quan sát những chiếc xe đang tiến tới.

Dusty chạy đến bên đám đông đang bao vây anh ta. Cả bọn đang hằm hè, gầm gừ đầy tức giận. Cô thấy con dao đang vung vẩy trong tay Haynes, bên này, rồi bên kia, nhưng những tảng lưng to lớn đã che khuất tầm nhìn của cô nên cô không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Chẳng hề có tiếng anh ta, không tiếng la hét, không tiếng kêu than, rồi bỗng nhiên đám đông tản ra...

“Cái gì…” Tiếng của Haynes.

Dusty chen qua đám người đó và tiến lên phía trước, tia sáng của đèn pha ô tô rọi thẳng vào anh ta, và lần đầu tiên cô trông thấy những gì mà những gã kia vừa chứng kiến.

Anh ta nghiêng người dựa vào chiếc xe tải, vẫn ở tư thế đứng và vẫn còn sống. Nhưng chiếc áo vải len thô đã bị xé rách tả tơi và con dao của Haynes đã cắt rách chiếc áo sơ mi, chiếc quần tây và cả chiếc quần lót của anh ta. Nhưng chỉ có áo quần là bị rách. Không có vết thương nào cả. Màu da của anh ta trắng muốt và mịn mềm như tuyết.

Không hề có bộ phận sinh dục nào cả.

Tên râu xồm lấy lại giọng.

“Mày là cái thứ quái quỷ gì vậy?” Hắn ta hổn hển. “Con trai à? Hay con gái?”

Chẳng còn kịp để có câu trả lời nữa vì cảnh sát đã ập đến.

Dusty nhìn xung quanh. Đám đông đã tan rã. Một số chạy đến ô tô của mình, số khác túm tụm lại thành những nhóm nhỏ. Haynes và mấy đứa con trai của gã rút về phía cuối đoạn đường, lẩn mình vào bóng tối bên lối vào công viên Stonewell. Dusty thấy tay mình bị cha mẹ

kéo lại. “Không.” Cô giằng ra. “Làm ơn… chỉ là...” Cô quay về phía chiếc xe tải. Chàng trai đó - dù sao cô vẫn nghĩ cho anh ta - không hề cử động chút nào. Anh ta vẫn nghiêng người dựa vào chiếc xe tải, những mảnh quần áo bị xé rách nằm vương vãi trên mặt tuyết. Ngay cả đôi ủng cũng bị lột khỏi chân.

Cô quay nhìn anh ta một lần nữa. Cảnh sát đến muộn nhưng ít ra thì họ cũng có mặt khá đông. Xe của họ đã chặn hết các lối thoát có thể trên con đường này, nên sẽ không có chuyện đám đông kia trốn thoát được. Dusty từ từ tiến về phía anh ta.

“Dusty!” Tiếng cha cô gọi. “Đừng có lại gần anh ta!”

Cô vẫn bước tiếp. Cô phải nói chuyện với anh ta, ngay lúc này. Cô cảm thấy cha mẹ đang chạy lại từ phía sau nên quay đầu lại.

“Cha mẹ cứ ở đó.” Cô nói. “Làm ơn đi. Con cam đoan là anh ta không làm đau con đâu.”

Họ dừng lại, với sự do dự rõ ràng, nhưng ánh mắt vẫn gắn chặt vào cô. Dusty bước tiếp về phía chàng trai. Chiếc áo khoác bằng vải len thô của anh ta nằm rơi trên mặt tuyết. Cô nhặt lên và choàng nó lên người anh ta. Anh ta lắc đầu và ra hiệu cho cô hãy bỏ nó xuống. Cô buông rơi chiếc áo trên mặt tuyết.

“Tại sao vậy?” Cô hỏi. “Tại sao anh không nói với bọn họ rằng anh không thể cưỡng hiếp người khác được?”

Anh ta nhìn Dusty với đôi mắt tuyết.

“Tôi đã nói với em rồi mà, Dusty. Đó không phải chuyện cưỡng hiếp. Nó chưa bao giờ có.”

Cô ngoái đầu lại nhìn và vẫn thấy cha mẹ đứng đó nhìn theo. Nhưng thanh tra Sharp và sĩ quan Brett đang tiến đến. Cô quay nhanh về phía anh ta.

“Vậy là về chuyện gì thế?” Dusty hỏi.

“Nó là về sự sợ hãi.” Anh ta nói.

Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô một lúc lâu, rồi nghiêng sang bên nhìn cảnh sát đang tiến lại.

“Giấc mơ này đã đủ dài rồi.” Nói đoạn, không một lời báo trước, anh ta giật mở cánh cửa chiếc xe tải của Haynes, nhảy vào trong và nổ máy. Dusty lùi lại thảng thốt. Phía sau cô tiếng kêu la huyên náo.

“Chiếc xe tải!”

“Nhanh lên.”

“Kẻ lập dị đó!”

Anh ta đóng sập cửa buồng lái và rồ máy. Trong cơn bốc đồng, Dusty kéo cánh cửa phụ mở toang. Chiếc xe đã chuyển bánh, những chiếc bánh đang xoay vòng trên mặt tuyết, nhưng nó vẫn chậm đủ để Dusty kịp tóm lấy tay nắm cửa. Cô thấy cha mẹ cuống cuồng chạy tới, cả mấy

nhân viên cảnh sát nữa. Dusty nhảy lên xe và chèn cửa mở.

“Anh không phải bỏ chạy.” Cô nói. “Bây giờ ai cũng biết là anh vô tội rồi mà.”

Anh ta kiên định nhìn sang cô.

“Tôi sẽ không bao giờ là người vô tội trong cái thế giới này. Giờ thì nhảy xuống và để cho tôi đi.”

Dusty nhảy hẳn vào trong xe và sập cửa lại.

“Đừng có cố làm gì và có giỏi thì ngăn tôi đi!” Cô nói.

Anh ta vẫn lái tiếp. Dusty không biết anh ta định làm gì. Chẳng còn lối thoát nào trên con đường này và hầu như chẳng còn chỗ trống nào để len qua với tất cả những chiếc xe đó và đám người ở đây. Cô thấy anh ta khóa cửa xe bên buồng lái.

“Hãy làm như vậy ở bên cửa của em.”

Cô khóa cửa lại mà không một lời tranh cãi.

“Anh sẽ không thoát khỏi đây được đâu.” Cô nói.

Anh ta không hề để tâm và bẻ ngoặt tay lái.

Khoảng bảy, tám viên cảnh sát đứng chặn lối phía trước.

Dusty thấy nhẹ lòng vì cha mẹ cô đứng sang một bên, mặc dù cả hai đang kêu gào cô ra khỏi xe ngay. Những bông tuyết dày rơi xuống như những viên đá trắng.

“Giữ chắc nhé!” Anh ta nói rồi nhấn mạnh chân. Chiếc xe tải vọt lên trên mặt tuyết. Đám cảnh sát phải nhảy vội sang bên và chiếc xe vụt chạy về phía ngôi nhà. Dusty bám chặt vào ghế ngồi khi chiếc xe tiến gần về phía khu vườn trước cửa, rồi đột nhiên anh ta đổi lái vòng qua chiếc xe của mẹ cô, vọt về phía hai chiếc xe cảnh sát và hướng thẳng đến hàng rào ven đường.

“Bám chắc vào!” Anh ta nói.

Chiếc xe đập vào rồi lao qua hàng rào và trượt dài trên cánh đồng phía sau nó. Bằng cách nào đó anh ta giữ được tay lái khi chiếc xe bật tưng trên mặt đất trơn trượt. Tấm kính chắn gió lúc này gần như đã trắng xóa. Dusty nhoài về phía trước, tìm cái nút của cần gạt nước và bật lên.

“Anh sẽ không thể thoát được đâu.” Cô nói.

Anh ta không nói gì. Anh ta đang nghiêng mình về phía trước, trông nhợt nhạt như một bóng ma. Trông anh ta lúc này có vẻ như yếu đuối trong hình hài trần truồng trắng như tuyết, thậm chí anh ta phải vật lộn với bánh lái và cần số. Rõ ràng là anh ta biết lái xe, nhưng có vẻ như trên thực tế lại không phải như thế. Cho dù họ không bị sa lầy vào cánh đồng này thì chắc hẳn cũng sẽ bị cảnh sát bắt giữ khi họ trở lại tuyến đường.

Chiếc xe vẫn rung lắc, may mà có đoạn đường dốc, và một lúc sau thì Dusty nhìn thấy hàng rào phía cuối cánh đồng. Tiếp sau đó sẽ là con đường nhỏ dẫn ra đường Knowle hoặc đường Beckdale. Anh ta nhấn ga và một lần nữa lái thẳng qua hàng rào.

"Rẽ phải rồi ra thẳng đường Knowle." Dusty nói. "Anh hãy cho xe chạy xuống con đường mòn kia rồi chạy thẳng tới khu đồng hoang."

Anh ta rẽ trái về phía đường Beckdale.

Dusty há hốc miệng. Thật điên rồ. Cảnh sát chắc chắn đang đợi bọn họ ở ngả rẽ. Nhưng anh ta vẫn lái tiếp, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta như khắc rõ vào nền đêm tối. Cô chăm chú quan sát anh ta. Dù có chấp nhận những gì vừa xảy ra, cô cũng tự thấy mình đang hoang mang bởi sự pha trộn trong con người anh ta: vừa đàn ông, vừa đàn bà, vừa trần tục lại vừa hoang đường, hơi ẩm đó và sự đam mê, vẻ lạnh lùng và sức mạnh của băng giá.

Chiếc xe tải vẫn ầm ầm lao về trước, tuyết vẫn rơi rất dày. Cuối cùng cũng tới ngả rẽ sang đường Beckdale. Chẳng có dấu hiệu gì của cảnh sát nhưng Dusty biết họ luôn có ở đây bất cứ lúc nào.

"Anh đang đi đường nào thế?" Cô hỏi.

Anh ta rẽ phải về hướng Beckdale và lái tiếp. Gần như ngay lập tức bọn họ bị bao vây bởi ánh đèn pha rọi từ phía sau. Dusty nhìn vào gương chiếu hậu. Ba chiếc xe cảnh sát, hoặc có lẽ nhiều hơn thế đang bám theo sau.

"Anh sẽ không bao giờ cắt đuôi được bọn họ đâu." Cô nói. "Anh sẽ bị ép vào lề đường thôi."

Anh ta chỉ tăng tốc và lái thẳng ra giữa con đường. Tiếng còi hú lên phía sau họ. Dusty lại nhìn anh ta chăm chú. Trông anh ta lúc này như thể thần tiên. Cô vẫn cảm thấy xung nhiệt từ cơ thể anh ta, nhưng nó đang yếu dần. Ánh mắt anh ta quan sát con đường, nhưng hình như còn quan sát cái gì khác nữa: một cái gì đó mà cô chỉ có thể cảm thấy mà thôi. Cô cúi xuống.

"Anh không bao giờ kể với tôi về Josh."

Anh ta không trả lời.

"Anh nói rằng anh đã thấy được hình ảnh của anh ấy." Cô nói. "Anh đã nhìn thấy gì vậy?"

Anh ta không trả lời.

"Tại sao anh không kể với tôi?"

"Em sẽ tự tìm ra thôi." Anh ta nói.

"Nhưng mà bằng cách nào?"

"Không phải lúc nói chuyện."

"Nhưng..."

“Không phải lúc nói chuyện.”

Còi cảnh sát vẫn hú lên phía sau họ, nhưng xe vẫn không thể vượt lên được. Cuối cùng bọn họ cũng ra tới vùng ngoại ô của Beckdale. Anh ta lái tiếp đến cuối thị trấn. Dusty nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Anh ta đang lái xe đưa cô về phía trường học. Cô thấy ngôi trường đang mỗi lúc một gần hơn. Kia là cổng trước, ở bên phải là con đường nhỏ dẫn tới hồ Mirkwell và lối mòn dẫn qua khu đồng hoang tới đồi Raven.

Anh ta bẻ lái rẽ vào con đường đó. Dusty giữ chặt bảng đồng hồ đo tốc độ và bám chắc lấy nó khi chiếc xe tải ầm ầm lao ở phía cuối con đường. Anh ta tạt sang bên đường chỗ lối vào bãi đỗ xe và quay sang cô.

“Ra đi, Dusty! Đến lúc rồi!”

“Nhưng...”

“Ra đi! Nhanh lên! Tôi không thể đưa em đi cùng mình xa hơn nữa.”

Từ phía sau lấp lóa ánh đèn pha đang đến gần và tiếng còi xe cảnh sát hú lên inh ỏi.

“Anh sẽ đi đâu?” Cô hỏi.

Anh ta nhìn cô nghiêm nghị.

“Tôi sẽ đi đến nơi mà em không thể đi theo được.”

Mỗi lúc tiếng còi xe cảnh sát lại lớn dần, ánh đèn pha cũng sáng hơn. Dusty chăm chú nhìn khuôn mặt của anh ta và hiểu rằng đây sẽ là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh ta. Cô trèo xuống xe và đứng đó trong màn tuyết rơi. Anh ta nghiêng sang, đóng cửa xe rồi khóa nó lại. Rồi anh ta đưa khuôn mặt sát tới bên cửa sổ và nói to.

“Đừng giận anh, Dusty!”

“Hãy cho tôi biết về Josh đi!”

Anh ta mỉm cười với cô.

“Anh xin lỗi, Dusty bé bỏng! Tạm biệt, Dusty bé bỏng!”

Và không nói thêm một lời nào khác, anh ta nổ máy rồi vọt lên phía trước. Dusty thở hắt ra. Cô đã nghĩ rằng anh ta sẽ lái xe vào bãi đỗ, bỏ mặc chiếc xe ở đó rồi chạy về phía khu đồng hoang, nhưng anh ta đã chạy thẳng về phía cầu tàu. Một chiếc xe cảnh sát rọi đèn thoáng qua cô, tiếng còi hú lên inh ỏi. Một chiếc khác chạy theo sau. Một chiếc khác cũng áp sát lên phía trước.

Cô chăm chú nhìn theo chiếc xe tải. Đó là một cuộc đua tới cầu tàu, trong khi những chiếc khác đang theo sát phía sau. Một chiếc đã dừng lại nhưng chiếc khác vẫn đuổi tiếp, mỗi lúc một gần, và rồi cầu tàu đã ở trên bọn họ, những chiếc xe lao nhanh phía dưới nó. Chiếc xe cảnh sát

phanh hãm, trượt bánh nhưng vẫn kịp dừng lại trước khi đến cuối đoạn đường. Còn chiếc xe tải thì...

Chiếc xe tải đã không còn là một chiếc xe tải nữa. Nó đã trở thành một đám mây, trắng tuyết như thể chính chàng trai đó, một hình thù kỳ dị mong manh chuyển động trong đêm tối và rồi nó trở thành một con chim, một con chim có linh hồn đang bay trên mặt nước. Dusty nhìn ngắm, mong rằng nó sẽ bay mãi và bay mãi không bao giờ hạ cánh. Nhưng rồi nó trở thành một hòn đá tảng, một hòn đá khổng lồ trắng muốt đang quăng mình xuống mặt nước và biến mất khỏi tầm nhìn.

32

Buổi sáng. Trời vẫn lạnh giá.

Dusty ngồi trong nhà kính, ngẩn ngơ nhìn ra cái bề mặt hình tròn xanh nhợt nhạt được coi là mặt trời kia. Mười một giờ, nó vừa vặn lên qua đỉnh ngọn đồi đá. Nhưng ít nhất thì tuyết cũng đã ngừng rơi.

Ngay cả những câu hỏi cũng ngừng day dứt. Cô thấy mừng vì điều đó. Kể từ sau buổi tối hôm qua, cô đã hiểu ra ít nhiều. Hết trả lời cái này lại ký cái nọ. Chẳng một ai nghĩ rằng cô cũng có rất nhiều câu hỏi. Nhưng chỉ khi cảnh sát để cô lại một mình.

Sự giận dữ đang sôi trào trong Dusty. Chàng trai hoàn toàn vô tội trong vụ cưỡng hiếp và tất cả mọi người đều đã thấy bằng chứng, nhưng anh ta vẫn cảm thấy cần phải chạy trốn.

Tôi sẽ không bao giờ là người vô tội trong cái thế giới này.

Cô chau mày. Sẽ chẳng có ai là người vô tội trên thế giới này nếu không có công lý. Anh ta đã bị phản bội không chỉ bởi những kẻ đã buộc tội mình mà còn bởi chính những người đã tin vào những lời buộc tội đó. Bây giờ thì cô đã hiểu ý anh ta muốn nói. Đây không phải là chuyện cưỡng hiếp. Chính sự sợ hãi của mọi người đã hủy hoại anh ta. Dusty thấy căm giận những kẻ thù của anh ta vô cùng. Cha mẹ cô cùng nhau bước vào và đứng bên cánh cửa. Cô ngước lên nhìn họ. Trông cả hai giống như một đôi trẻ đang chờ được phép cầm tay nhau.

“Trông ổn đấy ạ!” Dusty khẽ lên tiếng.

“Điều gì ổn vậy con?” Cha cô hỏi.

“Con muốn cha mẹ ở bên nhau.”

Cha cô bước tới và quỳ xuống.

“Còn cha chỉ mong con khỏe mạnh. Mẹ con cũng vậy.”

“Con ổn mà.”

“Không, con không ổn chút nào.”

Những hình ảnh đêm qua lại chập chờn trong tâm trí cô: chiếc xe tải, hồ nước, tuyết.

“Anh ta không đáng phải ra đi như vậy.” Cô nói. “Chúng ta đã đẩy anh ta tới kết cục đó. Không phải con. Mà là những kẻ đó.”

“Cảnh sát sẽ lo liệu với bọn họ.” Cha cô nói. “Cha nghe được tin từ thanh tra Sharp rằng bọn họ đã bắt được một vài tên.”

“Làm sao mà cha biết được?”

“Cha đã gọi cho thanh tra Sharp lúc nãy. Cô ấy nói ông Haynes khai rằng ông ta chưa hề đánh con bằng cái xẻng đó. Ông ta chỉ muốn dọa con để con phải nói cho ông ta biết chàng trai kia đang ở đâu.”

“Thật điên rồ!”

“Đúng vậy!”

“Có tin tức gì về việc bên hồ không ạ?”

“Không hẳn.” Cha cô đáp.

“Vậy nghĩa là sao ạ?”

“Bọn họ đã cử thợ lặn đến đó nhưng chưa thu lượm được gì.”

Dusty nhìn cha.

“Có điều gì đó mà cha chưa kể hết với con vậy ạ?” Cô nói.

Cha cô quay sang nhìn mẹ cô. Bà bước đến bên và cũng quỳ gối xuống.

“Cha con không giấu con điều gì cả, Dusty ạ, nhưng con nói đúng. Có điều gì đó cha vẫn chưa nói hết.” Bà huých khuỷu tay sang phía cha cô. “Anh nói tiếp đi. Hãy cho con bé biết.”

“Nói cho con biết chuyện gì vậy cha?” Cô nói.

Cha cô nhún vai.

“Cha chỉ không muốn con có những hy vọng mong manh.”

“Ý cha là sao ạ?”

“Thanh tra Sharp nói những người thợ lặn đã tìm được chiếc xe tải. Nước hồ rất sâu so với đoạn cuối cầu tàu, như con biết đấy, nhưng cô ấy bảo họ có thể trục vớt nó ngay khi họ có được các thiết bị cần thiết tại hiện trường.”

“Còn anh chàng đó thì sao ạ?”

“Ừ, đó cũng là điều cha đã... đại loại như... giấu con. Cha không nói dối khi nói rằng không có tin tức gì. Điều đó là chuẩn xác. Chưa có tin tức gì cả. Không có dấu hiệu gì về anh chàng đó. Không tìm thấy cái xác nào hết.”

Dusty nhìn ra ngoài cửa sổ về phía khu đồng hoang và đầm lầy. Cô không biết mình nên hy vọng hay tuyệt vọng nữa. Cô vẫn nhớ những lời anh ta trên xe buýt.

Tôi đã nghĩ mình có thể chết, nhưng tôi đã lầm. Nên tôi phải tìm ra cách khác để sắp đặt mọi việc cho đúng.

Cô hình dung chiếc xe tải bị cuốn đi, anh ta cũng bị cuốn đi, mặt nước đã nuốt gọn cả hai. Giờ đây anh ta sẽ không thể sắp đặt mọi việc cho đúng được nữa, dù anh ta có ở nơi nào đi chăng nữa.

"Họ đã kiểm tra chiếc xe." Cha cô nói. "Lẽ dĩ nhiên là họ mong đợi sẽ tìm được xác của anh ta trong đó. Nhưng trong xe không có gì cả. Và..." Ông ngập ngừng. "Điều này hơi kỳ quái một chút."

"Cha nói tiếp đi ạ!"

"Họ thấy các cánh cửa xe đều khóa và cửa số thì đóng. Đó là điều kỳ lạ nhất. Ý cha là, nếu anh ta đã cố tìm cách thoát ra khỏi chiếc xe tải, anh ta sẽ không thể nào khóa cửa được, phải vậy không?"

Dusty nghĩ đến câu chuyện về chàng trai và buồng giam của cảnh sát. Nhưng cô không nói gì.

"Dù sao thì." Cha cô nói. "Nó cũng là tất cả những gì cha được biết."

Ông mỉm cười với cô và cô gượng cười đáp lại. Lúc này ông có vẻ như vui hơn rất nhiều vì mẹ đã về nhà, và mẹ cô cũng có vẻ hạnh phúc. Có lẽ cuộc hôn nhân của họ cuối cùng sẽ có một tương lai nào đó. Còn cô thì… Cô không mấy chắc về hạnh phúc hay tương lai.

Cha cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

"Anh quên không nói với em." Ông nói. "Sáng nay sẽ có một ông tên là Grainger đến để sửa cánh cửa nhà tắm và cửa sổ của phòng Dusty."

"Và cả cửa hậu nữa." Mẹ cô nói.

Tiếng chuông cửa reo vang.

"Có lẽ chính là ông ấy đấy." Cha cô nói.

Ông bước về phía cửa.

"Cha à?" Dusty gọi.

Ông dừng bước và quay đầu lại.

"Sao vậy con?"

"Nếu là khách của con thì con không muốn tiếp đâu ạ! Kể cả có ai đó gọi điện, con cũng không muốn nói chuyện."

"Ngoại trừ Kamalika và Beam, chắc vậy nhỉ!"

“Nhất là Kamalika và Beam ạ!”

“Con nói thật không đấy?”

“Vâng. Con không muốn gặp hay nói chuyện với bọn họ.”

Tiếng chuông cửa lại reo lên.

“Dù sao thì hôm nay hai bạn đó cũng sẽ đến trường.” Cha cô nói rồi đi khuất vào hành lang. Một lát sau Dusty nghe tiếng xôn xao ở cửa chính. Cô và mẹ nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng. Có tiếng đóng cửa và cha cô trở lại.

“Cha đã nhầm.” Ông nói. “Đó là Kamalika và Beam. Cha đã không hỏi là hai đứa có xin phép nghỉ học hay không.” Ông chau mày. “Con có chắc là không muốn gặp hai đứa không, Dusty? Hai đứa đã phải bắt xe buýt từ Beckdale và đi bộ suốt cả con đường đấy.”

“Thì họ có thể đi thẳng về nhà mà. Cha không để họ đợi ở bên ngoài bậc cửa đấy chứ ạ?”

“Không, cha đã từ chối luôn rồi. Cha đã nói con đang ngủ.”

“Đó không phải là điều con muốn cha nói với họ. Con đã muốn cha nói thẳng với họ rằng con không muốn nhìn thấy mặt họ.”

“Cha không định nói như vậy đâu. Con có thể tự mình giải quyết được mọi tình huống. Mà lúc nào con chẳng như vậy.”

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

“Vẫn như vậy cha nhé!” Dusty nói khi ông bước về phía hành lang.

Nhưng lần này chính là ông Grainger. Cha cô đưa ông ấy lên tầng trên để xem những chỗ cần sửa. Mẹ cô kéo chiếc ghế ngồi kế bên cô và cả hai người ngồi đó im lặng một lúc.

“Con có muốn uống một chút trà hay thứ gì đó không?” Mãi sau mẹ cô mới lên tiếng hỏi.

“Không ạ, con cảm ơn mẹ!”

Dusty chăm chú nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ phía trên đồi Raven. Trông nó xám xịt, nặng nề và ghê rợn.

“Chẳng ngạc nhiên lắm nếu tuyết sẽ lại rơi.” Mẹ cô nói.

“Vâng.” Dusty nép mình bên thành ghế. Cô không biết cảm giác của mình là gì nữa. Cô chỉ biết rằng cô muốn khóc.

“Dusty?” Mẹ cô lên tiếng.

“Sao hả mẹ?”

“Lần này mẹ sẽ không đi, được không con? Mẹ sẽ không bỏ đi nữa. Không bao giờ.”

Dusty quay sang mẹ.

“Con vui vì mẹ đã về.” Cô nói.

“Thật không vậy?”

“Vâng. Mẹ hợp với cha lắm.”

“Ồ!”

Dusty cố mỉm cười.

“Mẹ cũng hợp với con mà. Và con sẽ không nói dối về mái tóc của mẹ nữa đâu. Con thấy khá thích nó.”

“Vậy sao? Con không nghĩ là mẹ nên mặc kệ sắc màu của tuổi tác thật à?”

Dusty khẽ nhắm mắt và trong giây lát khuôn mặt của chàng trai đó lại hiện về trong tâm trí cô.

“Cả hai màu đều đẹp, mẹ ạ!” Cô nói.

“Con đã không gọi mẹ từ lâu lắm rồi.”

“Mẹ đã không có ở nhà từ lâu lắm rồi.”

“Phải rồi.” Bỗng nhiên mẹ chạm vào cánh tay cô.

“Chút nữa thì mẹ quên mất. Mẹ có thứ này mà mẹ nghĩ là con sẽ muốn có nó.”

“Gì vậy ạ?”

“Đợi mẹ một lát.”

Mẹ cô chạy vội qua hành lang nhưng ngay sau đó đã quay trở lại. Bà mang theo ống tiêu tuyết.

“Con đoán xem mẹ đã lấy nó ở đâu.”

“Trong túi áo khoác len thô của anh ta phải không ạ? Con đã thấy anh ta đút nó vào đó.”

Mẹ cô lắc lắc đầu.

“Chẳng có cái áo khoác len thô nào trên đường cả con ạ! Chắc đã có ai đó mang nó đi mất rồi. Chỉ có mỗi thứ bé xinh này nằm trên mặt tuyết. Chắc nó đã rơi khỏi túi áo.”

“Làm sao mà mẹ nhìn thấy nó được?”

“Chỉ là nhìn thấy thôi. Dù sao thì mẹ cũng đã nghĩ rằng con sẽ muốn có nó.”

Dusty nhận ống tiêu tuyết từ tay mẹ và nâng niu nó trong tay mình.

“Nó ấm quá!” Cô lẩm bẩm. “Như lúc nó ở đó ngày hôm qua.”

“Thế à?” Mẹ cô nói. “Mẹ đã không để ý điều đó.”

“Mẹ nhìn này, nó sáng lên trong tay con.”

“Mẹ không thấy rõ lắm, con yêu, nhưng mẹ chắc rằng con nói đúng.”

Tiếng cha cô gọi vọng vào từ ngoài hành lang.

“Đợi mẹ chút nhé, Dusty!” Mẹ cô nói.

Bà đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Dusty nâng ống tiêu tuyết lên và cọ nó nhè nhẹ vào cằm mình. Một làn sóng năng lượng lan sang cằm cô. Mẹ cô đã trở lại.

“Ông Grainger đó nói sẽ sửa cái cửa hậu trước để đảm bảo an toàn cho ngôi nhà. Cuối ngày hôm nay ông ấy sẽ sửa cánh cửa sổ cho con. Nhưng chúng ta sẽ phải chịu khó sử dụng nhà tắm mà không có cửa thêm một chút nữa. Được không con?”

Dusty ngước lên nhìn mẹ nhưng cô chỉ thấy khuôn mặt của chàng trai đó.

“Được ạ!” Cô khẽ đáp.

Mẹ lại rời khỏi phòng. Dusty đứng dậy, ống tiêu tuyết nằm chắc trong tay cô. Cô lại cảm thấy hơi ấm đang lan tỏa khắp cơ thể. Cô bước thẳng về phía phòng mình và đóng cửa lại.

Dusty mở ngăn kéo bàn học và lấy bức vẽ đó ra. Nó cũng ấm như vậy. Cô nhấc nó lên để cạnh ống tiêu tuyết. Cả hai thứ đều bừng sáng dù giữa ánh sáng ban ngày. Cô chăm chú nhìn chúng.

Liệu có phải chỉ là ảo ảnh hay không? Liệu có phải mọi thứ cô nhìn thấy và cảm thấy đều chỉ là ảo ảnh? Mẹ đã nhận ra thứ gì đó kỳ lạ ở ống tiêu tuyết này. Nhưng người tài xế xe buýt ngày hôm qua đã không nhận ra thứ ánh sáng rực rỡ đó. Cô nhớ lại những lời anh ta đã nói.

Một vài thứ không có mấy người nhìn thấy được. Nhưng em có thể thấy được.

“Cái gì nhỉ?” Cô lẩm bẩm. “Mình nhìn thấy cái gì được nhỉ?”

Cô đặt bức vẽ và ống tiêu tuyết xuống mặt bàn. Nhìn gần, trong ngăn kéo, bức hình của Josh như nhìn thẳng vào cô.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô mặc cho chuông đổ. Cha mẹ sẽ nhấc máy thôi. Hôm nay cô không muốn nói chuyện với ai cả. Cô nghe thấy tiếng cha gọi với lên từ phía dưới cầu thang.

“Dusty! Con nghe máy được không? Cha mẹ đang giúp ông Grainger chuyển cái tủ lạnh.”

Cô vờ như không nghe thấy ông nói gì.

“Dusty! Điện thoại kìa con!”

Cô bước về phía phòng làm việc của cha chậm hết mức mà mình dám rồi đóng cửa lại, mong là tiếng chuông sẽ ngừng đổ. Nhưng nó vẫn reo.

“Dusty!” Cha cô hét lớn.

Cô cáu kỉnh nhấc máy.

“A lô?”

“Dusty à, Angelica đây!”

Cô không đáp lại.

“Dusty? Cậu có ở đó không vậy? Angelica đây!”

“Tôi biết là cậu rồi. Cậu muốn gì?”

“Tớ đến thăm cậu được không?”

“Không.”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì tôi không muốn cậu đến thăm.”

Cô nghe thấy tiếng thở hắt ở đầu dây bên kia, rồi lại có tiếng.

“Dusty?”

“Sao?”

“Tớ thật sự xin lỗi về việc của bố dượng tớ. Ông ta là một kẻ rất tàn bạo.”

“Tôi không thể không đồng ý.”

“Tớ cảm thấy rất tồi tệ vì những gì đã xảy ra.”

“Và thực tế là cậu biết chuyện gì đã xảy ra phải vậy không?” Dusty nói. “Ông ta đã cố giết tôi. Ông ta đã định đánh tôi chết bằng cái xẻng đó rồi chôn tôi luôn. Vậy mà bây giờ cảnh sát nói ông ta đã khai rằng ông ta chỉ vờ như định giết tôi để ép tôi nói ra anh chàng kia đang ở đâu. Giá mà tôi biết được nhỉ!”

“Ông ta là một kẻ tàn bạo mà.”

“Chúng ta đã đồng ý điểm này rồi.”

“Dusty...”

“Thật sự tôi không muốn nói chuyện với cậu đâu. Nếu cậu muốn nói chuyện với ai đó thì đi mà tìm Loretta Maguire ấy.”

“Nhưng...”

“Hai kẻ bịa đặt. Các cậu thật giống nhau.”

“Cậu thật sự ghét tớ rồi, phải vậy không?”

Dusty không trả lời. Angelica lấy hơi thật sâu.

“Dusty, ít nhất thì cậu cũng cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra chứ? Tất cả những gì tớ biết đều là những chuyện nghe được ở Beckdale này. Bọn họ nói có một đám đông người đã xúm vào nhà cậu...”

“Trong đó có cả ông bố dượng quý hóa của cậu đấy.”

“Tớ biết, và cả chàng trai kỳ quái kia nữa, anh ta đã trốn chạy rồi lái xe thẳng xuống hồ và... Tớ không biết gì hơn nữa.”

Dusty không nói gì. Việc cuối cùng cô muốn làm bây giờ là nói chuyện với Angelica cho xong. Nhưng cũng chẳng hại gì khi cho cô ta đó biết một chút về những gì cô ta muốn biết, coi như là chút gì đó để đáp lại những gì cô đã nợ bà Bernadette vì lòng tốt của bà ấy.

“Một đám người đã xuất hiện ở nhà chúng tôi.” Dusty nói. “Bọn họ ập vào rồi đe dọa tôi và cha mẹ tôi.”

“Mẹ cậu á? Tớ tưởng là...”

“Mẹ tôi đã về nhà. Dù sao thì anh chàng kia cũng đã xuất hiện, bọn họ đã đe dọa anh ta, rồi anh ta trốn chạy bằng chiếc xe tải của ông bố dượng cậu. Tôi đã đi cùng anh ta.”

“Gì cơ? Tớ đã không biết chuyện đó.”

“Anh ta đã lái xe đưa tôi xuống con đường bên cạnh trường học, rồi bảo tôi ra khỏi xe và lao thẳng xuống hồ.”

Angelica bật khóc. Dusty lắng nghe, và hoài nghi.

“Tớ không thể tin được rằng mọi chuyện đã kết thúc như vậy.” Angelica nói. “Tớ không biết liệu đó có phải điều mà tớ muốn nó xảy ra hay không. Sự việc là... Tớ đã nói với cậu rằng tớ đã bị cưỡng hiếp...”

“Cậu đã nhắc đến chuyện này rồi.”

“Tớ có thể hiểu là cậu không tin tớ.”

Dusty vẫn im lặng.

“Tớ không đổ lỗi cho cậu.” Angelica nói. “Tớ không phải đứa lẻo mép và tớ đã không kể với cậu toàn bộ sự thật từ trước. Nên có lẽ cậu đã nhìn vào điểm này.”

Dusty lại nghĩ đến anh ta: một anh chàng đẹp đẽ và rạng rỡ biết bao.

“Dù sao thì tớ cũng sẽ kể cho cậu nghe.” Angelica nói. “Cậu có thể tin bất cứ điều gì cậu muốn. Sau đó tớ sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Quá đẹp đẽ, quá rạng rỡ.

“Hai năm trước.” Angelica nói. “Khi đó tớ mới mười ba tuổi. Mẹ tớ và bố dượng đang bên bờ tan vỡ. Cả nhà tớ chuyển đến sống ở Beckdale. Trời mùa hè, nóng nực vô cùng, và mọi người đi ra khu đồng hoang. Mẹ và dượng tớ, kiểu như, cãi nhau không ngừng. Tớ chán quá nên đi lang thang lên ngọn đồi. Và tất cả những gì tớ biết sau đó là tớ bị ghì lấy từ phía sau.”

“Thật vậy à?” Dusty tự hỏi không biết lúc này Loretta Maguire đang thêu dệt câu chuyện gì ở Millhaven. Chắc chắn rằng nó cũng hay tựa câu chuyện này đến từng chi tiết. “Và rồi hắn ta cưỡng hiếp cậu, phải không?”

“Cậu nói nghe cay nghiệt quá. Cậu làm tớ thấy sợ.”

“Kể nốt chuyện của cậu đi.”

Angelica có vẻ chần chừ, rồi tiếp tục.

“Tớ đã vô cùng hoảng sợ. Tớ không nhớ rõ những gì đã xảy ra nữa. Tớ chỉ nhớ là có cái gì đó cứ lóe sáng. Tớ nhớ là hắn ta đã đẩy tớ nằm úp mặt trên đám cây bụi, và nói rằng nếu tớ ngóc đầu lên hay kể gì với bất cứ ai, hắn ta sẽ giết tớ. Và rồi hắn ta... hắn ta cởi áo khoác hay thứ gì đó trùm lên đầu tớ và... và hắn làm chuyện đó... và rồi...”

Angelica lại ngưng lời, thở hắt ra. “Và rồi hắn ta bỏ mặc tớ ở đó.”

“Chỉ là một câu hỏi bé ti ti nhé.” Dusty lên tiếng. “Một sự phản biện vô cùng nhỏ bé. Nếu hắn ta đến từ phía sau và trùm áo khoác lên đầu cậu, làm thế quái nào mà cậu lại có thể mô tả và đổ tội cho một chàng trai mà cậu chưa bao giờ nhìn thấy thế hả?”

“Tớ biết là nó nghe có vẻ ngu ngốc, Dusty, nhưng như tớ đã nói, tớ nhớ là có thứ gì đó lóe sáng. Và hình ảnh mà tớ nhớ rõ nhất - và nó đã luôn ám ảnh trong tâm trí tớ kể từ cái ngày đó - là mái tóc màu trắng. Tớ chỉ thoáng nhìn thấy nó khi hắn ta ghì lấy tớ từ phía sau, nhưng đó là một mái tóc vô cùng, vô cùng trắng và sáng. Và rồi tất cả mọi người đều lan truyền câu chuyện về một gã trai có mái tóc và mọi thứ đều màu trắng. Đó chính là điểm họ luôn bàn tán nhiều nhất. Và nó chính là hình ảnh đáng ghi nhớ nhất đối với tớ.”

Dusty lại nghĩ đến chàng trai đó khi anh ta dựa nghiêng người bên chiếc xe tải, áo quần bị xé rách tả tơi. Cô nhớ lại những gì anh ta có, những gì anh ta không có, và cái mà không thể là anh ta được.

“Trí nhớ của cậu chẳng chứng tỏ được điều gì hết.” Cô nói.

“Có lẽ là không.” Angelica nói. “Nhưng nó vẫn là chi tiết mà tớ nhớ nhất. Nó là tất cả những gì tớ có, tất cả những gì tớ nhớ. Nhưng tớ không nói gì về điều này hết. Tớ không thể nói về chuyện đó được. Tớ thậm chí không kể gì với mẹ. Tớ đã quá sốc để có thể kể chuyện gì đã xảy ra. Thậm chí tớ đã phủ nhận chuyện đó với chính mình. Và nó đã khiến tớ hoàn toàn thay đổi. Nó khiến tớ lo sợ mọi người. Nó khiến tớ phải nói dối. Sau đó thì, khi tớ bắt đầu nghe được những chuyện kể về gã trai tóc trắng đó có liên quan đến các vụ cưỡng hiếp, tớ trở nên bị ám ảnh với suy nghĩ rằng đó chính là hắn. Tớ bắt đầu tin rằng hắn ta chính là kẻ đã cưỡng hiếp tớ. Tớ có bịa đặt một chút về việc là một trong số những người bạn của Loretta Maguire. Đó chỉ là... Tớ không biết nữa... tớ lại nói dối để thu hút sự chú ý của cậu. Nhưng tớ đã nói sự thật khi tớ nói rằng hắn ta xuất hiện ở bất kỳ nơi nào tớ đến.”

“Và rồi cậu kể cho bố dượng cậu và ông ta nổi điên lên phải không?”

“Không hề.” Angelica nói. “Tớ không nói với ai hết ngoại trừ mẹ tớ. Và mới chỉ cách đây có vài tuần. Mẹ thấy tớ khóc và ép tớ phải kể cho mẹ tớ nghe là có chuyện gì. Và tớ đã dốc lòng kể hết về vụ cưỡng hiếp đó. Tớ thấy mừng là mình đã làm vậy. Tớ cần phải nói về nó sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Mẹ hỏi tớ liệu tớ có muốn báo với cảnh sát hay không nhưng tớ nói rằng không. Tớ không muốn ai ngoại trừ mẹ biết về chuyện đó. Sau đó thì mẹ tớ đã phạm phải một sai lầm lớn.”

Angelica hít vào một hơi thật sâu.

“Bố dượng tớ đã cố để quay lại với mẹ và ông ta cứ liên tục xuất hiện. Ông ta trở nên rất hung hăng và cuồng bạo vì mẹ tớ sẽ không quay lại với ông ta, và quả thực ông ta đã làm cho tớ thấy sợ hãi. Mẹ tớ đã đề nghị ông ta bình tĩnh lại bởi vì tớ đang phải trải qua một giai đoạn tồi tệ. Ông ta đã ép mẹ tớ phải nói lý do tại sao, và mẹ đã kể với ông ta về vụ cưỡng hiếp, vì nghĩ rằng nó sẽ khiến ông ta nguôi ngoai phần nào. Nhưng ông ta nổi xung lên. Ông ta hoàn toàn trở nên điên dại. Tớ nghĩ là vì ông ta cảm thấy có lỗi bởi vụ cưỡng hiếp xảy ra đúng vào lúc ông ta và mẹ tớ cãi nhau trên đồi trong khi lẽ ra cả hai phải để mắt đến tớ. Nhưng kể từ lúc đó ông ta có trong đầu suy nghĩ rằng sẽ phải tìm ra gã trai kia và trả thù.”

“Tôi vẫn không tin cậu.” Dusty nói. “Nếu hai năm trước cậu bị cưỡng hiếp trên đồi thì làm cái quái quỷ gì mà cậu và mẹ cậu còn đến đây sống? Tôi nghĩ rằng đây sẽ phải là cái nơi mà cậu muốn tránh xa chứ.”

“Bởi vì tớ muốn đối mặt với chuyện đã xảy ra. Tớ đã nói với mẹ rằng tớ thật sự muốn như vậy. Nó chỉ phản tác dụng khi hai mẹ con tớ đi dạo trên đồi và trông thấy gã trai đó trên sườn đồi.”

Từ phía dưới đường vẳng lên tiếng động cơ.

Dusty cố suy nghĩ. Thật khó để biết được nên tin vào điều gì. Angelica đã thừa nhận mình nói dối và thậm chí nếu cô ta có bị cưỡng hiếp thật, thì rõ ràng là cô ta cũng không biết lý do tại sao anh chàng đó không thể là người phải gánh trách nhiệm này.

Tiếng động cơ mỗi lúc một lớn dần. Dusty nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy một chiếc xe cảnh sát đang tấp vào. Thanh tra Sharp và một viên cảnh sát lạ mặt đang cầm lái. Thanh tra Sharp ra khỏi xe một mình và bước lên thềm cửa bấm chuông. Có tiếng bước chân ở hành lang, rồi cửa chính bật mở.

Angelica lên tiếng.

“Dusty? Cậu vẫn ở đó chứ?”

“Ừ!” Dusty đáp bâng quơ trong khi dỏng tai nghe tiếng nói ngoài cửa.

“Còn một chi tiết nữa.”

“Ồ?”

“Một điều mà tớ không kể với bất cứ ai trên thế giới này. Thậm chí là mẹ tớ.”

Tiếng trao đổi lúc này đã ở trong hành lang: giọng của thanh tra Sharp, của mẹ và của cha cô.

“Gã trai đó có một vết sẹo.” Angelica nói.

Dusty cứng người.

“Cậu nói gì cơ?”

“Một vết sẹo. Mãi sau này tớ mới nhớ ra điều đó. Tớ không biết tại sao phải sau bao nhiêu chuyện tớ mới nhớ ra điều đó. Nhưng... khi hắn ta ghì lấy tớ từ phía sau, tớ đã loáng thoáng nhìn được bàn tay trái của hắn và hắn có nó... đại loại như... một vết sẹo dài chạy dọc lòng bàn tay. Nó giống như một vết thương bởi dao đâm hay cái gì đó. Tớ chỉ nhìn được nó trong khoảng một giây.”

Dusty cảm thấy toàn thân run rẩy. Miệng cô khô khốc. Cô thấy tức thở. Lúc này cô nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang, tiếng trao đổi lớn hơn, mặc dù cô không thể nghe rõ lấy một từ nào.

“Dusty?” Angelica lên tiếng. “Làm ơn nói cho tớ biết. Tớ cần phải biết. Cậu đã nhìn thấy gã trai đó từ rất gần còn tớ thì không. Cậu có để ý thấy... liệu hắn có một vết sẹo như vậy hay không?”

Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài phòng làm việc. Dusty trả lời một cách khách quan nhất có thể.

“Tôi đã thấy hai bàn tay anh ta.” Cô ngưng giọng. “Không có vết sẹo nào trên tay anh ta cả.”

“Hoàn toàn không?”

“Hoàn toàn không.”

Ở phía đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu. Dusty chậm rãi hít vào.

“Không phải anh chàng đó đã cưỡng hiếp cậu đâu.” Cô nói. “Đó là một ai khác. Đó là...” Cô hình dung ra vết sẹo: trong tâm trí cô nó hiện lên rõ ràng và quen thuộc. “Đó là một ai khác cơ.”

Cô nghe tiếng Angelica lại bật khóc.

“Tôi xin lỗi, Angelica!” Cô nói.

“Không sao.”

“Tôi thật sự lấy làm tiếc.”

“Không sao mà.”

“Angelica?”

“Ừ!”

Dusty do dự.

“Tôi sẽ... tôi sẽ gặp cậu.” Cô nói.

Cô gác máy và đứng đó, run rẩy. Cánh cửa bật mở, cô thấy cha mẹ cô và thanh tra Sharp nhìn vào trong. Khuôn mặt họ sa sầm và tang tóc. Cha cô bước chậm rãi về phía cô và cầm lấy tay cô.

“Thợ lặn đã tìm được một thi thể nằm phía dưới chiếc xe tải.” Ông nói. “Nhưng nó không phải là chàng trai kia. Đó chính là Josh.”

33

Thời gian trôi đi như sương khói, còn sương khói lại như bùa chú không lời. Nhưng lời còn đó, và phần nào trong cô đã đón nhận chúng: thi thể có thể nhận diện nhờ vào chiếc vòng tay nhận dạng; đã ở trong nước gần hai năm; những sợi xích nặng cuốn quanh thắt lưng; đá ở trong túi, hai tay không bị trói; khả năng là tự sát.

Bây giờ những câu hỏi quay lại: những câu hỏi nhẹ nhàng hơn, ít thăm dò hơn, nhưng cứ trở đi trở lại mãi, điều đó còn có ý nghĩa hơn cả lời nói. Cô không nghe thấy chúng, ngay cả khi cô tự nhủ với mình. Không, anh đã không để lại cho cô lời nhắn nào. Không, anh đã không nói với cô về chuyện tự sát. Không, cô không thể nghĩ ra lý do vì sao anh kết thúc cuộc đời mình.

Cô nghĩ đến những lời cuối cùng của Josh, y như chàng trai nói trước khi lái xe lao xuống hồ. *Anh xin lỗi, Dusty bé bỏng! Tạm biệt Dusty bé bỏng!* Trong hai năm qua cô chỉ nghĩ đến từ tạm biệt. Bây giờ từ "xin lỗi" mở ra một loạt khả năng mới và cùng với nó là một loạt câu hỏi mới. Cô không cho rằng có được bất cứ câu trả lời nào.

Thanh tra Sharp đứng lên.

"Tôi sẽ không cản trở cả nhà nữa." Cô ấy nói. "Tôi biết chuyện này là một tin hết sức đau lòng đối với các vị và tôi thật sự lấy làm tiếc phải báo cho gia đình, đặc biệt là sau mọi chuyện vừa xảy ra."

Cô ấy do dự.

"Tôi cũng lấy làm tiếc phải đề cập chuyện này, nhưng chúng tôi sẽ phải đề nghị một trong các vị đến làm thủ tục nhận dạng theo quy định. Tôi không có ý là các vị phải nhìn thi thể kia. Chúng tôi chỉ muốn các vị kiểm tra các món đồ đã được tìm thấy."

"Ý cô là vẫn còn nghi ngờ về việc người đó là ai ư?" Mẹ cô nói.

"Không, thưa bà." Thanh tra Sharp đáp. "Tôi e là chẳng có gì phải nghi ngờ cả. Chúng tôi thấy rõ ràng đây là thi thể của Josh. Nhưng theo thủ tục quy định chúng tôi phải mời các vị tới xác nhận rằng những tài sản chúng tôi tìm thấy là của cậu ấy. Không chỉ có chiếc vòng nhận dạng. Còn có một chiếc chìa khóa cửa ra vào, một con dao bấm và vài thứ nhỏ lặt vặt khác. Tôi rất tiếc phải đề nghị gia đình chuyện đó."

"Được rồi mà." Cha cô nói. "Tôi sẽ đi cùng cô bây giờ."

"Không cần phải ngay bây giờ đâu, thưa ông. Nếu ông không muốn."

"Không sao, hãy để cho mọi việc chấm dứt ở đây."

"Tôi cũng sẽ đến." Mẹ cô nói.

Dusty nhìn cả ba người cùng quay sang phía cô. Cô nghĩ đến Josh - khuôn mặt, mái tóc, đôi mắt. Cô nghĩ đến bóng người ở cuối bờ đê, nhét đá vào túi áo, cuốn xích quanh người, rồi nhảy, chìm, chết đuối.

"Khi nào?" Cô thì thào.

"Khi nào gì cơ, Dusty?" Mẹ cô hỏi.

"Anh ấy làm việc đó khi nào? Vào ban đêm khi không có ai thấy anh ấy ư? Anh ấy chắc phải làm chuyện đó vào ban đêm rồi. Ai đó có thể phát hiện ra anh ấy vào ban ngày."

"Cháu đang nói về Josh ư?" Thanh tra Sharp hỏi.

"Dĩ nhiên cháu đang nói về Josh rồi." Cô cấm cảu. "Cô nghĩ cháu đang nói về ai chứ?"

"Bình tĩnh nào, Dusty!" Cha cô nhắc.

"Không sao." Thanh tra Sharp nói. "Tôi hiểu đây là thời điểm khó khăn." Cô nhìn sang Dusty. "Có lẽ không bao giờ chúng ta biết được Josh đã làm việc đó lúc nào. Hay tại sao. Nhưng nếu đó là một vụ tự sát, thì tôi ngờ rằng cậu ấy đã thực hiện nó vào ban đêm."

Dusty cảm thấy rùng mình.

"Chắc hẳn anh ấy đã chết đuối trước khi cơ thể chạm tới đáy hồ. Nước ở đó rất sâu."

"Có lẽ vậy, Dusty à!" Mẹ cô nói. "Chúng ta sẽ chẳng thể nào biết được."

Không khí im lặng đầy bối rối.

"Thôi." Cuối cùng cha cô lên tiếng. "Chúng ta đi thôi và làm rõ việc nhận diện."

"Ông bà có chắc là mình vẫn muốn làm việc này chứ?" Thanh tra Sharp hỏi.

"Vâng."

"Tôi cũng vậy." Mẹ cô nói.

Một lần nữa họ lại nhìn sang Dusty. Cô lắc lắc đầu.

"Con sẽ ở nhà."

"Con sẽ ổn chứ?" Mẹ cô hỏi. "Trông con nhợt nhạt lắm!"

"Con ổn ạ!"

"Dusty..."

"Con ổn mà. Đừng lo lắng cho con. Cha mẹ cứ đi và nhận diện đi. Chỉ có một việc là cha có thể bảo ông Grainger về được không? Ông ấy có thể sửa mấy thứ đó vào lúc khác."

“Chắc rồi.” Cha cô nói. “Dù thế nào thì cha cũng đề nghị ông ấy về. Nhưng, Dusty, nghe này con - mẹ con nói đúng. Trông con rất nhợt nhạt.”

“Cha mẹ đi đi được không?” Dusty nói. “Con đã nói rồi mà. Con ổn.”

Cha cô dò xét cô một lúc, rồi từ từ đứng dậy.

“Thôi được, nếu như con quả quyết như vậy.” Ông nhìn sang thanh tra Sharp. “Tôi sẽ đi và lấy chìa khóa xe.”

“Không cần đâu, thưa ông.” Thanh tra Sharp nói. “Chúng tôi sẽ đưa ông bà đến đó rồi đưa ông bà trở về.”

“Như vậy thì tốt quá! Cảm ơn!”

Năm phút sau, chỉ còn lại một mình cô ở nhà, và nỗi đau kìm nén bên trong như xé toạc con người cô. Cô không chạy vào nhà tắm. Vừa đặt bước xuống chân cầu thang cô đã nôn ọe vào chiếc sọt đựng giấy rác. Cô rên rỉ trong cơn thịnh nộ, ngạt thở và buồn nôn, thấy căm ghét Josh, thấy căm ghét chính cô. Và khi hết buồn nôn, cô bắt đầu khóc.

Cô đứng thẳng lên, cảm thấy chóng mặt vì tức giận và một sự mất mát đầy hoảng sợ. Cô cố gắng bình tĩnh lại nhưng không thể được. Cô run rẩy đến mức không thể đứng vững nổi. Cô phải làm cái gì đó, phải lấy lại bình tĩnh. Cô quay bước khỏi cái sọt giấy hỗn độn và lảo đảo bước khắp phòng mình trong khi vẫn khóc.

Căn phòng dường như là một nơi xa lạ, xa lạ như chính Josh lúc này. Cô ngồi sụp xuống bên chiếc bàn học, hai tay ôm mặt và khóc nức nở. Mất một lúc sau nước mắt mới thôi trào ra. Lúc đó cô nhận ra rằng có điều gì đó bên trong cô mà cô chưa bao giờ cảm thấy.

Một không gian hun hút, trống rỗng.

Cô cố gắng đẩy Josh trở lại khoảng không gian đó nhưng anh không chịu đi. Tất cả những gì đi qua là một cảm giác của sự ghê tởm. Lúc này khinh rẻ bản thân mình, thậm chí hơn cả khinh rẻ Josh. Cha cô đã nói đúng: cô đã muốn trở thành anh trai mình suốt quãng thời gian qua. Nhưng cô đã mù lòa. Cô đã tôn thờ một thứ ảo ảnh.

Cô lại hình dung đến cái hồ: mặt nước sâu thẳm và tĩnh lặng. Có lẽ tội lỗi của Josh đáng phải trả giá như vậy, có lẽ không. Cô không biết nữa. Cô chỉ biết rằng cô cảm thấy hoàn toàn cô đơn. Josh và chàng trai đó đều đã biến mất và những bí mật cũng khuất dần theo họ. Tất cả những gì cô còn lại là một bí mật lớn nhất, và cô biết rằng cô sẽ không bao giờ tháo gỡ được.

Cô nhìn xuống mặt bàn chăm chú. Bức vẽ khuôn mặt trên giấy và ống tiêu tuyết vẫn ở đó. Cũng vẫn nó, bức ảnh của Josh nằm trong ngăn kéo để ngỏ. Cô cầm bức ảnh lên, nhìn nó một hồi, rồi từ từ xé nó và vứt những mảnh vụn trên sàn nhà. Cô nhấc ống tiêu tuyết lên, cầm lấy bức vẽ, và không hiểu vì sao, cuốn nó quanh chiếc tiêu. Cái gói bé nhỏ đó sáng bừng lên như một chiếc bóng đèn. Cô đặt nó lên trán và cảm thấy hơi ấm lan tỏa khắp mình.

“Em yêu anh.” Cô lẩm bẩm.

Cô không biết mình đang nói với ai nữa. Cô nghe thấy một âm thanh ở dưới đường và nhìn

về phía cửa sổ. Có cái gì đó đang chuyển động trong màn tuyết. Cô có thể nhìn thấy nó qua khe của những tấm ván ghép. Một người nào đấy đang đứng đó, nhìn lên phía ngôi nhà.

Ông Silas.

Cô chạy vội ra khỏi phòng mình và lao thẳng xuống nhà, rồi dừng lại, run lẩy bẩy. Những lời nói đang quanh quẩn trong tâm trí cô, điều gì đó mà chàng trai kia đã nói. *Giấc mơ này đã đủ dài rồi*. Cô nhìn quanh mình.

"Đúng vậy." Cô lầm rầm. "Nó đã đủ dài rồi."

Cô bước tiếp, chậm rãi hơn, ghi dấu tất cả những gì cô nhìn thấy, tất cả những gì mà cô cảm thấy từ những đồ đạc cũ kỹ, quen thuộc này. Cô cảm thấy hơi ấm lại vây quanh mình, và cái ánh sáng kỳ dị của cơ thể mà cô cảm thấy trong giờ giảng của thầy Finch. Cô mặc áo khoác và đi bốt, và rồi bước ra hiên nhà. Ông Silas vẫn đang đứng bên đường. Trông ông ta xưa hơn cả khi cô gặp ông, như thể một sinh vật đã chết rồi giờ quay trở lại nói chuyện với cô vậy. Cô bước đi trong màn tuyết và đứng trước mặt ông. Ông ta nhìn cô với đôi mắt lé xệch.

"Có chuyện gì thế, ông Silas?" Cô hỏi.

"Không ổn rồi." Ông ta lầm rầm.

"Cái gì không ổn cơ?"

Ông ta nhìn cô hoài nghi.

"Ngươi đang chế giễu ta à?"

"Không, ông Silas. Cháu không giễu ông. Cháu không làm thế bao giờ. Có chuyện gì không ổn vậy?"

Ông ta tiếp tục quan sát cô kỹ hơn, như thể để bảo đảm cho chính mình.

"Chuyện gì không ổn vậy?" Cô hỏi lại.

"Những dấu chân." Cuối cùng ông ta cũng lên tiếng.

"Những dấu chân nào cơ?"

"Trên tuyết. Đi ra từ hồ nước."

Cô cảm thấy hơi ấm từ ống tiêu được cuốn bên trong bức vẽ ở bên chân mình. Cô với tay xuống và chạm vào chỗ phồng lên trong túi quần.

"Đi ra từ hồ." Ông ta nói tiếp. "Không hề tự nhiên chút nào."

"Ở đâu cơ?"

"Hả?"

“Những dấu chân đó ở đâu vậy?”

“Dưới đó gần nhà của ông lão đốt than. Chính ta đã thấy chúng. Chúng dẫn thẳng từ dưới hồ lên và đi qua một vũng nước nhỏ trên núi rồi lên đồi Raven.”

Dusty nhíu mày. Đó có lẽ là lối đi mà cảnh sát đã tìm kiếm. Nhưng rồi có lẽ họ không nghĩ đến việc tìm kiếm chàng trai kia quá xa so với điểm mà chiếc xe tải rơi xuống.

Cô quay lại và nhìn khắp công viên Stonewell.

Khu đồng hoang Kilbury sáng trắng nhưng đỉnh đồi Raven lại sáng lấp lánh bởi một thứ ánh sáng rực rỡ. Cô quay lại phía ông Silas.

“Điều gì đã khiến ông đến đây và nói với cháu?”

Ông già nhún vai.

“Ta không biết. Chỉ nghĩ rằng... nó kỳ lạ, vậy thôi. Và ta không thích bọn cảnh sát.”

“Nên ông nghĩ là cháu sẽ báo cho họ giúp ông? Về những dấu chân đó?”

“Không biết.”

“Cháu vui vì ông đã cho cháu biết, ông Silas.”

Cô bước tiếp về phía công viên Stonewell. Ông Silas gọi với theo cô.

“Ngươi đang đi đâu thế?”

“Không có gì đâu. Hẹn gặp lại, ông Silas.”

Ông ta không gọi với theo nữa. Cô ngoái lại nhìn và thấy ông ta vẫn đứng ở đó, nhưng tâm trí cô không còn bận tâm đến ông già nữa rồi. Giờ thì cuối cùng cô cũng hiểu ra. Rốt cuộc vẫn còn hy vọng. Có thể Josh đã ra đi nhưng chàng trai kia thì không. Theo cách nào đó anh ta vẫn ở đây, và anh ta đang gọi cô. Bí mật của anh ta lại được hé mở, và bí mật lớn hơn - có lẽ cũng đang hé mở.

Cô bước tiếp dưới màn tuyết, suy nghĩ của cô sâu kín tận bên trong, ánh mắt cô như đeo dính lấy ngọn đồi Raven. Cô lách mình qua hàng rào để vào trong công viên Stonewell, đi tắt qua công viên sẽ đến con đường nhỏ, rồi đi tiếp qua nơi ở tồi tàn của ông Silas thẳng về phía hồ. Trời chiều đang ửng đỏ. Khu đồng hoang phía bên phải cô đang trải rộng mênh mông dưới ánh sáng đẹp tuyệt vời đó.

Cô bắt đầu cảm thấy khá hơn, thậm chí là vui vẻ. Cô đã trở thành Josh nhưng bây giờ cô sẽ trở thành chàng trai đó. Điều này đã bắt đầu xảy ra rồi. Chính anh ta đã nói như vậy.

Em đang nhìn và cảm thấy những gì tôi nhìn thấy và cảm thấy. Bây giờ không chia tách được nữa.

Mọi vật đều ngời sáng, mọi thứ đều sáng đẹp tuyệt vời. Thậm chí ngay cả cô cũng bừng

sáng tuyệt vời. Bước chân của cô gần như chỉ khẽ chạm đất. Có lúc cô để lại dấu chân trên tuyết, có lúc lại không. Cô đi tiếp - vừa bước, vừa bay bổng, cô không biết cái gì - và bằng cách nào mà khu đồng hoang đã trôi đi, cái hồ đã ở gần hơn, quả đồi bừng sáng hơn, rực rỡ hơn và ấm nóng hơn. Trong ánh sáng đó, tuyết lại rơi, những bông tuyết lấp lánh tan ra trên khuôn mặt cô như những hạt bụi ấm áp. Cô đưa tay chạm vào cuộn giấy nhỏ trong túi và cảm thấy hơi ấm của nó, hào quang của nó. Cái hồ hiện ra trước mắt cô. Cô không biết cô phải mất bao lâu mới đi được tới đây. Có lẽ phải đến hàng giờ rồi. Nhưng có vẻ như chỉ trong nháy mắt vậy.

Thời gian lại ngừng trôi. Thật khó mà phân biệt được lúc này là ngày hay đêm. Ánh sáng nhạt dần rồi bừng lên, nhạt dần rồi bừng lên. Tuyết vẫn đang rơi nhưng cô lại cảm thấy có cơn bão tuyết đang lơ lửng trên bầu trời. Cô lang thang quanh hồ như một bóng ma, bị khóa lại trong thế giới tâm tưởng và sự cô lập hoàn toàn của chính mình.

Đây là căn lều của người đốt than. Còn đây, như ông Silas nói, là những dấu chân bắt nguồn từ phía hồ. Cô cúi xuống quan sát chúng. Chúng còn rất rõ, mặc dù nếu bão tuyết ập đến, chúng sẽ sớm bị phủ mờ. Không còn nhiều thời gian để lãng phí thêm nữa. Cô phải tìm ra chàng trai đó. Cô sẽ tìm ra chàng trai đó. Cô bắt đầu leo lên đồi, mắt dán vào những dấu chân khi chúng dẫn cô đi xa khỏi cái hồ. Chúng đưa cô đi qua hồ nhỏ trên đồi và leo tiếp trên lối mòn mà con chó của chú Mac từng đi về phía sinh vật mà nó đã thấy trên quả đồi này. Lúc này chẳng có sinh vật nào ở đây cả, chỉ có những lối mòn dẫn thẳng lên đỉnh đồi. Cô bước theo lối đó, bàn tay nắm chặt cuộn giấy ấm áp trong túi.

Ánh sáng biến đổi nhiều hơn. Bầu trời tối đen, tuyết trắng sáng, và lúc này hơi nóng cũng nhiều hơn: hơi nóng rát, sâu, mạnh mẽ lan tỏa trong không khí, trên mặt đất, trong mặt tuyết và trong cô. Lúc này cô như bừng cháy với thứ ánh sáng đó, cũng như chàng trai đó đã bừng cháy như thế, cũng như những dấu chân của anh ta trên mặt tuyết vẫn đang cháy sáng; và tất cả đang hướng lên, lên mãi trên, về phía đỉnh đồi.

Cô lại nghĩ về Josh. Anh cũng đang cháy sáng, hay hình ảnh về anh đang cháy sáng. Mắt cô đẫm lệ. Cô bước tiếp theo những dấu chân lên phía sườn đồi. Josh đã đi rồi nhưng chàng trai đó vẫn đang ở đây. Anh ta đã nói rằng mình không thể chết. Anh ta phải ở đây. Anh ta phải đợi cô trèo lên đến sườn đồi. Anh ta đã gọi cô thông qua ông Silas và anh ta đang đợi ở trên sườn đồi đó.

Cô bước tiếp trên mặt tuyết thấu lạnh, dấu chân vẫn rõ phía trước mặt cô, và dần dần cô tiến đến gần đỉnh đồi hơn. Phía dưới cô lúc này là khu đồng hoang Kilbury trắng xóa trải ra mênh mông như một đám mây bồng bềnh tới tận bờ hồ Mirkwell. Cô chăm chú nhìn phía xa xa là thị trấn nhỏ xinh. Nó cũng lấp lánh sáng và cháy lên trong ánh lửa bập bùng.

Cô vẫn bước tiếp, ánh mắt vẫn dính lấy từng dấu chân, suy nghĩ vẫn miên man về chàng trai. Cô biết rằng anh ta đang ở rất gần. Cô có thể cảm thấy anh ta qua từng hơi thở.

“Không có cách trở nào.” Cô lẩm bẩm. “Không cách trở.”

Và rồi những dấu chân dừng lại.

Cô cũng dừng lại và nhìn quanh. Cô đã lên đến đỉnh và không còn ngọn đồi nào để trèo lên nữa - và không có chàng trai nào cả. Cô cúi xuống mặt đất, cố gắng phủ nhận điều mà cô biết là sự thật. Nhưng cô không nhầm. Những dấu chân đã lặp lại cái việc mà chúng đã làm trước cổng công viên Stonewell.

Chúng đã mờ dấu chẳng còn gì.

Cô đứng thẳng lên và nhìn quanh, tìm kiếm bất cứ dấu vết nào, nhưng cô biết rằng sự kiếm tìm đó là vô ích. Niềm hy vọng vừa bùng lên trong cô đã tắt lụi. Cô ngửa mặt nhìn lên trời.

"Không!" Cô thì thầm. "Làm ơn đừng!"

Tất cả những gì cô thấy lúc này vẫn là tuyết đang rơi như trước, những bông tuyết ấm áp lại tan trên làn da nóng bừng của cô.

"Làm ơn đừng!" Cô nói.

Cô nằm xuống trên mặt tuyết, ngửa mặt lên nhìn bầu trời chăm chú. Theo cách nào đó cô biết rồi sẽ đến lúc này. Nhưng cô đã tảng lờ, tự nói với mình rằng anh ta sẽ ở đây, nhưng điều đó cũng chỉ là một phần của giấc mơ. Nó cũng phải kết thúc. Giờ thì bão tuyết đã ập đến, che mờ mọi ý nghĩ, mọi cảm giác, mọi tế bào. Cô chào đón nó. Giờ chẳng còn gì để mất nữa, chỉ là một bí ẩn khổng lồ mà cô sẽ không bao giờ tìm ra được lời giải. Cô dang hai cánh tay, há rộng miệng, nuốt nhanh những bông tuyết. Ánh sáng đó, rực rỡ và cháy bỏng đã thiêu đốt cô trong màn tuyết sáng lóa.

"Tất cả chỉ là một." Cô nghe thấy chính mình lên tiếng.

Lúc này cô đang nói những lời mà anh ta đã nói. Cô không hiểu chúng có ý nghĩa gì nhưng điều đó không phải là vấn đề. Cuối cùng thì cô cũng được xóa mờ. Cô cũng chỉ như một kỷ niệm hay một hình ảnh, bởi không còn quá khứ để nhớ hay tương lai để mà hình dung nữa. Chỉ còn giây phút này, và cô hoàn toàn thuộc về nó.

"Một." Cô lầm rầm.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi, giờ này qua giờ khác, trong màn tuyết xối xả không ngớt và sáng lòa. Cô nằm xuống và để cho tuyết đậu lại trên mình, chôn giấu thân thể của cô, đốt cháy giấc mơ của cô. Mọi vật lúc này đang mờ nhạt dần, trượt dần về lại cội nguồn ánh sáng - và Dusty đã ra đi, Dusty không còn nữa. Dù Dusty có từng là ai hay là cái gì thì cô cũng không còn nữa. Cô đã trở thành một thế giới, một vũ trụ, một hư vô trắng muốt và rạng ngời. Đâu đây trong cõi hư vô bỗng cất lên giọng nói.

"Ở đằng kia!"

Và một giọng nữa.

"Nhanh lên!"

Tiếng thét hoảng hốt, tiếng thét đau đớn. Những sinh vật đó chới với trong tuyết, thảng thốt, hổn hển, cuống cuồng chạy băng qua đỉnh đồi.

"Dusty!" Một ai đó cất tiếng gọi.

Những khuôn mặt cúi xuống, những bàn tay túm lấy, rồi một giọng nói lạ lẫm cất lên.

"Cha ơi?"

“Dusty! Con vẫn còn sống!”

“Mẹ ơi?”

“Mẹ đây, con yêu! Mẹ đây!”

Thêm nhiều khuôn mặt, thêm nhiều giọng nói. Quá nhiều, nhiều hơn những gì có thể đếm được, còn nhiều hơn cả những bông tuyết này. Tại sao không có ai mang theo một chiếc ô vậy?

“Ông Silas đã nói với cha mẹ con đi đâu.” Cha cô nói. “Mọi việc rồi sẽ ổn thôi.”

Cơn bão tuyết đã ngừng nhưng tuyết vẫn rơi. Người cô lúc này đã lạnh cứng, thật kinh khủng, lạnh buốt tim gan, và cô thấy hoảng hốt. Những lời đó lại vang lên trong tâm trí cô.

Tôi sẽ đi đến nơi mà em không thể đi theo được.

Cô bắt đầu khóc.

“Sẽ ổn thôi con, Dusty à!” Mẹ cô nói. “Mọi người sẽ đưa con về nhà. Ở đây có rất đông người và còn có cả cáng nữa.”

Cô nhìn mọi người chăm chú: mẹ, cha, ông Silas và cả những khuôn mặt khác nữa. Cô chắc rằng mình đều biết họ nhưng có vẻ như phần nào đấy khuôn mặt họ đã bị mờ đi trong tuyết. Cô nhắm mắt và để mọi người khiêng mình lên cáng. Cô thấy bàn tay ai đó nắm lấy tay mình, rồi nghe thấy một giọng nói.

“Cái gì thế này?”

Cô mở mắt và thấy cha cô đang cầm một mẩu giấy được cuộn lại.

“Con đã cầm nó.” Cha cô nói. “Con đã nắm chặt lấy nó. Nó có quan trọng không con?”

Cha cô từ từ mở cuộn giấy.

“Chỉ là một mẩu giấy trắng.” Cha cô nói. “Cha ném nó đi được không con?”

“Không!”

Cô giật lấy mẩu giấy từ cha và nhìn chăm chăm vào nó. Cô nhận ra ngay lập tức những nếp nhăn trên mặt giấy: đó là mảnh giấy cô đã vẽ khuôn mặt đấy. Nhưng giờ đây không còn khuôn mặt nào trên đó nữa. Tuyết đã xóa nó đi mất rồi. Nó trống không như bức ảnh cảnh sát chụp chàng trai. Cô buông rơi nó trên mặt đất và túm chặt túi quần mình.

“Được rồi!” Mẹ cô lên tiếng. “Nó đây con à!”

Bà lấy ra ống tiêu tuyết.

“Nó nằm bên cạnh con.”

Dusty nhận lấy nó từ mẹ và giữ nó thật chặt.

Mọi người nâng cáng lên.

Cô nhìn chăm chăm vào màn tuyết đang rơi, rồi nhìn quanh những khuôn mặt đang cúi xuống sát mình. Khuôn mặt của cha và mẹ cô lúc này trông thật khác sau những chuyện đã xảy ra. Điều bí ẩn vẫn đeo đẳng cô và cô cảm thấy rằng nó sẽ luôn như vậy. Nhưng có lẽ... Cô nhìn cha và mẹ.

Có lẽ cô sẽ vui trở lại. Cha cô với tay và chạm vào khuôn mặt cô.

“Giờ thì con đã sẵn sàng chưa, con yêu?” Cha hỏi.

Cô nắm chặt ống tiêu tuyết và đưa lại gần.

“Rồi ạ!” Cô nói. “Con đã sẵn sàng để trở về nhà!”

---

[1] Beam trêu chọc nói lái tên Dusty thành Dustbin - nghĩa là thùng rác.
[2] Nguyên văn là “Dustbucket” - một cách chơi chữ chế nhạo tên của Dusty.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach